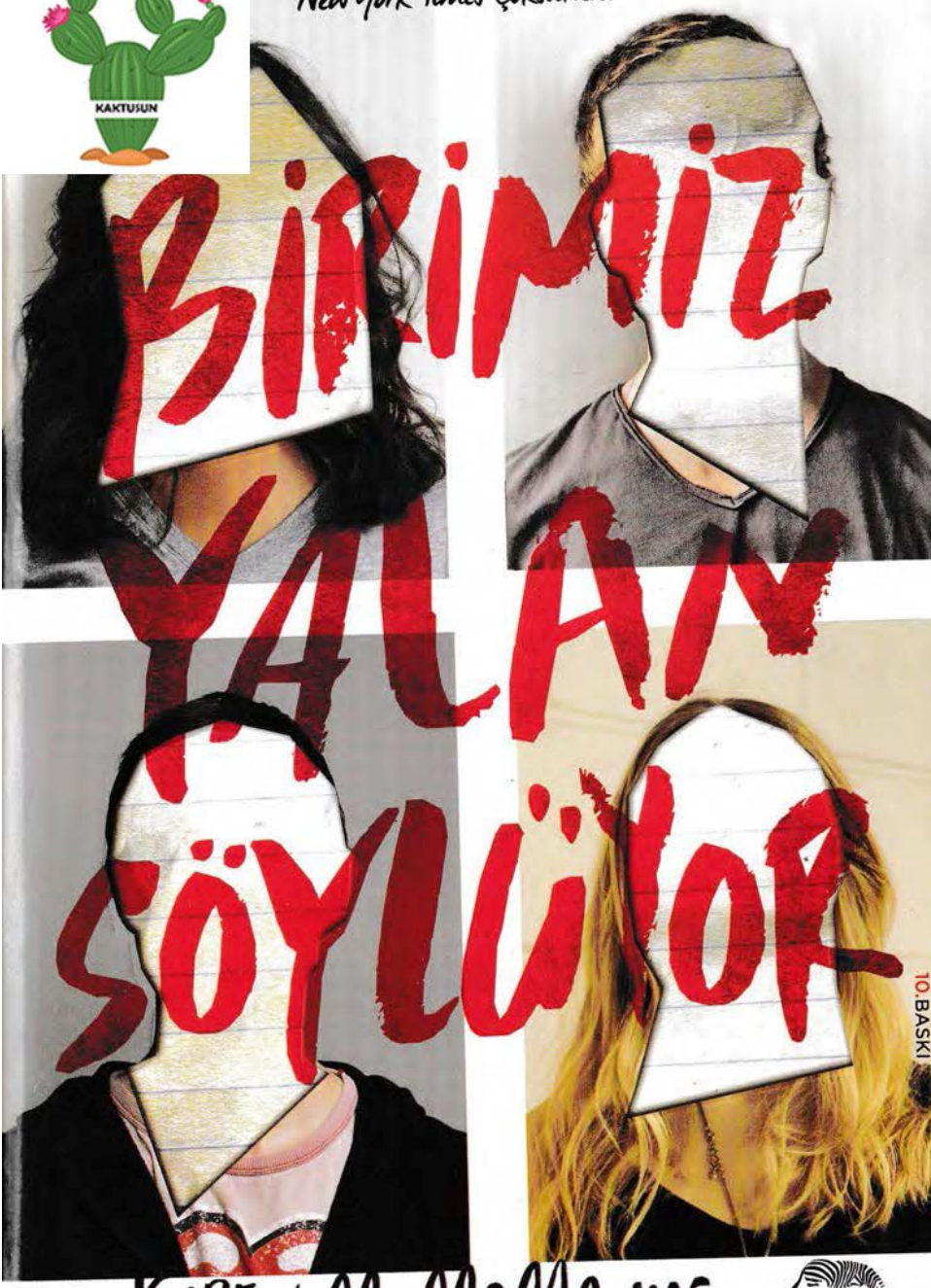
KAKTÜSÜN

New York Times Çoksatanı

BİRİMİZ YALAN SÖYLÜYOR

10. BASKI

KAREN M. McMANUS

YABANCI

HERKESİN SIRLARI VARDIR, DEĞİL Mİ?

"McManus'un yarattığı yoğun gizem bir bir çözüldükçe, her karakter karmaşıklaşıp derinleşiyor. Bu da gerilime farklı bir tat katıyor."

—*VOYA*, Starred Review

"*Dedikoducu Kız*, *Sevimli Küçük Yalancılar* ve *Kahvaltı Kulübü*'nün bu akıcı birleşimi, sır çözmeyi seven okurların romanı bir solukta okumasını sağlayacak."

—*KIRKUS REVIEWS*

Çeviren: Selen Ak

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786059 585866

/yabanciyayinlari

DİKKATLİCE TAKİP EDERSENİZ BELKİ BU GİZEMİ ÇÖZEBİLİRSİNİZ.

Bir pazartesi öğleden sonra, Bayview Lisesi'nin beş öğrencisi cezaya kaldı.

Bronwyn, öğrencilerden **ZEKİ** olanı, Yale Üniversitesi'ne girmek istiyor ve asla kuralları çiğnemiyordu.

GÜZEL olan Addy ise mükemmel bir mezuniyet balosu prensesiydi.

SABIKALI olan Nate, halihazırda uyuşturucu satıcılığından şartlı tahliye edilmişti.

SPORCU olan Cooper, tüm gözleri üzerinde toplayan bir beyzbol oyuncusuydu.

Ve herkes tarafından **DIŞLANAN** Simon, Bayview Lisesi'nin ünlü dedikodu uygulamasının yaratıcısıydı.

Ancak kimse Simon'ın o ceza sınıfında öleceğini tahmin edemezdi. Yapılan soruşturmaya göre Simon'ın ölümü bir kaza değildi. Üstelik polis, Simon'ın diğer dört öğrenci hakkında yayınlayacağı dedikoduları eline geçirince hepsi birer cinayet şüphelisi oldu. Peki kim yalan söylüyordu?

Herkesin sırları vardır, değil mi? Asıl önemli olan, o sırları korumak için ne kadar ileri gideceğinizdir.

"Çarpıcı bir hikâye, inanılmaz süratli bir kurgu ve merak uyandırıcı karakterler birleşerek heyecan verici, tek oturuşta **bitirilecek** bir gerilim yaratmış."

–THE GUARDIAN

"Bir insanın kontrolü kaybetmesine neden olan sorunlara ve lise yıllarının stresine **heyecan verici** ve sürükleyici bir bakış."

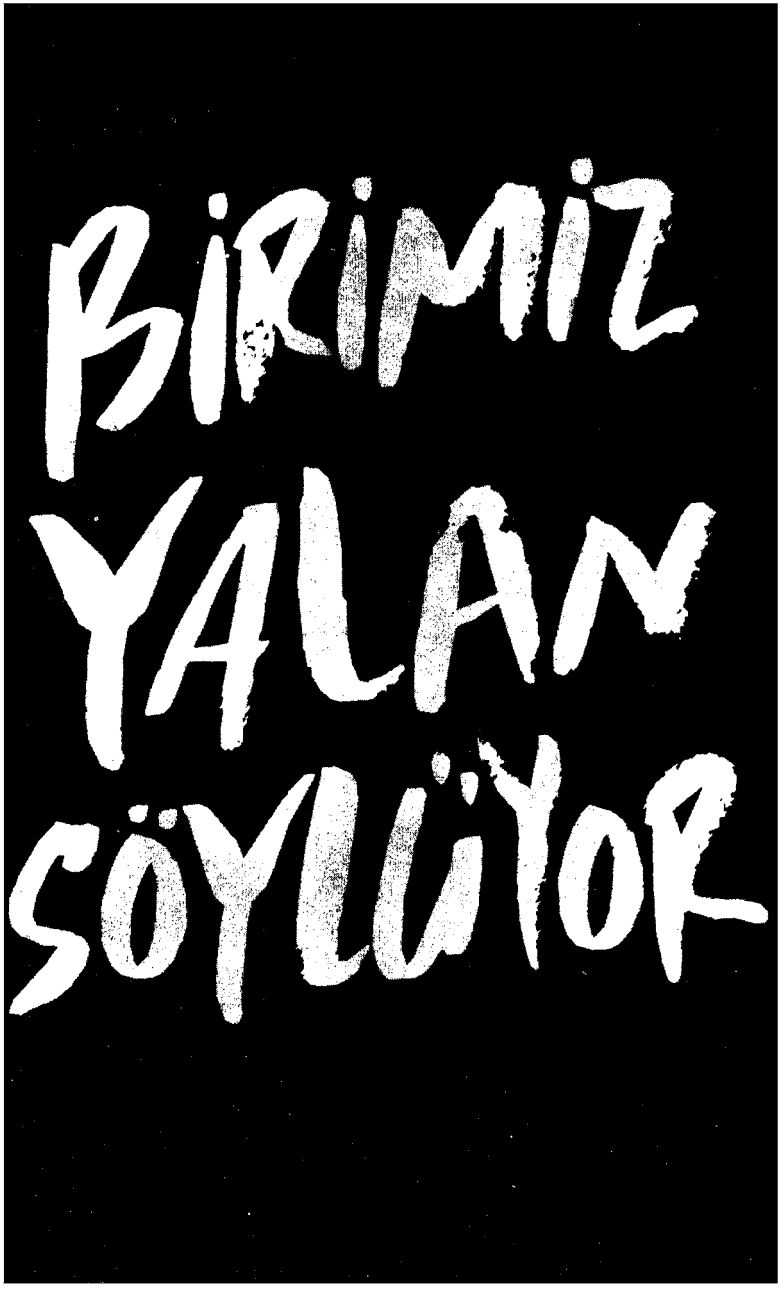
–BOOKLIST

"Okurlar, **akıllıca yazılmış** ve sürükleyici bu kitabı bırakmakta zorluk yaşayacak."

–BOOKPAGE.COM

"**Zeki**, sürprizlerle dolu ve heyecan verici bu **gizemli** genç yetişkin romanı, okurları kitabın sonunu tahmin etmeye itecek."

–SLJ

BİRİMİZ
YALAN
SÖYLÜYOR

Birimiz Yalan Söylüyor
Özgün Adı | *One of Us Is Lying*
Karen M. McManus

Yabancı Yayınları | 192

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Merve Özcan
Düzelti | Su Akaydın
Kapak Uygulama | Aslıhan Kopuz
Sayfa Düzeni | Pınar Demirhan

1. Baskı, Aralık 2017, İstanbul
10. Baskı, Ağustos 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-86-6

Türkçe Çeviri © Selen Ak, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Karen M. McManus, 2017

Sertifika No: 46603

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BİRİMİZ YALAN SÖYLÜYOR

KAREN M. McMANUS

Çeviren
Selen Ak

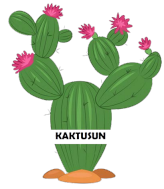

Beni her zaman güldüren Jack'e...

KISIM BİR

SIMON DİYOR Kİ

BÖLÜM BİR

Bronwyn

24 Eylül Pazartesi, 14.55

Bir seks kaseti, bir hamilelik korkusu, iki aldatma skandalı. Üstelik bunlar yalnızca bu haftanın gelişmeleri. Eğer Bayview Lisesi'ni, Simon Kelleher'in dedikodu uygulaması Dedikodu Kazanı'ndan tanısaydınız, öğrencilerin derse girecek zamanı nasıl bulduğuna şaşardınız.

Omzumun üzerinden biri, "O haberler eskidi Bronwyn," dedi. "Sen bir de yarınkini gör."

Kahretsin. Dedikodu Kazanı okurken birine yakalanmaktan hiç hoşlanmıyordum, hele de uygulamanın yaratıcısına. Cep telefonumu kaldırıp dolabımın kapısını kapattım. "Yine kimlerin hayatını mahvedeceksin Simon?"

Ben çıkış kapısına akın eden öğrencilere doğru yürürken, Simon da bana ayak uydurdu. "Amme hizmeti," diyerek ilgisizce elini salladı. "Şu özel ders verdiğin çocuk var ya, Reggie Crawley? Yatak odasına kamera kurduğunu bilmek istemez miydin?"

Yanıt verme zahmetine girmedim. Simon'ın vicdan muhasebesi yapma ihtimali ne kadarsa, benim o esrarkeş Reggie

Crawley'nin yatak odasına uğrama ihtimalim de o kadardı herhalde.

"Hem zaten kendileri kaşınıyorlar. İnsanlar yalan söylemese, birbirini aldatmasa, bana iş düşmezdi." Simon'ın uçuk mavi gözleri attığım uzun adımlara takıldı. "Nereye gidiyorsun böyle koştur koştur? Kendini fazladan aldığın derslerin başarısına boğmaya mı?"

Keşke. Tam da o sırada alay edercesine telefonum çaldı: *Matematik yarışmasına hazırlık, saat üçte, Epoch Coffee.* Ardından da takım arkadaşlarımdan birinden mesaj geldi: *Evan burada.*

Tabii ki oradaydı. Sevimli matematik yarışmacısı Evan (bu düşündüğünüz gibi bir oksimoron değil), gelmek için daima benim gelemediğim zamanı buluyordu anlaşılan.

"Pek sayılmaz," dedim. Özellikle son zamanlarda geliştirdiğim genel bir kural uyarınca, Simon'a elimden geldiğince az bilgi vermeye çalışıyordum. Arka merdivenlere çıkmak için, Bayview Lisesi'nin pespaye asıl binası ile havadar ve aydınlık yeni kanadı arasında bir sınır işlevi gören, yeşil metal kapıları ittirdik. Her yıl daha fazla sayıda varlıklı aile, San Diego'da yaşam onlara fazla pahalı geldiğinden yirmi beş kilometre doğularındaki Bayview'a geliyor ve ödedikleri vergilerin karşılığında, alçı tavanlı ve çatlak fayanslı okullardan daha iyi bir eğitim merkeziyle karşılaşacaklarını düşünüyorlardı.

Bay Avery'nin üçüncü kattaki laboratuvarına vardığımda, Simon hâlâ peşimdeydi. Kollarımı kavuşturup hafifçe Simon'a döndüm. "Yapacak işin yok mu senin?"

Simon, "Var. Cezaya kaldım," dedi ve yoluma devam etmemi bekledi. Ben kapının kulpunu tutunca da bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorsun. Sen de mi? Suçun ne?"

"Haksız yere suçlandım," diye mırıldanarak kapıyı açtım. İçeride bizden önce gelen üç öğrenci oturuyordu. Durup kimler var diye bakındım. Görmeyi beklediğim bir ekip değildi. Biri hariç.

Nate Macauley sandalyesinde kaykılarak bana pis pis sırıttı. "Yolunu mu kaybettin? Burası ceza sınıfı, öğrenci konseyi değil."

Nate iyi bilirdi tabii. Beşinci sınıftan beri başı beladan kurtulmuyordu. Biz de en son o sıralarda konuşmuştuk. Dönen dedikodulara göre, Bayview polis teşkilatı Nate'i... falanca bir suçtan şartlı tahliye etmişti. Belki alkollü araç kullanmaktan, belki de uyuşturucu satıcılığından. Adı torbacıya çıkmış durumdaydı ama benim bu konudaki bilgim tamamen teorikti.

"Yorumunuzu kendinize saklayın." Bay Avery elindeki dosyada bir şeyi işaretledikten sonra, Simon'ın arkasından kapıyı kapattı. Arka duvardaki sıra sıra yüksek kemerli pencerelerden, üçgen huzmeler halinde akşamüstü güneşi vuruyor, aşağıdaki otoparkın arkasındaki sahadan da belli belirsiz futbol antrenmanı sesleri geliyordu.

Ben bir sıraya otururken bir parça kâğıdı avucunda beyzbol topu gibi buruşturan Cooper Clay, "Addy dikkat," diye fısıldayarak topu karşısındaki kıza attı. Addy Prentiss gözlerini kırpıştırıp tereddütle gülümserken kâğıt top yere düştü.

Duvar saati milim milim üçe yaklaşırken karşı koyamadığım bir haksızlığa uğramışlık hissiyle saatin hareketini izledim. Burada *bulunmam* bir hataydı. Şu an Epoch Coffee'de, bir yandan diferansiyel denklemlere çalışırken, bir yandan da Evan Neiman'a acemice kur yapıyor olmalıydım.

Bay Avery hiç soru sormadan, direkt ceza veren tiplerdendi ama belki fikrini değiştirmek için hâlâ zamanım vardı. Boğazımı temizleyerek elimi kaldırmaya davranınca Nate'in pişmiş kelle gibi sırıttığını fark ettim. "Bay Avery, bulduğunuz telefon benim değildi. Çantama nasıl girmiş bilmiyorum. Benimki *bu* işte," diyerek karpuz desenli kılıfının içindeki iPhone'umu salladım.

İşin doğrusu, Bay Avery'nin laboratuvarına cep telefonu getirmek için budalanın teki olmanız gerekirdi. Telefon konu-

sunda son derece katı bir tutum içindeydi ve sanki kendisi havaalanı güvenlik şefiymiş, bizlerse arananlar listesindeymişiz gibi, her dersinin ilk on dakikasını sırt çantalarımızı eşelemeye ayırırdı. O yüzden telefonumu her zamanki gibi dolabımda bırakmıştım.

"Senin de mi?" Addy öyle bir hızla bana döndü ki şampuan reklamlarını andıran sarı saçları omuzlarında savruldu. Buraya tek başına gelmesi için erkek arkadaşını ameliyatla aldırılması gerekmişti kesin. "Benim de değildi."

"Benimle birlikte üç ettik," diye lafa girdi Cooper. Güneyli aksanı yüzünden kulağa *öç* gibi gelmişti. Cooper ile Addy şaşkın şaşkın bakışınca, aynı grupta takılmalarına karşın bunu neden şimdi öğrendiklerini merak ettim. Belki de aşırı popüler insanların konuşacak başka bir sürü şeyi vardı da sıra bir türlü haksız yere verilen cezalara gelmiyordu.

"Biri bizi tuzağa düşürdü!" Dirseklerini masaya dayayarak öne eğilen Simon, zembereğinden boşanıp yeni dedikodunun üzerine fırlamaya hazır bir ok gibi görünüyordu. Boş sınıfın ortasında toplaşan biz dört kişiye teker teker baktıktan sonra, bakışlarını Nate'e çevirdi. "Çoğunun sicili temiz bir grup öğrenciyi kim, ne diye tuzağa düşürüp cezaya göndermek ister ki? Valla, bilemiyorum ama bence böyle bir şeyi yapsa yapsa, tüm zamanını burada geçiren biri eğlenmek için yapmıştır."

Nate'e baktım ama bir türlü aklımda canlandıramadım. Birini cezaya göndermek için kumpas kurmak bir hayli uğraş gerektirirdi, oysa karmakarışık siyah saçlarından pejmürde deri ceketine kadar, Nate'in her şeyi *hiç uğraşamam* diye haykırıyordu. Hatta haykırırken de esniyordu sanki. Nate bana baktı ama tek kelime etmeden sandalyesinde iyice kaykılmaktan başka bir şey yapmadı. Bir milim daha geri gitse tepe taklak düşecekti.

Cooper oturduğu yerde doğruldu, Kaptan Amerika çehresi asılmıştı. "Durun bir dakika. Ben bir karışıklık oldu sanmıştım

ama aynı şey hepimizin başına geldiyse biri bir eşek şakası yapıyor demek ki. Ben de bu yüzden *beyzbol antrenmanımı* kaçırıyorum," dedi. Bunu öyle bir şekilde söylemişti ki duyan, çocuk kalp cerrahıydı da hayat kurtaracak bir ameliyata girmesi engelleniyor sanırdı.

Bay Avery gözlerini devirdi. "Komplo teorilerinizi başka bir öğretmene saklayın. Ben yemem. Hepiniz derse telefon getirmenin yasak olduğunu bile bile, kuralları ihlal ettiniz." Simon'a özellikle ters bir bakış attı. Öğretmenler Dedikodu Kazanı uygulamasının varlığını biliyordu ama engellemek için ellerinden pek bir şey gelmiyordu. Simon insanlardan söz ederken yalnızca adlarının baş harflerini kullanıyor, okulda da bu konu hakkında hiç açık açık konuşmuyordu. "Şimdi beni dinleyin. Dörde kadar buradasınız. Sizlerden, teknolojinin Amerikan liselerini nasıl mahvettiğini anlatan beş yüzer sözcüklük birer kompozisyon yazmanızı istiyorum. Kurallara uymayan, yarın yine cezaya kalır."

"Neyle yazacağız?" diye sordu Addy. "Burada bilgisayar yok ki." Sınıfların çoğunda bilgisayar vardı ama görünüşe göre, emeklilik yaşı on yıl önce gelen Bay Avery ayak diriyordu.

Bay Avery, Addy'nin masasına gelerek önündeki çizgili, sarı not defterinin kenarına vurdu. Hepimizin önünde bundan bir tane vardı. "El yazısının büyüsünü keşfedin. Unutulmuş sanatlarımızdan biridir."

Addy'nin kalp biçimli, güzel yüzünü bir şaşkınlık kapladı. "Ama beş yüz kelimeye ulaştığımızı nasıl anlayacağız ki?"

"Sayarak," diye yanıtladı Bay Avery. Gözleri, hâlâ elimde tuttuğum telefona dikiliydi. "Siz de verin şunu Bayan Rojas."

"Telefonuma *ikinci kez* el koymanız size hiç tuhaf gelmiyor mu? Kimin iki tane telefonu vardır ki?" diye sordum. Nate öyle kısa ve hızlı sırıttı ki neredeyse fark etmiyordum. "Ciddiyim Bay Avery, biri bizimle oyun oynuyor."

Kar beyaz bıyıkları huzursuzlukla seğiren Bay Avery,

uzattığı eliyle işaret etti. "*Telefonunuz* Bayan Rojas. Tabii buraya tekrar gelmek istemiyorsanız." Ben içimi çekerek telefonumu verirken Bay Avery de kınayan bakışlarla diğerlerine baktı. "Bugün sizden aldığım telefonlar masamda duruyor. Cezanız bittikten sonra telefonlarınızı geri alabilirsiniz." Addy ile Cooper, herhalde gerçek telefonları sırt çantalarında güvende olduğu için, hallerinden memnun bir ifadeyle bakıştılar.

Bay Avery, telefonumu bir çekmeceye attıktan sonra, masasına oturup kitabını açarak önümüzdeki bir saat boyunca bizi görmezden gelmeye hazırlandı. Çıkardığım kalemi, sarı not defterime vurarak ödev konusunu düşündüm. Acaba Bay Avery teknolojinin gerçekten de okulları mahvettiğine inanıyor muydu? Birkaç kaçak cep telefonu yüzünden böyle iddialı bir laf edilir miydi? Belki de bizi deniyordu, düşüncesini onaylamamızı değil de karşı çıkmamızı bekliyordu.

Nate'e bir bakış attım, not defterinin üstüne eğilmiş büyük harflerle defalarca *bilgisayarlar berbattır*, yazıyordu.

Galiba buna gereğinden fazla kafa yoruyordum.

Cooper

24 Eylül Pazartesi, 15.05

Birkaç dakika içinde ellerim ağrımaya başladı. Halim içler acısıydı, en son ne zaman elle bir şey yazdığımı anımsamıyordum. Üstelik sağ elimle yazıyordum, bu da sağ elimi yıllardır kullanmama karşın hâlâ bana doğal gelmiyordu. Babam, ikinci sınıfta beni ilk kez atış yaparken gördükten sonra, ısrarla sağ elle yazmayı öğrenmemi istemişti. *Sol kolun altın değerinde,* demişti. *Sol kolunu anlamsız ıvır zıvırlar için kullanma.* Ivır zıvır dediği de babama göre atış dışında kalan her şeydi.

İşte o sıralar Cooperstown'daki beyzbol onur salonuna ithafen bana Cooperstown demeye başladı. Sekiz yaşında bir çocuğa baskı uygulamanın keyfi başkadır.

Sırt çantasına uzanan Simon, teker teker bütün fermuarları açıp bir şeyler arandı. Çantayı kucağına koyup içine baktı. "Su şişem ne cehenneme gitti?"

"Konuşmak yok Bay Kelleher," dedi Bay Avery başını kaldırmadan.

"Biliyorum ama... su şişem kayıp. Çok da susadım."

Bay Avery sınıfın arka tarafındaki lavaboyu işaret etti. Lavabonun tezgâhı Beherglaslarla ve petri kutularıyla doluydu. "Gidip için. *Ses çıkarmadan.*"

Ayağa kalkan Simon, tezgâhtaki bardaklardan birini alıp musluktan su doldurdu. Ardından sırasına dönüp bardağını masasının üstüne koydu ama anlaşılan kafası sistematik bir biçimde yazı yazan Nate'e takılmıştı. "Oğlum," diyerek, spor ayakkabısıyla Nate'in masasının bacağına vurdu. "Cidden, uyuzluk olsun diye çantamıza o telefonları sen mi koydun?"

Bay Avery başını kaldırıp kaşlarını çattı. "*Ses çıkarmadan* dedim Bay Kelleher."

Nate arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Simon omuzlarını silkti. "Böyle bir şeyi insan neden yapar ki? Belki de bugün artık cezaya kalacak ne halt ettiysen, yalnız olmamak için yapmışsındır."

"İkinizden biri tek kelime daha ederse yarın da cezaya kalır," diye uyardı Bay Avery.

Simon yine de ağzını açtı ama konuşmaya fırsat bulamadan, önce acı bir tekerlek sesi, ardından da iki arabanın birbirine çarpışı duyuldu. Addy'nin nefesi kesildi, bense sanki biri bana arkadan çarpmış gibi sırama tutundum. Konunun dağılmasına sevinmiş görünen Nate ise ayağa kalkıp pencereye giden ilk kişi oldu. "Okul otoparkında kim kaza yapar ki?" diye sordu.

İzin istercesine Bay Avery'ye bakan Bronwyn, Bay Avery masasından kalkınca yerinden kalkıp pencereye yöneldi. Addy de Bronwyn'in peşinden gidince yerimden kalktım. Neler oluyordu anlayalım bari. Ben dışarı bakmak için pervaza yaslanırken, yanıma gelen Simon alaylı bir kahkaha atarak aşağıdaki olayı izledi.

Biri eksi püskü ve kırmızı, öteki alelade, gri renkli iki araba dik açıyla çarpışmıştı. Hepimiz sessizce arabalara bakarken, Bay Avery bıkkın bıkkın içini çekti. "Ben gidip yaralanan var mı bakayım." Gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra, Bronwyn'in aramızdaki en sorumluluk sahibi kişi olduğuna karar verdi. "Bayan Rojas, ben dönene kadar sınıfın sessiz kalmasını sağlayın."

"Tamam," diyen Bronwyn, Nate'e gergin bir bakış attı. Pencerede kalıp olay yerine baktık. Bay Avery veya başka bir öğretmen daha ortaya çıkamadan, iki araba da motorlarını çalıştırıp otoparktan çıktı.

"Tam bir hayal kırıklığı," dedi Simon. Sırasına dönüp kupasını eline aldı ama oturacağına sınıfın ön tarafına doğru yürüyerek periyodik cetveli gözden geçirmeye koyuldu. Dışarı çıkacakmış gibi koridora meyletti ama sonra bize dönüp kadeh kaldırıyormuşçasına bardağını havaya uzattı. "Su isteyen var mı?"

"Ben isterim," dedi Addy, sırasına oturarak.

"Kalk da al o zaman prenses." Simon pis pis sırıttı. Addy oturduğu yerde gözlerini devirirken, Simon da Bay Avery'nin masasına yaslandı. "Kelimenin tam anlamıyla, ha? Artık mezunlar günü de bittiğine, neyle oyalanacaksın bakalım? Mezuniyet balosuna da daha çok var."

Addy bir şey söylemeden bana baktı. Kızı suçlamıyordum. Konu arkadaşlarımız olunca, Simon'ın düşünceleri hemen hiçbir zaman iyi bir yere varmazdı. Popüler olup olmamak umurunda değilmiş gibi davranırdı ama geçen bahar, en sonunda üçüncü sınıf yılsonu balosu komitesine seçildiğinde, burnu havalarday-

dı. Oy karşılığında birilerinin sırrını saklamayı vaat etmediği sürece, o komiteye nasıl seçildiğine akıl sır erdiremiyordum.

Gerçi geçen haftaki mezunlar günü komitesinde ortalarda gözükmemişti. Ben kral seçilmiştim, o yüzden belki beni de taciz edilecekler listesi midir ne halttır, ona eklemişti.

Addy'nin yanına oturarak, "Ne demek istiyorsun Simon?" diye sordum. Addy ile pek yakın sayılmazdık ama kıza karşı bir koruma içgüdüsü duyuyordum. Birinci sınıftan beri en yakın arkadaşımla çıkıyordu, tatlı bir kızdı. Ayrıca Simon gibi yapışkan tiplere haddini bildirebilecek biri değildi.

"O bir prenses, sen sporcusun," dedi. Çenesini önce Bronwyn'e, sonra da Nate'e doğru çevirdi. "Sen zekisin, sen de bir suçlusun. Hepiniz ayaklı gençlik filmi klişelerisiniz."

"Peki ya sen?" diye sordu Bronwyn. Bir süredir pencerenin kenarında dikilen Bronwyn, şimdi masasına gelip sırasının üstüne oturdu. Bacak bacak üstüne atıp atkuyruğu yaptığı siyah saçlarını omzundan aşağı sarkıttı. Bu yıl kızın üstünde bir tatlılık vardı. Yeni gözlüklerinden miydi acaba? Yoksa uzamış saçlarından mı? Bir anda, şu seksi çalışkan tiplere dönüşüvermişti.

"Ben her şeyi bilen ilahi anlatıcıyım," dedi Simon.

Bronwyn'in kaşları, siyah gözlük çerçevelerinin üstüne yükseldi. "Gençlik filmlerinde böyle bir şey yoktur."

"Ah, Bronwyn, ah." Simon göz kırparak suyunu lıkır lıkır içti. "Ama *gerçek hayatta* vardır."

Tehdit edermiş gibi bir hali vardı, acaba Bronwyn hakkında o aptal uygulamasına koyacak bir şey mi öğrenmişti? Nefret ediyordum o zımbırtıdan. Orada neredeyse bütün arkadaşlarım hakkında öyle ya da böyle bir şeyler yayınlanmıştı, bazen ciddi boyutta sorunlara yol açıyordu. Yakın arkadaşım Luis ile kız arkadaşı, Simon'ın yazdığı bir şey yüzünden ayrılmıştı. Gerçi Luis'in kız arkadaşının kuzeniyle takıldığı yalan değildi ama olsun yani. İlle de yayınlanması gerekmiyordu. Koridor dedikodusu yeterince kötüydü zaten.

Ayrıca açık konuşmak gerekirse, kafa yorduğu takdirde Simon'ın benim hakkımda yazabileceklerini düşündükçe ödüm kopuyordu.

Simon suratını ekşiterek bardağını havaya kaldırdı. "Tadı bok gibi." Bardağını elinden düşürünce, dram yaratmaya çalıştığını düşünerek gözlerimi devirdim. Simon yere yığıldığında bile, hâlâ dalga geçtiğini düşünüyordum. Fakat derken hırıltılı hırıltılı nefes alıp vermeye başladı.

Ayağa fırlayıp Simon'ın yanına ilk giden Bronwyn'di. "Simon," diyerek, çocuğun omuzlarını sarstı. "İyi misin? Ne oldu? Konuşabiliyor musun?" Sesindeki kaygı, paniğe dönüşünce yerimden fırladım. Fakat benden hızlı davranan Nate, beni iterek geçti ve Bronwyn'in yanına çömeldi.

Simon'ın tuğla kırmızısına dönen yüzünü inceleyerek, "İğne," dedi. "İğnen var mı?" Simon, bir eliyle boğazını kavramış, deliler gibi evet anlamında başını sallıyordu. Acil müdahale yapacağını sandığımdan, duvardaki panodan bir topluiğne kaptığım gibi Nate'e uzatmaya kalkıştım. Nate ise bana omuzlarımın üstünde ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı. "*Adrenalin* iğnesi," diyerek, Simon'ın sırt çantasını aramaya başladı. "Alerjik bir reaksiyon geçiriyor."

Ayağa kalkan Addy tek kelime etmeden kendisine sarıldı. Bronwyn kıpkırmızı bir yüzle bana döndü. "Ben bir öğretmen bulup acil servisi arayacağım. Sen yanında kal, tamam mı?" Bay Avery'nin çekmecesinden telefonunu kaptığı gibi, koridora koştu.

Simon'ın yanı başında diz çöktüm. Gözleri pörtlemiş ve dudakları morarmıştı, boğuluyormuş gibi korkunç sesler çıkarıyordu. Nate, Simon'ın çantasında ne var ne yok yere boşalttıktan sonra kitap, kâğıt ve giysi yığını arasında bir şeyler aradı. "Simon, iğneyi nerede tutuyorsun?" diye sorarak, çantanın küçük ön bölmesini yırtarcasına açtı ama çıkara çıkara iki kalem ile bir anahtarlık çıkardı.

Simon'ın konuşacak hali kalmamıştı gerçi. Bir işe yarayacakmış gibi, terlemiş avucumu Simon'ın omzuna koydum. "Bi' şeyiin yok, düzelceksin. Yardım çağırdık." Sesimin gittikçe yoğunlaşarak pekmez kıvamına geldiğini duyabiliyordum. Stres altındayken aksanım kendisini belli ederdi. Nate'e dönüp, "Boğuulmadına emin misin?" diye sordum. Belki de saçma sapan bir tıbbi iğneye değil de Heimlich manevrasına ihtiyacı vardı.

Beni duymazdan gelen Nate, Simon'ın boş sırt çantasını bir yana fırlattı. "Hasiktir!" diye bağırarak yumruğunu yere indirdi. "Üstünde mi Simon? Simon!" Simon'ın gözleri yukarı kayarken, Nate çocuğun ceplerini karıştırdı ama buruşmuş bir mendil dışında bir şey bulamadı.

Uzaktan ambulans sireni çalarken, Bay Avery ile iki öğretmen, peşlerinde telefonuyla konuşan Bronwyn ile birlikte sınıfa daldı. Nate, "EpiPen'ini* bulamıyoruz," diye durumu özetleyerek, Simon'ın eşyalarından oluşan yığını işaret etti.

Bay Avery korkudan ağzı bir karış açık bir halde, bir saniyeliğine Simon'a baktıktan sonra bana döndü. "Cooper, revirde EpiPen vardır. Kolayca görünecek bir şekilde etiketlenmiştir. *Çabuk!*"

Koşarak koridora çıktım. Arkamdaki ayak seslerinin zayıfladığını işiterek, hızlı adımlarla arka merdivenlere ulaşıp kapıyı açtım. Basamakları üçer üçer inerek birinci kata vardıktan sonra, etrafta dolaşan birkaç öğrencinin arasından geçerek revire vardım. Kapı aralıktı ama içeride kimse yoktu.

Revir daracık bir yerdi, pencerelerin önünde muayene masası vardı, solumdaysa kocaman gri bir dolap yükseliyordu. Odayı gözden geçirirken, duvara monte edilmiş, kırmızı büyük harflerle bir şeyler yazan iki beyaz kutu gözüme takıldı. Birinde ACİL DURUM DEFİBRİLATÖRÜ, ötekindeyse ACİL DURUM ADRENALİN ENJEKTÖRÜ yazıyordu. İkincisinin mandalını çevirip açtım.

---

* (İng.) Epinephrine Pen, adrenalin enjektörü. *–çn*

İçinde hiçbir şey yoktu.

Öteki kutuyu açtım. İçinde üzerinde kalp baskısı bulunan, plastik bir aygıt vardı. Adrenalin enjektörü olmadığına emindim, o yüzden gri dolabı karıştırmaya başlayarak bandaj ve aspirin kutularını çıkardım. Aralarında iğneye benzer bir şey göremiyordum.

"Cooper, buldun mu?" Bay Avery ve Bronwyn ile birlikte laboratuvara giren öğretmelerden biri olan Bayan Grayson, odaya daldı. Soluk soluğa bir halde yan tarafını tutuyordu.

Duvara monte edilmiş boş kutuyu işaret ettim. "Burada olması gerekiyordu, değil mi? Ama yok."

"Malzeme dolabına bak," dedi Bayan Grayson, oysa yere saçılmış bandaj kutularından belli olduğu üzere çoktan bakmıştım. Bir öğretmen daha bize katılınca, gittikçe yaklaşan siren eşliğinde reviri didik didik aradık. Son dolabı açtığımızda, Bayan Grayson elinin tersiyle alnında biriken teri sildi. "Cooper, git de Bay Avery'ye henüz bir şey bulamadığımızı söyle. Biz Bay Contos ile aramayı sürdürürüz."

Bay Avery'nin laboratuvarına sağlık ekibiyle aynı anda vardım. Lacivert üniformalı üç sağlık görevlisi gelmişti, ikisi uzun, beyaz bir sedyeyi itiyor, ötekiyse kapının önünde toplaşmış küçük kalabalığı dağıtmak için önden koşturuyordu. Hepsinin girmesini bekledikten sonra, arkalarından içeri daldım. Bay Avery, sarı gömleği dağılmış bir halde kara tahtanın yanına yığılmıştı. "İğneleri bulamadık," dedim.

Sağlık ekibinden biri Simon'ın göğsüne bir iğne sapladı, ardından diğer ikisi çocuğu sedyeye kaldırırken Bay Avery titreyen elini, incecik beyaz saçlarında gezdirdi. "Tanrı bu çocuğun yardımcısı olsun," diye fısıldadı. Sanırım benden çok kendi kendine konuşuyordu.

Yanaklarından yaşlar süzülen Addy, uzaklaşıp bir kenara çekildi. Ben Addy'nin yanına gidip kolumu kızın omzuna atarken, sağlık ekibi Simon'ın sedyesini koridora çıkardı. İçlerin-

den biri Bay Avery'ye, "Siz de gelebilir misiniz?" diye sordu. Bay Avery başıyla onaylayıp peşlerinden dışarı çıkınca şoka girmiş birkaç öğretmen ve Simon ile birlikte cezaya kalan biz dört öğrenci dışında, sınıf bomboş kaldı.

Buraya geleli en fazla on beş dakika olmuştu herhalde ama sanki saatler geçmiş gibi geliyordu.

"Şimdi iyi midir?" diye sordu Addy boğuk bir sesle. Bronwyn, telefonunu dua etmek için kullanıyormuş gibi avuçlarının arasına kıstırmıştı. Başka öğretmenlerle öğrenciler içeri girmeye başlayınca Nate elleri belinde kapıya baktı.

"Dürüst davranacak ve hayır diyeceğim," dedi.

BÖLÜM İKİ

Addy

24 Eylül Pazartesi, 15.25

Bronwyn, Nate ve Cooper öğretmenlerle konuşuyordu ama ben yapamazdım. Jake'e ihtiyacım vardı. Mesaj atmak için telefonumu çantamdan çıkardım ama ellerim titrediğinden, mesaj atmak yerine arama yaptım.

İkinci çalışında Jake, "Bebeğim?" diye açtı telefonu, şaşırmış gibi bir hali vardı. Biz pek telefonda konuşmuyorduk. Arkadaşlarımızdan hiçbiri konuşmuyordu. Bazen Jake ile birlikteyken telefonu çalınca onu havaya kaldırıp, "'Gelen arama' da ne demek?" diye şakasına sorardı. Arayan da genelde annesi olurdu.

Hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce ancak, "Jake" demeyi başarabildim. Cooper'ın kolu hâlâ omzumdaydı, sanırım şu an bana güç veren tek şey de oydu. Ağlamaktan konuşamayacak haldeydim, o yüzden Cooper telefonu elimden aldı.

"Selam dostum. Ben Coopeeer," dedi. Cooper konuşurken, aksanı kendisini her zamankinden daha çok belli ediyordu. "Nerdeesin?" Birkaç saniye boyunca dinledi. "Çıkışa gelebilir

misin? Bi'... bi' şey oldu da. Addy'nin morali çok bozuk. Yok, o iyi ama... Ceza sırasında Simon Kelleher çok kötü hastalaandı. Ambulansla götürdüler, iyileşcek mi bilmiyoruz." Cooper'ın sözcükleri dondurma gibi eriyip birbirine karıştığından, söylediklerini anlamakta zorlanıyordum.

Bronwyn en yakınındaki öğretmene, Bayan Grayson'a döndü. "Biz kalalım mı? Bize ihtiyacınız var mı?"

Bayan Grayson titreyen elleriyle boğazını kavradı. "Tanrım, sanmıyorum. Sağlık ekibine her şeyi anlattınız, değil mi? Simon... su içti ve yere yığıldı, öyle mi?" Bronwyn de Cooper da başlarıyla onayladı. "Çok tuhaf. Fıstığa alerjisi vardı tabii ama... bir şey yemediğine eminsiniz, değil mi?"

Cooper bana telefonumu verdikten sonra, elini düzgünce kesilmiş saman sarısı saçlarında gezdirdi. "Sanmıyorum. Sadece bir bardak su içti, sonra da yere düştü."

"Belki öğlen yediği bir şeydendir," dedi Bayan Grayson. "Belki de bünyesi geç tepki vermiştir." Odayı gözden geçirince, gözleri Simon'ın yerde duran bardağına takıldı. "Şunu bir kenara koysak iyi olur sanırım," dedi ve bardağı almak için Bronwyn'in yanından geçti. "Belki bakmak isterler."

"Ben gitmek istiyorum," diye haykırarak, yanaklarımdan süzülen yaşları sertçe sildim. Bu odada bir saniye daha kalmaya dayanamazdım.

Cooper, "Çıkmasına yardım edeyim mi?" diye sorunca, Bayan Grayson başıyla onayladı. "Geri gelmeme gerek var mı?"

"Yok, önemli değil Cooper. Gerekirse, seni ararlar eminim. Siz evinize gidip normal yaşamınıza dönmeye çalışın. Simon şimdi emin ellerde." Birazcık öne eğilerek yumuşak bir ses tonu takındı. "Çok üzgünüm. Çok korkmuşsunuzdur muhakkak."

Gerçi daha çok Cooper'a bakarak konuşuyordu. Bayview'da Cooper'ın Amerikan cazibesine karşı koyacak tek bir kadın öğretmen yoktu.

Dışarı çıkarken Cooper'ın kolu hâlâ omzumdaydı. Hoşuma gidiyordu. Benim erkek kardeşim yoktu ama olsaydı, herhalde kendimi kötü hissettiğimde, bana aynen böyle destek verirdi. Çoğu arkadaşının bana bu kadar yakın davranması Jake'in hoşuna gitmezdi ama Cooper iyi biriydi. Tam bir centilmendi. Geçen haftaki mezunlar günü dansından kalma, henüz indirilmemiş afişlerin önünden geçerken, Cooper'a iyice sokuldum. Cooper ön kapıyı itip açtığında, Tanrıya şükür, karşımıza Jake çıktı.

Kendimi Jake'in kollarına bırakınca her şey bir saniyeliğine düzeldi. Birinci sınıfta, Jake'i ilk gördüğüm günü hiç unutmuyordum: Dişleri telliydi, boyu kısaydı, omuzları da geniş değildi ama o gamzelerine ve yaz göğünü andıran mavi gözlerine bakınca, *anlamıştım*. Aradığım oydu. Sonradan güzelleşmesi, bir ikramiye oldu.

Jake saçlarımı okşarken Cooper da alçak sesle yaşananları anlattı. "Tanrım, Ads," dedi Jake. "Çok korkunç. Hadi, seni eve götürelim."

Cooper yanımızdan tek başına ayrılınca ona yardım edemediğim için üzüldüm. Sesinden, onun da en az benim kadar korktuğunu anlayabiliyordum, tek farkı benden iyi saklayabiliyor olmasıydı. Fakat Cooper eşine öyle nadir rastlanan bir insandı ki her şeyle başa çıkabilirdi. Kız arkadaşı Keely, benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi, o da her şeyi doğru yapan kızlardandı. Cooper'a nasıl yardım edeceğini bilirdi, hem de benden çok daha iyi bilirdi.

Jake'in arabasına yerleşip içinden geçip gittiğimiz kentin bulanıklaşmasını seyrettim. Jake arabayı biraz fazla hızlı sürüyordu. Okulun yalnızca bir buçuk kilometre ötesinde oturduğum için, yolumuz kısaydı. Kendimi annemin vereceği tepkiye hazırladım çünkü yaşananları duyduğuna emindim. Annemin iletişim kanalları gizemliydi ama dört dörtlüktü, o yüzden Jake garaj yoluna girdiğinde, annem elbette ön sundurmada bizi bekliyordu.

Botoks sayesinde yüz ifadesi uzun zaman önce donmuş olsa da ruh halini okuyabiliyordum.

Arabadan inmek için Jake'in kapımı açmasını bekledim, açınca da her zamanki gibi Jake'in kolunun altına giriverdim. Ablam Ashton, üstünde konakladığı canlı olmadan yaşayamayan o yapışkan, deniz hayvanlarından biri olduğumu söyleyerek espri yapmaya bayılırdı. Aslında pek komik değildi.

"Adelaide!" Annemin ilgisi fazla abartılıydı. Biz merdivenlerden çıkarken, elini uzatıp boşta kalan kolumu okşadı. "Neler oldu, anlat bana."

Anlatmak istemiyordum. Hele de annemin erkek arkadaşı arkada, kapının eşiğinde durmuş, merakını sahte bir kaygı maskesiyle örtmeye çalışırken. Justin annemden on iki yaş gençti, yani annemin ikinci kocasından beş yaş, babamdansa on beş yaş ufaktı. Böyle giderse sonraki sevgilisi Jake olacaktı.

"Bir şey yok," diye mırıldanıp yanlarından geçtim. "İyiyim."

"Selam, Bayan Calloway," dedi Jake. Annem babamın değil, ikinci kocasının soyadını kullanırdı. "Ben Addy'yi odasına çıkaracağım. Yaşananlar çok korkunç. Addy'yi yatıştırdıktan sonra ben size anlatırım." Jake'in annemle böyle, akranıymış gibi konuşması beni hep şaşırtırdı.

Annem de böyle davranmasına ses çıkarmıyordu. Hatta *keyif alıyordu.* "Tabii," dedi ağzı kulaklarında.

Anneme göre, Jake benim için fazla iyiydi. İkinci sınıfta benim tipim değişmezken, Jake inanılmaz yakışıklı bir çocuğa dönüştüğünden beri, annem aynı şeyi söyleyip duruyordu. Annem küçükken Ashton ile beni güzellik yarışmalarına sokardı ama ikimiz de hep aynı sonucu alırdık: Üçüncülük. Mezunlar günü kraliçesi değil, prensesi. Kötü denemezdi ama ömür boyu geçimini sağlayacak bir adamı tavlayıp elinde tutacak kadar da iyi değildi.

Böyle bir *amacımız* falan olduğu hiç dile getirildi mi, bilmiyordum ama bizden beklenen buydu. Annem başaramadı. Ashton, onunla neredeyse hiç zaman geçirmeyen, hukuk fakültesi terk kocasıyla iki senelik evliliği sorunluydu. Prentiss kızları nedense uzun bir ilişki yürütemiyordu.

Merdivenlerden çıkarken Jake'e, "Kusura bakma," diye mırıldandım. "Ben üstesinden gelemedim. Bronwyn ile Cooper'ı görmeliydin. Çok iyiydiler. Nate de öyle. Tanrım. Nate Macauley'i idareyi böyle ele alırken göreceğimi hiç sanmazdım. İşe yaramayan bir tek bendim."

"Şş, böyle konuşma," dedi Jake saçlarımın arasından. "Bu doğru değil."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmadı çünkü Jake benim yalnızca iyi taraflarımı görürdü. Eğer bu bir gün değişirse ne yapardım, gerçekten bilmiyordum.

Nate
24 Eylül Pazartesi, 16.00

Bronwyn ile otoparka indiğimizde, ortalıkta neredeyse kimse yoktu. Kapıdan dışarı çıkınca duraksadık. Bronwyn'i anaokulundan beri tanırdım, birkaç yıllık ortaokulu da sayarsak, bayadır tanışıyorduk ama birlikte takıldığımız söylenemezdi. Yine de yanımda olması tuhaf gelmiyordu. Hatta yukarıdaki felaketten sonra içimi bile rahatlatıyordu.

Yeni uyanmış gibi çevresine bakınan Bronwyn, "Arabayla gelmedim," diye mırıldandı. "Beni alacaklardı. *Epoch Coffee*'ye gidecektim." Bunu önemli bir şeymiş gibi söyledi, sanki söylediklerinden fazlası varmış gibi.

Görmem gereken bir işim vardı ama herhalde şu an doğru zaman değildi. "Seni bırakmamı ister misin?"

Bronwyn motosikletime giden bakışlarımı takip etti. "Cidden mi? Üstüne para versen bile o ölüm tuzağına binmem. Ölüm oranlarını bilmiyor musun? Bu işin şakası yok." Bir çizelge çıkarıp bana göstermeye hazır gibi bir hali vardı.

"Keyfin bilir." Bronwyn'den ayrılıp eve gitmem lazımdı ama henüz *o meseleyle* yüzleşmeye hazır değildim. Binaya yaslandım ve ceketimin cebinden çıkardığım Jim Beam'in kapağını çevirip Bronwyn'e uzattım. "İçer misin?"

Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Dalga mı geçiyorsun? O yıkım makinesine binmeden önce, içki içmek gerçekten çok dâhiyane bir fikir! Hem de okul arazisinde!"

"Çok eğlencelisin, biliyor musun?" Aslında pek içmezdim; matarayı sabah babamdan almış, sonra da unutmuştum. Fakat Bronwyn'i gıcık etmenin tatmin edici bir yanı vardı.

Tam şişeyi tekrar cebime koyacakken Bronwyn alnını buruşturup elini uzattı. "Aman, canı cehenneme." Benimle birlikte tuğla duvara yaslanıp, milim milim kayarak yere oturdu. Nedense aklıma ilkokul günleri geldi. Bronwyn ile aynı Katolik okuluna giderdik. Yaşamım tam bir cehenneme dönüşmeden önce. Bütün kızlar ekoseli etek giyerdi, şimdi de üzerinde benzer bir etek vardı, bacak bacak üstüne atınca eteği biraz yukarı çıktı. Manzara fena değildi.

Bronwyn, beni şaşırtacak kadar uzun bir yudum aldı. "Az önce... neler... oldu?"

Kızın yanına oturdum ve matarayı alıp ortamıza koydum. "Hiçbir fikrim yok."

"Ölüyormuş gibiydi." Eli öyle bir titriyordu ki şişeyi alırken yerden takır tukur sesler çıktı. "Sen ne dersin?"

"Evet," dedim. Bronwyn ise bir yudum daha alıp yüzünü buruşturdu.

"Zavallı Cooper," dedi. "Konuşması, sanki Ole Miss'ten*

* Mississippili bir beyzbol kulübü. *–çn*

daha dün ayrılmış gibiydi. Sinirleri bozulunca hep o güneyli aksanı geri geliyor."

"Bilmiyordum. Ama şu kız, adı her neyse, tam bir işe yaramazdı."

"*Addy*." Bronwyn'in omzu bir anlığına benimkine çarptı. "Adını bilmen gerekir."

"Neden?" Aklıma geçerli bir neden gelmedi. O kızla bugüne kadar yollarımız neredeyse hiç kesişmemişti, bir daha da kesişeceğini sanmıyordum. Böylesi eminim ikimize de uyardı. Onun gibileri bilirdim. Kafasında erkek arkadaşından ve o hafta arkadaşlarıyla artık hangi basit güç oyununu oynuyorsa, ondan başka bir şey olmazdı. Yeterince güzel sayılırdı ama başka da sunacak bir şeyi yoktu.

"Çünkü hep birlikte büyük bir travma yaşadık," dedi Bronwyn, bu sanki her şeyi çözecekmiş gibi.

"Senin bir sürü kuralın var, değil mi?"

Bronwyn'in ne kadar *yorucu* olduğunu unutmuştum. İlkokulda bile, Bronwyn'in genellikle ilgilendiği şeyler normal bir insanı yıpratırdı. Hep bir şeylere katılmaya veya başka insanların katılacağı bir şeyler başlatmaya çalışırdı. Sonra da, katıldığı veya başlattığı şeylerin idaresini eline alırdı.

Sıkıcı değildi gerçi. Hakkını yememeliydim.

Bir süre konuşmadan oturup son arabaların da otoparktan çıkışını izledik. Bronwyn arada sırada mataradan yudumluyordu. Sonunda şişeyi geri aldığımda, aşırı hafiflediğini görerek şaşırdım. Bronwyn'in sert içkilere alışık olduğunu hiç sanmıyordum. İlle de içecekse, şaraplı gazoz içen kızlardanmış gibi görünüyordu.

Ben matarayı yeniden cebime koyarken, Bronwyn hafifçe gömleğimin kolunu çekti. "Ya, o zaman sana bir şey diyemedim, olay olduğunda yani, anneni duyunca çok üzüldüm, başın sağ olsun," dedi tereddütle. "Benim amcam da trafik kazasında öldü, hemen hemen o sıralarda. Sana bir şeyler söylemek

istedim ama... aramız pek... biliyorsun işte..." sesi kısıldı, eliyse hâlâ kolumdaydı.

"Konuş," dedim. "Önemli değil. Senin de başın sağ olsun."

"Onu çok özlüyorsundur."

Annem hakkında konuşmak istemiyordum. "Ambulans bugün amma çabuk geldi, değil mi?"

Bronwyn biraz kızararak, elini geri çekti ama ani konu değişimine ayak uydurdu. "Ne yapman gerektiğini nereden biliyordun? Simon'a yani?"

Omuzlarımı silktim. "Çocuğun fıstık alerjisi olduğu bilinen bir şey. Yapılacak tek şey oydu."

"Ben iğneyi bilmiyordum." Burnundan güldü. "Cooper sana gerçek bir iğne verdi! Sanki çocuğun üstüne not falan tutturacakmışsın gibi. Aman Tanrım." Başını duvara öyle sert vurdu ki bir yerini kanatmış olabilirdi. "Eve gitmeliyim. Burada kalmak en iyi tabirle verimsiz."

"Eve bırakma teklifim hâlâ geçerli."

Kabul etmesini beklemiyordum ama, "Tabii, neden olmasın," diyerek elini uzattı. Ben kalkmasına yardım ederken, biraz tökezledi. Alkolün on beş dakika sonra etkisini göstereceğini sanmazdım ama Bronwyn Rojas'ın benden daha zayıf olduğu faktörünü göz ardı etmiştim herhalde. Sanırım şişeyi daha önce geri almalıydım.

Motora binerken, "Nerede oturuyorsun?" diye sorup anahtarı kontağa soktum.

"Thorndike Caddesi. Üç beş kilometre ötede. Şehir merkezini geçince, Starbucks'tan sonra Stone Valley Terrace'tan sola dönüyorsun." Şehrin zengin mahallesi. Tabii ya.

Genelde motoruma birilerini bindirmediğim için ikinci bir kaskım yoktu, o yüzden kendiminkini Bronwyn'e verdim. Kaskımı alıp eteğini bacaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra, bir sıçrayışta arkama binerken, çıplak uyluklarını görmemek

için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kollarıyla belimi kerpeten gibi sıktı ama bir şey demedim.

Ben motoru çalıştırırken gergin bir sesle, "Yavaş git, tamam mı?" dedi. Bronwyn'i biraz daha sinir etmek isterdim ama otoparktan normal hızımın yarısıyla çıktım. Bunun mümkün olabileceğini sanmazdım ama Bronwyn bana daha da sıkı sarıldı. Kızın kasklı başı sırtıma dayalı bir şekilde öylece gidiyorduk. Param olsaydı, evlerinin garaj yoluna girene kadar, gözlerini sıkı sıkı kapattığına bin dolarına bahse girerdim.

Evleri tam da beklendiği gibiydi: Victoria dönemine ait kocaman bir bina, dallı budaklı ağaçlar ve çiçeklerle dolu, çimenlikli büyük bir bahçe. Garaj yolunda bir Volvo SUV duruyordu; benim motorum (insan eğer cömert günündeyse, klasik görünümlü derdi) o Volvo'nun yanında ne kadar gülünç görünüyorsa, Bronwyn de arkamda o kadar gülünç görünüyordu kuşkusuz. Ayrı tellerden çaldığımız su götürmezdi.

Bronwyn motordan inip kaskı çıkarmaya çalıştı. Kayışın tokasını gevşeterek arasına sıkışan bir tutam saçı aldım ve kaskı çıkarmasına yardım ettim. Bronwyn derin bir nefes alıp eteğini düzeltti.

"Çok ürkütücüydü," dedi, ardından bir telefon sesiyle yerinden sıçradı. "Sırt çantam nerede?"

"Sırtında."

Çantasını omzundan indirip ön cebinden telefonunu çıkardı. "Alo? Evet, duyuyorum... Evet, ben Bronwyn. Siz... Aman tanrım. Emin misiniz?" Sırt çantası elinden kayıp ayaklarının dibine düştü. "Aradığınız için teşekkür ederim." Telefonunu indirip kocaman açtığı cam gibi gözlerini bana dikti.

"Nate... onu kaybettik," dedi. "Simon ölmüş."

BÖLÜM ÜÇ

Bronwyn
25 Eylül Salı, 08.50

Kafamda hesap yapmadan duramıyordum. Günlerden salıydı, dokuza on vardı ve yirmi dört saat önce Simon ilk derse son kez girdi. Ondan altı saat beş dakika sonra, birlikte cezaya kaldık. Bir saat sonra ise, öldü.

On yedi yıl, öylece heba oldu gitti.

Sınıfın arka köşesindeki sırama geçerken, yirmi beş kafanın üzerime çevrildiğini hissettim. Dedikodu Kazanı uygulamasında yeni bir paylaşım yapılmasa da, dün gece akşam yemeği saatinde, Simon'ın ölüm haberi dört bir yana yayılmıştı. Telefon numaramı verdiğim kim varsa hepsinden mesajlar aldım.

"İyi misin?" Arkadaşım Yumiko uzanıp elimi sıktı. Başımı evet anlamında salladım ama yaptığım hareket başımdaki zonklamayı iyice artırdı. Boş mideye yarım şişe viski içmek *korkunç* bir fikirdi. Neyse ki dün Nate beni bıraktığında annemle babam işteydi, kız kardeşim Maeve de bana yeterince sade kahve içirdiğinden, annemler eve geldiğinde kısmen an-

laşılır cümleler kurabiliyordum. İçkinin süregelen etkileriniyse yaşadığım travmaya vermişlerdi.

İlk zil çaldı ama her zamanki gibi, sabah duyurularının habercisi olan hoparlör cızırtısı duyulacağı yerde, sınıf öğretmenimiz Bayan Park boğazını temizleyerek masasının arkasından çıktı. Titreyen elinde tuttuğu bir yaprak kâğıdı okumaya başladı. "Aşağıdaki metin Bayview Lisesi idaresinin resmi duyurusudur. Bu korkunç haberi paylaşmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Dün öğleden sonra, sınıf arkadaşınız Simon Kelleher ciddi bir alerjik reaksiyon geçirdi. Derhal çağrılan tıbbi yardım hemen geldiyse de maalesef yardım etmek için geç kalınmıştı. Simon hastaneye vardıktan kısa bir süre sonra vefat etti."

Sınıfta düşük perdeden fısıltılar dolanırken biri hıçkırıklara boğuldu. Sınıfın yarısı çoktan telefonlarını çıkarmıştı. Bugün kuralların canı cehenneme gidiyorduk herhalde. Ben de kendimi tutamayıp sırt çantamdan telefonumu çıkardığım gibi Dedikodu Kazanı uygulamasına tıkladım. Bir yanım, dün cezadan önce Simon'ın hakkında atıp tuttuğu o esrarlı yeni haberi görmeyi umuyordu ama elbette geçen haftaki haberlerden başka hiçbir şey yoktu.

Gözde esrarkeş davulcumuz sinemaya el atıyor. RC yatak odasındaki tavan lambasına bir kamera koymuş, tüm arkadaşlarına prömiyerler düzenliyor. Uyarmadı demeyin kızlar. (Gerçi KL için artık çok geç.)

Çatlak cici kız TC ile yeni zengin çocuk GR'nin birbirine kur yaptığını görmeyen yoktur ama aralarında daha fazlası olabileceği, kimin aklına gelirdi? Anlaşılan TC'nin erkek arkadaşının aklına gelmemiş, çocuk cumartesi günkü maçta her şeyden habersiz açık tribünde otururken, T ile G hemen altta mercimeği fırına veriyormuş. Üzgünüm JD. Yine son duyan sen oldun.

Dedikodu Kazanı konusuna gelirsek... her kelimesinin doğru olduğuna hemen hemen kalıbınızı basabilirdiniz. Simon bu uygulamayı ikinci sınıfta, sömestr tatilini Silikon Vadisi'ndeki pahalı bir kodlama kampında geçirdikten sonra hazırlamıştı, ondan başka kimsenin de bir şey paylaşmaya yetkisi yoktu. Okulun dört bir yanında kaynakları vardı, sunduğu haberler konusunda titiz ve seçici davranırdı. İnsanlar çoğu zaman inkâr eder veya görmezden gelirdi ama Simon hiç yanılmamıştı.

Benim adım hiç geçmemişti, hayatım o uygulama için fazlasıyla temizdi. Simon'ın hakkımda yazabileceği tek bir şey vardı ama onu da öğrenmesi neredeyse imkânsızdı.

Artık sanırım hiç öğrenemeyecekti.

Bayan Park hâlâ konuşuyordu. "Oditoryumda gün boyunca yas danışmanlığı yapılacak. Yaşanan trajediyle ilgili konuşma ihtiyacı hissederseniz, dersten istediğiniz zaman çıkabilirsiniz. Okul cumartesi günkü futbol maçından sonra, Simon için bir anma töreni yapmayı planlıyor. Detaylar elimize geçer geçmez sizlerle paylaşacağız. Ayrıca öğrenir öğrenmez, ailesinin Simon için yapacağı düzenlemeleri de size bildireceğiz."

Zil çalınca, hepimiz çıkmak üzere ayağa kalktık ama ben daha sırt çantamı toparlayamadan Bayan Park bana seslendi. "Bronwyn, sen biraz kalabilir misin?"

Yanımda duran Yumiko, kat kat kesilmiş siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak anlayışla bana baktı. "Kate ile seni koridorda bekleriz, tamam mı?"

Başımla onaylayıp çantamı kavradım. Ben masasına yaklaşırken, Bayan Park'ın elinde duyuru kâğıdı hâlâ sallanıyordu. "Bronwyn, Müdire Gupta, Simon ile birlikte o odada bulunan herkesi, bugün bire bir görüşmeye almak istiyor. Saat on birde Bay O'Farrell'in odasında seni beklediğini söylememi istedi."

Bay O'Farrell benim rehberlik öğretmenimdi, o yüzden odasını oldukça iyi bilirdim. Son altı ay içinde, üniversite giriş

stratejilerini görüşmek için orada bir hayli zaman geçirmiştim. "Bay O'Farrell ile mi görüşeceğiz?" diye sordum. Fena olmazdı herhalde.

Bayan Park alnını buruşturdu. "Yok, hayır. Okul bu iş için profesyonel birini getiriyor."

Harika. Dün gecemin yarısını annemleri biriyle görüşmeye ihtiyaç duymadığıma ikna etmek için harcamıştım. Görüşmeye zorlandığımı duyunca sevineceklerdi. "Tamam," dedim ve diyecek başka bir şeyi vardır belki diye bekledim ama öğretmen beceriksizce kolumu okşamakla yetindi.

Kate ile Yumiko söz verdikleri gibi kapının önünde dikiliyordu. Birlikte İleri Matematik dersine giderken beni davetsiz paparazzilerden korumak istermişçesine ortalarına aldılar. Fakat Evan Neiman'ın sınıfın kapısında beklediğini görünce, Yumiko kenara çekildi.

"Bronwyn, selam." Evan her zamanki gibi, kalbinin üstüne adının baş harfleri işlenmiş, polo gömleklerinden birini giymişti: EWN. W'nun açılımını hep merak etmiştim. Walter? Wendell? William? Evan'ın iyiliği için umarım William'dı. "Akşam mesajımı aldın mı?"

Aldım. *Bir şeye ihtiyacın var mı? Konuşmak ister misin?* Evan Neiman hayatında ilk kez dün akşam bana mesaj çektiğinden şüpheci yanım, Evan'ın, sırf Bayview'da şu güne kadar yaşanan en şok edici olayı en ön sıradan seyretmek için bana yanaştığına karar verdi. "Aldım, teşekkürler. Ama çok yorgundum."

"İyi, eğer konuşmak istersen haber ver." Evan boşalan koridora bir bakış attı. Dakiklik konusunda çok titizdi. "İçeri girsek iyi olur, ha?"

Yerlerimize geçerken Yumiko ağzı kulaklarına vararak fısıldadı: "Dünkü matematik yarışması antrenmanında Evan senin nerede olduğunu sorup durdu."

Keşke Yumiko'nun coşkusunu paylaşabilseydim ama

dünkü ceza ile bugünkü İleri Matematik dersi arasında bir yerlerde, Evan Neiman'a duyduğum tüm ilgiyi kaybetmiştim. Belki Simon'ın olayı yüzünden travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordum ama şu anda Evan'ın nesinden hoşlandığımı anımsayamıyordum. Sırılsıklam âşık falan değildim. Daha çok Evan ile mezuniyete kadar ciddi bir ilişki yürütebileceğimizi, mezuniyetten sonra da arkadaşça yollarımızı ayırıp farklı üniversitelere gideceğimizi düşünüyordum. Şimdi düşüncemin hayal gücünden ne kadar yoksun olduğunu fark ettim ama lise aşkları da öyle değil miydi zaten? En azından bana göre.

Ders boyunca aklım başka yerdeydi, matematikten çok uzaklardaydım. Ders nasıl bitti, anlamadım. Sınıftan çıkıp Kate ve Yumiko ile birlikte, Üniversite Seviyesi Edebiyat dersine gittik. Aklım hâlâ dün yaşananlarla o kadar doluydu ki koridorda Nate'in yanından geçerken, "Selam Nate," demek, bana son derece doğal geldi. Ben, hem kendimi hem onu şaşırtarak durunca Nate de durdu.

"Selam," dedi. Siyah saçları her zamankinden de dağınıktı. Kalıbımı basarım, hâlâ dünkü tişörtünü giyiyordu. Fakat bu hali her nasılsa ona yakışıyordu. Biraz fazla yakışıyordu hatta. İnce uzun yapısından, çıkık elmacık kemiklerine ve altları gölgeli, iri gözlerine kadar, bu çocuğun her şeyi bana düşüncelerimi unutturuyordu.

Kate ile Yumiko da gözlerini dikmiş, Nate'e bakıyordu ama başka bir açıdan. Daha çok, sanki hayvanat bahçesinde derme çatma bir kafesin içinde ne yapacağı belirsiz bir hayvana bakıyorlarmış gibi bakıyordular. Nate Macauley ile koridorda ayaküstü laflamak rutinimizin bir parçası değildi. "Danışmanlık seansına girdin mi?" diye sordum.

Yüzü tamamen ifadesizdi. "Neye?"

"Yas danışmanlığı. Simon yüzünden. Sınıf öğretmenin sana bir şey söylemedi mi?"

"Ben daha yeni geldim," deyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nate'in devamlılık ödülü falan kazanmasını beklemiyordum elbette ama saat neredeyse ondu.

"Ya. Neyse, dün orada olan herkes bire bir danışmanlık seansı alacakmış. Benimki saat on birde."

"Tanrım," diye mırıldanarak, elini saçlarının arasında gezdirdi.

Hareketiyle gözlerim Nate'in koluna kaydı, Kate boğazını temizleyene kadar da bakmayı sürdürdüm. Yüzüm kızarmış bir şekilde yeniden dikkatimi topladım ama artık Kate'in ne söylediğini anlamak için çok geçti. "Her neyse. Sonra görüşürüz," diye mırıldandım.

İşitme menzilinden çıkar çıkmaz Yumiko başını bana doğru eğdi. "Yataktan yeni çıkmış gibi bir hali var," diye fısıldadı. "Üstelik *tek başına da değil.*"

"Umarım dün o motordan indikten sonra kendini iyice dezenfekte etmişsindir," diye ekledi Kate. "Çocuk bildiğin erkek orospusu."

Ters ters baktım. "*Erkek* orospusu demenin cinsiyetçilik olduğunun farkındasın, değil mi? İlle de o terimi kullanacaksan, hiç değilse cinsiyet belirtmemen gerek."

"Neyse ne," dedi Kate ilgisizce. "Demem o ki, çocuk ayaklı zührevi hastalıklar bankası."

Yanıt vermedim. Nate'in adı çıkmıştı, tamam ama aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Dün beni eve götürürken, motorunu ne kadar dikkatli kullandığını söyleyesim geldi ama bunu söyleyerek neyi kanıtlamaya çalıştığımdan emin değildim.

Edebiyat dersinden sonra, Bay O'Farrell'in odasına gittim. Açık kapıyı tıklatınca Bay O'Farrell eliyle içeri girmemi işaret etti. "Otursana Bronwyn. Doktor Bayan Resnick biraz gecikecek ama birazdan burada olur." Bay O'Farrell'in karşısında otururken, masasının orta yerine düzgünce konmuş karton dosyanın

üzerine el yazısıyla adımın yazıldığı gözüme çarptı. Dosyayı almaya davrandım sonra da acaba özel olabileceğini düşünerek, durakladım ama Bay O'Farrell beni teşvik etti. "Model Birleşmiş Milletler organizasyonundan gelen tavsiye mektubun. Yale'in erken başvuru tarihinin bitmesine de daha çok zaman var."

Derin bir oh çekerek nefesimi verdim. "Teşekkürler!" diyerek dosyayı aldım. Beklediğim son mektup buydu. Yale bizde bir aile geleneğiydi. Dedem orada misafir öğretim görevlisiydi, kadroya alınınca da tüm ailesiyle birlikte Colombia'dan New Haven'e taşınmıştı. Babam dahil, bütün çocukları lisans eğitimini orada aldı, babam annemle de orada tanıştı. Hep, Yale olmasa ailemiz de olmazdı, derlerdi.

"Rica ederim." Bay O'Farrell arkasına yaslanıp gözlüklerini düzeltti. "Bugün kulakların çınladı mı? Bay Camino uğradı, bu sömestr kimya dersi vermekle ilgilenir misin diye soruyor. On birinci sınıfta parlak birkaç öğrenci var, geçen yıl senin zorlandığın gibi zorlanıyorlar. O kadar zorlanmadan sonra, dersi birincilikle bitiren birinden stratejiler öğrenmek çok hoşlarına giderdi."

Yanıt vermeden önce birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "İsterdim," dedim elimden geldiğince neşeli bir ifadeyle. "Ama sanırım zaten gereğinden fazla yüküm var." Dişlerimi gösterecek şekilde zoraki gülümsedim.

"Dert etme. İşin başından aşkındır senin."

Kimya, yaşamım boyunca zorlandığım tek dersti. Öyle ki sömestr ortalamam D idi. Çuvalladığım her sınavla birlikte, Sarmaşık Birliği de menzilimden çıkıp gidiyordu. Hatta Bay O'Farrell bile kibarca, üst düzey herhangi bir okula girmemin yeteceğini söylemeye başlamıştı.

Ben de notlarımı yükseltip yılsonunda A aldım. Fakat stratejimi başka öğrencilerle paylaşmamı kimsenin istemeyeceğinden emindim.

Cooper
27 Eylül Perşembe, 12.45

"Bu akşam görüşür müyüz?"

Öğle yemeğinden sonra dolaplarımıza doğru yürürken, Keely elimi tutup iri, kara gözleriyle bana baktı. Annesi İsveçli, babası Filipinliydi ve ikisinin birleşimi, Keely'yi çoğu kişinin gözünde okulun en güzel kızı yapıyordu. Bu hafta beyzbol ve aile meseleleri yüzünden Keely ile fazla görüşememiştim, sabırsızlanmaya başladığını anlayabiliyordum. Keely pek yapışkan bir kız arkadaş değildi ama normal çiftler gibi birlikte zaman geçirmek isterdi.

"Bilemiyorum," dedim. "Ev ödevlerimde oldukça gerideyim."

Kusursuz dudakları bükülünce, karşı çıkmaya hazırlandığını anladım ama tam o sırada hoparlörlerden bir ses yükseldi. "*Dikkat Dikkat. Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss ve Bronwyn Rojas idareye lütfen. Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss ve Bronwyn Rojas idareye lütfen.*"

Keely bir açıklama bekliyormuşçasına sağına soluna bakındı. "Bu da nesi? Simon ile ilgili bir şey mi?"

"Sanırım." Omuzlarımı silktim. Birkaç gün önce, Müdire Gupta'nın ceza sırasında yaşananlar hakkında sorduklarına zaten yanıt vermiştim ama belki de ikinci bir tura hazırlanıyordu. Babamın söylediğine göre, Simon'ın ailesinin bağlantıları çoktu, o yüzden okulun herhangi bir ihmali ortaya çıkarsa, bir davayla karşı karşıya kalabilirdi. "Ben gideyim. Sonra konuşuruz, tamam mı?" Keely'nin yanağına bir öpücük kondurup sırt çantamı omzuma taktıktan sonra koridora yöneldim.

Müdirenin odasına vardığımda, kabul görevlisi küçük konferans odasını işaret etti, insanlar çoktan odaya doluşmuştu: Müdire Gupta, Addy, Bronwyn, Nate, bir de polis memuru.

"Cooper buradasın, güzel. Artık başlayabiliriz." Müdire Gupta ellerini önünde kavuşturup masada oturanlara baktı. "Polis memuru Hank Budapest'i takdim etmek isterim, kendisi Bayview Polis teşkilatında çalışıyor. Pazartesi günü gördükleriniz hakkında size bazı soruları var."

Polis Memuru Budapest birer birer elimizi sıktı. Genç bir adamdı ama kelleşmeye başlamıştı bile. Saçları saman sarısı, yüzü çilliydi. Otoriter, göz korkutan bir hali yoktu. "Hepinizle tanışığıma memnun oldum. Fazla sürmeyecek ama Kelleher ailesiyle konuştuktan sonra, Simon'ın ölümüne daha yakından bakmak istiyoruz. Otopsi sonuçları bu sabah elimize ulaştı ve..."

"Bu kadar çabuk mu?" diye araya girdi Bronwyn. Müdire Gupta'nın bakışlarını üzerine çektiğinin farkında değildi. "Genelde daha uzun sürmez mi?"

"Ön otopsi sonuçları birkaç gün içinde çıkar," dedi polis memuru. "Elimize geçen sonuçlar oldukça kesin bir biçimde, Simon'ın ölümünden kısa bir süre önce büyük miktarda fıstık yağı yediğini gösteriyor. Fakat ailesi bu durumu tuhaf buldu çünkü Simon her zaman yediğine içtiğine çok dikkat edermiş. Siz, Müdire Gupta'ya Simon'ın yere yığılmadan önce bir bardak su içtiğini söylemişsiniz, öyle değil mi?"

Hepimiz başımızla onaylayınca polis memuru devam etti. "Bardakta fıstık yağı izleri var, yani Simon'ın içtiği şey yüzünden öldüğü açıkça görülüyor. Biz de fıstık yağının Simon'ın bardağına nasıl girmiş olabileceğini anlamaya çalışıyoruz."

Kimse bir şey demedi. Addy bana baktı, sonra da alnını hafifçe buruşturarak gözlerini kaçırdı. Polis memuru bize hatırlatmak için, "İçinizde Simon'ın bardağı nereden aldığını hatırlayan var mı?" diye sorarak, kalemini önündeki not defterinin üstüne getirdi.

"Ben dikkat etmedim," dedi Bronwyn. "Hocanın verdiği kompozisyonu yazıyordum."

"Ben de," dedi Addy, oysa yemin edebilirdim ki daha yazmaya başlamamıştı bile.

İş başa düşünce, "Ben hatırlıyorum," dedim. "Bardağı lavabonun hemen yanındaki bardak yığınından aldı."

"Bardak yığını ters mi duruyordu, düz mü?"

"Ters," dedim. "Simon en üsttekini aldı."

"Simon bardağı alırken içinde herhangi bir sıvı kalıntısı fark ettin mi? Simon bardağı salladı mı?"

Düşündüm. "Hayır. Yalnızca suyla doldurdu."

"Sonra da içti?"

"Evet," dedim ama Bronwyn beni düzeltti.

"Hayır," dedi. "Hemen içmedi. Bir süre konuştu. Unuttun mu?" Nate'e döndü. "Cep telefonlarını çantamıza sen mi koydun? Hani şu Bay Avery ile sorun yaşamamıza yol açan telefonları."

"Cep telefonları. Öyle ya." Polis memuru not defterine bir şeyler karaladı. Soru sorarmış gibi bir hali yoktu ama Bronwyn yine de açıklama yaptı.

"Biri bize bir eşek şakası yaptı," dedi. "O yüzden cezaya kaldık. Bay Avery sırt çantalarımızda bize ait olmayan telefonlar buldu." İncinmiş bir ifadeyle Müdire Gupta'ya döndü. "Aslında hiç adil bir ceza değildi. Ben de bu sicilimize geçecek bir şey mi diye öğrenmek istiyordum."

Nate gözlerini devirdi. "Ben yapmadım. Benim çantama da telefon koydular."

Müdire Gupta yüzünü astı. "Bu meseleyi ilk kez duyuyorum."

Bana bakınca omuzlarımı silktim. Telefon meselesi, son birkaç gündür aklıma gelecek en son şeydi.

Polis Memuru Budapest şaşırmışa benzemiyordu. "Bugün görüştüğümüzde, Bay Avery söz etmişti. Çocuklardan hiçbiri telefonunu istemeyince olayın bir eşek şakasından ibaret olduğunu düşünmüş." Kalemini işaret ve orta parmağının arasına

kaydırıp ritmik bir şekilde masaya vurdu. "Simon böyle bir şaka yapmış olabilir mi?"

"Neden yapsın ki?" dedi Addy. "Onun çantasından da telefon çıktı. Ayrıca, biz birbirimizi pek tanımıyorduk."

"Üçüncü sınıf yılsonu balosu komitesinde birlikteydiniz," diye belirtti Bronwyn. Addy, bu gerçeği şimdi anımsamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Aranızda Simon ile herhangi bir sorun yaşayan oldu mu?" diye sordu polis memuru. "Yaptığı uygulamayı duydum, adı Dedikodu Kazanı galiba?" Bana baktığından, başımla onayladım. "İçinizden o uygulamada yer alan oldu mu?"

Nate dışında hepimiz başımızı iki yana salladık. Nate, "Birçok kez," dedi.

"Ne yüzünden?" diye sordu Polis Memuru Budapest.

Nate zoraki gülümsedi. "Saçma sapan, boktan..." diye başladı ama Müdire Gupta çocuğun sözünü kesti.

"Konuşmanıza dikkat edin Bay Macauley."

"Saçma sapan şeyler," diye düzeltti Nate. "Çoğunlukla takıldığım kızlar yüzünden."

"Rahatsız olmuş muydunuz? Hakkınızda dedikodu yapılmasından?"

"Pek sayılmaz." Söylediğinde ciddi görünüyordu. Sanırım tutuklanmaya kıyasla, bir dedikodu uygulamasına yer almak o kadar da büyük bir mesele değildi. Tabii, eğer tutuklandığı doğruysa. Simon bu konuda bir haber yayınlamadığı için, Nate'in olayının ne olduğunu kimse tam bilmiyordu.

Acınası bir durumdu ama Simon bizim en güvenilir haber kaynağımızdı.

Polis Memuru Budapest bize baktı. "Ama siz üçünüz hiç oraya çıkmadınız, öyle mi?" Hep birlikte yeniden başımızı salladık. "Simon'ın uygulamasına çıkacağınızdan hiç korktunuz mu? Kendinizi tehdit altında falan hissettiniz mi?"

"Ben hissetmedim," dedim ama sesim istediğim kadar

kendinden emin çıkmadı. Polis Memuru Budapest'ten bakışlarımı kaçırınca, Addy ile Bronwyn'in karşıt kutuplarda göründüğünü fark ettim: Addy'nin hayalet gibi beti benzi atmış, Bronwyn'in ise yanakları tuğla gibi kırmızı bir renk almıştı. Nate birkaç saniyeliğine kızları izledikten sonra sandalyesinde kaykılarak Polis Memuru Budapest'e baktı.

"Herkesin sırları vardır," dedi. "Öyle değil mi?"

O akşam rutin idmanım geç saatlere kadar sürdü ama babam birlikte yemek yemek için ben gelene kadar herkesi bekletti. Sonunda saat yedide sofraya oturduğumuzda, kardeşim Lucas çilekeş bir bakışla midesini tutup sendeleyerek yerine geçti.

Sohbet konumuz, bütün haftanınkiyle aynıydı: Simon. Babam, "Polisin bir noktada işe karışacağı belliydi," diyerek patates püresi yığınından bir kaşık aldı. "O çocuğun ölümünde ters bir şeyler var." Burnundan güldü. "Su tesisatına fıstık yağı mı karışmış acaba? Avukatlar bununla günlerini gün ederler."

"Gözleri yuvalarından fırladığında, *böyle mi* görünüyordu?" diye soran Lucas, yüzünü çarpıttı. Henüz on iki yaşındaydı, o yüzden Simon'ın ölümü kardeşim için kanlı video oyunlarından daha fazla bir şey ifade etmiyordu.

Ninem uzanıp Lucas'ın elinin üstüne vurdu. Ninem boyu, sık beyaz buklelerle dolu kafasına rağmen bir elliyi geçmezdi ama şakası yoktu. "O zavallı delikanlıdan saygıyla söz etmeyeceksen çeneni kapat."

Beş yıl önce, Mississippi'den buraya taşındığımızdan beri, ninem bizimle yaşıyordu. O zamanlar bizimle beraber taşınmasına şaşırmıştım; dedemiz yıllar önce ölmüştü ama ninemin oyalanacak bir sürü arkadaşı vardı, bir sürü kulübe de üyeydi. Bir süredir burada yaşadığımız için, artık anlıyordum. Buradaki sade, Amerikan koloni mimarisi tarzı evimizin gi-

derleri, Mississippi'deki evimizin giderlerinin üç katı tuttuğundan, ninemin parası olmasa, bütçemiz kaldırmazdı. Fakat Bayview'da yıl boyunca beyzbol oynayabilirdiniz, üstelik ülkenin en iyi lise müfredatından biri de buradaydı. Babam bu devasa evin kredisini ve nefret ettiği işini boşa çıkarmayacağımı umuyordu.

Belki çıkarmazdım. Yazın, fastball* atışımı saatte sekiz kilometre hızlandırdıktan sonra, ESPN spor kanalının, Amerikan Ulusal Beyzbol Ligi'nin gelecek hazirandaki oyuncu seçimleri tahmininde dördüncü sıraya çıkmıştım. Peşimde birçok üniversite de vardı, önce üniversiteye gitsem fena olmazdı. Fakat beyzbol, futbola veya basketbola benzemezdi. Eğer liseyi bitirir bitirmez ikinci lige girebiliyorsanız, girerdiniz.

Babam bıçağını bana doğrulttu. "Cumartesi gösteri maçın var. Unutma."

Sanki unutabilirmişim gibi. Program evin her yerinde asılıydı.

Annem, "Kevin, çocuk bir hafta sonu dinlense ya?" diye mırıldandı ama pek hevesli değildi. İtirazlarının duyulmayacağının farkındaydı.

"Cooperstown'un yapabileceği en iyi şey, her zamanki gibi işi," dedi babam. "Aylaklık yapınca o çocuk geri gelmeyecek. Huzur içinde uyusun."

Ninemin küçük, parlak gözleri üstüme dikildi. "Umarım farkındasındır Cooper, Simon için hiçbiriniz bir şey yapamazdınız. Polis sadece işi gereği kılı kırk yarmak zorunda, hepsi bu."

Orasını bilemiyordum. Memur Budapest kayıp EpiPen ve revirde tek başıma ne kadar kaldığım hakkında sorular sorup durmuştu. Bayan Grayson gelmeden önce iğnelere bir şey yaptığımı düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Fakat bunu açık açık söylemedi. Eğer birinin Simon'a tuzak kurduğunu düşünüyorsa, neden gidip Nate'e bakmıyordu ki. Bana sorsalardı, ki

* Atıldığında yüksek hıza ulaşan top. *–yhn*

sormadılar, Nate gibi birinin EpiPen'i nereden bildiğini merak ederdim.

Tam masayı toplamıştık ki kapı çaldı, Lucas da, "Ben bakarım!" diye haykırarak kapıya koştu. Birkaç saniye sonra yeniden bağırdı: "Keely gelmiş!"

Ninem kafatası başlıklı bastonunu kullanarak güçlükle ayağa kalktı. Geçen yıl, artık desteksiz yürüyemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığında, Lucas ona bu bastonu seçmişti. "Bu gece planımız yok demiştin diye hatırlıyorum Cooper."

Ben, "Yoktu," diye mırıldanırken, Keely yüzünde bir gülümsemeyle mutfağa girip, boynuma sımsıkı sarıldı.

Kulağıma, "Nasılsın?" diye fısıldarken, yumuşacık dudaklarını yanağıma değdirdi. "Bütün gün seni düşündüm."

"İyiyim," dedim. Geri çekilip elini cebine atan Keely, yüzünde bir gülümsemeyle cebinden selofana sarılı bir paket çıkardı. Kırmızı meyan kökü şekeri kesinlikle diyetimin bir parçası değildi ama yeryüzünde en sevdiğim şekerdi. Kız beni iyi tanıyordu. Bowling turnuvasına gitmeye hazırlanan annem ve babam da çıkmadan önce nezaket gereği Keely ile birkaç dakika sohbet etme gereği duydu.

O sırada telefonum ötünce, cebimden çıkarıp baktım: *Selam yakışıklı.*

Bir anda yüzüme yayılan gülümsemeyi gizlemek için başımı öne eğerek, mesajı yanıtladım: *Selam.*

Bu gece görüşebilir miyiz?

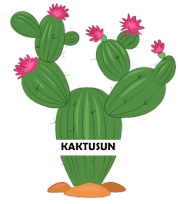
Kötü zamanlama. Seni sonra arayayım mı?

Tamam. Seni özledim.

Annemle konuşurken, Keely'nin gözleri ilgiyle parlıyordu. Numara yapmıyordu. Keely yalnızca güzel değil, ninemin deyimiyle "şeker mi şeker" bir tipti. Gerçekten çok tatlı kızdı. Bayview'daki her erkek benim yerimde olmak isterdi.

Ben de seni özledim.

BÖLÜM DÖRT

Addy
27 Eylül Perşembe, 19.30

Jake uğrayana kadar ödevimi yapmalıydım, oysa ben yatak odamda tuvalet masamın önünde oturmuş, parmaklarımı alnıma bastırıyordum. Sol şakağımdaki hassasiyet, birkaç ayda bir çıkan o kocaman, korkunç sivilcelerden birine dönüşecekmiş gibiydi. Yüzümde ne zaman sivilce çıksa kimse sivilcemden başka bir şey görmezdi.

Saçlarımı bir süreliğine açmam gerekecekti, Jake öyle seviyordu zaten. Her zaman yüzde yüz güvendiğim tek şey saçlarımdı. Geçen hafta kızlarla Glenn's Diner'daydık, büyük bir aynanın karşısında Keely'nin yanında oturuyordum. Keely bir ara elini saçlarında gezdirip aynadaki yansımamıza ağzı kulaklarında bakarak, *Değiş tokuş edemez miyiz? Yalnızca bir haftalığına?* demişti.

Kıza gülümsedim ama keşke masanın öteki tarafında otursaydım diye geçirdim içimden. Keely ile ikimizi yan yana görmekten nefret ediyordum. Esmer teni, uzun kirpikleri ve Angelina Jolie dudaklarıyla, o kadar güzeldi ki. O filmin ana

karakteri, bense jenerik daha akmaya bile başlamadan adı unutulan en yakın arkadaştım.

Kapı çaldı ama Jake'in hemen yukarı gelmeyeceğini tecrübelerimden biliyordum. Annem Jake'i en az bir on dakika tutacaktı. Simon olayı hakkında bir şeyler duymaya doyamıyordu, hatta bıraksam, bütün gece bugün memur Budapest ile yaptığımız görüşme hakkında konuşurdu.

Saçlarımı ayırıp, her bir tutamı fırçayla taradım. Aklım hep Simon'a takılıyordu. Birinci sınıftan beri bizim grubun çevresinde dolanırdı ama hiçbir zaman bizden biri olmadı. Bir tane gerçek arkadaşı vardı, o da Janae adında, gotik takılan bir kızdı. Simon bütün arkadaşlarıma çıkma teklif etmeye başlayana kadar, o ikisinin birlikte olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarımdan hiçbiri kabul etmedi elbette. Ama Keely geçen yıl Cooper ile çıkmaya başlamadan önce, bir partide aşırı derecede kafayı bulmuş ve bir dolapta Simon'la beş dakika boyunca öpüşmüştü. Sonrasında Simon'ı başından atması bir hayli zamanını almıştı.

Açıkçası, Simon ne düşünüyordu bilemiyordum. Keely'nin tipi belliydi: Sporculardan hoşlanırdı. Simon, Bronwyn gibi birini denemeliydi. Kendi halinde, hoş bir kızdı. Değişik, gri gözleri vardı. Bence saçlarını salsa gayet güzel görünürdü. Ayrıca, Simon ile Bronwyn onur sınıflarında hep birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı kesin.

Fakat bugün Bronwyn'in Simon'dan pek hoşlanmadığı, hatta hiç hoşlanmadığı izlenimine kapıldım. Memur Budapest, Simon'ın ölümünden söz ederken, Bronwyn... ne bileyim, hiç üzgün görünmüyordu.

Kapının tıklatıldığı duyuldu, ardından ayna kapının açıldığını gördüm. Jake içeri girerken saçımı fırçalamayı sürdürdüm. Spor ayakkabıların çıkarıp yatağıma atladı ve abartılı bir yorgunluk ifadesiyle kollarını iki yanına bıraktı. "Annen sıkıp suyumu çıkardı Ads. Aynı soruyu bu kadar farklı şekilde sorabilen birine daha önce hiç rastlamamıştım."

"Bana mı anlatıyorsun," diyerek yanına gittim. Kolunu boynuma dolayınca kıvrılıp Jake'e sokuldum. Başım omzunda, elimse göğsündeydi. Birbirimizi nasıl tamamlayacağımızı çok iyi biliyorduk. Bugün Müdire Gupta'nın odasına çağrıldığımdan beri ilk kez gevşedim.

Parmaklarımı Jake'in pazısında gezdirdim. Jake'e, Cooper gibi tam bir sporcu denemezdi; Cooper yaptığı profesyonel antrenmanlar sayesinde resmen bir süper kahramana benziyordu. Ancak bana göre, Jake'in kasları ve fit vücudu ideal bir dengedeydi. Üstelik hızlıydı da. Bayview Lisesi futbol takımının yıllardır gördüğü en iyi koşucuydu. Peşinde Cooper'ınki gibi yıldız avcıları yoktu belki ama birkaç üniversite Jake ile ilgileniyordu, burs alma şansı da vardı.

"Bayan Kelleher beni aradı," dedi Jake.

Kolunu okşayan elim hareketsizleşirken gözlerimi Jake'in jilet gibi ütülenmiş, mavi keten gömleğine diktim. "Simon'ın annesi mi? Neden?"

"Cenazede tabutu taşımak isteyip istemediğimi sordu. Cenaze pazar günü," dedi omuzlarını silkerek. "Olur tabii, dedim. Hayır diyemezdim ya, değil mi?"

Bazen Simon ile Jake'in ilkokul ve ortaokuldan arkadaş olduklarını unutuyordum, Jake spora yönelmeden, Simon da... işte böyle bir tip olmadan önce. Jake, lise birinci sınıfta Jake okul takımına girip ortaokuldaki takımını neredeyse Küçükler Ligi'ne taşıdıktan sonra, Bayview'da bir efsane haline gelen Cooper ile takılmaya başladı. İkinci sınıfta, Jake ile Cooper resmen sınıfın krallarılardı, Simon ise Jake'in eskiden tanıdığı, tuhaf bir tipti yalnızca.

Bazen, Simon Dedikodu Kazanı'nı Jake'i etkilemek için başlattığını düşünüyordum. Simon, üçüncü sınıftaki bir grup kıza mesaj yoluyla yapılan cinsel tacizin arkasında Jake'in futbol rakiplerinden birinin olduğunu öğrenmiş ve haberi *After School* adlı uygulamada paylaşmıştı. Birkaç hafta içinde, uygulamay-

la beraber Simon da tonlarca kişinin ilgisini çekmişti. Belki de Bayview'da ilk kez o zaman farkına varılmıştı.

Jake büyük ihtimalle Simon'ın sırtını bir kez sıvazladıktan sonra, olayı unutup gitmişti. Simon da kendi uygulamasını yaparak işleri büyütüp geliştirdi. Bir amme hizmeti olarak dedikodu ile çok ileriye gidilmezdi, o yüzden Simon mesajla cinsel taciz skandalına kıyasla çok daha kişisel ve önemsiz şeyler yayınlamaya başladı. Artık insanlar Simon'a kahraman gözüyle bakmıyorlardı ve gitgide ondan korkmaya başlamışlardı. Bu da Simon için sanırım kahraman gözüyle görülmek kadar iyi bir şeydi.

Fakat arkadaşlarımız Dedikodu Kazanı yüzünden Simon'ı topa tuttuğunda, Jake genelde Simon'ı savunurdu. *Yalan söylemiyor ya,* diyerek gerçeğe dikkat çekerdi. *Gizli kapaklı birtakım haltlar yemezseniz, sorun yaşamazsınız.*

Jake bazen düşüncelerinde son derece siyah-beyaz olabiliyordu. Hiç hata yapmayan biri için, böylesi kolaydı elbette.

"Yarın akşam yine de sahile gidiyoruz, eğer senin için bir sorun yoksa," diyerek parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Gidip gitmeyişimiz bana bağlıymış gibi konuşuyordu ama ikimiz de biliyorduk ki sosyal hayatımızdan Jake sorumluydu.

"Elbette," diye mırıldandım. "Kim geliyor?" *TJ deme.*

"Cooper ile Keely gelecekti ama Keely, Cooper'ın istediğinden pek emin değilmiş. Luis ile Olivia. Vanessa, Tyler, Noah, Sarah..."

TJ deme

"Bir de TJ."

Of. Aklımda mı kuruyordum yoksa bir zamanlar okula yeni geldiğinden grubumuzun kıyısında kenarında dolanan TJ, ben ortadan kaybolmasını beklerken, doğruca grubun merkezine oturmayı mı başarmıştı? "Harika," dedim tatlı tatlı ve uzanıp Jake'in çenesini öptüm. Bu yıl ilk kez sakalı çıkmaya başlamıştı ve günün bu saatlerinde Jake'in sakalı hafiften batıyordu.

"Adelaide!" diye aşağıdan seslendi annem. "Biz çıkıyoruz."

Justin ile hemen her gece kent merkezine inip çoğu zaman lokantalara, bazen de gece kulüplerine gidiyorlardı. Justin henüz otuzundaydı, o yüzden vur patlasın çal oynasın eğlenmek hâlâ hoşuna gidiyordu. Annem de bir o kadar keyif alıyordu, özellikle de insanlar onu Justin'le yaşıt sanınca.

Ben, "Tamam!" diye seslenince, kapının kapandığını duyduk. Bir dakika sonra, Jake beni öpmek için üstüme eğildi, elini de gömleğimin altına soktu.

Çoğu kişi, birinci sınıftan beri Jake ile yattığımızı düşünüyordu ama bu doğru değildi. Jake üçüncü sınıf yılsonu balosuna kadar beklemek istedi. Büyük bir olaydı: Jake, tuttuğu lüks otel odasını mumlarla ve çiçeklerle doldurmuş, bana da Victoria's Secret'tan olağanüstü bir gecelik almıştı. Olayların kendiliğinden gelişmesine itiraz etmezdim herhalde ama biliyordum ki beni, en ince ayrıntıları bile planlayacak kadar önemseyen bir erkek arkadaşım olduğu için, şanslıyım demek yetersiz kalırdı.

"Böyle iyi mi?" Jake'in gözleri yüzümü tarıyordu. "Yoksa dışarıda mı takılmak isterdin?" Yanıt beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı ama eli milim milim aşağılara kaymaya devam ediyordu.

Jake'i asla geri çevirmezdim. Beni ilk kez doğum kontrol hapı almaya götürdüğünde, annemin dediği gibi: Eğer gereğinden fazla hayır dersen, çok geçmeden bir başkası evet derdi. Hem zaten ben de Jake kadar istiyordum. Jake'le böylesine yakınlaştığımız bu anlar için yaşıyordum ben; elimden gelse, Jake'in göğsünde kendime bir yuva yapardım.

"İyi de ne kelime," diyerek Jake'i üstüme çektim.

Nate
27 Eylül Perşembe, 20.00

Ben *o* evde yaşıyordum. İnsanlar arabayla yanından geçerken, *burada gerçekten birilerinin yaşadığına inanamıyorum,* derlerdi. Biz burada yaşıyorduk, gerçi "yaşamak" sözcüğü biraz abartı kaçabilirdi. Ben elimden geldiğince dışarıda vakit geçiriyordum, babamınsa ölüden farkı yoktu.

Evimiz Bayview'ın bir kenar mahallesinde, çiftlik sahibi boktan zenginlerin yıkmak için satın aldıkları evlerdendi. Hem küçük hem çirkindi. Önde tek bir penceresi vardı. Ben on yaşımdayken baca yıkılmaya başladı. Şimdi aradan yedi yıl geçtikten sonra, evin diğer kısımları da bacaya katılıyordu: Sıvalar dökülüyor, panjurlar sallanıyor, öndeki beton basamaklar çatlayıp yarılıyordu. Bahçe de bir o kadar kötüydü. Neredeyse diz boyuna ulaşan çimler, yazın kuraklığından sararmıştı. Eskiden ara sıra çimleri biçerdim ama sonra, bahçe işinin sonu gelmez bir zaman kaybı olduğunu idrak ettim.

Ben içeri girdiğimde, babam koltukta sızmıştı, önünde de boş bir Seagram şişesi duruyordu. Babam birkaç yıl önce, bir çatı tamiri işi sırasında merdivenden düşmesine şans gözüyle bakardı. O zamanlar hâlâ iş gören bir alkolikti. Olaydan sonra iş kazası tazminatı aldı, üstüne bir de malulen emekli olmaya hak kazanacak kadar sakatlandığı anlaşıldı. Babam gibi biri için, piyangoyu kazanmak gibi bir şeydi bu. Artık maaş çekleri birbiri ardına gelirken babam rahatsız edilmeden içkisini içebiliyordu.

Aldığı para pek bir şey değildi gerçi. Bense kablolu yayın seyretmek, motorumla yollara düşmek, arada sırada peynirli makarna dışında bir şeyler yemek istiyordum. Yarı zamanlı işimi de işte böyle bulmuştum, bugün okuldan sonraki dört saatimi de işte bu yüzden San Diego Bölgesi'nde torba torba

ağrı kesici dağıtarak geçirdim. Yazın esrar satarken yakalandığım ve şartlı tahliye edildiğim göz önüne alınırsa, böyle bir şey yapmamam gerekirdi elbette ama başka hiçbir iş, bu kadar az çabayla bu kadar çok kazandırmıyordu.

Mutfağa gittim ve buzdolabının kapısını açıp dünden kalan Çin yemeğini çıkardım. Bir buzdolabı mıknatısının altında, kırık cam gibi çatlamış, kıvrık bir fotoğraf vardı. Babam, annem ve ben... On bir yaşındaydım, annem çekip gitmeden hemen önce çekilmişti.

Annem bipolardı, ilaçlarını almak konusunda da pek iyi değildi, yani annem evdeyken bile harikulade bir çocukluk geçirdiğim söylenemezdi. Annemle ilgili ilk anım elindeki tabağı düşürmesi, sonra da yere, kırık parçalar arasına oturup hüngür hüngür ağlamasıydı. Bir keresinde otobüsten indiğimde, annem bütün eşyalarımızı pencereden dışarı atıyordu. Çoğu zaman yatağının bir köşesine kıvrılır, günlerce yerinden kalkmazdı.

Manik fazları tam bir çılgınlıktı. Sekizinci doğum günüm için beni bir mağazaya götürmüş, elime bir alışveriş sepeti tutuşturmuş ve sepete ne istersem koymamı söylemişti. Dokuz yaşımda, sürüngenlere merak saldığımda, annem salona içinde Sakallı Ejder bulunan bir teraryum kurarak bana sürpriz yapmıştı. Sakallı Ejder'e Stan Lee'nin anısına Stan adını koymuştuk. Hâlâ duruyordu. Bu yaratıklar sonsuza dek yaşıyordu.

Babam o zamanlar bu kadar içmediğinden, kendi aralarında iş bölümü yaparak beni okula ve spora götürmeyi başarıyorlardı. Derken annem ilaçlarını tamamen bırakıp ruh halini değiştiren başka maddeler kullanmaya başladı. Evet, annesini mahveden ilaçları satan bir alçaktım ben. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Ben esrar ve ağrı kesici dışında bir şey satmazdım. Annemse kokainden uzak dursaydı, sağlığını korurdu.

Bir süre boyunca eve birkaç ayda bir geldi. Sonra yılda bir

kez gelmeye başladı. Annemi son gördüğümde on dört yaşındaydım, babamsa dağılmaya başlamıştı. Annem Oregon'da taşındığı komün çiftliğini anlata anlata bitiremedi, yerlere göklere sığdıramadı, beni yanına alacağını, orada diğer hippie çocuklarla birlikte okula gidebileceğimi, organik yemişler yetiştirebileceğimi ve artık orada ne halt ediyorlarsa benim de yapabileceğimi söyledi.

Sekiz yaşındaymışım gibi, Glenn's Diner'dan bana kocaman bir krem dondurma alıp çiftliği anlattı. *Bayılacaksın Nathaniel. Herkes seni olduğun gibi kabul ediyor. Kimse seni burada yaptıklarınla yaftalamıyor.*

O zaman bile söyledikleri kulağa saçma sapan geliyordu ama Bayview'dan halliceydi. O yüzden çantamı hazırladım, Stan'i bir kafese koydum ve bizim ön merdivenlerde annemi bekledim. Orada kahrolası bir ezik gibi, herhalde gecenin yarısına kadar bekledikten sonra, annemin gelmeyeceğini idrak ettim.

Meğer Glenn's Diner'da annemi son görmüştüm.

Çin yemeği ısınırken Stan'e baktım. Hâlâ sabahtan kalma bir yığın pörsümüş sebzesi, birkaç da canlı cırcır böceği vardı. Ben teraryumun kapağını kaldırınca, kayasının üzerinden gözlerini kırparak bana baktı. Rahatı pek yerindeydi, fazla bakım da istemiyordu, yoksa bu evde sekiz yıldır sağ kalmayı başaramazdı.

"N'aber Stan?" Hayvanı omzuma koyup yemeğimi aldıktan sonra, komada gibi yatan babamın karşısındaki koltuğa oturdum. Televizyonda Dünya Beyzbol Ligi'ni açmıştı. Kapattım çünkü (a) beyzboldan nefret ederdim ve (b) beyzbol bana Cooper Clay'i hatırlatıyordu. Cooper da Simon Kelleher'i ve ceza sırasında yaşanan o iğrenç olayı hatırlatıyordu. Çocuktan hiç hoşlanmazdım ama başına gelenler korkunçtu. Hazır konu açılmışken, Cooper da o sarışın kız kadar işe yaramazdı. Aptal aptal zırvalamak dışında bir şey yapan tek kişi Bronwyn'di.

Annem Bronwyn'i severdi. Okulla ilgili şeylerde Bronwyn'i hep fark ederdi. Mesela ilkokul dördüncü sınıfta, İsa'nın doğum sahnesini canlandırdığımız oyunda, ben bir çobandım, Bronwyn de Meryem Ana. Biz devam edemeden, herhalde Bronwyn'i gıcık etmek isteyen biri, bebek İsa'yı çaldı. Bronwyn o zamanlar bile her şeyi çok ciddiye alırdı. Bronwyn izleyicilerin yanına gitti, birinden bir çanta ödünç aldı, çantayı battaniyeye sardı ve hiçbir şey olmamış gibi kucağında taşıdı. *Bu kıza kimse diş geçiremez,* demişti annem hayranlıkla.

Peki. Her şeyi ortaya dökmek adına söyleyeyim, bebek İsa'yı çalan *bendim,* bunu da sırf Bronwyn'e gıcıklığına yapmıştım. Sinirden kafayı yeseydi daha çok eğlenirdik.

Ceketimden bir bip sesi gelince doğru telefonu bulmak için ceplerimi karıştırdım. Pazartesi günkü cezada, Bronwyn kim iki telefonu kullanır ki dediğinde neredeyse gülecektim. Benim üç tane vardı: biri tanıdıklarım için, biri tedarikçiler için, öteki de müşteriler için. İstediğim zaman değiştirebileyim diye, fazladan telefonlarım da vardı. Fakat hiçbirini Bay Avery'nin dersine getirecek kadar salak değilim.

İş telefonlarım her zaman titreşime ayarlıydı, o yüzden gelenin kişisel bir mesaj olduğunu anladım. Antika iPhone'umu çıkarınca, geçen ay bir partide tanıştığım Amber'den mesaj geldiğini gördüm. *Müsait misin?*

Duraksadım. Amber seksi bir kızdı, hiçbir zaman da gereğinden fazla takılmaya çalışmazdı ama daha birkaç gece önce buradaydı. Gelip geçici kaçamakları haftada bir kereyle sınırlamayınca işler karışıyordu. Fakat içim huzursuzdu ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Bize gel, diye yanıtladım.

Tam telefonumu kaldıracakken bir mesaj daha geldi. Bayview'da arada sırada takıldığım, Chad Posner adlı bir çocuk, *Şunu gördün mü?* demişti. Mesajdaki bağlantıya tıklayınca, "Dedikodu Köşesi" başlıklı bir Tumblr sayfası açıldı.

Simon'ı öldürme fikri *Dateline*'ı izlerken aklıma geldi.

Bir süredir bunu düşünüyordum elbette. Böyle şeyler düşünmeden, *pat* diye yapılmaz. Ama yakayı *nasıl* sıyıracağım düşüncesi beni hep durdurmuştu. Suç dehası değilim, ayrıca hapishaneye giremeyecek kadar hoş bir tipim var.

Dizide bir adam karısını öldürdü. Standart *Dateline* olayı, değil mi? Katil her zaman kocadır. Fakat meğerse kadının ölümüne sevinen başka bir sürü kişi varmış. Bir iş arkadaşını işten attırmış, belediye meclisinde insanlara kazık atmış, üstelik bir arkadaşının kocasıyla da ilişkiye girmiş. Özetle, kadın tam bir kâbusmuş.

Dateline'daki adam pek zeki değildi. Karısını öldürmesi için birini tutmuştu, cep telefonu kayıtları da kolayca takip edildi. Ama bunlar ortaya çıkmadan önce, tüm o diğer şüpheliler yüzünden, adam sis perdesinin arkasındaydı. İşte böyle, herkesin ölmesini istediği birini öldürürseniz yakayı sıyırırsınız.

Gerçeklerle yüzleşelim: Bayview Lisesi'ndeki herkes Simon'dan nefret ediyordu ama bu konuda bir şeyler yapma cesareti gösteren tek kişi ben oldum.

Rica ederim.

Telefonu elimden düşürmeme ramak kalmıştı. Ben okurken Chad Posner'dan bir mesaj daha geldi. *Millet kafayı yemiş.*

Yanıt verdim: *Bunu nereden buldun?*

Posner, *tanımadığım biri bağlantıyı e-postayla gönderdi,* dedi, altına da gülmekten gözümden yaş geldi emojisi koydu. Posner, bunun çirkin bir şaka olduğunu sanıyordu. Gerçi çoğu kişi öyle düşünürdü ama insan, Simon Kelleher'in bardağına nasıl fıstık yağı bulaştığını on farklı şekilde soran bir polis memu-

ruyla üç saat geçirince, hele de yanında bal gibi suçlu görünen üç kişi daha varsa, pek öyle düşünemiyordu.

Hiçbiri, hayatları parçalanırken, ifadesiz bir yüz takınma konusunda benim kadar deneyim sahibi değildi. En azından benim kadar iyi değillerdi.

BÖLÜM BEŞ

Bronwyn

28 Eylül Cuma, 18.45

Cuma akşamı ilaç gibi geldi. Maeve'in odasına kurulup birlikte Netflix'te *Buffy the Vampire Slayer* izleme maratonuna hazırlandık. Bu yeni takıntımızdı. Tüm hafta bugünü dört gözle beklemiştim, şimdiyse diziyi ancak göz ucuyla izliyorduk. Maeve pencere divanına kıvrılmış, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu, ben de Kindle'ımda James Joyce'un *Ulysses*'ni açmış, Maeve'nin yatağına yayılmıştım. Kitap, *Modern Library* yayınlarının en iyi yüz romanı arasında birinci sıradaydı, o yüzden sömestr bitmeden kitabı bitirmeye kararlıydım ama biraz yavaş ilerliyordu. Üstelik dikkatimi de veremiyordum.

Bugün okulda herkes, o *Tumblr* mesajını konuşuyordu. Dün gece "Dedikodu Köşesi" adlı bir *Gmail* hesabından birkaç çocuğa bağlantıyı gönderilmişti, öğle molasına kadar da okuldaki herkes okumuştu. Yumiko cuma günleri müdirenin odasında işlere yardım ederdi, bu sayede IP adresinden bağlantıyı kimin gönderdiğini bulmaktan söz edildiğini duymuştu.

Bulacaklarından şüpheliydim. Azıcık beyni olan biri, böyle bir şeyi kendine ait bir cihazdan göndermezdi.

Pazartesi günkü cezadan beri, insanlar bana fazlasıyla dikkatli ve nazik davranıyordu ama bugün işler değişmişti. Ben yaklaşınca konuşmalar kesiliyordu. Yumiko sonunda şöyle dedi: "İnsanlar *sizin* gönderdiğinizi falan düşünmüyor. Yalnızca dün polis sizi sorguladıktan sonra, bu mesajın pat diye ortaya çıkmasını tuhaf buluyorlar, o kadar."

"Bir düşünsene." Maeve'in sesiyle irkilerek, yeniden şu ana döndüm. Dizüstü bilgisayarını kenara kaldırıp parmaklarını hafifçe cama vurdu. "Seneye bu zamanlar, Yale'de olacaksın. Sence orada cuma geceleri ne yaparsın? Öğrenci birliği partileri falan mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii, kabul mektubuyla birlikte bir de karakter nakli yapıyorlar ya. Hem zaten önce okula girmem gerek."

"Gireceksin. Neden giremeyesin?"

Yatağın üstünde huzursuzca kıpırdandım. *Pek çok nedenden ötürü.* "Bilinmez."

Maeve parmaklarını cama vurmayı sürdürdü. "Beni düşünerek alçakgönüllülük ediyorsan, hiç gerek yok. Ben ailenin işe yaramazı rolünü oynamaktan oldukça memnunum."

"İşe yaramaz falan değilsin sen," diyerek karşı çıktım. Gülümsemekle yetinen Maeve, elini salladı. Maeve tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ama lise birinci sınıfa kadar, okula devam edemeyecek kadar hastaydı. Yedi yaşında lösemi teşhisi konmuştu ve hastalığı ancak iki yıl önce, ön dört yaşına geldiğinde tamamen atlatabilmişti.

Birkaç kez Maeve'i az kalsın kaybediyorduk. Bir keresinde, ben dördüncü sınıftayken, hastanede bir rahibin annemle babama, "hazırlıklara" başlamayı düşündünüz mü, diye sorduğunu işitmiştim. Ne demek istediğini anlamıştım. Başımı öne

eğip dua etmeye başladım: *Lütfen kardeşimi alma. Kardeşimin bizimle kalmasına izin verirsen her şeyi yaparım. Mükemmel olurum. Söz veriyorum.*

Hastanelere gidip gelmekle geçen onca yıldan sonra, Maeve yaşama katılmayı hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenemedi. Bu işi ikimizin yerine ben yapıyordum: kulüplere katılıyor, ödüller kazanıyor, annemizle babamız gibi Yale'e gidebilmek için yüksek notlar alıyordum. Annemler seviniyor, Maeve de kendini fazla zorlamamış oluyordu.

Maeve her zamanki dalgın ifadesiyle pencereden dışarı bakmaya devam etti. Kendisi de bir hayale benziyordu: Teni ruh gibiydi, soluk saçları benimki gibi koyu kahverengiydi ama bal rengi gözleri insanın içini ürpertiyordu. Tam ne düşündüğünü soracakken, bir anda doğrularak ellerini gözlerinin önünde dürbün gibi yapıp yüzünü pencereye yapıştırdı. "Nate Macauley mi şu?" Ben yerimden kalkmadan burnumdan gülünce, "Ciddiyim. Gelip bir baksana," dedi.

Maeve'in yanına gidip eğildim. Garaj yolunda bir motosikletin belli belirsiz hatlarını ancak seçebiliyordum. "Bu da nesi?" Maeve ile bakıştık, bana pis pis sırıtıyordu. *"Ne?"* diye sordum. Sesim niyetlediğimden daha ters çıktı.

"Ne?" diyerek taklit etti Maeve. "İlkokulda çocuk hakkında ne hayaller kurduğunu unuttum mu sanıyorsun? Hastaydım ben, ölü değil."

"Bu konuda şaka yapma. *Tanrım.* Üstünden yıllar geçmiş zaten." Nate'in motosikleti hâlâ bizim garaj yolunda kıpırdamadan duruyordu. "Sence ne diye gelmiştir?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Maeve sinirimi bozan, monoton bir sesle konuşmuştu, ayağa kalkarken ona attığım ters bakışı da görmezden geldi. Merdivenlerden kalbim çarpa çarpa indim. Nate ile bu hafta okulda, beşinci sınıftan bu yana konuştuğumuzdan daha çok konuşmuştuk ama yine de fazla konuşmuş sayılmazdık. Ne zaman karşılaşsak, başka yere git-

mek için sabırsızlandığı izlenimine kapılıyordum ama yine de sürekli karşıma çıkıyordu.

Ön kapıyı açmamla garajımızın önündeki lamba yanınca, Nate sahne ışıkları altındaymış gibi göründü. Sinirlerim altüst bir halde çocuğa doğru yürürken, üstümde "evde kardeş kardeşe takılmaca" kıyafeti olduğunu acı bir şekilde fark ettim: parmak arası terlikler, kapüşonlu eşofman üstü ve spor şort. Gerçi *Nate*'in de giyimine özen gösterdiği söylenemezdi. Üzerindeki Guinness tişörtünü bu hafta en az iki kez görmüştüm.

"Selam Nate," dedim. "Hayırdır?"

Nate kaskını çıkardı, koyu mavi gözleri ise beni pas geçerek ön kapıya dikildi. "Selam." Huzursuzluk verecek kadar uzunca bir süre başka hiçbir şey söylemedi. Kollarımı kavuşturup konuşmasını bekledim. Sonunda bakışlarıma karşılık verip buruk buruk gülümseyince içim hop etti. "Buraya gelmek için geçerli bir nedenim yoktu."

"İçeri gelmek ister misin?" dedi düşünmeden.

Duraksadı. "Ailen çok sevinirdi, eminim."

Bir bilse... Babamın en sevmediği tipleme şu klasik Kolombiyalı uyuşturucu satıcısı tiplemesiydi. Benim böyle biriyle arkadaşlık ettiğimin imasına bile tahammül edemezdi. Ama kendimi tutmayarak, "Evde yoklar," dedim. Ardından da yeşil ışık yaktığımı falan sanmasın diye hemencecik ekledim: "Kız kardeşimle takılıyorduk."

"Peki, tamam." Motorundan inip son derece normal bir şeymiş gibi peşimden gelince, ben de eşit derecede normal davranmaya çalıştım. Biz içeri girdiğimizde, Maeve mutfak tezgâhına yaslanmış duruyordu. Oysa on saniye öncesine kadar yatak odasının penceresinden bizi izlediğine emindim. "Kız kardeşim Maeve ile tanışmış mıydın?"

Nate başını iki yana salladı. "Hayır. Nasılsın?"

"İyidir," diye yanıtlayan Maeve, Nate'i açık bir ilgiyle süzdü.

Nate ceketini çıkarıp mutfaktaki sandalyelerden birine koydu. Acaba Nate Macauley'i nasıl... *ağırlamam* gerekiyordu? Sorumluluk hissetmeme bile gerek yoktu, öyle değil mi? Çat kapı gelen oydu. Ben normalde ne yapıyorsam ona devam etmeliydim ama az önce kız kardeşimin odasında oturmuş eski vampir dizileri izliyor, göz ucuyla da *Ulysses* okuyordum.

Bu iş benim boyumu aşıyordu.

Rahatsız olduğumu fark etmeyen Nate, bizim salona açılan Fransız kapılardan geçti. Biz de Nate'in peşinden giderken Maeve dirseğiyle beni dürterek, "*Que boca tan hermosa**," dedi.

"Kes sesini," dedim onu tersleyerek. Babam evde İspanyolca konuşmamızı desteklerdi ama kastının bu olduğundan şüpheliydim. Ayrıca, hepimiz biliyorduk ki Nate'in İspanyolcası çok iyiydi.

Nate büyük piyanonun önünde durup yeniden bize baktı. "Kim çalıyor?"

Maeve, ağzımı açmama fırsat bırakmadan, "Bronwyn," dedi. Ben kollarımı kavuşturmuş kapı eşiğinde dikilirken kardeşim, babamın verandaya açılan sürgülü kapının önündeki deri koltuğuna kuruldu. "Gerçekten iyi çalar."

Nate, "Ya, öyle mi?" diye sorarken, ben de aynı anda, "Hayır, iyi çalmıyorum," dedim.

"İyi çalıyorsun," diye diretti Maeve. Gözlerimi öfkeyle kısınca, Maeve de sahte bir masumiyet havasıyla gözlerini kocaman açtı.

Nate duvarlardan birini kaplayan geniş, ceviz kitaplığa geçti ve Maeve ile ikimizin Disneyland'deki Külkedisi kalesinin önünde çekilmiş, aynı dişsiz gülümsemelerle gülümsediğimiz fotoğrafı eline aldı. Maeve'e teşhis konmasından altı ay önce çekilen fotoğraf, uzunca bir süre yegâne tatil fotoğrafımızdı. Nate fotoğrafı inceledi, ardından küçük bir gülümsemeyle benden yana bir bakış attı. Maeve çocuğun

* (İsp.) Ne güzel bir ağız. *–çn*

dudakları konusunda haklıydı, gerçekten çok seksiydi. "Bir şeyler çalsana."

Piyano çalmak onunla konuşmaktan daha kolaydı.

Ayaklarımı sürüye sürüye tabureye geçip oturdum ve önümdeki nota kâğıtlarını düzenledim. Notalar aylardır çalıştığım Pachelbel'in "Kanon Üzerine Çeşitlemeler" parçasına aitti. Sekiz yaşımdan beri ders aldığımdan, teknik olarak piyanoya hâkimdim ama hiçbir zaman insanlara bir şeyler *hissettirmeyi* başaramadım. "Kanon Üzerine Çeşitlemeler", içimde bunu deneme isteği uyandıran ilk parça olmuştu. Parçanın yapısıyla ilgili bir şeydi bu, yumuşak ve tatlı başlıyordu ama giderek hacim ve yoğunluk kazanarak, sonunda âdeta bir öfkeye kapılıyordu. Zor kısmı da burasıydı işte. Belli bir noktadan sonra notalar hırçınlaşarak kulak tırmalayıcı bir hal alma raddesine geliyordu, ben de işin içinden çıkacak gücü bir türlü bulamıyordum.

Parçayı çalmayalı bir haftadan çok oldu. En son denediğimde, o kadar çok yanlış notaya basmıştım ki Maeve bile yüzünü ekşitmişti. Maeve de aynı şeyi anımsamış olacaktı ki Nate'ten yana bir bakış atıp, "Gerçekten çok zor bir parça," dedi. Aniden beni utanç verici bir duruma soktuğu için pişmanlık duymuş gibi bir hali vardı. Ama neyse ne. Tüm yaşananlar ciddiye alınamayacak kadar gerçekdışı geliyordu. Eğer yarın uyandığımda Maeve bana rüya gördüğümü söylese seve seve kabul ederdim.

Derken çalmaya başladım ve farkı anında hissettim. Zor kısımları düşünerek kendimi kasmadan çalıyordum. Birkaç dakikalığına, odadakilerin varlığını unutup normalde hata yapmama yol açan notaların böylesine kolayca akıp gidişinin keyfini çıkardım. Kreşendoda bile, gerektiği kadar sert atağa geçmesem de normale kıyasla daha hızlı ve kendimden emindim, üstelik tek bir yanlış notaya bile basmıyordum. Bitirdiğimde, zafer kazanmışçasına Maeve'e baktım. Ancak kardeşimin gözleri Nate'e kayınca seyircilerin iki kişi olduğunu hatırladım.

Kollarını kavuşturmuş bizim kitaplığa dayanan Nate, ilk kez sıkılmış veya benimle dalga geçmeye hazırlanıyormuş gibi görünmüyordu. "Bu, hayatımda dinlediğim en güzel şeydi," dedi.

Addy
28 Eylül Cuma, 19.00

Tanrım, annem yok mu... Şu yüzü çilli, saçları dökülmeye yüz tutmuş memur Budapest ile resmen *flört* ediyordu. Kısık bir sesle, "Elbette Adelaide yardım etmek için ne gerekiyorsa yapar," derken, parmağını şarap kadehinin kenarında gezdiriyordu. Justin, ailesi ile akşam yemeğine çıkmıştı, annemi sevmedikleri için onu hiç davet etmezlerdi. Justin farkında mıydı bilmiyordum ama oğullarını böyle cezalandırıyorlardı.

Memur Budapest uğradığında, Tay usulü sebzeli erişteyi yeni bitirmiştik. Ablam Ashton bize geldiğinde, annem hep aynı şeyi sipariş ederdi. Adam şimdi nereye bakacağını bilmez bir halde, gözlerini salonun duvarındaki kuru çiçek aranjmanına sabitlemişti. Annem altı ayda bir dekorasyonu yenilerdi, son teması da tuhaf bir plaj havası taşıyan, pejmürde bir tasarımdı: Göz alabildiğine lahana gülleri ve deniz kabukları vardı.

"Yalnızca rutin birkaç soru soracağım, bir sakıncası yoksa Addy," dedi.

"Tamam." Sorduğu tüm soruları yanıtladığımızı düşündüğümden gelmesine şaşırmıştım. Fakat sanırım soruşturma hâlâ devam ediyordu. Bugün Bay Avery'nin laboratuvarı sarı bir bantla kapatılmış, okula da bütün gün polisler girip çıkmıştı. Cooper'ın dediğine göre, su tesisatında fıstık yağı bulunduğu için, büyük ihtimalle Bayview Lisesi'nin başı belaya girecekti.

Anneme bir bakış attım. Gözlerini memur Budapest'e dikmişti ama yüzünde o çok iyi bildiğim ilgisizlik vardı. Aklı çoktan başka yere kaymıştı, muhtemelen hafta sonunda ne giyeceğini planlıyordu. Ashton salona gelip karşımdaki koltuğa kuruldu. "O gün cezaya kalan bütün çocuklarla konuşuyor musunuz?" diye sordu.

Memur Budapest boğazını temizledi. "Soruşturma sürüyor ama ben buraya özellikle Addy'ye bir soru sormak için geldim. Simon'ın öldüğü gün revirdeydin, değil mi?"

Tereddütle Ashton'a bir bakış attıktan sonra, yeniden memur Budapest'e döndüm. "Hayır."

"Oradaymışsın," dedi memur Budapest. "Hemşirenin kayıtlarında yazıyor."

Şömineye baktım ama Ashton'ın delici bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Bir tutam saçımı parmağıma dolayıp gergin bir şekilde çekiştirdim. "Hatırlamıyorum."

"Pazartesi günü revire gittiğini hatırlamıyor musun?"

"Yani, oraya sık giderim," dedim hemen. "Baş ağrısı falan için. Herhalde öyle bir şey için gitmişimdir." Etraflıca düşünüyormuşum gibi alnımı kırıştırdıktan sonra, sonunda memur Budapest'in gözlerine baktım. "Ha, tamam. Regl olmuştum, çok kötü ağrım vardı. O yüzden, işte. Tylenol almam gerekiyordu."

Memur Budapest yüzü kızaranlardandı. Ben kibarca gülümseyip saçımı bırakırken, adam kıpkırmızı kesildi. "Orada aradığını buldun mu? Yalnızca Tylenol mu aldın?"

"Neden soruyorsunuz?" diye sordu Ashton. Üstündeki gerçek deniz kabukları sırtına batmasın diye denizyıldızı temalı kırlenti düzeltti.

"Şöyle ki, Simon'ın alerji krizi sırasında revirde neden EpiPen bulunmadığını da araştırıyoruz. Hemşire o sabah bir sürü adrenalin iğnesi olduğuna yemin ediyor ama öğleden sonra bir tane bile bulunamıyor."

Bir anda sertleşen Ashton, "Addy'nin aldığını düşünmüyorsunuz herhalde!" dedi. Annem belli belirsiz bir şaşkınlık edasıyla bana döndü ama bir şey söylemedi.

Memur Budapest ebeveynlik rolünü ablamın üstlendiğini fark ettiyse bile bunu dile getirmedi. "Kimse böyle bir şey söylemiyor. Ama acaba revirdeyken gözüne hiç adrenalin iğnesi çarptı mı Addy? Hemşirenin kayıtlarına göre, saat birde gelmişsin."

Kalbim huzursuz bir şekilde küt küt atıyordu ama sakin bir sesle konuştum. "EpiPen'in neye benzediğini bile bilmiyorum."

Ardından memur bana ceza hakkında hatırlayabildiğim her şeyi *yeniden* anlattırdı, sonra da Tumblr'da yayınlanan mesaj hakkında bir sürü soru sordu. Tüm ilgisini ve dikkatini toplayan Ashton, sürekli öne eğilip lafa girerken, annem kadehini doldurmak için iki kez mutfağa gitti. Ben de durmadan saate bakıyordum çünkü birazdan Jake ile birlikte plaja gitmemiz gerekiyordu, oysa daha makyaj yapmaya başlamamıştım bile. Sivilcelerim kendi kendilerine kapanmayacaklardı ya.

Memur Budapest sonunda gitmeye hazırlanırken, bana kartını uzattı. "Aklına başka bir şey gelirse, beni ara Addy," dedi. "Hiç ummadığın şeyler önemli olabilir."

"Tamam," diyerek, kartı kot pantolonumun arka cebine koydum. Memur Budapest, annem ve Ashton'la vedalaşırken, ben de kapıyı açtım. Kapı çerçevesine yaslanan Ashton ile birlikte, ekip arabasına binen memur Budapest'in garaj yolundan geri geri çıkışını izledik.

Memur Budapest'in arkasında, Justin'in arabasının beklediği gözüme ilişince yeniden harekete geçtim. Onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyordum, üstelik makyajımı da *hâlâ* yapmamıştım. O yüzden kaçarcasına merdivenlerden yukarı çıktım, Ashton da peşimden geldi. Odam, ebeveyn odası dışında, evin en büyük odasıydı. Eskiden Ashton'ın odasıydı ama o

evlenince, yerine ben geçtim. Ashton, sanki buradan hiç ayrılmamış gibi, odamda kendini evinde hissederdi.

"Bana şu Tumblr meselesinden söz etmedin," diyerek, beyaz dantelli yatak örtümün üstüne uzandı ve *Us Weekly*'nin son sayısını açtı. Ashton benden bile daha sarışındı ama saçlarını çene hizasında kat kat kestirirdi. Annem hiç beğenmiyordu ama bence hoş duruyordu. Jake saçlarımı bu kadar çok sevmeseydi, ben de böyle kestirmeyi düşünürdüm.

Tuvalet masasına oturup saç çizgimdeki sivilceme kapatıcı sürdüm. "Biri uyuzluğuna yapıyor, o kadar."

"Revire gittiğini gerçekten hatırlamıyor muydun yoksa yanıt vermek mi istemedin?" diye sordu Ashton. Kapatıcının kapağıyla oynuyordum ama o sırada komodindeki telefonum Rihanna'nın *Only Girl* şarkısıyla ötünce yanıt vermekten kurtuldum. Ashton telefonu alıp mesajı bana okudu: "Jake gelmek üzereymiş."

"Tanrım, Ash." Aynadan ablama ters ters baktım. "Telefonuma böyle bakmamalısın. Ya özel bir şey olsaydı?"

"Pardon," dedi hiç pişmanlık kokmayan bir sesle. "Jake ile her şey yolunda mı?"

Sandalyemde dönerek asık bir suratla ablama baktım. "Neden olmasın ki?"

Ashton elini açarak havaya kaldırdı. "Alt tarafı bir soruydu Addy. Bir şey ima ettiğim falan yok." Sesine kasvet çöktü. "Sonunun benim gibi olacağını düşünmek için bir neden yok. Gerçi Charlie benim lise aşkım falan değildi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bir süredir Ashton ile Charlie'nin ilişkisinin pek iyi gitmediğini düşünüyordum çünkü Ashton bir anda sık sık buraya gelmeye başlamıştı, ayrıca Charlie'nin geçen ay kuzenimizin düğününde, şırfıntı bir nedimeyle göz göre göre flört etmesi de vardı ama Ashton daha önce sorun yaşadıklarını hiç itiraf etmemişti. "Durum... ıı, o kadar kötü mü?"

Omuzlarını silkti ve dergisini bırakıp tırnaklarının kenarlarını yolmaya başladı. "Karışık. Evlilik insanların söylediğinden çok daha zor. Haline şükret, henüz hayati bir karar vermek zorunda değilsin." Dudakları gerildi. "Annemin, söyledikleriyle kafanı karıştırmasına izin verme. Yaşının tadını çıkar."

Yapamam. Korkarım her şey mahvolacak. Korkarım her şey çoktan mahvoldu.

Keşke Ashton'a bunu söyleyebilseydim. Söyleyip kurtulsam çok rahatlardım. Normalde her şeyimi Jake'e anlatırdım ama *bunu* anlatamazdım. Jake'ten başka da yeryüzünde güvendiğim bir kişi bile yoktu. Hiçbir arkadaşıma güvenemezdim, hele anneme hiç. Ablama da güvenemezdim. Çünkü niyeti iyi olsa da Jake konusunda korkunç derecede pasif agresif davranabiliyordu.

Kapı zili çalınca Ashton'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bay Mükemmel gelmiştir," dedi. Kendisinden beklendiği üzere, yüzünde de alaycı bir ifade vardı.

Ashton'ı duymazdan gelip seke seke merdivenlerden indim ve Jake'i görmeye hazırlanırken hep istemsizce yüzümde beliren o kocaman gülümsemeyle kapıyı açtım. İşte karşımdaydı, üstünde futbol ceketi vardı ve rüzgârdan dağılmış kestane rengi saçlarıyla sarılı yüzünde, benimkinin eşi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Selam bebeğim."

Tam Jake'i öpecekken arakasında başka birini görünce donakaldım. "TJ'in de bizimle gelmesi sorun olmaz, değil mi?"

Gırtlağımdan sinirli bir kahkaha yükseldi ama bastırdım. "Olmaz elbette." Öpücüğümü verdim ama ânın büyüsü bozulmuştu bir kere.

TJ bir bana, bir yere baktı. "Kusura bakma. Arabam bozuldu, evde kalayım dedim ama Jake ısrar etti..."

Jake omuzlarını silkti. "Yolumun üstündeydin. Araban sorun çıkardı diye geceyi kaçırmanın âlemi yok." Gözleri yü-

zümden ayaklarımdaki spor ayakkabılara kayarken, "Böyle mi giyindin Ads?" diye sordu.

Tam bir eleştiri sayılmazdı ama üstümde Ashton'ın kolej svetşörtü vardı, Jake de şekilsiz giysiler giymemden hiç hoşlanmazdı. "Plaj serin olur," dedim çekinerek, Jake ise sırıttı.

"Ben seni ısıtırım. Daha şirin bir şeyler giysene."

Zoraki bir gülümsemeyle, yeniden içeri girip ayaklarımı sürüye sürüye merdivenlerden yukarı çıktım çünkü bu kadar kısa sürede Ashton'ın odamdan çıkmış olamayacağına emindim. Tabii ki geldiğimde, yatağıma kurulmuş *Us Weekly*'yi okuyordu, dolabıma yöneldiğimi görünce de kaşlarını çattı. "Ne çabuk döndün?"

Dolaptan bir tayt alıp kotumun düğmelerini çözdüm. "Üstümü değiştiriyorum."

Ashton dergisini kapatıp bir süre sessizce beni izledi ama üstümü çıkarıp vücuda oturan bir bluz giydiğimde, sessizliğini bozdu. "O sıcak tutmaz. Bu gece hava serin." Spor ayakkabılarımı çıkarıp kısa topuklu sandaletlerimi giyerken, Ashton gördüklerine inanamıyormuş gibi burnundan güldü. "Plaja *bunlarla* mı gidiyorsun? Bu giysi değişikliği Jake'in fikri mi?"

Ashton'ı duymazdan gelerek, çıkardığım giysileri çamaşır sepetine attım. "Hoşça kal, Ash."

"Addy, bekle." Sesindeki alaycılık gitmişti ama umurumda değildi. Beni durdurmasına fırsat vermeden merdivenlerden inip dışarı çıktım. Çıkar çıkmaz da rüzgârdan üşüdüm. Fakat Jake bana onaylarcasına baktı ve arabaya kadar kolunu omzuma attı.

Bu yolculuktan nefret ediyordum. Kusmak isterken, orada oturup normal davranmaktan nefret ediyordum. TJ ile Jake'in yol boyunca yarınki maçı konuşmasından nefret ediyordum. Fall Out Boy'un son şarkısı çaldığında, TJ'in "Bu şarkıya bayılıyorum," demesinden nefret ediyordum. Ama en çok, Jake ile o çok önemli ilk sevişmemizden taş çatlasa bir ay sonra, körkü-

tük sarhoş olup TJ Forrester ile yattığımı hatırlamaktan nefret ediyordum.

Plaja geldiğimizde, Cooper ile Luis'in çoktan kamp ateşi yakmaya koyulduğunu gören Jake, arabayı park ederken bıkkınlıkla iç geçirdi. "Her seferinde yanlış yapıyorlar," diye hayıflanarak, arabadan indiği gibi Cooperların yanına gitti. "Çocuklar. Suya çok yakınsınız!"

TJ ve ben daha yavaş hareketlerle arabadan inerken birbirimize bakmadık. Şimdiden üşüdüğüm için, ısınayım diye kollarımı bedenime sardım. TJ, "Ceketimi ister..." diye başladı ama lafını bitirmesine fırsat vermedim.

"*Hayır,*" diye kestirip attım ve mağrur adımlarla plaja doğru yürüdüm. Kuma vardığımda, aptal ayakkabılarıma takılıp düşme tehlikesi yaşadım.

TJ yanı başımda, düşmeyeyim diye bir kolunu açmıştı. "Addy, yapma." Alçak sesle konuşurken, nane kokan nefesi bir anlığına yanağıma çarptı. "Bu kadar tuhaf davranmak zorunda değiliz, biliyorsun değil mi? Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

TJ'e kızmamalıydım. Onun hatası değildi ki. Jake ile yattıktan sonra, kendine güvenini yitiren bendim, mesajıma ne zaman geç yanıt verse, Jake'in bana ilgisini kaybettiğini düşünmeye başlayan bendim. Yazın Jake tatildeyken, yine bu plajda karşılaştığım TJ ile flört eden bendim. TJ'i gaza getirip bir şişe rom aldıran ve diyet kola ile birlikte şişenin yarısını içen de bendim.

O gün bir noktada öyle çok gülmüştüm ki burnumdan kola gelmişti. Jake olsa tiksinirdi ama TJ her zamanki kayıtsız tavrıyla, "Vay Addy, çok etkilendim. Seni şu anda çok arzuluyorum," demişti.

İşte o zaman TJ'i öptüm. Sonra da birlikte onlara gitmeyi önerdim.

Yani aslında, yaşananların hiçbiri onun suçu değildi.

Plajın kıyısına geldiğimizde Jake'in, tekrar istediği yerde yakabilsin diye ateşi söndürüşünü izledik. TJ'e kaçamak bir bakış atınca, gamzelerini belerte belerte çocuklara el salladığını gördüm. "Yaşananları unut gitsin," dedi bıyık altından.

İçten görünüyordu. Göğsümde umut kıvılcımları çaktı. Belki yaşananları gerçekten de kendimize saklayabilirdik. Bayview, dedikoducu bir okuldu ama şimdi en azından kimsenin başında Dedikodu Kazanı belası yoktu.

Yüzde yüz dürüst davranacaksak, itiraf etmeliydim ki o uygulama ortadan kalkınca, dünya varmış dedim.

BÖLÜM ALTI

Cooper

29 Eylül Cumartesi, 16.15

Gözlerimi kısarak vurucuya baktım. Şu an üç hatalı top, iki de ıska vardı, çocuk son iki atışı da faule düşürmüştü. Beni uğraştırıyordu, bu hiç iyi değildi. Böyle bir gösteri maçında, sağ elini kullanan vasat bir ikinci kaleciyi çoktan ezip geçmeliydim.

Sorun şu ki dikkatimi veremiyordum. Ne biçim haftaydı.

Babam tribündeydi, ne yaptığını gözümde canlandırabiliyordum. Eline aldığı kasketini eğip bükerek sahaya bakıyordu. Sanki beni gözleriyle oyması bir işe yarayacaktı da.

Topu eldivenime koyup bu sezonki tutucum Luis'e bir bakış attım. Luis aynı zamanda Bayview Lisesi'nin futbol takımında da oynuyordu ama buraya gelebilmek için, bugünkü maçı kaçırmasına izin verdiler. Fastball atmamı işaret etti ama başımı iki yana salladım. Zaten beş tane atmıştım, karşımdaki herif de her seferinde durumu çakmıştı. Luis bana istediğim işareti verene kadar, başımı hayır anlamında sallayıp durdum. Luis çömeldiği yerde hafifçe pozisyonunu değiştirdi. O kadar uzun süredir birlikte oynuyorduk ki hareketinden ne düşündüğünü anlıyordum: *Kendi mezarını kazıyorsun dostum.*

Parmaklarımı topun üstüne koydum ve kendimi gererek hazırlandım. En isabetli atışım değildi. Eğer tutturamazsam boktan bir softball* atacaktım ve bu herif de topu ezip geçecekti.

Gerileyip elimden geldiğinde sert bir şekilde topu fırlattım. Atışım doğruca plakanın ortasına yönelince vurucu zafer kazanmışçasına, hevesle sopasını savurdu. Derken gidişatı değişen top, vuruş bölgesinden çıkıp Luis'in eldivenine düştü. Stat tezahüratlarla inledi, vurucu neler olup bittiğini anlayamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Halimden hoşnut görünmemeye çalışarak kasketimi düzeltiyorum. Bir senedir bu atışa çalışıyordum.

Bir sonraki vurucuyu üç direkt fastball ile yendim. Sonuncusu yüz elliyi bularak, bugüne kadarki en hızlı atışım oldu. Sonraki solağın işini hemen hallettim. İki devre boyunca istatistiğim şöyleydi: üç strikeout**, iki groundout***, bir de uzun bir flyball**** eğer sağ kanat oyuncusu uçarak yakalamasaydı, havada iki kat daha uzun süre kalırdı. Keşke curveball'ımın***** kavis yapmadığı o atışı geri alabilseydim ama onun dışında oyun konusunda kendimi gayet iyi hissediyordum.

Petco'daki Padres stadında, yalnız davetlilerin katılabildiği bir gösteri maçı etkinliğindeydim. Simon'ı anma töreni bir saat içinde başlayacaktı ama buna karşın babamın ısrarıyla buraya gelmiştim. Organizatörler erken çıkabileyim diye, ilk atışı benim yapmama izin verdiler, o yüzden normalde yaptığım oyun sonrası rutinlerimi atlayarak duş aldıktan sonra, Luis ile birlikte soyunma odasından çıkıp babamı bulmaya gittim.

Ben babamı ararken biri bana seslendi. "Cooper Clay?"

---

* Beyzbol'da atılan yavaş toplara verilen ad. *–yhn*

** Beyzbol'da topa sopayla vuran oyuncunun üç defa isabet ettirememesi. *–yhn*

*** Sopayla topa vurulduktan sonra, top yere düşünce karşı takımın birinci kaleye ulaşması. *–yhn*

**** Yukarıdan atılan top. *–yhn*

*****Havada kavis çizerek uçan top. *–yhn*

Yanıma gelen adam başarılı birine benziyordu. Adamı ancak böyle tarif edebilirdim. Jilet gibi giysiler, düzgün kesilmiş saçlar, tam kararında bir bronzluk. Kendinden emin bir gülümsemeyle elini uzattı. "Adım Josh Langley, Padres'ten geliyorum. Birkaç dakika önce koçunla konuştum."

"Evet, efendim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. Babamın ağzı kulaklarında, sanki eline bir Lamborghini anahtarı vermişler gibi gülümsüyordu. Babam güç bela ağzının suyunu akıtmadan Josh'a kendini tanıtmayı başardı.

"Ne atıştı o öyle," dedi Josh bana. "Doğruca plakaya düştü."

"Teşekkür ederim efendim."

"Fastball'ının hızı da çok iyi. Gerçekten yalnızca bahardan beridir mi buna çalışıyorsun?"

"Sıkı çalıştım," dedim. "Kol gücümü geliştirdim."

"Kısa sürede büyük aşama kaydetmişsin," diye gözlemini bildirdi. Bir saniyeliğine, söyledikleri bir soru işareti gibi havada asılı kaldı. Ardından omzuma hafifçe vurdu. "Pekâlâ, böyle devam et evlat. Buralardan birinin radarımıza girmesi iyi oluyor. İşim kolaylaşıyor. Fazla seyahat etmek zorunda kalmıyorum." Gülümsedi, babama ve Luis'e başıyla selam verdikten sonra gitti.

Kısa sürede büyük aşama. Doğru. Birkaç ay içinde saate yüz kırk kilometreden, yüz elliye çıkmak alışılmış bir şey değildi.

Eve dönerken babamın çenesi kapanmadı. Kâh yanlış yaptığım şeyler hakkında söyleniyor, kâh Josh Langley'ye seviniyordu. Keyfi yerindeydi gerçi, biri az kalsın canıma okuyacaktı ama ona, Padres meselesine sevindiği kadar üzülmüyordu. Bayview Lisesi'ne girerken babam, "Simon'ın ailesi de gelecek mi?" diye sordu. "Geleceklerse baş sağlığı dileyelim."

"Bilmem," dedim. "Belki okul kendi kendine yapmıştır."

"Şapkaları çıkarın çocuklar," dedi babam. Luis şapkasını futbol ceketinin cebine sokuştururken ben duraksayınca babam sabırsızlıkla direksiyona vurdu. "Hadi Cooper. Açık havada da olsa sonuçta dini bir törene katılıyorsunuz. Şapkanı arabada bırak."

Denileni yaparak arabadan indim ama ön kapıyı açarken, elimi şapkadan düzleşmiş saçlarımda gezdirince şapkam keşke başımda olsaydı diye hayıflandım. Kendimi çıplak hissediyordum, bu hafta zaten üstümde yeterince göz vardı. Bana kalsaydı, eve gidip kardeşim ve ninemle birlikte beyzbol izler, sessiz sakin bir akşam geçirirdim ama Simon'ı canlı gören son birkaç kişiden biriyken anma törenini kaçırmak gibi bir şansım yoktu.

Futbol sahasındaki insan kalabalığına yaklaşırken arkadaşlarımızın yerini öğrenmek için Keely'ye mesaj attım. Ön tarafta olduklarını söyleyince, biz de tribünlerin altından geçerek kenar çizgilerinin orada arkadaşlarımızı bulmaya çalıştık. Gözüm insan kalabalığını tarıyordu, o yüzden neredeyse üstüne çıkana kadar, önümdeki kızı fark etmedim. Bir direğe dayanmış, ellerini büyük beden ceketinin ceplerine sokmuş, futbol sahasını izliyordu.

"Pardon," dedim, ardından kızı tanıdım. "Aa, selam Leah. Sahaya mı gidiyorsun?" Ardından keşke söylediklerimi geri alabilseydim diye düşündüm çünkü Leah Jackson buraya hayatta Simon'ın yasını tutmak için gelmezdi. Geçen sene Simon yüzünden ciddi ciddi kendini öldürmeye kalkmıştı. Simon, Leah'nın birinci sınıflardan birileriyle yattığını yazdıktan sonra, kız aylarca sosyal medyada tacize uğramıştı. Ardından banyoda bileklerini kestiği için dönem sonuna kadar da okula gelmemişti.

Leah burnundan güldü. "Ya, tabii. Çok şükür kurtulduk." Botunun burnuyla toprağı eşeleyerek önümüzdeki kalabalığa baktı. "Kimse o çocuğa katlanamıyordu, şimdiyse ölen sanki dedikoducu hıyarın teki değil de bir azizmiş gibi arkasından mum yakıyorlar."

Haksız sayılmazdı ama şu an bu kadar dürüst davranmanın pek zamanı değildi. Yine de Leah'ya karşı Simon'ı savunacak halim yoktu. "Sanırım insanlar saygılarını sunmak istiyorlar," diye kıvırdım.

"İkiyüzlüler," diye mırıldanarak, ellerini iyice ceplerine

soktu. Ardından yüz ifadesi değişti, sinsi sinsi gülümseyerek telefonunu çıkardı. "Son haberi gördünüz mü?"

"Ne haberi?" Yüreğim sıkışarak sordum. Bazen beyzbolun en iyi yanı, oyundayken telefonunuza bakma şansı bulamayışınızdı.

"E-postalarımıza yeni bir Tumblr mesajı geldi." Leah birkaç kez ekrana dokunduktan sonra telefonunu bana uzattı. Ben istemeye istemeye telefonu alıp ekrana bakarken, Luis de omzumun üstünden okudu.

Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi.

Simon'ın ciddi biçimde fıstık alerjisi vardı, o halde neden sandviçine fıstık ezmesi karıştırıp işini bitirmedim?

Simon Kelleher'i aylardır izliyorum. Yediği her şey, kalın bir ambalaj kâğıdına sarılı. O kahrolası su şişesini yanından ayırmıyor, başka hiçbir şey de içmiyor.

Ama şişesinden bir yudum almadan on dakika duramıyor. Eğer şişesi yanında olmazsa, normal musluk suyuna geri döneceğini anladım. İşte ben de şansımı denedim.

Simon'ın içeceğine nerede fıstık yağı karıştırabileceğimi bulmak için uzun zaman harcadım. Çeşmenin bulunmadığı, kapalı bir alan olmalıydı. Bay Avery'nin ceza sınıfı en uygun yer gibi görünüyordu.

Simon'ın ölümünü izlerken, kendimi gerçekten kötü hissettim. Ben sosyopat değilim. Tam o sırada, nefes almaya uğraşırken yüzü o korkunç renge dönünce, elimden gelseydi, ölmesini engellerdim.

Ama gelmezdi. Çünkü bildiğiniz üzere, EpiPen'ini çoktan almıştım. Revirde de tek bir adrenalin iğnesi bırakmamıştım.

Kalbim davul gibi atarken karnım kasıldı. İlk gönderi zaten yeterince kötüydü ama bu... bu, Simon kriz geçirirken o kişi de odadaymış gibi yazılmıştı. Sanki içimizden biriymiş gibi.

Luis burnundan güldü. "Ne boktan iş."

Leah beni yakından inceledi, bense yüzümü ekşiterek telefonu geri verdim. "Umarım bunları kimin yazdığını bulurlar. Çok hastalıklı bir şey."

Omzunu silkti. "Herhalde." Gitmeye davrandı. "Size iyi *yas tutmalar*, çocuklar. Ben gidiyorum."

"Güle güle Leah." Ben de onun gibi gitmek istiyordum ama kendimi tuttum. On yard çizgisine gelene kadar ağır ağır yürüdük. İnsanların arasından geçerek sonunda Keely'yi ve öteki arkadaşlarımızı bulduk. Yanına geldiğimde, Keely elindeki mumla yaktığı ikinci bir mumu bana uzatıp koluma girdi.

Müdire Gupta mikrofona yaklaşıp üstüne vurdu. "Okulumuz için korkunç bir haftaydı," dedi. "Ama bu gece hepinizi bir arada görmek çok huzur verici."

Simon'ı düşünmem gerekirdi ama kafam başka şeylerle öyle doluydu ki... Kolumu biraz fazla sıkan Keely, çoğu kişinin düşünmekle yetindiği şeyleri dile getiren Leah, Simon'ı anma töreninden hemen önce yayınlanan Tumblr gönderisi ve ışıltılı gülümsemesiyle Josh Langley. *Kısa sürede büyük aşama.*

Rekabet avantajı da böyle bir şeydi işte. Bazen gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Nate

30 Eylül Pazar, 12.30

Şartlı tahliye memurem o kadar da kötü değildi. Otuzlu yaşlardaydı, tipi fena değildi, mizah anlayışı da vardı. Fakat okul konusunda tam bir baş belasıydı.

"Tarih sınavın nasıl geçti?" Olağan pazar toplantımız için mutfakta oturuyorduk. Stan de masada takılıyordu, Memure Stan'i sevdiğinden, varlığını sorun etmiyordu. Babam yukarıdaydı. Memure Lopez gelmeden önce, babamı hep yukarı yollardım. Memurenin işinin bir parçası da benim gerektiği gibi bakılıp bakılmadığıma dikkat etmekti. Babamı ilk gördüğü gün, nasıl biri olduğu anlamıştı ama aynı zamanda gidecek başka bir yerim olmadığını ve çocuk esirgemenin, alkolik bir ebeveynin ihmalkârlığından daha kötü olabileceğini de biliyordu. Salonda sızmadığı sürece babam uygun bir vasiymiş gibi davranmak kolaydı

"Geçti işte," dedim.

Sabırla başka bir şey söylememi bekledi. Söylemeyince de kendisi sordu. "Çalıştın mı?"

Hatırlasın diye, "Kafamı pek toparlayamadım," dedim. Simon meselesini polis arkadaşlarından duymuştu, buraya geldikten sonra da bir saatlik süremizin yarısını yaşananlar hakkında konuşmaya harcamıştık.

"Anlıyorum. Ama okulundan geri kalmaman önemli, Nate. Anlaşmanın bir parçası bu."

Her hafta Anlaşma konusunu açıyordu. San Diego İdari Bölgesi, gençlerin uyuşturucu madde suçlarına karşı giderek katılaştığından, şartlı tahliye edildiğim için şanslı olduğumu düşünüyordu. Hakkımda vereceği olumsuz bir rapor, beni yeniden öfkeli bir yargıcın karşısına çıkarabilirdi. Uyuşturucu yüzünden tekrar tutuklanırsam, ıslahevini boylayabilirdim. O yüzden her pazar günü memure gelmeden önce, ne olur ne olmaz diye, satılmamış tüm uyuşturucularımı ve kullan-at telefonlarımı toparlayıp ihtiyar komşumuzun kulübesine tıkıştırıyordum.

Memure Lopez, Stan'e avucunu açtı, Stan de sürüne sürüne yolun yarısını kat ettikten sonra ilgisini kaybetti. Memure, Stan'i alıp koluna aldı. "Onun dışında haftan nasıl geçti? Yaşadığın olumlu bir şeyi anlat." Hep aynı şeyi söylerdi, sanki

yaşam biriktirip biriktirip, pazar günleri önüne koyabileceğim harikalarla doluydu.

"Grand Theft Auto oyununda üç bin puan aldım."

Gözlerini devirdi. Bize gelince bunu çok yapardı. "Başka bir şey. Amaçlarına giden yolda ne kadar mesafe kaydettin?"

Tanrım. *Amaçlarım* ha. İlk randevumuzda bana bir liste yaptırmıştı. Hiçbiri gerçekte ilgimi çeken şeyler değildi, sadece okul ve iş hayatı hakkında duymak istediğini bildiğim şeylerdi. Bir de arkadaşlar hakkında. Ama şimdiye kadar hiç arkadaşım olmadığını anlamıştı. Birlikte partiye gittiğim, satış yaptığım, becerdiğim birileri vardı ama hiçbirine arkadaşım diyemezdim.

"Amaçlarım açısından yavaş bir haftaydı."

"Sana bıraktığım Alateen* rehberine baktın mı?"

Hayır. Bakmadım. Tek ebeveynimin ayyaşın biriyken, hayatın ne kadar çekilmez olduğunu bilmek için broşüre falan ihtiyacım yoktu, ayrıca bu konuyu konuşmak için bir kilisenin giriş katında bir grup mızmızla buluşmaya da kesinlikle ihtiyacım yoktu. "Evet," diye yalan söyledim. "Üzerinde düşünüyorum."

Aptal değildi, o yüzden eminim ki aklımdan geçenleri anlıyor ama zorlamıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. Ebeveynleri güçlükler yaşayan başka çocuklarla deneyimlerini paylaşmak, seni olumu yönde değiştirecektir."

Hakkını vermek gerekiyordu, memure Lopez işin peşini bırakmıyordu. Zombiler cehenneminde, yaşayan ölüler dört bir yanımızı sarsa da olaya iyi yanından bakardı: *Beyinleriniz hâlâ kafanızın içinde, öyle değil mi? Güçlükleri aşmak için size gereken de o!* Bir kez olsun, benden gerçek anlamda olumlu bir şey duymayı çok isterdi. Meselà cuma gecemi bir rezalet çıkarmadan, geleceğin Sarmaşık Ligi öğrencisi Bronwyn Rojas ile geçirdiğimi öğrenmek isterdi ama bu memure Lopez'in yanına açmam gereken bir konu değildi.

* Alkolik yakınları olan gençlerin dayanışma grubu. *–çn*

Oraya neden gittim, bilmiyordum. Huzursuzdum, teslimattan artakalan Vicodin'e bakıp birkaç tane alsam mı, hem niye bu kadar gözlerinde büyüttüklerini de anlarım, diye düşünüyordum. O işlere hiç bulaşmadım çünkü adım gibi emindim ki bir bulaşırsam sonum, ipoteği ödemediğimiz için evden kovulana kadar salonda babamla birlikte koma halinde yatmak olurdu.

Ben de kalkıp Bronwynlere gittim. Dışarı çıkmasını veya beni içeri çağırmasını beklemiyordum. Piyano çalışını dinlemek, bende tuhaf bir etki yaratmıştı. Kendimi neredeyse... huzurlu hissetmiştim.

"Diğerleri Simon'ın ölümüyle nasıl başa çıkıyor? Cenazesi yapıldı mı?"

"Bugün yapılacak. Okuldan e-posta geldi." Mikrodalga fırının saatine baktım. "Yaklaşık yarım saat içinde başlayacak."

Kaşları kalktı. "Nate, gitmen gerek. Cenazeye katılman olumlu bir gelişme olur. Son görevini yapar, yaşadığın travmatik olayı bir nebze de olsa neticelendirirsin."

"Teşekkürler, almayayım."

Boğazını temizleyerek kurnaz bir ifadeyle yüzüme baktı. "O zaman şöyle söyleyeyim: O cenazeye gideceksin Nate Macauley, yoksa bir sonraki raporumu yazarken okuldaki devamsızlıkların konusunda hoşgörülü davranmam. Ben de seninle geliyorum."

Böylece şartlı tahliye memurumla birlikte Simon Kelleher'in cenazesine gittim.

Geç kaldığımızdan St. Anthony Kilisesi tıklım tıkıştı, son sırada zar zor yer bulabildik. Tören henüz başlamamıştı ama kimse konuşmuyordu, önümüzdeki yaşlı adamın öksürüğü salonda yankılanıyordu. Tütsü kokusu, annemin beni her pazar ayine götürdüğü ilkokul günlerimi aklıma getiriyordu. O zamandan beri kiliseye gitmemiştim ama hemen her şey aynı görünüyordu: kırmızı halı, parlak siyah ahşap zemin, vitraylı uzun pencereler.

Tek bir fark vardı: İçerisi polis kaynıyordu.

Üniformalı değillerdi ama anlamıştım, Memure Lopez de anlamıştı. Bir süre sonra içlerinden birkaçı benden yana bakınca paranoyaya kapılarak, memurenin beni tuzağa düşürdüğünden işkillendim. Fakat üstümde hiçbir şey yoktu, öyleyse neden bakıp duruyorlardı ki?

Baktıkları tek kişi ben değildim. Polislerin bakışlarını izleyince, ailesiyle birlikte ön sırada ayakta duran Bronwyn'i, arkadaşlarıyla birlikte ortada oturan Cooper'ı ve sarışın kızı gördüm. Ensem ürperdi. Bu, iyiye işaret değildi. Vücudum gerildi, tam yerimden fırlamaya hazırlanırken memure Lopez elini koluma koydu. Bir şey söylemese de yerimden kıpırdamadım.

Bir grup insan konuşma yaptı; içlerinden yalnız şu gotik kızı tanıyordum, eskiden Simon'ın peşinden ayrılmazdı. Sesi titreyerek, dallanıp budaklanan acayip bir şiir okudu.

Geçmiş ve şimdiki zaman solup gidiyor;
İçlerini ben doldurmuş, ben boşaltmıştım,
Geleceğin bir başka oyuğunu doldurmaya giderken.

Ey yukarıdan beni dinleyen! Bana itiraf edecek bir şeyin var mı?
Akşam güneşinin son ışıkları da sönüyor, yüzüme bak.
(Dürüst ol, seni duyacak başka kimse yok, bir dakika sonra, ben de gideceğim.)

Kendimle çelişiyor muyum?
Pekâlâ öyleyse, kendimle çelişeyim.
(Ben enginim, içim kalabalık)

Ben gitmeden konuşacak mısın? Çoktan iş işten geçti mi yoksa?

Havaya karışır gibi gidiyorum, beyaz saçlarımı kaçak
güneşe savurarak,
Girdaplara gömülen bedenim, dantelli dalgaların arasında
süzülüyor.

Sevdiğim çimenlerden doğayım diye, kendimi toprağa
miras bırakıyorum,
Eğer beni tekrar görmek istersen, çizmelerinin tabanına bak.

Sen benim kimliğimi ya da amacımı bilmeyeceksin
Ama ben yine de sağlığına iyi geleceğim,
Kanının her zerresine karışacağım.

Beni ilkinde yakalayamadın diye, cesaretin kırılmasın,
Bir yerde bulamadıysan, bir diğerinde ara,
Ben bir yerde durdum, seni bekliyorum.

Kız şiirini bitirirken, "*Kendi Şarkım*,"* diye mırıldandı memure Lopez. "Enteresan bir seçim."

Müzik çalındıktan ve birkaç kişi daha bir şeyler okuduktan sonra, nihayet tören bitti. Rahip defin törenin yalnızca aile arasında yapılacağını söyledi. Bana uyardı. Bir yerden gitmeyi ömrümde hiç bu kadar istememiştim, o yüzden cenaze alayı koridordan geçmeden kalkmaya hazırlandım ama memure Lopez yeniden elini koluma koydu.

Son sınıflardan bir grup çocuk Simon'ın tabutunu kapıdan çıkardı. Arkalarından koyu renk giysili yirmi otuz kişi, tek sıra halinde dışarı çıktı. En arkadan da el ele tutuşan bir adamla kadın geliyordu. Kadının Simon'ı andıran, ince, kemikli bir yüzü vardı. Gözlerini yere dikmişti ama sıramızın önünden geçerken, başını kaldırıp benimle göz göze gelince hıçkırıklara boğuldu.

* Song of Myself 51, Walt Whitman. *–çn*

Koridor kalabalıklaşınca, biri bizim sıraya girip yanımıza oturdu. Sivil kıyafetli polislerden biriydi bu, saçları asker tıraşlı, yaşlıca bir adamdı. Görür görmez, Polis Memuru Budapest gibi acemi olmadığını anladım. Tanışıyormuşuz gibi gülümsedi.

"Nate Macauley?" diye sordu. "Birkaç dakikan var mı evlat?"

BÖLÜM YEDİ

Addy
30 Eylül Pazar, 14.05

Kilisenin önünde gözlerimi güneşten koruyarak, Jake'i bulmak için kalabalığı taradım. Jake diğer taşıyıcılarla birlikte, Simon'ın tabutunu metal bir sedyenin üstüne koydu, ardından kenara çekilip sedyeyi cenaze arabasına yönelten görevlilere yol verdi. Simon'ın cesedinin büyük boy bir bavul gibi bir arabanın arkasına yüklendiğini görmemek için bakışlarımı yere eğdim, derken biri omzuma dokundu.

"Addy Prentiss?" Kutuyu andıran, mavi döpiyesli yaşlıca bir kadın, kibar ve profesyonel bir gülümsemeyle yüzüme bakıyordu. "Ben Bayview Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Laure Wheeler. Geçen hafta Simon Kelleher'in ölümü hakkında Polis Memuru Budapest ile görüşmüşsünüz, ben de birkaç noktayla ilgili sizinle konuşmak istiyorum. Birkaç dakikalığına benimle karakola gelebilir misiniz?"

Kadına bakarak dudaklarımı yaladım. Neden diye sormak istedim ama öyle sakin, öyle kendinden emindi ki bir cenazeden sonra beni kenara çekmesi dünyanın en doğal şeyi, benim

bunu sorgulamamsa kabalıkmış gibi göründü. Derken Jake yanıma geldi. Takım elbisesinin içinde çok yakışıklıydı. Dedektif Wheeler'a merak dolu, arkadaşça bir gülümsemeyle baktı. Bir kadına bir Jake'e bakarak bir şeyler geveledim: "Peki acaba, yani, burada konuşamaz mıyız?"

Dedektif yüzünü ekşitti. "Çok kalabalık değil mi? Zaten karakol da hemen şu köşeyi dönünce." Jake'e hafifçe gülümsedi. "Ben Bayview Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Laure Wheeler. Simon Kelleher'in ölümüyle ilgili birkaç noktayı aydınlığa kavuşturmak için, Addy'yi birkaç dakikalığına ödünç almak istiyorum."

"Elbette," dedi Jake, sanki iş ona kalmış gibi. "Sonrasında araca ihtiyaç duyarsan bana mesaj at Adds. Luis ile merkezde takılacağız. Açlıktan ölüyoruz, hem bir sonraki cumartesi maçının hücum stratejisini de konuşmamız gerek. Glenn's'e gideriz herhalde."

Demek öyle. Hiç istemememe karşın, Dedektif Wheeler'ın peşinden, kilisenin arkasından geçerek kaldırıma çıkan taş kaplı yolu yürüdüm. Belki de Ashton, kendimi düşünmüyorum derken bunu demek istemişti. Hiç konuşmadan üç blok ötedeki polis karakoluna yürürken bir nalburun, postanenin, bir de dondurmacının önünden geçtik. Dondurmacının önündeki küçük kız, dondurmasına gökkuşağı şekerlemesi yerine çikolata parçacıkları serpiştirildiği için küplere biniyordu. Dedektife, hemen eve dönmezsem annemin meraklanacağını söylesem mi diye düşündüm ama bunu gülmeden söyleyebileceğimden emin değildim.

Karakolun önündeki metal detektörlerinden geçtikten sonra Dedektif Wheeler, beni doğruca arkadaki küçük odaya götürdü. İçerisi çok sıcaktı. İlk kez bir karakola ayak basıyordum. Başka türlü bir yer görmeyi beklerdim... ne bileyim, daha resmî görünen bir yer. Burası Müdire Gupta'nın ofisindeki konferans salonunu andırıyordu, yalnızca aydınlatması

daha kötüydü. Tepemizdeki titrek floresans ışık, Dedektif Wheeler'ın yüzündeki bütün çizgileri derinleştirerek tenine itici bir sarılık veriyordu. Acaba benim yüzümü ne hale sokmuştu?

Bana içecek bir şeyler teklif etti. Ben istemeyince de birkaç dakikalığına odadan çıkıp omzunda bir postacı çantası, peşinde de siyah saçlı, ufak tefek bir kadınla geri geldi. İkisi de alçak metal masaya geçip karşıma oturdu. Dedektif Wheeler da çantasını yere bıraktı. "Addy, Lorna Shaloub, Bayview Okul Bölgesi için çalışan bir aile irtibat görevlisi. Burada senin adına ilgili yetişkin olarak bulunuyor. Şimdi, gözaltına alınmadın. Sorularıma yanıt verme zorunluluğun yok, istediğin zaman da gidebilirsin. Anlıyor musun?"

Pek sayılmaz. "İlgili yetişkin" sözünden sonra kafam karışmıştı ama yine de "Evet," dedim. Oysa eve gitmeyi hiç bu kadar istememiştim, hiç değilse Jake de benimle gelseydi.

"Güzel. Umarım bana tahammül gösterirsin. Hislerim beni yanıltmıyorsa, olaya karışan çocuklar arasında en çok senin, kötü bir niyet beslemeden boyunu aşan bir işe karıştığını düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Ne beslemeden?"

"Kötü niyet beslemeden. Sana bir şey göstermek istiyorum." Yanındaki bilgisayara uzanıp içinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Bayan Shaloub ile birlikte, kadının bilgisayarı açıp birkaç tuşa basışını izledik. Yanaklarımı ısırırarak, Tumblr gönderilerini mi gösterecek diye merak ettim. Belki de polis, gönderileri şaka olsun diye bizden birinin yazdığını düşünüyordu. Kim diye sorarlarsa, sanırım Bronwyn demek zorunda kalırdım. Çünkü tüm o gönderiler, kendini diğer herkesten on kat zeki sanan biri tarafından yazılmışa benziyordu.

Dedektif Wheeler bilgisayarı bana doğru döndürdü. Neye baktığımdan pek emin değildim ama bir bloga benziyordu, tam ortasında da Dedikodu Kazanı logosu vardı. Kadına soru

dolu bakışlarla bakınca, açıkladı. "Bu Simon'ın Dedikodu Kazanı içeriğini düzenlemek için kullandığı yönetici hesabı. Geçen pazartesi tarihini taşıyan damganın altındaki de Simon'ın son gönderileri."

Öne eğilip okumaya başladım.

İyi kız BR bu uygulamada ilk kez boy gösteriyor. Okulun en iyi notlarına sahip ama kimyadan sıkı çalışarak A almadı, tabii Bay C'nin Google Drive'ından sınav sorularını çalmaya sıkı çalışmak diyorsanız, o başka. Biri Yale'i arasın...

Spektrumun karşı tarafına geçersek, en gözde suçlumuz NM en iyi yaptığı işe geri döndü: Tüm okulun gönlünce kafayı çekmesine yardım ediyor. Herhalde bu şartlı tahliye kurallarına aykırıdır, N.

MLB artı CC eşittir gelecek haziranda yeşil sahalar. Bayview'ın solak oyuncusunun Ulusal Lig'de tüm dikkatleri üzerine çekeceğine kesin gözüyle bakılıyor... Ama adamların doping konusunda katı kuralları yok muydu? Çünkü CC'nin performansı en çok gösteri maçları sezonunda artış gösterdi.

AP ile JR ideal bir çift. Yuvaya dönüş prensesi ve yıldızı üç yıldır kesintisiz bir aşk yaşıyorlar. Tabii yazın A'nın TF ile yazlıkta yaptığı kaçamağı saymazsak. İşin tuhafı, bu çocuklar şimdi arkadaş oldu. Fikir alışverişi mi yapıyorlar dersiniz?

Nefesim kesildi. İnternete düşmüştü, herkes görecekti. Ama nasıl? Simon ölmüştü; o paylaşmış olamazdı. Yerine başkası mı geçmişti? Ya Tumblr gönderisi? Ama nasılının, nedeninin ne önemi vardı ki? *Olan olmuştu* işte, asıl önemlisi buydu. Jake ya-

zılanları görecekti, tabii henüz görmediyse. Kendi adımın baş harflerine gelene kadar okuduklarımın kimlerden söz ettiğini ve ne anlama geldiğini fark ettikçe şaşkına dönmüşken, şimdi hepsi aklımdan uçup gidiyordu. O siyah beyaz ekranda tüm dünya tarafından okunmayı bekleyen o korkunç, aptalca hatam dışında hiçbir şey kalmadı.

Jake *öğrenecekti* ve beni asla bağışlamayacaktı.

İki büklüm bir halde başımı masaya yasladığımdan, Dedektif Wheeler'ın söylediklerini ilk başta pek anlamadım. Ardından sözleri bana ulaşmaya başladı. "...kendini nasıl kapana kısılmış gibi hissettiğini anlayabiliyorum... bunun yayınlanmasını önlemek için... eğer bize yaşananları anlatırsan, sana yardım edebiliriz Addy..."

Yalnızca tek bir cümle beynime ulaştı. "Bu yayınlanmayacak mı?"

"Simon'ın öldüğü gün sıraya konmuş ama Simon gönderiyi yayınlama şansı bulamamış," dedi Dedektif Wheeler sakin bir sesle.

Kurtuldum. Jake gönderiyi görmedi. Kimse görmedi. Bir tek... bu polis, belki başka polisler de görmüştür. Şu an kadının odak noktası ile benim odak noktam birbirinden son derece farklıydı.

Dedektif Wheeler, gergin dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Diğerlerini belki tanımışsındır, öbür haberler Bronwyn Rojas, Nate Macauley ve Cooper Clay hakkında. Yani, Simon öldüğünde o odada bulunan dört kişiye aitler."

"Bu... tuhaf bir rastlantı," demeyi başardım.

"Öyle, değil mi?" diye beni onayladı. "Addy, Simon'ın nasıl öldüğünü zaten biliyorsun. Bay Avery'nin sınıfını araştırdık ve bize göre, Simon'ın bardağına fıstık yağı bulaşması için, Simon musluktan su doldurduktan sonra birinin bardağına o yağı katmış olması gerekiyor, başka yolu yok. Odada yalnızca

altı kişi vardı, biri öldü. Öğretmeniniz uzunca bir süre dışarı çıktı. Simon ile birlikte dört kişi kaldınız ve dördünüzün de Simon'ı susturmak için nedeni vardı." Sesi yükselmemişti ama kulaklarıma vızıldayan bir arı kovanı gibi geliyordu. "Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun? Bu iş grupça yapılmış olabilir ama bu hepinizin eşit derecede sorumluluk taşıdığınız anlamına gelmiyor. Bir fikir ortaya atmakla, o fikri uygulamak arasında fark vardır."

Bayan Shaloub'a baktım, gerçekten *ilgili* göründüğünü söylemem gerekiyordu ama hiç de benim tarafımdaymış gibi bir hali yoktu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Revir konusunda yalan söyledin Addy. Bunu sana biri mi yaptırdı? Simon yardım alamasın diye, biri senden EpiPenleri ortadan kaldırmanı mı istedi?"

Kalbim küt küt atarken, omzumun üzerindeki bir tutam saçımı çekip parmağıma doladım. "Yalan söylemedim. Unuttum." Tanrım, ya beni yalan testine falan sokarsa? Hayatta geçemezdim.

"Senin yaşındaki çocuklar bugünlerde bir hayli baskı altında," dedi Dedektif Wheeler. Samimi bir ses tonuyla konuşuyordu ama bakışları her zamanki gibi soğuktu. "Başlı başına sosyal medya bile yeter, artık hata falan yapmaya görün, her yerde peşinizde, öyle değil mi? Mahkeme, her şeyini kaybetmek istemediğinden kolay etki altında kalıp, düşünmeden hareket eden gençlere karşı oldukça bağışlayıcıdır. Özellikle de gerçeği ortaya çıkarmamıza yardım ettiklerinde. Simon'ın annesi gerçeği bilmeyi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Omuzlarımı öne düşürüp saçımla oynadım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Jake olsa bilirdi ama Jake burada değildi. Bayan Shaloub'a baktım, kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Aniden Ashton'ın sesi kafamda yankılandı: *Hiçbir soruya yanıt vermek zorunda değilsin.*

Doğru. Dedektif Wheeler en başından söylemişti, o sözle-

rin uyandırdığı rahatlık ve belirginlik kafamdaki diğer her şeyi kovdu.

"Ben artık gidiyorum."

Kendimden emin konuşuyordum ama gidebileceğimden hâlâ yüzde yüz emin değildim. Ayağa kalkınca beni durdurmasını bekledim ama yapmadı. Sadece kısık sesle şunu dedi: "Elbette. Söylediğim gibi, gözaltında değilsin. Ama lütfen şunu anla, sana şimdi uzattığım yardım eli, sen bu odadan çıktıktan sonra geçerliliğini yitirecek."

"Sizin yardımınıza ihtiyacım yok," diyerek kapıdan çıktım, ardından da karakoldan ayrıldım. Kimse beni durdurmadı. Fakat dışarı çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum.

Bir banka oturup ellerim titreye titreye telefonumu çıkardım. Bu mesele için Jake'i arayamazdım, iyi ama geriye kim kalıyordu? Kafam öyle boştu ki, sanki Dedektif Wheeler eline bir silgi alıp her şeyimi silmişti. Tüm dünyamı Jake'in etrafında kurmuştum, şimdi de o dünyanın temeli sarsılınca, anne saçlı, makul giyimli bir polisin az önce beni cinayetle suçladığı gerçeğini umursayacak başka insanların dostluğunu kazanmadığıma hayıflanıyordum ama artık çok geçti. Bu arada "umursamak" derken, *Aman Tanrım, Addy'nin başına gelenleri duydunuz mu?* tarzı bir umursamadan söz etmiyordum.

Annem umursardı ama şu anda daha fazla küçümsenmeyi ve yargılanmayı kaldıramazdım.

Kişiler listemdeki A'ları gözden geçirerek birinin adına bastım. Başka seçeneğim yoktu. Telefon açılınca da sessizce şükrettim.

"Ash?" Ablamın sesini duyunca nasılsa ağlamamayı başardım. "Yardımına ihtiyacım var."

Cooper
30 Eylül Pazar, 14.30

Dedektif Chang bana Simon'ın yayınlanmamış Dedikodu Kazanı sayfasını gösterdiğinde, önce diğerleri hakkındaki gönderileri okudum. Bronwyn'inki beni çok şaşırttı, Nate'inki hiç, Addy'nin takıldığı söylenen TF'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, benim hakkımda ne yazılacağını da hemen hemen biliyordum. Adımın baş harfleri gözüme çarpınca kalbim hızla atmaya başladı. *Çünkü CC'nin performansı en çok deneme sezonunda artış gösterdi.*

Hah. Arkama yaslanırken kalp atışlarım yavaşladı. Bunu beklemiyordum.

Gerçi sanırım şaşırmamalıydım. Gereğinden o kadar fazla, o kadar çabuk gelişme göstermiştim ki Padres'in yıldız avcısı bile iltifat etmişti.

Dedektif Chang bir süre konunun etrafında dolanarak imalarda bulunduktan sonra, anladım ki adam, Simon'ın yeni gönderileri paylaşmasını önlemek için dördümüzün her şeyi birlikte planladığımızı düşünüyordu. Gözümün önüne getirmeye çalıştım: Ben, Nate ve iki kız, birlikte Bay Avery'nin ceza sınıfında fıstık yağıyla cinayet tasarlıyorduk. Fikir o kadar saçmaydı ki bundan iyi bir film bile çıkmazdı.

Gereğinden uzun bir süre sessiz kaldığımı fark ettim. "Nate ile geçen haftaya kadar hiç konuşmamıştım," dedim sonunda. "Kızlarla da bunu hiç konuşmadığıma adım gibi eminim."

Dedektif Chang neredeyse masanın ortasına kadar eğildi. "Sen iyi bir çocuksun Cooper. Sicilin şimdilik gayet temiz, önünde de parlak bir gelecek var. Tek bir hata yapmışsın ve yakalanmışsın. Korkutucu bir şey, orasını anlıyorum ama iş işten geçmedi, hâlâ doğru şeyi yapabilirsin."

Hangi hatamdan söz ediyordu? Güya kullandığım doping-

den mi, güya işlediğim cinayetten mi, yoksa henüz konuşmadığımız başka bir şeyden mi, kestiremiyordum. Fakat bildiğim kadarıyla herhangi bir şey yaparken *yakalanmamıştım.* Yalnızca suçlanıyordum. Bronwyn ile Addy'ye de muhtemelen bir yerlerde aynı söylevi çekiyorlardı. Sanırım Nate'e başka türlü bir söylev çekeceklerdi.

Dedektif Chang'e, "Hile yapmadım," dedim. "Simon'a da bir zarar vermedim." *Zaraar vermeedim.* Aksanımın yine yüzeye çıktığını duyabiliyordum.

Taktik değiştirdi. "Hep birlikte cezaya kalabilesiniz diye çantalara telefon koymak fikri kimindi?"

Öne eğilerek avuçlarımı dar pantolonumun siyah, yün kumaşına bastırdım. Bu pantolonu kırk yılda bir giyerdim, giyince de tenimi yakıp kaşındırırdı. Kalbim yeniden göğüs kafesimi yırtacakmış gibi atmaya başladı. "Bakın. Kim yaptı bilmiyorum ama... bu sizin araştırmanız gereken bir şey değil mi? Telefonlarda parmak izi falan yok mu? Biri bize komplo kurmuş olabilir gibi geliyor bana." Odadaki diğer adam, Bayview Okul Bölgesi'nden bir temsilci, tek kelime etmeden, çok etkili bir şey söylemişim gibi başını salladı. Fakat Dedektif Chang'in yüz ifadesi değişmedi.

"Cooper, o telefonları cinayetten şüphelenmeye başladığımız an incelemeye aldık. Adli tıp üzerlerinde başka birinin işe karıştığını düşündürtecek herhangi bir kanıt bulamadı. Odak noktamız dördünüzsünüz ve böyle de devam edeceğini sanıyorum."

Bu da sonunda bana, "Ailemi aramak istiyorum," dedirtti.

"İstemek" kısmı doğru değildi ama bu iş benim boyumu aşıyordu. Dedektif Chang, hayal kırıklığına uğramışçasına içini çekti ama yine de, "Pekâlâ," dedi. "Cep telefonun yanında mı?" Ben başımla onaylayınca, "Burada konuşabilirsin," diyerek, odadan çıkmadan babamı aramamı bekledi. Babamsa durumu benden çok daha çabuk kavradı.

"Bana şu konuştuğun polisi ver," dedi öfkeyle. "Hemen. Bir de Cooperstown, dur, Cooper! Bekle. *Hiç kimseye* tek bir kelime daha edeyim deme."

Telefonumu Dedektif Chang'e uzatınca adam telefonu kulağına koydu. Babamın ne söylediğini duyamasam da yüksek sesle konuşmasından ana fikri çıkardım. Dedektif Chang araya, California'da reşit olmayanları ailesinin gıyabında sorgulamanın yasal olduğuna dair birkaç söz sıkıştırmayı denedi ama çoğunlukla babamın hararetle konuşmasına izin verdi. Bir noktada, "Hayır, gitmekte özgür," deyince kulak kesildim. *Gidebileceğim* aklıma gelmemişti.

Dedektif Chang telefonumu bana geri verince babamın sesi kulağımda gümbürdedi. "Cooper, orada mısın? Kaldır kıçını ve eve gel. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorlar, o yüzden yanında ben ve avukat olmadan başka hiçbir soruya yanıt vermeyeceksin."

Avukat. Gerçekten bir avukata ihtiyacım mı vardı? Telefonu kapatıp Dedektif Chang'e döndüm. "Babam gitmemi söyledi."

Adam, "Buna hakkın var," deyince bunu baştan bilmediğime hayıflandım. Belki bana söylemişti ama gerçekten hatırlamıyordum. "Ama Cooper, karakolun dört bir yanında arkadaşlarınla aynı konuşmalar yapılıyor. İçlerinden biri bizimle işbirliğine yanaşacak ve o kişi sizlerden çok farklı bir muamele görecek. Bence o sen olmalısın. Bu şansı sana vermek isterdim."

Her şeyi yanlış anladığını söylemek istiyordum ama babam konuşmayı kesmemi istemişti. Fakat hiçbir şey söylemeden gitmeye de içim el vermedi. O yüzden sonunda Dedektif Chang'in elini sıkıp, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, efendim," dedim.

Asrın yalakası gibi görünüyordum. Yıllarca koşullanmanın etkisi buydu işte.

BÖLÜM SEKİZ

Bronwyn
30 Eylül Pazar, 15.07

Tanrıya şükür, Dedektif Mendoza kilisede beni bir kenara çekip karakola gelmemi istediğinde, annemle babam yanımdalardı. Polis Memuru Budapest'in birkaç soru daha soracağını sanmıştım. Karşılaştığım şeye hiç hazır değildim, yalnız olsaydım ne yapacağımı bilemezdim. Annemle babam kontrolü ellerine alıp adamın sorularını yanıtlamama izin vermediler. Dedektiften bir sürü bilgi aldılar, karşılığında da hiçbir bilgi vermediler. Oldukça becerikliydiler.

Fakat artık ne yaptığımı biliyorlardı.

Yani, henüz değilse de en azından dedikoduyu duymuşlardı. Karakoldan eve dönerken, hâlâ hararetle konuşarak yaşananların adaletsizliğinden dem vuruyorlardı. En azından annem. Babam dikkatini yoldan ayırmıyordu ama dönüş sinyallerini verişinde bile olağandışı bir saldırganlık vardı.

Annem, ısınmaya yeni başladığını gösteren ısrarlı bir ses tonuyla, "Demek istiyorum ki," dedi. "Simon'ın başına gelenler çok kötü. Elbette ailesi birtakım yanıtlar istiyor. Ama in-

ternetteki bir lise dedikodusunu alıp suçlamaya dönüştürmek resmen saçmalık. Bronwyn'in yalan bir haber yayınlayacak diye, birini *öldürdüğünü* nasıl düşünebilirler, aklım almıyor."

"Yalan değil," dedim ama sesim annemin duyamayacağı kadar cılızdı.

"Polisin elinde hiçbir şey yok." Babam önce kazançlı sandığı ama sonradan para kaybettiği anlaşılan bir şirketi değerlendiriyormuş gibi konuşuyordu. "Yetersiz ikinci derece deliller. Adli tıptan da elle tutulur bir şey çıkmamış belli ki, yoksa bu yollara başvurmazlardı. Son dakika atışı yapmaya çalıştılar." Önümüzdeki araba aniden sarı ışıkta durunca, babam İspanyolca hafif bir küfür savurarak frene bastı. "Bronwyn, bu konuda endişelenmeni istemiyorum. İyi bir avukat tutarız ama sadece formalite icabı. Her şey bitince, polis teşkilatına dava açabilirim. Hele de bunlardan herhangi biri basına sızıp da senin itibarını zedelerse."

Boğazım öyle kurumuştu ki kelimeler zorla ağzımdan döküldü. "Söyledikleri doğru." Sesim pek duyulmadı. Avucumu yanan yanağıma bastırdım ve kendimi zorlayarak sesimi yükselttim. "Kopya çektim. Özür dilerim."

Annem koltuğunda döndü. "Seni duyamıyorum, tatlım. Ne dedin?"

"Kopya çektim." Sözcükler ağzımdan paldır küldür döküldü: Bay Camino'nun hemen ardından laboratuvardaki bir bilgisayarı kullanışımı, adamın Google Drive hesabından çıkış yapmadığını fark edişimi anlattım. Yıl boyunca gireceğimiz bütün kimya sınavlarının sorularıyla dolu bir dosya vardı hesabında. Neredeyse hiç düşünmeden dosyayı yanımdaki USB belleğe yükledim, sonra da yılsonuna kadar en iyi notları almak için kullandım.

Simon'ın nasıl öğrendiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama her zamanki gibi, yine doğruyu söylüyordu.

Sonraki birkaç dakika arabada korkunç bir hava esti. An-

nem koltuğunda dönüp ihanete uğramış gözlerle yüzüme baktı. Babam aynı şeyi yapamasa da dikiz aynasından, farklı bir şey görmeyi umuyormuş gibi dik dik bakıyordu. İkisinin yüz ifadesinden de incindiklerini okuyabiliyordum: *Sen sandığımız kişi değilmişsin.*

Annem ve babam için her şey başarı bazlıydı. Babam, daha biz doğmadan, California'nın en genç Mali İşler Müdürlerinden birisiydi, annemin dermatoloji muayenehanesi ise öyle başarılıydı ki yıllarca yeni hasta kabul edemeyecekti. Anaokulundan beri aynı mesajı kafama kazıyorlardı: *Sen sıkı çalış, elinden geleni yap, arkası gelir.* Hep de öyle oldu, ta ki kimya dersine kadar.

Sanırım bu konuda ne yapacağımı bilemedim.

"Bronwyn." Annem hâlâ dik dik bakıyor, sesiyse alçak ve gergin çıkıyordu. "Tanrım. Böyle bir şey yapacağın hayatta aklıma gelmezdi. Pek çok açıdan korkunç bir şey bu ama en önemlisi, sana bir cinayet gerekçesi veriyor."

"Simon'a hiçbir şey yapmadım!" diye patladım.

Annem başını iki yana sallarken dudaklarındaki sert çizgiler hafifçe yumuşadı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Bronwyn ama *o kadar* da uzun boylu değil. Sadece gerçekleri söylüyorum. Eğer kesin bir tavırla Simon'ı yalanlayamazsan, işler çok kötü karışılabilir." Eliyle gözlerini sildi. "Kopya çektiğini nasıl anladı? Kanıtı var mıdır?"

"Bilmiyorum. Simon hiç..." Durup, yıllardır okuduğum tüm Dedikodu Kazanı paylaşımlarını düşündüm. "Simon aslında hiçbir zaman hiçbir şeyi *kanıtlamadı.* Sadece... herkes ona inanırdı çünkü hiç haksız çıkmadı. Her şey eninde sonunda ortaya çıkardı."

Bense, geçtiğimiz mart Bay Camino'nun dosyalarını aldığımdan beri, kendimi güvende sanıyordum. Anlamadığım şey, Simon böyle bir şeyi öğrendiyse, neden hemen harekete geçmediğiydi.

Yaptığım şey yanlıştı, biliyordum elbette. Belki yasalara bile aykırıydı ama teknik açıdan, Bay Camino'nun hesabına zorla girmemiştim, zaten açıktı. Ama bu kısım pek gerçekçi görünmüyordu. Maeve çılgın bilgisayar becerilerini sırf eğlencesine, birilerinin hesabına girmek için kullanırdı, eğer aklıma gelseydi ondan Bay Camino'nun dosyalarına erişmesini, hatta notlarımı değiştirmesini bile isteyebilirdim. Ama bu işi kasten yapmadım. Dosya o sırada önümde duruyordu, ben de aldım.

Ardından, aylar sonra kendi kendime tek bir zor dersin bütün geleceğimi etkilememesi gerektiğini söyleyerek kullanmaya karar verdim. Az önce karakolda yaşananlar da kaderin bir cilvesi olsa gerekti.

Acaba Simon'ın Cooper ve Addy hakkında yazdıkları da doğru muydu? Dedektif Mendoza bize tüm gönderileri gösterirken, bir başkasının şu anda itirafta bulunarak polisle anlaşma yapıyor olabileceğini ima etmişti. Ben hep Cooper'ın yeteneğinin doğuştan geldiğini, Addy'ninse başka bir erkeğe dönüp bakmayacak kadar Jake ile kafayı bozduğunu sanırdım. Ama onlar da herhalde beni bir kopyacı olarak düşünmemişlerdir.

Nate'e hiç şaşırmamıştım. Hiçbir zaman olduğundan farklı biriymiş gibi davranmadı.

Babam garaj yoluna girip motoru kapattıktan sonra, anahtarları kontaktan çıkardı ve bana döndü. "Bize anlatmadığın başka bir şey var mı?"

Karakoldaki o daracık, klostrofobik odada, bir yanımda annem bir yanımda babam otururken, Dedektif Mendoza'nın bombardıman gibi sorduğu soruları düşündüm: *Simon ile rekabet halinde miydiniz? Evine hiç gittin mi? Senin hakkında bir haber yazdığını biliyor muydun?*

Bunun dışında, Simon'dan hoşlanmaman veya nefret etmen için bir neden var mıydı?

Annemle babam dedektifin hiçbir sorusuna yanıt vermememi istedi ama sonuncuya yanıt verdim: *Hayır*, dedim.

Şimdi de babamın gözlerine bakarak, "Hayır," dedim.

Eğer yalan söylediğimi anladıysa da belli etmedi.

Nate

30 Eylül Pazar, 17.15

Simon'ın cenazesinden sonra, memure Lopez ile eve dönüşümüzü tanımlamak için, "gergin" sözcüğü yetersiz kalırdı.

Bir kere, eve saatler sonra gelmiştik. Öncesinde polis memuru Bay Asker Tıraşı beni karakola götürüp beş altı farklı şekilde Simon'ı öldürüp öldürmediğimi sordu. Memure Lopez sorgulama sırasında yanımda kalıp kalamayacağını sorunca, polis memuru kabul etti. Benim için de sorun yoktu. Fakat adam Simon'ın uyuşturucu satıcılığı suçlamasını ortaya atınca işler biraz tuhaflaştı.

Suçlama doğruydu gerçi ama kanıtlayamazlardı. Bunu ben bile biliyordum. Polis memuru bana Simon'ın ölüm koşullarının polise, evimde uyuşturucu aramak için geçerli bir neden verdiğini, hatta arama iznini çoktan aldıklarını söylediğinde istifimi bozmadım. Sabah her şeyi temizlemiştim, o yüzden bir şey bulamayacaklarını biliyordum.

Tanrıya şükür, memure Lopez ile pazar günleri buluşuyorduk. Yoksa hapishaneyi boylardım. Bu yüzden, kendisi bilmese de memure Lopez'e çok şey borçluydum. Ayrıca sorgulama sırasında beni desteklemesini de hiç beklemiyordum. Her buluşmamızda, kadının yüzüne baka baka yalan söylüyordum, eminim ki o da bunu biliyordu. Ama Polis Memuru Bay Asker Tıraşı hararet yapmaya başlayınca, memure adamın hararetini aldı. Sonunda, adamların elinde yetersiz ikinci derece deliller-

den ve baskıyla birimize itiraf ettirmeyi umdukları bir teoriden başka bir şey bulunmadığını sezdim.

Başımı ağrıtmayacağını bildiğim birkaç soruya yanıt verdim. Söylediğim başka her şey, *bilmiyorum* ve *hatırlamıyorum* türünden şeylerdi. Hatta bazen doğruydu bile.

Memure Lopez karakoldan çıkıp bizim evin garaj yoluna girene kadar tek kelime etmedi. Şimdiyse yüzüme öyle bir bakışı vardı ki onun bile az önce yaşananlarda iyi bir yan göremediği ortadaydı.

"Nate, o sitede gördüklerim doğru mu diye sormayacağım. İş oraya gelirse, bu konuyu avukatınla konuşursun ama bir şeyi anlaman gerek. Eğer bugünden itibaren, herhangi bir yolla, herhangi bir türde veya biçimde uyuşturucu satarsan, *sana yardım edemem.* Kimse edemez. Bu işin şakası yok. Potansiyel bir ağır ceza suçuyla karşı karşıyasın. Bu soruşturmada dört çocuk var ve *senin dışında* hepsinin arkasında, zengin ve nüfuzlu değilse bile, maddi açıdan rahat, çocuklarının yaşamında rol oynayan aileler var. İçlerindeki en aykırı kişi ve bariz günah keçisi sensin. Yeterince açık konuşabildim mi?"

Tanrım. Lafını hiç esirgemiyordu. "Evet." Tamam, anladım. Yol boyunca ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

"Pekâlâ. Haftaya pazar görüşürüz. Öncesinde bana ihtiyaç duyarsan, ararsın."

Kadına teşekkür bile etmeden arabadan indim. Aptalca bir hareketti ama ne yapayım, şükran duymak yapımda yoktu. Evimizin alçak tavanlı mutfağına adım atar atmaz burnuma çarpan bayat kusmuk kokusu boğazıma kadar gelince, öğürdüm. Kaynağını bulmak için çevreme bakındım. Şanslı günümdeydim herhalde, babam lavaboya yetişmeyi başarmıştı ama sonrasında lavaboya bir su dökme zahmetine girmemişti. Bir elimle yüzümü kapatarak, diğer elimle lavaboya su tuttum ama bir işe yaramadı. Zımbırtı şimdiye kadar katılaşmış, ovalamadan çıkacağa benzemiyordu.

Bir yerlerde bir süngerimiz olacaktı. Herhalde lavabonun altındaki dolaptaydı. Ama bakacağım yerde, tekmeyi geçirdim. Bu da öyle rahatlatıcı geldi ki beş on kez daha, ucuz tahta dolap çatlayıp parçalanana kadar tekmeledikçe tekmeledim. Nefes nefese kusmuklu havayı ciğerlerime çekince, öyle bir midem bulandı ki birini öldüresim geliyor.

Bazı insanlar yaşamayı hak etmeyecek kadar zehirliydi.

Salondan tanıdık bir eşelenme sesi geldi; Stan yiyecek arayışıyla teraryumunun camını pençeliyordu. Lavaboya yarım şişe deterjan döküp üzerine bir kez daha su tuttum. Kalanıyla sonra ilgilenirdim.

Buzdolabından bir kutu cırcır böceği alıp Stan'in kafesine attım, sonra da kendilerini bekleyen akıbetten habersiz, bir o yana bir bu yana sıçramalarını izledim. Nefes alıp verişim yavaşladı, kafam boşaldı ama haberler pek iyi değildi. Bir belayı düşünmesem, ötekini düşünmek zorundaydım.

Toplu cinayet. İlginç bir teoriydi. Sanırım tüm olayı benim üstüme yıkmaya çalışmadıkları için polislere teşekkür etmem gerekirdi. Diğerlerinden, hapisten kurtulmak için beni suçlamalarını isteyebilirlerdi. Cooper ile sarışın kız bu plana seve seve katılırdı eminim ki.

Belki bir Bronwyn katılmazdı.

Gözlerimi kapatıp ellerimi Stan'in teraryumunun üstüne koyarak, Bronwynlerin evini düşündüm. Ne temiz ne aydınlık bir evdi o öyle. Bronwyn ile kız kardeşi de birbirleriyle öyle bir konuşuyorlardı ki sohbetlerinin ilginç kısmı, söylemedikleri şeylerde yatıyordu. Cinayetle suçlandıktan sonra, öyle bir yere dönmek ne hoştu kimbilir.

Evden çıkıp motoruma binince, kendi kendime nereye gittiğimi bilmediğimi söyleyerek yaklaşık bir saat avare avare gezindim. Kendimi Bronwynlerin garaj yolunda bulduğumdaysa, normal insanlar için akşam yemeği vakti olduğundan, kimsenin dışarı çıkmasını beklemedim.

Ama yanılmıştım. Polar yelek ve ekoseli gömlek giymiş, siyah kısa saçlı, gözlüklü uzunca bir adam dışarıya çıktı. Emir vermeye alışkın birine benziyordu; sakin, ölçülü adımlarla yanıma yaklaştı.

"Sen Nate'sin, değil mi?" Elleri belindeydi, bileğinin tekinde kocaman bir saat parlıyordu. "Ben Javier Rojas, Bronwyn'in babasıyım. Üzgünüm ama buraya gelemezsin."

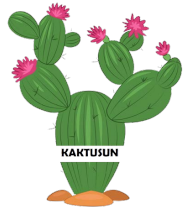
Kızmış bir hali yoktu, heyecansız konuşuyordu ama aynı zamanda sanki ömründe hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamış gibi bir ses tonu vardı.

Adamla göz göze gelebilmek için kaskımı çıkardım. "Bronwyn evde mi?" Daha anlamsız bir soru soramazdım. Elbette evdeydi ve elbette adam kızını görmeme izin verèmeyecekti. Bronwyn'i neden görmek istediğimi bile bilmiyordum. Belki göremediğim için görmek istiyordum, belki de kafamdaki soruları sormak istiyordum: *Hangisi doğru? Hangisini yaptın? Hangisini yapmadın?*

"Buraya gelemezsin," dedi Javier Rojas tekrardan. "Eminim polisin işe karışmasını sen de benim kadar istemezsin." Sanki adım kızıyla birlikte bir cinayet soruşturmasına karışmasa, hayatının en büyük kâbusu haline gelmezmişim gibi davranmayı iyi beceriyordu.

Buraya kadardı sanırım. Sınırlar çizilmişti. İçlerindeki en aykırı kişi ve bariz günah keçisi bendim. Söylenecek başka pek bir şey yoktu, o yüzden gerisin geri adamın garaj yolundan çıkıp evin yolunu tuttum.

BÖLÜM DOKUZ

Addy
30 Eylül Pazar, 17.30

Ashton, anahtarla San Diego merkezdeki dairesinin kapısını açtı. Daire tek odalıydı çünkü Charlie ve ablamın paraları daha büyük bir yere yetmiyordu. Üstelik Ashton'ın açtığı grafik tasarım ofisi iş yapmadığından ve Charlie de avukatlık yapmak yerine doğa belgeselleri çekmeye karar verdiğinden, şimdi bir yıllık hukuk fakültesi borcunu da zor ödeyeceklerdi.

Fakat buraya bunları konuşmaya gelmemiştik.

Ashton mutfakta kahve pişiriyordu. Mutfağı minicik ama sevimliydi: beyaz dolaplar, parlak siyah granit tezgâh, paslanmaz çelik elektronik aletler ve Retro aydınlatma. Ben, "Charlie nerede?" diye sorarken, ablam da kahveme kremayla süt koyuyordu: tam sevdiğim gibi, açık ve tatlı.

"Kaya tırmanışında," diyen Ashton, dudaklarını gererek kupayı elime tutuşturdu. Charlie'nin, Ashton'ın ilgilenmediği bir sürü hobisi vardı, hepsi de oldukça pahalıydı. "Arayıp sana bir avukat bulmasını söylerim. Belki eski hocalarından biri, birini tanıyordur."

Karakoldan çıktıktan sonra, Ashton bir yere gidip bir şeyler yiyelim diye ısrar etti, ben de lokantada ona her şeyi anlattım, yani hemen hemen her şeyi. Simon'ın dedikodusuyla ilgili gerçeği anlattım en azından. O da buraya gelirken annemi aradı ama sesli mesaj çıkınca, *mesajımı alır almaz beni ara*, diye gizemli bir mesaj bıraktı.

Annemse mesajı görmezden geldi. Belki de görmemişti. Belki de belirsizliği annemin yararına yorumlamalıydım.

Kahvelerimizi alıp balkona çıktık ve küçük masanın iki yanındaki parlak kırmızı sandalyelere kurulduk. Gözlerimi kapatıp gevşeme arzusuyla sıcak, tatlı içeceğimden koca bir yudum aldım. İşe yaramadı ama bitirene kadar kahvemi ağır ağır yudumladım. Ashton telefonunu çıkarıp Charlie'ye kısa bir mesaj bıraktıktan sonra, tekrar annemizi aradı. "Yine sesli mesaj," diye içini çekip, kahvesinin dibini gördü.

"Evde bizden başka kimse yok," dedim. Nedense gülesim geldi. Belki de biraz histerik bir şekilde gülmeye başladım. Belki aklımı kaçırıyordum.

Ashton dirsekleriyle masaya dayanarak ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Addy, Jake'e olanları anlatmak zorundasın."

"Simon'ın paylaşımı yayınlanmayacak ki," dedim cılız bir sesle ama Ashton başını iki yana salladı.

"Ortaya çıkacaktır. Belki dedikodu ama polis senin üstünde baskı kurmak için Jake'le konuşmaya kalkabilir. Ne olursa olsun, sonuçta bu senin ilişkinle ilgili halletmen gereken bir şey." Duraksayarak saçlarını kulaklarının arkasına ittirdi. "Addy, acaba için için Jake'in yaşananları *öğrenmesini* mi istiyorsun?"

Dediklerini içerlediğimi vücudumun her yerinde hissettim. Ashton, böyle bir krizin ortasında bile, Jake karşıtı propagandasını durduramıyordu. "Neden böyle bir şey isteyeyim ki?"

"Her konuda son sözü o söylüyor, öyle değil mi? Belki de bundan bıkmışsındır, ben olsam bıkardım."

"*Tabii*, sen ilişki uzmanısın ya," diye tersledim. "Charlie ile ikinizi birlikte görmeyeli bir ayı geçti."

Ashton dudaklarını birbirine bastırdı. "Konu ben değilim. Jake'e anlatman gerekiyor, hem de bir an önce. Böyle bir şeyi başkasından duymasını istemezsin."

Kavga edesim kaçtı çünkü haklı olduğunu biliyordum. Beklemekle işler ancak kötüleşirdi. Annem de bize geri dönmediğine göre, yara bandını bir an önce çeksem iyi olacaktı. "Beni Jakelere götürür müsün?"

Bana bir sürü mesaj atıp karakolda işlerin nasıl gittiğini sormuştu zaten. Herhalde olayın cezai boyutuna odaklanmam gerekirdi ama zihnim her zamanki gibi Jake ile meşguldü. Telefonumu çıkarıp mesajlara girdikten sonra, *Seninle özel olarak konuşabilir miyim?* yazdım.

Jake anında yanıt verince, yapacağımız konuşmaya pek uygun düşmeyen *Only Girl* mesaj sesi duyuldu.

Elbette.

Ashton anahtarlarını ve çantasını alırken ben de kupaları sudan geçirdim. Birlikte koridora çıktık, Ashton arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra kilitlendiğinden emin olmak için tokmağı çekiştirdi. Peşinden asansöre binerken gergindim. O kahveyi içmeyecektim. Yarısından çoğu süttü ama olsun.

Bayview'a az bir yol kalmışken Charlie aradı. Ashton'ın gergin, kısa kesilmiş konuşmasını duymazdan gelmeye çalıştım ama bu kadar dip dibeyken imkânsızdı. "*Kendim* için istemiyorum," dedi bir noktada. "Bir kereliğine büyüklük sende kalsa olmaz mı?"

Koltuğumda büzülerek, telefonumu çıkarıp mesajlarıma baktım. Keely, Cadılar Bayramı kostümleri hakkında beş, altı tane mesaj atmıştı, Olivia ise yine, Luis'e geri dönsem mi, dönmesem mi derdindeydi. Ashton sonunda telefonu kapattığında, zoraki bir neşeyle konuştu: "Charlie avukat meselesi için birkaç kişiyi arayacak."

"Harika. Teşekkürlerimi ilet." Bir şeyler daha söylemem gerekirmiş gibi hissediyordum ama ne diyeceğimi bilemediğimden sessizliğe gömüldük. Yine de Jake'in bir anda önümüzde beliren evinde beş dakika geçireceğime, ablamın sessiz arabasında saatler geçirmeyi yeğlerdim. Ashton garaj yoluna girerken, "Ne kadar sürer, bilmiyorum," dedim. "Eve gitmek için araca gerek duyabilirim." Midem ağzıma geldi. TJ ile o şeyi yapmamış olsaydım, Jake ısrarla başıma gelecek her şeyin bir parçası olmak isterdi. Yaşanarlar yine korkutucu gelirdi ama en azından tek başıma göğüs germek zorunda kalmazdım.

Ben arabadan inerken, "Clanderon Caddesi'ndeki Starbucks'a otururum," dedi Ashton. "İşin bitince mesaj atarsın."

O an ablamı terslediğim ve Charlie konusunda üstüne gittiğim için pişman oldum. Beni karakoldan almasaydı, ne yapardım bilmiyordum. Ama bir şey söylememe fırsat vermeden geri geri garaj yolundan çıktı, ben de ağır adımlarla Jakelerin ön kapısına yürüdüm.

Zili çalınca annesi açtı. Kadın öyle normal gülümsüyordu ki neredeyse her şeyin yoluna gireceğine inanacaktım. Bayan Riordan'ı hep sevmişimdir. Eskiden üst düzey bir reklam müdürüydü ama Jake liseye başlamadan önce, kariyerinden vazgeçerek, ailesine odaklanmaya karar vermişti. Artık sürdürmek zorunda olmadığı harika kariyeri ve hem yakışıklı hem de başarılı kocası yüzünden, annem gizliden gizliye Bayan Riordan'a özeniyordu.

Fakat Bay Riordan'ın tehditkâr bir havası vardı. "Bizde böyle, işine gelirse" tarzında bir adamdı. Bay Riordan hakkındaki düşüncemi ne zaman dile getirsem Ashton, armut dibine düşermiş diye gevelemeye başlardı.

"Selam Addy. Ben dışarı çıkıyorum ama Jake aşağıda seni bekliyor."

"Teşekkürler," diyerek, kadının yanından geçip antreye girdim.

Bayan Riordan'ın kapıyı arkasından kapattığını ve arabasının kapısını çektiğini duydum ve merdivenlerden aşağı indim. Riordanların dayalı döşeli bir bodrum katı vardı ve burası Jake'in alanıydı. Çok büyük bir yerdi, içinde bir bilardo masası, dev gibi bir televizyon, bir sürü de pofuduk koltuklarla kanepeler bulunuyordu. O yüzden arkadaşlarımız en çok burada takılırdı. Jake her zamanki gibi, elinde bir Xbox kumandasıyla en büyük kanepeye yayılmıştı.

"Selam bebeğim." Beni görünce oyunu durdurup doğruldu. "Nasıl gitti?"

"İyi değil," diyerek tepeden tırnağa titremeye başladım. Jake'in yüzünü, hak etmediğim bir kaygı kapladı. Ayağa kalkıp beni yanına çekmeye çalıştı ama bu kez direndim. Kanepenin yanındaki koltuğa geçtim. "Sana bunları anlatırken otursam daha iyi olur sanırım."

Yüzü asılan Jake'in alnı kırıştı. Tekrar yerine ama bu kez koltuğun ucuna oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak ısrarlı gözlerle yüzüme baktı. "Beni korkutuyorsun Ads."

"Korkunç bir gün geçirdim," diyerek saçımı parmağıma doladım. Boğazım kupkuruydu. "Dedektif benimle konuşmak istemiş çünkü ona göre... o gün Simon'la birlikte cezaya kalanlar... yani biz Simon'ı öldürmüşüz. Bizim Simon'ı öldürmek için, kasten suyuna fıstık yağı koyduğumuzu düşünüyorlar." Sözler ağzımdan çıkarken, bu kısmı anlatmamın gereksiz kaçabileceği aklıma geldi ama Jake'e her şeyimi anlatmaya çok alışmıştım.

Jake yüzüme bakakaldı. Gözlerini kırpıştırarak kısa bir kahkaha patlattı. "Tanrım. Hiç komik değil Addy." Bana neredeyse hiçbir zaman gerçek adımla hitap etmezdi.

"Şaka yapmıyorum. Kadına göre Simon, Dedikodu Kazanı'nda dördümüzü de ilgilendiren paylaşımlar yapmak üzereymiş, biz de o yüzden onu öldürmüşüz. Bilinmesini istemediğimiz, korkunç sırlarımız ortaya çıkmasın diye." Aklımdan önce öteki dedikoduları söylemek, *Gördün mü, tek rezil*

ben değilmişim! demek geçti ama şeytana uymadım. "Orada benim hakkımda da bir şey vardı ve doğruydu. Sana söylemek zorundayım. En başında söylemem gerekirdi ama çok korkuyordum." Gözlerimi yere dikip mavi pelüş halıdan çıkan bir ipe odaklandım. O ipi bir çekseydim eminim ki gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

"Devam et," dedi Jake. Ses tonundan hiçbir şey çıkaramıyordum.

Tanrım. Kalbim davul gibi güm güm atarken nasıl hâlâ hayatta kalabiliyordum? Şimdiye kadar patlayıp göğsümden fırlamalıydı. "Geçen sene yaz tatilinde, sen ailenle Cozumel'deyken, plajda TJ'ye rastladım. Bir şişe rom içtik, sonra da cidden kafayı bulduk. Ben de TJ'in evine gittim ve takıldık." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım, köprücük kemiğime damlıyordu.

"Takılmak derken?" diye sordu Jake soğuk bir tavırla. Duraksayarak, acaba bunu söylemek için kötünün iyisi bir yol var mıdır, diye düşündüm. Ama Jake söylediklerini yineledi, "Takılmak *derken*?" Öyle üstüme gelince sözcükler ağzımdan dökülüverdi.

"Yattık." Hüngür hüngür ağladığımdan, fazla bir şey söyleyemiyordum. "Özür dilerim Jake. Aptallık ettim, korkunç bir hata yaptım. Çok ama çok üzgünüm."

Jake bir dakika sustuktan sonra, buz gibi bir sesle konuştu. "Üzgünsün, ha? Harika ya. Sorun yok, o halde. Madem *üzgünmüşsün*."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye söze başladım ama lafımı bitiremeden Jake yerinden fırladığı gibi, yumruğunu arkasındaki duvara geçirdi. Elimde olmadan, irkilerek çığlık attım. Duvarın alçısı çatladı, mavi halıya beyaz tozlar döküldü. Jake yumruğunu sallayarak duvara daha sert vurdu.

"*Siktir git*, Addy. Aylar önce arkadaşımla düzüşüyorsun, o zamandan beri bana yalan söylüyorsun ama *üzgünsün*, öyle mi? Senin derdin ne ya? Sana *kraliçeler* gibi davrandım ben."

"Biliyorum," dedim hıçkırarak. Yumruğunun duvarda bıraktığı kan izlerine gözlerimi diktim.

"Hiçbir şey olmamış gibi herifin yatağından benimkine atlarken, arkamdan gülen bir herifle takılmama göz yumdun. Beni kıçına bile takmazken, umursuyormuşsun gibi davrandın." Jake benim yanımda neredeyse hiç küfretmezdi, ederse de hemen özür dilerdi.

"Umursuyorum Jake. Seni seviyorum. Seni hep sevdim, ilk gördüğüm günden beri seviyorum."

"O halde neden yaptın? *Neden?*"

Aynı soruyu aylardır kendime soruyordum ama zayıf bahanelerden başka bir yanıt bulamıyordum: *sarhoştum, aptallık ettim, kendime güvenim yoktu.* Sanırım sonuncusu gerçeğe en yakınıydı, yıllarca yetersiz hissetmenin acısı sonunda bir yerden çıkmıştı. "Bir hata yaptım. Düzeltmek için her şeyi yapabilirim. Elimden gelse geri alırdım."

"Ama alamazsın, öyle değil mi?" diye sordu Jake. Güçlükle nefes alarak, bir dakika sustu. Başka bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. "Bana bak." Başımı tüm gücümle ellerimin arasında tutuyordum. "Bana *bak,* Addy. Bana bu kadarını borçlusun."

Baktım ama keşke bakmasaydım. Yüzü, şimdiki kadar yakışıklı görünmediği zamanlardan beri sevdiğim o güzel yüzü, öfkeyle çarpılmıştı. "Her şeyi mahvettin, farkındasın değil mi?"

"Biliyorum." Kapana kısılmış bir hayvan gibi, inleyerek konuştum. İçinde bulduğum durumdan kurtulmak için kendi uzuvlarımı kemirip koparmam gerekseydi, yapardım.

"Defol. Defol evimden. Seni görmeye dayanamıyorum."

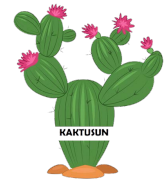
Kapıya gelene kadar, merdivenlerden çıkmayı nasıl başardığımı bilmiyordum. Garaj yoluna çıkınca, çantamı karıştırarak telefonumu bulmaya çalıştım. Jakelerin garaj yolunda hıçkıra hıçkıra Ashton'ı beklemeye hayatta dayanamazdım. Clarendon Caddesi'ne gidip onu bulmam gerekiyordu. Der-

ken sokağın karşısındaki bir araba nazikçe kornaya basınca, gözyaşlarımın buğusu arasında, ablamın arabanın camını açtığını görüyorum.

Arabaya yaklaşınca ablamın dudakları büküldü. "Böyle olabileceğini tahmin etmiştim. Hadi, gel. Annem bizi bekliyor."

KISIM İKİ

SAKLAMBAÇ

BÖLÜM ON

Bronwyn
1 Ekim Pazartesi, 07.30

Pazartesi sabahı, her zamanki gibi okula gitmeye hazırlandım. Yarım saat koşabilmek için altıda kalktım. Altı otuzda kuru meyveli yulaf ezmesi ile portakal suyu, on dakika sonra duş. Saç kurutma, giysi seçme, güneş kremi sürme. On dakika *New York Times*'ı gözden geçirme. E-postalarıma baktım, kitaplarımı topladım, telefonumun şarjının yüzde yüz dolu olup olmadığını kontrol ettim.

Bugünün tek farkı, saat yedi buçukta avukatımla yapacağım görüşmeydi.

Kadının adı Robin Stafford'dı, babama göre son derece parlak ve başarılı bir ağır ceza avukatıydı. Üstelik *gereğinden fazla* da tanınmıyordu. İnsanların, otomatikman paraları sayesinde başlarını beladan kurtarabilen suçlu zenginlerle ilişkilendirdiği türde bir avukat değildi. Tam vaktinde geldi ve Maeve kadını mutfağa getirdiğinde, bana geniş, sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Kadına bakarak yaşını anlayamazdım ama babamın dün gece bana gösterdiği biyografisine göre kırk bir yaşındaydı.

Esmer tenine tezat oluşturan, bej rengi bir döpiyes giymişti, zarif altın takılar takmıştı, ayakkabıları da pahalı görünüyordu ama Jimmy Choo seviyesinde değildi.

Mutfak adasında bizim karşımıza oturdu. "Bronwyn, memnun oldum. Bugün neler yaşayabileceğinle ilgili konuşalım, okulu nasıl idare edeceğinden söz edelim."

Tabii. Artık hayatım böyleydi çünkü. Okul *idare edilmesi* gereken bir şeydi.

Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Polis bu işi dördünüzün planladığına gerçekten inanıyor mu, bilmiyorum ama şaşırtma ve baskıyla birinizden yararlı bir şeyler öğrenmeyi umduklarına eminim. Bu da ellerindeki kanıtların en fazla yetersiz olduğuna işaret eder. Eğer hiçbiriniz birini suçlamazsanız ve anlattıklarınız birbiriyle çelişmezse, bu soruşturmayı götürecek bir şey bulamazlar, dava da en sonunda, kanımca, kaza sonucu ölüm olarak kayıtlara geçer."

Sabahtan beri göğsümü sıkan mengene biraz gevşedi. "Simon'ın bizim hakkımızda yayınlayacağı o korkunç şeylere rağmen mi? Bir de şu Tumblr meselesi var."

Robin zarifçe omuzlarını silkti. "Sonuçta ellerinde dedikodu ve safsatalardan fazlası yok. Siz çocuklar meseleyi ciddiye alıyorsunuz, biliyorum ama bu dava somut kanıtlarla desteklenmedikçe hukuk dünyasında bir anlam taşımıyor. Sizin yapabileceğiniz en iyi şey, dava hakkında konuşmamak. Özellikle de polisle. Ama okul idarecilerinizle de konuşmayın."

"Ya sorarlarsa?"

"Avukatınızla görüştüğünüzü ve avukatınız yokken sorulara yanıt veremeyeceğinizi söylersiniz."

Müdire Gupta'yla bu konuşmayı yaptığımı hayal etmeye çalıştım. Okul meselenin ne kadarını duymuştu, bilmiyordum ama susma hakkımı kullanmam isyan bayrağı çekmek olacaktı.

"O gün birlikte cezaya kaldığın çocuklarla arkadaş mısın?" diye sordu Robin.

"Pek sayılmaz. Cooper ile ortak birkaç dersimiz var ama..."

"Bronwyn." Annem sesinde soğuk bir tınıyla araya giriyor. "Nate Macauley ile basbayağı arkadaşsın ki dün gece buraya geldi. Hem de *üçüncü* kez."

Robin sırtını dikleştirdi, bense kızardım. Dün gece babam Nate'i gönderdikten sonra, büyük bir tartışma çıkmıştı. Babam çocuğun sapık gibi gizli gizli adresimizi bulduğunu sanınca, açıklama yapmak zorunda kalmıştım.

Robin meraklı bir edayla kibarca, "Nate buraya neden üç kez geldi Bronwyn?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Simon öldükten sonra beni evime bırakmıştı. Sonra geçen cuma uğradı, biraz takıldık. Dün gece buraya niye geldiğini de bilmiyorum çünkü kimse konuşmamıza izin vermedi."

Annem, "Beni asıl rahatsız eden, annenle baban evde yokken o çocukla 'takılman' ve..." diye söze girdi ama Robin annemin lafını kesti.

"Bronwyn, Nate ile ilişkinin boyutu nedir?"

Hiçbir fikrim yok. Belki siz çözümlememe yardım edersiniz? Hizmetinize bu da dahil mi? "Nate'i pek tanımam. Geçen haftaya kadar da yıllardır konuşmamıştık. İkimiz de kendimizi böyle tuhaf bir durumda bulunca... aynı şeyi yaşayan insanlarla zaman geçirmenin yardımı dokunuyor."

Robin annemin bana attığı kötü bakışları görmezden gelerek, "Ötekilerle arana mesafe koymanı öneririm," dedi. "Polise teorisini kanıtlamak için daha fazla koz vermeye gerek yok. Eğer cep telefonun ve e-posta adresin incelenirse, yakın zamanda o üç öğrenciyle iletişim kurduğun ortaya çıkar mı?"

İçtenlikle, "Hayır," dedim.

"Öyleyse haberler iyi." İnce, altın kayışlı Rolex marka saatine göz attı. "Eğer okula vaktinde gideceksen, ki gitmelisin, şimdilik konuşacak başka bir şey yok. Her zamanki iş-

lerini yap." Yeniden sıcak bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Sonra enine boyuna konuşuruz."

Annem ve babamla vedalaşırken gözlerine bakamadım. Volvo'nun anahtarlarını alıp Maeve'e seslendim. Yol boyunca, kendimi okula varınca korkunç bir şeyle karşılaşmaya hazırladım ama her şey tuhaf derecede normaldi. Polis beni beklemiyordu. İnsanlar, ilk Tumblr gönderisi yayınlandığından beri bana baktıklarından daha farklı bakmıyorlardı.

Yine de ilk dersten sonra Kate ile Yumiko'nun sohbeti bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Gözlerimi koridorda gezdirdim. Konuşmak istediğim tek bir kişi vardı ama o kişi tam da uzak durmam gereken kişiydi. "Ben size yetişirim, tamam mı?" diye mırıldandım ve merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce Nate'in yolunu kestim.

Beni gördüğüne şaşırdıysa da belli etmedi. "Bronwyn. Ailen nasıl?"

Yanındaki duvara yaslanıp sesimi alçalttım. "Dün gece babam seni gönderdiği için özür dilemek istedim. Yaşananlar babamın bayağı bir asabını bozdu."

"Neden acaba." Nate de sesini alçalttı. "Evinizi aradılar mı?" Gözlerim fal taşı gibi açılınca, acı acı güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Benimkini aradılar. Benimle konuşmaman gerek herhalde, değil mi?"

İstemeden boş merdivenlere bir bakış attım. Zaten paranoyak gibiydim, Nate de hiç yardımcı olmuyordu. Gerçekte cinayet işlemek için komplo kurmadığımızı kendi kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. "Sen neden uğradın?"

Yaşam ve ölüm hakkında önemli bir şeyler söyleyecekmiş gibi, masumiyet karinesinden söz edecekmiş gibi gözlerimin içine baktı. "İsa'nı çaldığım için özür dileyecektim."

Biraz geri çekildim. Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Dini bir alegori falan mı yapıyordu acaba? "Ne?"

"Dördüncü sınıfta, St. Pius'ta Doğum Sahnesi'nin canlandı-

rırken, İsa'yı ben çalmıştım da battaniyeye sarılı bir çanta tutmak zorunda kalmıştın ya. Onun için kusura bakma."

Bir saniyeliğine çocuğa bakarken tüm gerilimim akıp gitti, çuval gibi kaldım. Omzuna bir yumruk atınca, Nate öyle bir irkildi ki resmen kahkaha koyuverecekti. "Senin yaptığını *biliyordum.* Peki ama neden?"

"Seni gıcık etmek için." Ağzı kulaklarında gülünce bir anlığına, Nate Macauley'in gülerken hâlâ ne kadar sevimli göründüğü dışında her şeyi unuttum. "Ayrıca, şu yaşananları da konuşmak istemiştim ama sanırım artık çok geç. Şimdiye kadar sana kesin bir avukat tutmuşlardır, değil mi?" Gülümsemesi kayboldu.

"Evet, ama... ben de seninle konuşmak istiyorum." Zil çalarken, telefonumu çıkardım ama sonra Robin'in dördümüzün telefon kayıtları hakkındaki sorusunu hatırlayınca, yeniden çantama soktum. Hareketimi yakalayan Nate, yine burnundan nefes vererek keyifsiz keyifsiz güldü.

"Evet, birbirimizin telefon numarasını almak boktan bir fikir. Tabii bunu kullanmak istersen o başka." Sırt çantasından çıkardığı, kapaklı bir telefonu bana uzattı.

Telefonu dikkatlice aldım. "Nedir bu?"

"Fazladan telefon. Bende birkaç tane var." Başparmağımı telefonun kapağında gezdirirken, telefonun muhtemelen ne iş için kullanıldığı kafama dank etti ama Nate aceleyle ekledi: "Yeni aldım. Kimse aramaz. Ama numarası bende var. Ben seni ararım, ister açarsın ister açmazsın sana kalmış." Durakladıktan sonra devam etti. "Ama sakın öyle ortalarda falan bırakma. Telefonun ve bilgisayarın için arama izni çıkarırlar ama başka bir şeye dokunamazlar. Bütün evi arayamazlar."

Pahalı avukatım duysa, Nate Macauley'den hukuki tavsiye almamam gerektiğini söylerdi eminim. Ayrıca, geçen hafta hepimizin cezaya kalmasına yol açan o ucuz telefonların aynısından Nate'te birkaç tane bulunması hakkında da bir

çift laf ederdi herhalde. Nate'in yeniden merdivenlere yönelişini izlerken, telefonu en yakınımdaki çöpe atmam gerektiğini düşündüm ama yine de çantama koydum.

Cooper

1 Ekim Pazartesi, 11.00

Okulda olmak neredeyse ilaç gibi geldi. Evde kalmaktan iyiydi. Dün babam saatlerce Simon'ın yalancılığı, polisin yetersizliği, bu konuda okulun sorumlu tutulması gerektiği ve avukatların bizdekinden fazla bir servete mal olacağı hakkında konuştu durdu.

Söylenenlerde doğruluk payı var mı diye sormadı.

Tuhaf bir belirsizlik içindeydik. Her şey farklıydı ama her şey aynı gözüküyordu. Bir tek Jake biri öldürmek, Addy de ölmek istermiş gibi ortalıkta dolaşıyordu. Koridorda karşılaştığımızda, Bronwyn hayatımda gördüğüm ikna edicilikten en uzak gülümsemeyle yüzüme baktı, dudakları neredeyse kaybolacak incelikte bir çizgi gibiydi. Nate ise ortalarda yoktu.

Sanırım hepimiz bir şey olmasını bekliyorduk.

Beden eğitiminden sonra, gerçekten de bir şey oldu ama benimle hiçbir alakası yoktu. Futbol oynadıktan sonra, arkadaşlarla birlikte, diğerlerinin peşi sıra soyunma odasına gittik, Luis gözüne kestirdiği yeni üçüncü sınıf öğrencisinden söz edip duruyordu. Beden eğitimi öğretmenimiz birkaç çocuk içeri girsin diye kapıyı açtı, tam o sırada Jake aniden arkasını dönüp TJ'yi omzundan tuttuğu gibi yüzüne yumruğu geçirdi.

Tabii ya. Dedikodu Kazanı'ndaki "TF", TJ Forrester'dı. J'yi göremeyince anlayamamıştım.

Bir yumruk daha savurmadan önce Jake'i kollarından tutup geri çektim ama gözü öyle dönmüştü ki, Luis yardım et-

mek için araya girmese elimden kurtulacaktı. Luis ile ikimiz bile Jake'i zor tuttuk. Jake, "*Göt* herif," diye TJ'ye bağırdı, TJ ise yalpaladı ama düşmedi. Bir elini kanayan, haşat haldeki burnuna dayadı. Jake'in peşinden gitmeye kalkışmadı.

Öğretmen bir hışım yanımıza gelirken, "Jake, yapma ahbap," dedim. "Uzaklaştırma alacaksın."

"Buna değer," dedi Jake acı acı.

Dolayısıyla bugün Simon meselesi yerine, Jake Riordan'ın beden eğitimi dersinden sonra TJ Forrester'ı yumrukladığı için eve gönderilmesi konuşuluyordu. Üstelik Jake gitmeden önce Addy ile konuşmayı reddederek, kızı resmen gözyaşları içinde bırakınca, herkes yumruğunun nedenini az çok anladı.

Öğle yemeğinde sıra beklerken, uyurgezer gibi ortalıkta dolaşan Addy'yi görünce, "Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?" diye mırıldandı Keely.

"Olayın tamamını bilmiyoruz," diye hatırlattım.

Sanırım Jake'in gitmesi iyi olmuştu çünkü Addy öğle yemeğinde her zamanki gibi bizimle birlikte oturdu. Jake gitmeseydi, Addy yanımıza oturacak cesareti bulur muydu, bilmiyordum. Ama kimseyle konuşmuyor, kimse de onunla konuşmuyordu. Herkesin bu konudaki tavrı oldukça açıktı. Grubumuzun kaşarı Vanessa, Addy yanındaki sandalyeye oturunca öteki tarafına döndü. Keely bile Addy'yi sohbete dahil etmek için hiç çaba göstermiyordu.

Hepsi bir avuç ikiyüzlüydü. Luis aynı boktan dolayı Simon'ın uygulamasına çıkmıştı, Vanessa ise geçen ay bir havuz partisinde aletimi eline almaya çalışmıştı, ne yüzle başkasını yargılıyorlardı.

Masadakilerin dik bakışlarını görmezden gelerek, "Nasıl gidiyor Addy?" diye sordum.

"Kibarlık etme Cooper." Başı önde, sesiyse öyle alçaktı ki onu zor duydum. "Böylesi daha kötü."

"Addy." İçimde biriktirdiğim tüm hüsran ve korku, sesime

karışmanın bir yolunu buldu ve Addy başını kaldırıp bana bakınca, aramızdan elektrik gibi bir anlayış geçti. Konuşmamız gereken milyon tane şey vardı ama hiçbirini konuşamıyorduk. "Her şey yola girecek."

Keely elini koluma koyarak, "*Sen* ne düşünüyorsun?" diye sorunca, tüm konuşmayı kaçırdığımı fark ettim.

"Ne hakkında?"

Beni hafifçe sarstı. "Cadılar Bayramı hakkında! Vanessa'nın partisine ne olarak gidelim?"

Sanki her şeyin göz kamaştırdığı ve kurallarını anlamadığım, parlak bir video oyunu dünyasına itilmişçesine yönümü şaşırmış bir haldeydim. "Tanrı aşkına, Keely. Ne bileyim ben. Daha neredeyse bir ay var."

Olivia dilini cıklatarak hoşnutsuzluğunu gösterdi. "Tipik erkek işte. Seksi ama sürtük gibi de göstermeyen bir kostüm bulmanın zorluğunu ne bilirsin sen."

Luis kıza bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sadece sürtük gibi giyin, o halde," diye öneride bulununca, Olivia çocuğun koluna vurdu. Yemekhane bunaltıcı denecek kadar sıcaktı. Terleyen alnımı silerken Addy ile tekrar göz göze geldik.

Keely beni dürttü. "Telefonunu versene."

"Ne?"

"Geçen hafta, Seaport Köyü'nde çektiğimiz fotoğrafa bakmak istiyorum. 1920'deki gibi giyinmiş bir kadın vardı ya hani. Harika görünüyordu. Belki ben de öyle bir şey yaparım." Omzumu silkip telefonumu çıkardım ve kilidini açıp Keely'ye uzattım. Keely fotoğraflarıma girerken kolumu sıktı. "Şu gangster kıyafetlerinden birini giysen, çok yakışır."

Keely telefonu Vanessa'ya uzatınca, kız nefesi kesilmiş gibi abartılı bir, "Oooo!" çekti. Addy çatalını bir kere bile ağzına götürmeden tabağındaki yemekle oynuyordu. Tam, sana başka bir şey getireyim mi diye soracakken telefonum çaldı.

Telefonumu elinde tutan Vanessa burnundan güldü. "*Öğle*

molasında kim arar ki? Tanıdığın herkes burada zaten!" Önce ekrana, sonra bana baktı. "Vay, Cooper. *Kris* de kim? Keely kıskanmalı mı?"

Birkaç saniye fazlasıyla uzun bir süre sustuktan sonra, fazlasıyla hızlı bir şekilde, "Ya, çocuğun biri işte. Beyzboldan," dedim. Telefonumu Vanessa'dan alıp sesli mesaja düşürürken yüzüm alev alev yanıyordu. O telefonu açabilmeyi ne çok isterdim ama şimdi sırası değildi.

Vanessa tek kaşını kaldırdı. "Adı *Chris* değil de *Kris* diye yazılan bir erkek mi?"

"Evet. Çocuk... Alman." *Tanrı aşkına, daha fazla konuşma.* Telefonumu cebime koyup Keely'ye döndüm. Dudakları, soru soracakmış gibi aralanmıştı. "Ben onu sonra ararım. Ee, 1920'ler modası, ha?"

Son zilden sonra eve gitmeye hazırlanırken, Koç Ruffalo koridorda beni durdurdu. "Toplantımızı unutmadın, değil mi?"

Bıkkınlıkla iç geçirdim çünkü evet, unutmuştum. Avukatla görüşeceğimiz için, babam işten erken çıkacaktı ama Koç Ruffalo da üniversitelerin sporcu seçimi hakkında konuşmak istiyordu. İki arada bir deredeydim çünkü eminim ki, babam aynı anda ikisini birden yapmamı isterdi. Ama böyle bir şey mümkün olmadığından, çabuk bitirebileceğimi düşünerek Koç Ruffalo'nun peşinden gittim. Jimnastik salonunun hemen yanındaki odası, yirmi yıldır buradan gelip geçen öğrenci atletler gibi kokuyordu. Başka bir deyişle, güzel kokmuyordu.

Ben koçun karşısındaki yamuk duran metal sandalyeye otururken, "Telefonum susmak bilmiyor Cooper," dedi. Sandalye ağırlığımın altında çatırdadı. "Los Angeles California Üniversitesi, Louisville ve Illinois tam burs öneriyorlar. Ama bahardan önce mümkün değil dememe rağmen, hepsi de ka-

sımda kesin karar vermen konusunda ısrarcılar." Bakışımı yakalayınca, "Seçeneklerini açık tutmak iyidir. Elbette lige seçilmen de büyük bir olasılık ama üniversitelerden ne kadar çok ilgi görürsen, büyük takımlara da o kadar iyi görünürsün," diye ekledi.

"Evet, efendim." Beni endişelendiren, lige seçilme stratejisi değildi. Simon'ın uygulamasındaki zırvalar ortaya çıkarsa üniversitelerin vereceği tepkiyi düşünüyordum. Ya da iş dallanıp budaklanırsa, polislerin beni sürekli sorgulamasına ne derlerdi acaba? Tekliflerin arkası kesilir miydi yoksa suçum ispatlanana kadar masum sayılır mıydım? Aklımdaki soruları Koç Ruffalo'ya anlatmam gerektiğinden emin değildim. "Hepsini aklımda tutmam... biraz zor."

Masasının üstündeki birbirine zımbalanmış, ince kâğıt demetini alıp bana doğru salladı. "Senin yerine ben yaptım. Burada, güncel teklifleriyle birlikte, temas kurduğum bütün üniversitelerin bir listesi var. En uygun gördüğüm veya büyük takımları en çok etkileyecek okulların altını çizdim. Kısa bir liste tutsaydım, California Devlet Üniversitesi'ni veya California Santa Barbara Üniversitesi'ni koymakta ısrar etmezdim ama ikisi de yerel okullar, üstelik kampüs turu da sunuyorlar. Hafta sonu birkaçını ziyaret etmek istersen bana haber ver."

"Tamam. Benim... halletmem gereken ailevi bir mesele var, o yüzden bir süre biraz yoğun olacağım."

"Tabii, tabii. Acele etme, baskı yok. Her şey sana bağlı Cooper."

İnsanlar hep aynı şeyi söyleyip duruyordu ama bana doğru gelmiyordu. Hem de hiç.

Koç Ruffalo'ya teşekkür ettikten sonra, koridora çıktım. Ortalıkta neredeyse kimse kalmamıştı. Bir elimde telefonum, ötekinde Koç'un listesi, bir ona, bir diğerine bakarak düşüncelere dalmış yürürken, karşıma çıkan birini az kalsın ezecektim.

"Pardon," dedim. Kucağındaki kutuya sarılmış, ince yapılı

biri vardı karşımda. "Aa... Selam Bay Avery. Taşımanıza yardım edeyim mi?"

"Yok, teşekkür ederim Cooper." Benim boyum daha uzundu, aşağı baktığımdaysa, kutunun içindeki dosyalardan başka bir şey göremiyordum. Sanırım kendi başına halledebilirdi. Bay Avery'nin ıslak gözleri telefonumu görünce kısıldı. "*Mesajlaşmanı* bölmek istemem."

"Ben sadece..." Sesim kısıldı. Çünkü avukatımla yapacağım ve neredeyse geç kaldığım görüşmeden söz etmek, bana hiç puan kazandırmazdı.

Bay Avery burnunu çekerek kutuyu tutuşunu düzeltti. "Siz çocukları anlamıyorum. Ekranlarınızla kafayı bozmuşsunuz, bir de *dedikodularla*." Son sözcük ağzında kötü bir tat bırakmışçasına yüzünü ekşitti. Ne diyeceğimi bilemedim. Simon'dan mı söz ediyordu? Polis bu hafta sonu Bay Avery'yi sorgulama zahmetine girmiş miydi acaba? Belki de bir gerekçesi yok diye elemişlerdi. En azından, onların bildiği kadarıyla yoktu.

Kendisi de neden söz ettiğini bilmiyormuş gibi, silkindi. "Her neyse. İzninle, Cooper."

Tek yapması gereken, bir adım atıp yanımdan geçmekti ama sanırım bu iş bana düşüyordu. "Tabii," diyerek yolundan çekildim ve ayaklarını sürüye sürüye koridorda ilerleyen Bay Avery'ye bakarak, eşyalarımı dolapta bırakıp arabaya gitmeye karar verdim. Zaten yeterince gecikmiştim.

Evimden önceki son kırmızı ışıkta durduğumda, telefonum öttü. Telefonu çıkarırken Keely'den mesaj geldiğini düşündüm çünkü bu gece buluşup Cadılar Bayramı kostümlerimizi planlayacağımıza söz vermiştim. Fakat mesaj annemdendi.

Hastaneye gel. Ninen kalp krizi geçirdi.

BÖLÜM ON BİR

Nate
1 Ekim Pazartesi, 23.50

Sabah bir süre siparişlere bakamayacağımı söylemek için sırayla tedarikçilerimi aradım. Ardından da o telefonu çöpe attım. Hâlâ birkaç tane telefonum daha vardı. Genelde Walmart'tan nakit olarak toplu halde alır, birkaç ay dönüşümlü kullandıktan sonra yerlerine yenisi alırdım.

Böylece, dayanabileceğim kadar Japon korku filmi seyrettikten sonra, saat neredeyse gece yarısına gelirken yeni bir telefon çıkarıp Bronwyn'e verdiğim telefonu aradım. Altı kere çaldıktan sonra, yay gibi gergin bir sesle telefonu açtı. "Alo?"

Şeytan dedi ki dalga geçmek için, sesini değiştirip bir paket eroin istediğini söyle ama böyle yaparsam herhalde telefonu fırlatır, benimle de bir daha hiç konuşmazdı. "Selam."

"Saat geç," dedi suçlayan bir sesle.

"Uyuyor muydun?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Uyuyamıyorum."

"Ben de." İkimiz de bir dakikalığına sustuk. Ben, arkamda ince birkaç yastık, yatağıma uzanmış, duraklatılmış ekrandaki

Japonca jeneriğe bakıyordum. Filmi kapatıp kanal rehberini gözden geçirdim.

"Nate, Olivia Kendrick'in beşinci sınıftaki doğum günü partisini hatırlıyor musun?"

Aslında hatırlıyordum. St. Pius'ta gittiğim son doğum günü partisiydi, sonra babam okul ücretini ödeyemediğimiz için beni oradan almıştı. Olivia bütün sınıfı davet etmiş, evlerinin bahçesinde ve arkadaki ağaçlıkta bir hazine avı oyunu düzenlemişti. Bronwyn ile aynı takımdaydık, kız sanki işi buymuş da, terfi alacakmış gibi, o ipuçlarının öyle bir altından girip üstünden çıkmıştı ki oyunu biz kazanmıştık ve beşimize de yirmi dolarlık iTunes hediye kartı vermişlerdi. "Evet."

"Sanırım bu olaylardan önce, seninle en son o zaman konuştuk."

"Olabilir." Herhalde farkında değildi ama sandığından daha iyi hatırlıyordum. Beşinci sınıftayken, arkadaşlarım kızların farkına varmaya başlamıştı ve zaman zaman, bir haftalığına falan kız arkadaşları oluyordu. Saçma sapan çocuk zırvalarıydı, bir kıza çıkma teklif ediyorlardı, kız evet diyordu, sonra ikisi de birbirini görmezden geliyordu. Oliviaların oradaki ağaçlıkta yürürken, Bronwyn'in önümde sallanan atkuyruğuna bakarak, acaba çıkma teklif etsem ne der, diye düşünüyordum. Fakat etmemiştim.

"St. Pius'tan sonra nereye gittin?" diye sordu.

"Granger." St. Pius sekizinci sınıfa kadar gidiyordu, o yüzden liseye kadar Bronwyn ile aynı okulda değildim. O zamana kadar da Bronwyn tam bir üstün başarılı öğrenci havasına girmişti.

Devam etmemi beklermiş gibi durakladıktan sonra, hafifçe güldü. "Nate, her şeye tek kelimelik yanıtlar vereceksen, beni niye aradın ki?"

"Belki de doğru soruları sormuyorsundur."

"Tamam." Yeniden durakladı. "Yaptın mı?"

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. "Hem evet hem hayır."

"Daha açık konuşmalısın."

"Evet, uyuşturucu satıcılığından şartlı tahliye edilmişken, uyuşturucu sattım. Hayır, Simon Kelleher'in bardağına fıstık yağı koymadım. Sen?"

"Ben de öyle," dedi alçak sesle. "Hem evet hem hayır."

"Kopya çektin yani?"

"Evet." Sesi titredi, eğer ağlamaya başlarsa ne yapardım bilmiyordum. Bağlantı kesilmiş gibi yapardım herhalde. Ama kendisini toparladı. "Gerçekten çok utanıyorum. İnsanlar öğrenecek diye ödüm kopuyor."

Sesi çok endişeli geliyordu, muhtemelen gülmemeliydim ama kendimi tutamadım. "Demek mükemmel değilmişsin. Ne olmuş yani? Gerçek dünyaya hoş geldin."

"Gerçek dünyayı biliyorum." Bronwyn'in sesi sakin çıkıyordu. "Fanusta yaşamıyorum. Yalnızca yaptığım şeyden pişmanım, o kadar."

Muhtemelen pişmandı ama iş, bu kadarla kalmıyordu. Gerçeklik çok daha karışıktı. Eğer gerçekten içi içini yeseydi, aylar önce itiraf edebilirdi ama etmemişti.

İnsanlar neden bazen sırf yakalanmayacaklarını düşündükleri için böyle adilikler yaptıklarını kabul etmekte zorlanırdı bilmiyordum. "Daha çok insanlar ne der diye düşünüyor gibisin," dedim.

"İnsanlar ne der diye düşünmenin yanlış bir tarafı yok. Böylece hapse girip *şartlı tahliye edilmekten* uzak kalırsın."

Asıl telefonum öttü. Yatağımın hemen yanındaki, ne zaman dokunsam sallanan aksak sehpamın üstünde duruyordu. Sehpanın bacaklarından birinin ucu kaybolmuştu, ben de tamir etmeye üşeniyordum. Telefonuma bakınca Amber'dan gelen mesajı gördüm: *Müsait misin?* Tam kapatmam gerektiğini söyleyecekken, Bronwyn iç çekti.

"Kusura bakma. Biraz belaltı oldu. Ama işte... benim için o kadar basit değil. Annemi de babamı da hayal kırıklığına uğrattım ama babam için durum daha beter. Buralı olmadığı için, hep basmakalıplara göğüs germiştir. Kendi çabasıyla büyük bir itibar kazandı ve ben aptalca bir hareketimle o itibara gölge düşürebilirim."

Bronwyn'e, kimse böyle düşünmüyor diyecektim. Benim baktığım yerden, ailesi son derece dokunulmaz görünüyordu. Fakat sanırım herkesin halletmesi gereken bir haltı vardı, ben de Bronwyn'inkini bilemezdim. "Baban nereli?" diye sordum.

"Kolombiya'da doğmuş ama on yaşındayken buraya taşınmışlar."

"Peki ya annen?"

"Annemin ailesi asırlardır burada. Dördüncü kuşak İrlandalı falan."

"Benimki de," dedim. "Ama şöyle diyelim, benim gözden düşmem kimseyi şaşırtmaz."

İçini çekti. "Her şey çok saçma, öyle değil mi? İçimizden birinin ciddi ciddi Simon'ı *öldürdüğünü* nasıl düşünebilirler ki?"

"Benim sözüme inanıyor musun yani?" diye sordum. "Ben *hapse girip şartlı tahliye* edildim, unuttun mu?"

"Evet ama Simon'a yardım etmeye çalışırken yanındaydım. Numara yaptıysan, oldukça iyi bir oyuncu olmalısın."

"Eğer Simon'ı öldürecek kadar sosyopatsam, numaradan istediğim şeyi de yapabilirim herhalde, öyle değil mi?"

"Sen sosyopat değilsin."

"Nereden biliyorsun?" dedim alaycı bir ifadeyle ama yanıtını gerçekten duymak istiyordum. Evi aranan bendim. Memure Lopez'in dediği gibi, *içlerindeki en aykırı kişi ve bariz günah keçisi* bendim. Fırsat buldukça yalan söyleyen, kıçını kurtarmak için gözünü kırpmadan yalan söyleyecek biriydim. Hepsi üst üste konunca, altı yıldır konuşmadığım birine güvenmeme yeter miydi, bilmiyordum.

Bronwyn hemen yanıt vermeyince, Cartoon Network'teki kanalları gezinmeyi bırakıp bir yılan ile bir çocuğun olduğu yeni bir diziye baktım. Pek umut vaat etmiyordu. "Eskiden annene nasıl sahip çıktığını hatırlıyorum," dedi sonunda. "Okula gelip de öyle... biliyorsun işte, hasta falanmış gibi davranınca."

Hasta falanmış gibi davranınca. Sanırım Bronwyn, annemin veli toplantısında Rahibe Flynn'e bağırdığı, en sonunda da duvardaki tüm sanat çalışmalarımızı yırttığı günden söz ediyordu. Belki de beni futbol antrenmanından almayı beklerken kaldırıma oturup ağlayışını düşünüyordu. Seç, beğen, al.

Benden yanıt gelmeyince, "Anneni gerçekten severdim," dedi Bronwyn çekinerek. "Benimle yetişkinmişim gibi konuşurdu."

"Sana küfrederdi yani," dedim, Bronwyn de güldü.

"Ben daha çok benim *yanımda* küfrettiğini düşünmüşümdür."

Söyleyişindeki bir şey içime işledi. Sanki tüm o çerçöpün altındaki insanı görebiliyormuş gibi konuşuyordu. "O da seni severdi." Bronwyn'i bugün merdivenlerde görüşümü düşünüyorum, parlak saçları yine atkuyruğu yapılmış, yüzü de aydınlık. Her şeye çok ilgisini çekiyormuş, zamanını harcamasına değermiş gibi bakıyordu. *Annem burada olsaydı, seni şimdi de severdi.*

"Bana eskiden şey derdi..." durakladı. "Benden hoşlandığın için, benimle o kadar uğraşıyormuşsun."

Amber'ın mesajına bir bakış attım, hâlâ yanıt yazmamıştım. "Olabilir. Hatırlamıyorum."

Dediğim gibi, fırsat buldukça yalan söylerdim.

Bronwyn bir süre konuşmadı. "Ben kapatayım. En azından biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Evet, ben de."

"Yarın neler olacak, görürüz herhalde, ha?"

"Herhalde.

"Peki, güle güle. Ay, şey, Nate?" Acelesi varmış gibi, çabuk çabuk konuşuyordu. "O zamanlar ben *senden* hoşlanıyordum. Artık bir anlamı olduğundan değil tabii, neyse. Haberin olsun. Hadi, iyi geceler."

Bronwyn kapatınca telefonu komodine koyup ötekini aldım. Amber'ın mesajını tekrar okuduktan sonra, *Bize gel*, yazdım.

Bronwyn, beni bundan fazlası sanıyorsa gerçekten çok saf demekti.

Addy

3 Ekim Çarşamba, 07.50

Ashton beni okula göndermeye çalışıyordu. Anneminse zerre umurunda değildi. Ona kalsa, hepimizin hayatını mahvettiğim için artık ne yaptığımın bir önemi yoktu. Bu sözcükler birebir annemin ağzından çıkmasa da bana her bakışında yüzünden okunuyordu.

Sabah kahvaltı ederken, "Bir avukatla yalnızca konuşmak bile beş bin dolar, Adelaide," dedi bana kızgın bir sesle. "O paranın üniversite fonundan ödeneceğini biliyorsundur umarım."

Halim olsaydı gözlerimi devirirdim. İkimiz de biliyorduk ki benim üniversite fonum yoktu. Günlerce Chicago'daki babamla konuşup para kavgası etti. Babamın, ikinci ve yeni ailesi sayesinde fazla birikmişi yoktu ama herhalde annemin çenesini kapatmak için paranın en az yarısını gönderecekti, sonra da ne ilgili bir baba olduğunu düşünüp kendini iyi hissedecekti.

Jake hâlâ benimle konuşmuyordu, bense onu çok özlüyordum. Sanki nükleer bir patlama içimi oymuş da geriye hassas kemiklerimin içinde uçuşan küllerden başka bir şey kalmamış gibi hissediyordum. Jake ona gönderdiğim on küsur mesajı yanıtlamamakla kalmadı, okumadı bile. Facebook'ta beni ar-

kadaşlıktan çıkardı, Instagram ile Snapchat'te de takibi bıraktı. Yokmuşum gibi davranıyordu, ben de ona hak vermeye başlıyordum. Jake'in kız arkadaşı değilsem, kimdim ki ben?

TJ'ye vurduğu için Jake'in bir hafta boyunca uzaklaştırma alması gerekiyordu ama ailesi, Simon'ın ölümü yüzünden herkesin sinirlerinin gerildiğini söyleyerek veryansın etti, dolayısıyla sanırım bugün dönecekti. Jake'i görme düşüncesi beni altüst ettiğinden, bugün evde kalmaya karar verdim. Ashton beni yataktan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldı. Şimdilik belirsiz bir süreliğine bizde kalıyordu.

Ashton beni ite kaka duşa sokarken, "Bu olay yüzünden yataklara düşüp ölecek değilsin, Addy," diye ahkâm kesti. "Seni yeryüzünden silemez. Tanrım, alt tarafı saçma sapan bir hata yaptın. Birini öldürmedin ki."

"Yani," diyerek alaylı alaylı kısa bir kahkaha attı. "Gerçi orası da tartışmalı galiba."

Of, kara mizah evimize yerleşmişti. Prentiss kızlarının içinde bir nebze olsun espri anlayışı bulunacağını kim bilirdi ki.

Ashton beni Bayview'a götürüp kapının önünde arabadan indirdi. "Başını dik tut," diye öğüt verdi. "O kontrol manyağı ahlak budalasının canını sıkmasına izin verme."

"*Tanrım,* Ash. Çocuğu gerçekten aldattım, biliyorsun. Haksız değil."

Dudaklarını incecik bir çizgi haline getirdi. "Olsun."

Arabadan inip kendimi güne hazırlamaya çalıştım. Okul eskiden ne kolaydı. Çaba bile göstermeden her şeye dahildim. Şimdiyse eski halimin yakınından bile geçmiyordum. Bir pencerede yansımamı görünce, bana bakan kızı zar zor tanıdım. Benim giysilerimi giymişti; üzerinde Jake'in sevdiği gibi dar bir kot ve vücudunu saran bir bluz vardı ama çöküк avurtları ve ölü bakışları kıyafetine hiç uymuyordu.

Saçlarım harikaydı gerçi. Tek tutar yanım oydu.

Okulda benden kötü görünen tek bir kişi vardı, o da Janae.

Simon öldüğünden beri herhalde 5 kilo vermişti, cildi de felaketti. Rimeli sürekli aktığına göre, o da herhalde benim gibi ders aralarında tuvalette ağlıyordu. Şimdiye kadar karşılaşmamamız çok şaşırtıcıydı.

Koridora girer girmez, dolabının önünde Jake'i gördüm. Bir anda kanım çekildiğinden, başım öyle bir dönüyor ki yanına giderken resmen yalpaladım. Sakin ve dalgın bir yüz ifadesiyle dolabının şifresini çeviriyordu. Bir anlığına her şeyin düzeleceğini, Jake'in okuldan uzakta geçirdiği sürede sakinleşip beni bağışladığını umdum. "Selam Jake," dedim.

O ifadesiz yüzü bir anda mosmor kesildi. Somurtarak dolabını sertçe açıp çıkardığı bir kucak dolusu kitabı sırt çantasına tıkıştırdı. Dolabı çarparak kapattıktan sonra çantasını omzuna alıp gitti.

"Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?" diye sordum. Soluğum kesilmişti, sesim cılız ve acınası çıkıyordu.

Dönüp bana öyle nefret dolu bir bakış attı ki bir adım geriledim. "Elimden geldiği sürece, evet."

Ağlama. Ağlama. Jake çekip giderken herkes bana bakıyordu. Birkaç dolap öteden, Vanessa'nın pis pis sırıttığını gördüm. Yaşananlar *çok hoşuna gidiyordu.* O kızı nasıl arkadaşım sandım ki ben? Çok geçmeden Jake'in peşine düşerdi herhalde, tabii çoktan düşmediyse. Tökezleyerek kendi dolabımın önüne geldim, elim kilide uzandı. Kalın siyah keçeli kalemle yazılmış sözcüğü idrak etmem, birkaç saniyemi aldı.

OROSPU.

Çevremden boğuk kahkahalar gelirken gözlerim S harfine takıldı. İlmekli kargacık burgacık çizgilerden oluşuyordu. Bayview'ın spor takımı Wildcats'in maç öncesi moral toplantıları için Vanessa ile birlikte bir düzine poster hazırladığımız zaman, Vanessa'nın tuhaf görünen S harfleriyle dalga geçmiştim. Kendisini gizlemeye çalışmamıştı bile. Herhalde bilmemi istemişti.

Koşmadan yürümek için kendimi zorlayarak en yakın tuvalete gittim. Aynanın önünde iki kız makyajını tazeliyordu. Bense başım önde yanlarından geçip en uzaktaki kabine girdim. Klozete çöktüğüm gibi başımı ellerime gömüp sessiz sessiz ağladım.

İlk zil çaldı ama oturduğum yerde kaldım. Gözpınarlarım kuruyana kadar yaşlar yanaklarımdan süzüldü. İkinci zil çalıp kızlar yeniden tuvalete girip çıkarken, kollarımı dizlerimin üstünde kavuşturup başım önde, kıpırdamadan durdum. Yarım yamalak konuşmalar duyuluyordu. Evet, bazısı benim hakkımdaydı. Kulaklarımı kapatıp dinlememeye çalıştım.

Kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda, üçüncü dersin ortalarındaydık. Kabinin kapısını açtım ve aynaya gidip saçlarımı geriye ittim. Rimelim akıp gitmişti ama yeterince uzun süredir burada olduğumdan gözlerim şiş değildi. Yansımama bakıp darmadağınık düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Bugün derslerle falan uğraşamazdım. Başım ağrıyor bahanesiyle revire giderdim ama EpiPen hırsızlığıyla suçlandığımdan, kendimi revirde rahat hissetmiyordum. Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Buradan çıkıp eve gitmek.

Arka merdivenlere gelip elimi kapıya koyduğumda, ağır ayak seslerinin merdiveni dövdüğünü duydum. Arkama dönünce TJ'in indiğini gördüm. Burnu hâlâ şiş, gözlerinden biri de mosmordu. Beni görünce, bir eliyle tırabzanı kavrayarak durdu. "Selam Addy."

"Senin dersin yok mu?"

"Doktor randevum var." Bir elini burnuna koyup yüzünü ekşitti. "Septumum kırılmış olabilir."

"Sana müstahak." Kendimi tutamadan, o acı sözler ağzımdan döküldü.

TJ'in ağzı açıldı, ardından kapandı. Âdemelması kalkıp indi. "Jake'e hiçbir şey söylemedim Addy. Tanrı şahidim, yemin ederim. Olayın ortaya çıkmasını ben de istemiyordum.

Ortalık benim açımdan da karıştı." Dikkatlice tekrar burnuna dokundu.

Jake'i değil, Simon'ı düşünüyordum. Fakat TJ'in yayınlanmamış gönderiden haberi yoktu elbette. Peki, Simon nereden öğrenmişti? "Orada ikimizden başkası yoktu," dedim ihtiyatla. "*Birine* söylemişsin belli ki."

TJ başını iki yana sallarken, hareket etmek canını yakıyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Bize gitmeden önce, halka açık bir plajda öpüşüyorduk hatırlıyorsan. Herhangi biri görmüş olabilir."

"Ama biri gördüyse de eve gittiğimizi..." Simon'ın sitesinde aslında TJ ile yattığıma dair hiçbir şey yazmadığını fark ederek durakladım. Simon yalnızca *ima* etmişti, oldukça ağır bir imaydı ama sonuçta imaydı. Belki de boş yere itiraf etmiştim. Bunu düşününce midem bulandı ama zaten Jake'e gerçeğin yarısını anlatmayı nasıl başarabilirdim, bilemiyordum. Önünde sonunda bana gerçeği anlattırırdı.

TJ pişman gözlerle bana baktı. "Bu olayın senin için bu kadar kötü sonuçlanmasına üzüldüm. Ne düşündüğümün bir anlamı var mı bilmem ama bence Jake hıyarlık ediyor. Ben kimseye bir şey söylemedim." Elini kalbinin üstüne koydu. "Dedemin mezarı üstüne yemin ederim. Senin için bir anlamı yok, biliyorum ama benim için var." Sonunda başımı sallayınca derin bir nefes verdi. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Eve. Burada kalamam. Bütün arkadaşlarım benden nefret ediyor." TJ'e bunları neden söylüyordum, bilmiyordum. Herhalde konuşacak başka kimsem yoktu ondan. "Artık Jake döndüğüne göre, beni yanlarına bile oturtacaklarından şüpheliyim." Doğruydu. Cooper bugün izinliydi, hasta ninesini ziyarete gitmişti. Ayrıca bana söylememişti gerçi ama, avukatıyla görüşecekti herhalde. O yokken, kimse Jake'in öfkesini kendi üstüne çekmeyi göze alamazdı. Ya da almak istemezdi.

"Siktir et onları." TJ yarım yamalak gülümsedi. "Yarın yine

böyle adilik ederlerse, gelip benimle otursun. Madem konuşmak istiyorlar, onlara konuşacak bir şeyler verelim."

Sözleri beni gülümsetmemeliydi ama neredeyse gülümsetiyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Bronwyn
4 Ekim Perşembe, 12.20

Sahte bir huzur duyuyordum.

Sanırım insan yaşamının en kötü haftasında bile böyle hissedebiliyordu. Boğulmanıza ramak kalana kadar, dünyayı başınıza yıkan korkunç şeyler birbiri ardına gelirdi ama bir anda her şey dururdu. Başka hiçbir şey de olmayınca, kurtulduğunuzu düşünmeye başlayıp rahatlardınız.

Fakat perşembe günü öğle yemeğinde her zamanki cılız yemekhane fısıltıları bir anda büyüyerek yayılınca, acemice bir yanılgıya düştüğüm gerçeği tokat gibi yüzüme çarptı. İlk başta neden herkesin telefonunu çıkardığını anlamak için, herhangi birinin yapacağı gibi, ilgiyle çevreme bakındım ama kendiminkini çıkarmaya fırsat bulamadan tüm başların benden yana döndüğünü fark ettim.

"Of." Benden çabuk davranan Maeve'in telefonuna bakarkenki iç çekişi öyle üzgündü ki içim daraldı. Üst dudağını dişlerinin arasını sıkıştırıp alnını kırıştırdı. "Bronwyn. Şey, hımm, yeni bir Tumblr mesajı geldi. Şey hakkında... Bak işte."

Kalbim küt küt atıyordu. Telefonu aldım ve Dedektif Mendoza'nın pazar günü Simon'ın cenazesinden sonra bize gösterdiklerinin bire bir aynısını okudum: *İyi kız BR bu uygulamada ilk kez boy gösteriyor. Okulun en iyi notlarına sahip...*

İşte her şey yazıyordu. Simon'ın bizim hakkımızdaki yayınlanmamış gönderileri buradaydı, altına da bir not eklenmişti:

> Simon'ı öldürmek konusunda şaka yaptığımı mı düşündünüz? Okuyup ağlayın, çocuklar. Geçen hafta Simon ile birlikte cezaya kalan herkesin, Simon'ı öldürmek için son derece özel bir nedeni vardı. Belge 1: Simon yukarıdaki gönderileri Dedikodu Kazanı'nda yayınlamak üzereydi.
>
> Şimdi sizin işiniz bağlantıları kurmak. Herkes bu işin içinde mi yoksa birileri herkesi parmağında mı oynatıyor. Öyleyse kuklacı kim? Kukla kim?
>
> Başlangıç olarak size bir ipucu vereyim: Herkes yalan söylüyor!
>
> Başlayın!

Bakışlarımı kaldırınca Maeve ile göz göze geldim. Maeve her şeyi biliyordu ama Yumiko ile Kate'e söylememiştim çünkü polis arka planda soruşturmasını sürdürürken belki her şey gizli kalır, sonra da dava kanıt yetersizliğinden kapanır ve açığa çıkmaz sanmıştım.

Of, saflığım içler acısıydı.

"Bronwyn?" Kulaklarımdaki onca uğultunun arasından Yumiko'yu zar zor duydum. "Yazılanlar gerçek mi?"

"*Sikerim* şu Tumblr saçmalığını." İki dakika önce şaşırma eşiğimi çoktan geçmeseydim, Maeve'in küfrü beni irkiltirdi. "Bahse girerim, şu aptal hesabı ele geçirip arkasında kim olduğunu ortaya çıkarabilirim."

"Maeve, hayır!" Sesim çok *yüksek* çıktı. Sesimi alçaltıp İspanyolca konuşmaya başladım. "No lo hagas... No queremos..."

Kate ile Yumiko bana bakakalmıştı. Başka bir şey söylememek için kendimi tuttum. *Yapamazsın. Bunu istemeyiz.* Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ancak Maeve çenesini kapamadı. "Umurumda değil," dedi öfkeyle. "*Sen* umursuyorsundur belki ama ben..."

Hoparlör imdadıma yetişti. Kısmen. Vücutsuz bir ses odaya yayılırken bir deja vu yaşadım: "*Dikkat dikkat. Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss ve Bronwyn Rojas idareye lütfen. Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss ve Bronwyn Rojas idareye lütfen.*"

Ayağa kalktığımı hatırlamıyordum ama belli ki kalkmıştım çünkü yürüyordum. Bakışların ve fısıltıların arasından bir zombi gibi geçerek, masaların arasında zikzaklar çize çize yemekhaneden çıktım. Koridorda, üç hafta öncesinden kalma yuvaya dönüş posterlerinin yanından geçtim. Bizim planlama komitesi işi iyice sermişti, komitede ben bulunmasaydım bu herhalde daha fazla tepki çekerdi.

İdareye geldiğimde sekreter, şimdiye kadar yolu öğrenmem gerektiğini düşünüyormuş gibi bezgin bir el hareketiyle konferans odasını gösterdi. En son gelen bendim; en azından öyle sanıyordum, tabii eğer Bayview Polis Teşkilatı veya okul komitesi üyeleri de bize katılmayacaksa. "Kapıyı kapatın Bronwyn," dedi Müdire Gupta. Denileni yaptıktan sonra, kadının yanından geçip Nate ile Addy'nin arasına, Cooper'ın da karşısına oturdum.

Müdire Gupta parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

"Size neden buraya çağrıldığınızı söylememe gerek yoktur herhalde. Gözümüz o menfur Tumblr sitesinin üstünde ve bugünkü paylaşım size gelir gelmez, bize de geldi. Aynı zamanda, Bayview polis teşkilatı da yarın başlayacak sorgular için öğrenci

birliğini hazır bulundurmamızı istedi. Polisle yaptığımız konuşmalardan anladığım kadarıyla bugünkü Tumblr paylaşımı, Simon'ın ölmeden önce yazdığı gönderilerin birebir aynısı. Çoğunuzun avukat tuttuğunun farkındayım, okul da buna elbette saygı duyuyor. Ama burası güvenli bir alan. Okulun üstünüzdeki baskıları daha iyi anlamasına yarayacağını düşündüğünüz herhangi bir şey varsa, şimdi söylemenizin tam zamanı."

Müdireye bakarken dizlerim titremeye başladı. Bu kadın ciddi miydi? Şimdi kesinlikle *en uygunsuz* zamandı. Yine de karşılık vermek, kendimi açıklamak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü hissediyordum ama aniden masanın altında bir el elimi tuttu. Nate bana bakmıyordu ama sıcacık, güçlü parmaklarını parmaklarıma geçirerek, elimi titreyen bacağıma yasladı. Üzerinde yine Guinness tişörtü vardı, yüzlerce kez yıkanmış gibi kumaşı incelmiş, omuzları eprimişti. Çocuğa bir bakış attığımda, o da bana bakarak hafifçe, neredeyse anlaşılmayacak bir şekilde başını iki yana salladı.

"Benim geçen hafta söylediklerimden başka söyleyecek bir şeyim yok," dedi Cooper sözcükleri uzata uzata.

"Benim de," diye ekledi Addy hemencecik. Gözlerinin kenarları kızarmış, bitkin bir hali vardı, melek gibi yüzü çökmüştü. Rengi öyle atmış ki burun çevresine dağılmış hafif çilleri ilk kez görüyordum. Belki de makyaj yapmadığı içindi. İçimde aniden uyanan bir sempati duygusuyla, içimizde en büyük zararı onun gördüğünü düşündüm.

Müdire Gupta, "Pek sanmıyorum ama..." diye başlarken, kapı açıldı ve sekreter başını içeri soktu.

"Bayview Polisi telefonda," dedi, Müdire Gupta da ayağa kalktı.

"Bana bir dakika izin verin."

Kapıyı arkasından kapatınca, dördümüz gergin bir sessizlik içinde havalandırmanın uğultusunu dinledik. Geçen hafta Polis Memuru Budapest bizi sorguladığından beri, dördümüz

ilk kez bir odada birlikteydik. O zaman her şeyden habersiz, haksız cezalardan ve üçüncü sınıf yılsonu balosu komitesinden konuştuğumuzu düşününce gülesim geldi.

Gerçi adil olmak gerekirse komite hakkında konuşan çoğunlukla bendim.

Nate elimi bırakıp, sandalyesiyle geriye kaykılarak odayı gözden geçirdi. "Vay be. Ne tuhaf."

"Sizler iyi misiniz?" Sözler ağzımdan öyle çabuk çıktı ki şaşırdım. Ne demeye niyetlenmiştim bilmiyordum ama bunu demek istememiştim. "Her şey gerçekdışı. Bizden şüphelenmeleri falan."

"Olay bir kazaydı," dedi Addy hemencecik. Gerçi söylediğinden eminmiş gibi görünmüyordu. Daha çok teorisini test ediyormuş gibi bir hali vardı.

Cooper gözlerini Nate'e çevirdi. "Tuhaf bir kaza. Fıstık yağı durup dururken bardağa nasıl girer ki?"

"Belki odaya biri girmiştir de biz fark etmemişizdir," dediğimi duyan Nate, gözlerini devirdi. "Kulağa saçma geliyor, biliyorum ama... her şeyi düşünmemiz gerekmiyor mu? Sonuçta imkânsız değil."

"Simon'dan nefret eden bir sürü insan vardı," dedi Addy. Çenesini sıkmasına bakılırsa, biri de oydu belli ki. "Bir sürü insanın yaşamını mahvetti. Aiden Wu'yu hatırlıyor musunuz? Bizim sınıftaydı, ikinci sınıfta okul değiştirdi?" Bir tek ben başımı sallayınca Addy bakışlarını bana çevirdi. "Ablamla ablası üniversiteden tanışıyor. Çocuk laf olsun diye okul değiştirmedi. Simon, onun kadın kıyafetleri giydiğini yazınca sinir krizi geçirmiş."

"Cidden mi?" diye sordu Nate. Cooper eliyle saçlarını sıvazladı.

"Uygulamayı ilk kurduğunda, Simon'ın yaptığı şu öne çıkan paylaşımları hatırlıyor musunuz?" diye sordu Addy. "Böyle blog gibi, daha derinlikli bir şeydi?"

Boğazım sıkıştı. "Ben hatırlıyorum."

"İşte onu Aiden ile birlikte yapmıştı," dedi Addy. "Tam bir şer yuvasıydı." Ses tonundaki bir şey beni huzursuz etti. Şu sığ Addy Prentissciğin böyle zehirli bir sesle konuştuğunu duyacağımı hiç sanmazdım. Ya da kendine ait bir fikri olacağını.

Cooper, kızın yoldan çıkacağından endişeleniyormuş gibi telaşla lafa girdi. "Anma töreninde Leah Jackson da böyle dedi. Tribünlerin altında karşılaştık. Simon'a şehit muamelesi yaptığımız için hepimize ikiyüzlü dedi."

"Alın işte," dedi Nate. "Sen haklıydın Bronwyn. Herhalde bütün okul sırt çantasına kavanoz kavanoz fıstık yağıyla dolaşarak bir fırsatını kolluyordu."

Addy, "Öyle sıradan fıstık yağı da değil," deyince hepimiz ona döndük. "Alerjisi olan birinin reaksiyon göstermesi için, soğuk sıkım fıstık yağı gerekir. Gurme işi yani."

Nate alnını kırıştırarak kıza bakakaldı. "Sen nereden biliyorsun ki?"

Addy omuzlarını silkti. "Bir keresinde Food Network programında görmüştüm."

Nate, "Müdire Gupta'nın yanında bu bilgiyi kendine saklasan daha iyi olur," deyince kızın yüzünden hayal meyal bir gülümseme geçti.

Cooper dik dik Nate'e baktı. "Bu işin şakası yok."

Nate istifini bozmadan esnedi. "Bazen şakaymış gibi geliyor."

Güçlükle yutkundum, konuşulanlar kafamı allak bullak etmişti. Bir zamanlar Leah ile aramız iyiydi, bir Model Birleşmiş Milletler yarışmasında partnerdik ve ikinci sınıfın başlarında eyalet finallerine kalmıştık. Simon da katılmak istemişti ama çocuğa son başvuru tarihini yanlış söylediğimiz için kayıtları kaçırmıştı. Bilerek yapmamıştık ama inanmadı ve ikimize de çok kızdı. Birkaç hafta sonra Dedikodu Kazanı'nda Leah'nın cinsel yaşamı hakkında yazılar yazıyordu. Simon normalde

bir şeyi bir kez yazıp bırakırdı ama Leah hakkında durmadan paylaşımlar yaptı. Olayı kişisel bir mesele haline getirdi. O zamanlar hakkımda bir şeyler bulabilseydi, aynısını bana da yapardı kesin.

Leah rayından çıkmaya başlayınca bana Simon'ı bilerek mi yanılttığımı sordu. Bilerek yapmamıştım ama kendimi suçlu hissettim, özellikle de Leah bileklerini kesince. Simon kızın aleyhinde kampanya yürütmeye başladıktan sonra, Leah'nın hayatındaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Böyle bir şey yaşamanın bir insanı ne hale sokacağını hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Odaya dönen Müdire Gupta, kapıyı arkasından kapatıp koltuğuna kuruldu. "Kusura bakmayın ama açmak zorundaydım. Nerede kalmıştık?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Cooper boğazını temizledi. "Saygısızlık etmek istemem efendim ama hepimiz bu konuşmayı yapamayacağımız konusunda hemfikiriz." Sesinde az önce olmayan bir metanet vardı, aniden odadaki enerjinin birleşip şekil değiştirdiğini hissettim. Tamam, birbirimize güvenmiyorduk, orası kesindi ama Müdire Gupta ve Bayview Polis teşkilatına güvenimiz daha da azdı. Müdire Gupta da bunu anlayarak sandalyesini geri ittirdi.

"Şunu bilmenizi isterim ki bu kapı size her zaman açıktır," dedi ama biz ayaklanmıştık bile ve kapıyı kendimiz açtık.

Günün geri kalanında huzursuz ve endişeliydim, evde ve okulda yapmam gereken her şeyi yapıyordum ama saat gece yarısını geçtikten sonra Nate'ten telefon gelene kadar gerçek anlamda rahatlayamıyordum.

Pazartesiden beri beni her gece, hemen hemen aynı saatlerde arıyordu. Annesinin hastalığı ve babasının ayyaşlığı hakkında, hiç düşünemediğim şeyler anlattı. Ben de Maeve'in

kanserinden ve her alanda iki kat başarılı olmak için üstümde hissettiğim adı konmaz baskıdan söz ettim. Bazen hiç konuşmuyorduk. Dün gece film seyretmemizi önerdi, sonra ikimiz de Netflix'e bağlanıp sabahın ikisine kadar Nate'in seçtiği felaket bir korku filmi izledik. Ben kulaklarımda kulaklıklarla uyuyakaldım, belki bir noktada çocuğun kulağına horlamışımdır.

Selamlaşmak yerine, "Film seçme sırası sende," dedi. Nate hakkında bir şeyi fark etmiştim: Hal hatır sormuyor, kafasından geçen düşüncele konuşmaya başlıyordu.

Fakat aklım başka yerdeydi. "Bakıyorum," dedim ve bir süre konuşmadan Netflix'teki film adlarını taradım ama aslında gözüm bir şey görmüyordu. Yararı yoktu, hemen film izleme havasına giremiyordum. "Nate, bugün okulda yayılan haber yüzünden başın dertte mi?" Müdire Gupta'nın odasından çıktıktan sonra, günün kalanı bakışların, fısıltıların ve Kate ve Yumiko ile yaptığım huzursuz konuşmanın bulanıklığı içinde geçti; kızlara en sonunda birkaç gündür neler olup bittiğini tamamen anlatmıştım.

Nate burnundan güldü. "Başım zaten dertteydi. Hiçbir şey değişmedi."

"Arkadaşlarım anlatmadım diye bana çok kızdı."

"Kopya meselesini mi? Yoksa polis soruşturmasını mı?"

"İkisini de. İki konuda da hiçbir şey söylememiştim. Belki her şey gelip geçer, kimse bir şey öğrenmek zorunda kalmaz diye düşünüyordum." Robin dava ile ilgili hiçbir soruya yanıt vermememi söylemişti ama bunu en yakın iki arkadaşıma nasıl uygulayacağımı bilmiyordum. Tüm okul size sırt çevirmeye başlamışsa, yanınızda duracak *birine* ihtiyacınız vardı. "Keşke o güne dair daha çok şey hatırlayabilseydim. Bay Avery sırt çantanda telefon bulduğunda, hangi dersteydin?"

"Fizik bilimleri," dedi Nate. "Başka bir deyişle, aptallar için bilim. Sen?"

"Bağımsız çalışma," dedim yanaklarımın içini çiğneyerek.

İşe bakın ki kimyadan aldığım yüksek notlar sayesinde, son sınıfta kendi bilim dersimi oluşturabilmiştim. "Sanırım Simon da Üniversite Seviyesinde Fizik dersinde olacaktı. Addy ve Cooper'ın Bay Avery'den hangi dersi aldıklarını bilmiyorum ama cezada birbirlerini gördüklerine şaşırmış gibiydiler."

"Yani?" diye sordu Nate.

"E, arkadaş değiller mi? Bu konuyu konuşmuşlardır, hatta cezaya kaldıklarında aynı sınıftadırlar diye düşünmez misin?"

"Kimbilir. Belki rehberlik dersinde olmuştur veya ikisinden birinin etüt saatidir. Avery her taşın altından çıkabilir," dedi Nate. Benden yanıt gelmeyince de ekledi: "Ne yani, sence tüm iş o ikisinin başının altından mı çıktı?"

"Sadece sistematik düşünmeye çalışıyorum," dedim. "Bence polis bu işi hepimizin birlikte yaptığından o kadar emin ki şu telefon meselesinin tuhaflığına aldırış etmiyorlar. Yani, düşününce Bay Avery hangimize hangi dersi verdiğini herkesten iyi biliyordur. Belki de *o* yapmıştır. Sırt çantalarımıza telefonları koymuş, biz gelmeden önce de bardakları fıstık yağına bulamıştır. Adam fen öğretmeni, neyi nasıl yapacağını biliyordur."

Ne var ki söylerken bile, bizim çelimsiz, ürkek öğretmenimizin cezadan önce manyaklar gibi bardakları kurcaladığını aklımda canlandırmak hiç gerçekçi gelmedi. Cooper'ın okuldaki EpiPenleri yürütmesi veya Addy'nin Food Network izlerken, bir cinayet komplosu tasarlaması da öyle.

Ama aslında onları tanımıyordum. Bazen tanıyormuşum gibi hissetmeme karşın, Nate'i de tanımıyordum.

"Her şey mümkün," dedi Nate. "Hâlâ film seçemedin mi?"

Çocuğu etkilemek için havalı bir sanat filmi seçesim geldi ama muhtemelen niyetimi hemen anlardı. Ayrıca Nate boktan bir korku filmi seçmişti, o yüzden Nate'in standardına uyacaksam fazla seçeneğim yoktu. "*Uyumsuz*'u izledin mi?"

"Hayır." Ses tonu ihtiyatlıydı. "İzlemek de istemem."

"Şansına küs. Ben de bir uzay zaman sürekliliği tarafından

oluşmuş bir sisin insanları öldürüşünü izlemek istememiştim ama izledim."

."Kahretsin." Nate pes etmişti. Biraz durakladıktan sonra, "Yükledin mi?" diye sordu.

"Evet. Oynat tuşuna bas." Bastık.

BÖLÜM ON ÜÇ

Cooper
5 Ekim Cuma, 15.30

Okuldan sonra Lucas'ı aldım ve annemler gelmeden, ninemin hastane odasına uğradık. Hafta boyunca ziyaretlerimizin çoğunda uyuyordu ama bugün elinde televizyon kumandası, yatağında oturuyordu. Biz kapıda dikilirken ninem, "Bu televizyon yalnızca üç kanal çekiyor," diye yakındı. "1985 yılındayız herhalde. Yiyecekler de bir felaket. Lucas, yanında şekerleme var mı?"

Lucas, "Yok," dedi ve gereğinden uzun saçlarını gözlerinin önünden çekti. Ninem umut dolu bir yüzle bana dönünce, kadının ne kadar *yaşlı* göründüğünü fark ederek şaşırdım. Yani, elbette sekseninde vardı ama her zaman o kadar enerjikti ki daha önce yaşlandığı hiç dikkatimi çekmemişti. Şimdiyse bir anda, doktoru iyiye gittiğini söylese bile, tekrar böyle bir şey yaşanmadan birkaç yıl geçirebilirsek gerçekten şanslı olduğumuz kafama dank etti.

Bir noktadan sonra da artık aramızda olmayacaktı.

"Yanımda bir şey yok, kusura bakma," diyerek, yaşaran gözlerimi saklamak için başımı öne eğdim.

Ninem dramatik bir edayla içini çekti. "Kahretsin. Çocuklar siz harikasınız ama pratik açıdan işe yaramazsınız." Yatağının yanındaki komodini karıştırarak, yirmi dolarlık buruşuk bir banknot buldu. "Lucas, aşağıdaki hediyelik eşya mağazasına gidip üç tane Snickers al. Hepimize birer tane. Üstü kalsın, acele etme."

"Tamam, efendim." Kârını hesaplarken gözleri parlayan Lucas, ışık hızıyla kapıdan çıkınca, ninem yeniden arkasına yaslanıp sırtını bir yığın hastane yastığına dayadı.

"Cebini doldurmaya gidiyor, çıkarcı torunum benim," dedi sevgiyle.

"Şu an şekerleme yemene izin var mı?" diye sordum.

"Elbette yok. Ama senin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum tatlım. Kimsenin bana bir şey anlattığı yok ama kulağıma bir şeyler geliyor."

Gözlerim yerde, yatağının yanındaki alçak sandalyeye oturdum. Henüz ninemin gözlerine bakabilecek kadar kendime güvenmiyordum. "Dinlenmelisin nine."

"Cooper, kardiyoloji tarihindeki en tehlikesiz kalp krizini geçirdim. Monitörden tek bir ses duyuldu. Pastırmayı fazla kaçırmışım, hepsi o. Simon Kelleher ile ilgili gelişmeleri anlat bana. Yeni bir krize yol açmaz, söz."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak, bir slider* atmaya hazırlandığımı hayal ettim: bileğimi düzleştirip, parmaklarımı dış kısma yerleştirerek, topu başparmağım ile işaret parmağım arasından yuvarladığımı düşündüm. İşe yaradı: Gözlerim kurdu, nefes alıp verişim düzene girdi, hatta sonunda ninemin gözlerine bakmayı bile başardım. "Kahretsin, ortalık çok karıştı."

İçini çekerek elimi okşadı. "Ah, canım. Tabii karışmıştır."

---

* (İng.) Beysbolda topun yanlamasına ve hafif kavisle fırlatılması. *–yhn*

Her şeyi anlattım: Simon'ın bizim hakkımızdaki dedikodularının artık tüm okula yayıldığını, polisin bugün okul idaresinde tezgâh açıp tanıdığımız herkesi, üstüne bir de tanımadığımız bir sürü kişiyi sorguladığını, Koç Ruffalo'nun henüz beni bir kenara çekip doping kullanıp yapmadığını sormadığını ama yakında kesin soracağını, Bay Avery iki polis memuruyla birlikte başka bir odada tutulduğu için, Astronomi dersine vekil öğretmenin girdiğini anlattım. Bay Avery bizim gibi sorgulanıyor muydu yoksa bize karşı birtakım deliller mi sunuyordu, haberim yoktu.

Konuşmam bittiğinde ninem başını iki yana salladı. Burada saçını evdeki gibi yapamadığından, saçları başının üstünde bir top pamuk varmış gibi görünüyordu. "Bu işe karıştığın için ne kadar üzgünüm bilemezsin Cooper. Hele de sen. Bu hiç doğru değil."

Sormasını bekledim ama sormadı. Ben de sonunda ağzımı açtım ve avukatlarla günler sonra, herhangi bir şeyi somut bir gerçek olarak sunmak yanlış göründüğünden tereddütle, "Söyledikleri şeyi yapmadım nine," dedim. "Doping de yapmadım, Simon'a da dokumadım."

"Ay, Tanrı aşkına Cooper." Ninem sabırsız bir hareketle hastane battaniyesine dokundu. "*Bana* söylemene gerek yok."

Güçlükle yutkundum. Nedense, ninemin sorgusuz sualsiz sözüme inanması, suçluluk duymama yol açtı. "Avukat bir servete mal oluyor, üstelik hiçbir işe yaradığı da yok. Hiçbir şey düzelmiyor."

"İşler düzelmeden önce, kötüleşir," dedi ninem uysallıkla. "Hayat böyle. Parasını da dert etme, ben ödeyeceğim."

İçimi yeni bir suçluluk duygusu kapladı. "Karşılayabilir misin ki?"

"Elbette karşılayabilirim. Doksanlı yıllarda dedenle birlikte bir sürü Apple hissesi almıştık. Hisse senetlerimi bu aşırı pahalı kentte bir McMansion satın alması için babana vermedim

diye, param yok zannetme. İsteseydim verebilirdim. Neyse. Şimdi bana *bilmediğim* bir şey söyle."

Ne demek istediğinden pek emin değildim. Jake'in Addy'yi nasıl dışladığını, bütün arkadaşlarımızın da ona katıldığını anlatabilirdim ama fazlasıyla iç karartıcı bir olaydı. "Anlatacak başka pek bir şey yok nine."

"Keely yaşananlarla nasıl başa çıkıyor?"

"Sarmaşık gibi üstüme yapışarak," dedim kendimi tutamadan. Sonra da kendimi çok kötü hissettim. Keely bana destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı, üstelik boğuluyormuş gibi hissediyorsam suç onda değildi.

"Cooper." Ninem elimi ellerine aldı. Küçücük, hafif ellerinde yol yol kalın mavi damarlar vardı. "Keely güzel ve tatlı bir kız. Ama sevdiğin o değilse, *değildir.* Bunda bir sorun yok."

Boğazım kurudu, ekrandaki yarışma programına baktım. Birileri bir yıkama/kurutma makinesi kazanmak üzereydi ve bundan oldukça mutlulardı. Ninem başka bir şey söylemedi, yalnızca elimi tutmaya devam etti. "Ne demek istedini anlamadıım," dedim.

Ninem taşralı aksanımın gidip geldiğini fark ettiyse de bir şey demedi. "Demek istediğim şu, Cooper Clay, o kız sana mesaj çektiği veya telefon açtığı zamanlarda, ben de yanında oluyorum ve sen her seferinde kaçmaya çalışıyormuş gibisin. Sonra başkası arayınca yüzün yılbaşı ağacı gibi aydınlanıyor. Seni tutan ne, bilmiyorum canım ama keşke buna izin vermesen. Kendine haksızlık ediyorsun, *Keely'ye de.*" Elimi sıkıp bıraktı. "Şimdi bunu konuşmamıza gerek yok. Hatta, lütfen gidip şu kardeşini bulur musun? On iki yaşındaki bir çocuğu cebinde parayla hastanede dolaşmaya yollamak, çok parlak bir fikir değildi belki."

"Tamam, tabii." Beni zor duruma düşmekten kurtardığını ikimiz de biliyorduk. Ayağa kalkıp önlükleri pırıl pırıl hemşi-

relerle dolu koridora çıktım. Teker teker bütün hemşireler yaptıkları işi bırakıp bana gülümsedi. En yakınımdaki, "Bir şeye mi ihtiyacın var, tatlım?" diye sordu.

Tüm yaşamım böyle geçiyordu. İnsanlar beni görünce, hemen en iyi yanımı görürdü. Beni tanıyınca daha da severlerdi.

Eğer Simon'a gerçekten bir şey yaptığımı açıklasaydım, bir sürü kişi benden nefret ederdi. Ama aynı zamanda, benim için bahaneler üretecek, olayın altında doping suçlamasından fazlasının yattığına kalıbını basacak insanlar da olurdu.

İşin aslı, haksız da çıkmazlardı.

Nate

5 Ekim Cuma, 23.30

Cuma günü Amberların evindeki parti tam gaz devam ederken, sıkıldığım için erken ayrıldım. Eve döndüğümde babam ilginç bir şekilde sızmamıştı, ayaktaydı. Ocakta erişte pişiriyordum, Stan'in kafesine de birkaç sebze attım. Stan ise hep yaptığı üzere, nankörlük yaparak sebzelere bakarak gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

"Erkencisin," dedi babam. Her zamanki gibi felaket görünüyordu. Şişmiş, buruş buruş olmuş teninde soluk bir sarılık vardı. Bardağını kaldırırken eli titriyordu. Birkaç ay önce bir gece eve geldiğimde zar zor nefes alıyordu, ambulansı aramıştım. Birkaç gün hastanede kaldı ve doktor babama karaciğerinin çok kötü hasar gördüğünü, her an ölebileceğini söyledi. Babamsa başını sallayıp doktorun dediklerini takıyormuş gibi davrandı, sonra da eve gelip bir şişe Seagram's* açtı.

* Bir cin markası. *–yhn*

Ambulans faturasını haftalardır görmezden geliyordum. Boktan sigortamız sağ olsun bin dolara yakın tutuyordu, artık gelirim de sıfırlandığından, ödeme şansımız iyice azalmıştı.

"Yapacak işlerim var." Bir tabağa erişte koyup odama yöneldim.

"Telefonumu gördün mü?" diye seslendi babam arkamdan. "Bugün çalıp durdu ama bulamadım."

"Kanepenin üstünde değildir de ondan bulamamışsındır," diye mırıldanarak kapıyı arkamdan kapattım. Muhtemelen halüsinasyon görmüştü. Telefonu aylardır hiç çalmadı.

Erişteyi beş dakika içinde mideye indirdikten sonra, yastıklarıma yaslanıp Bronwyn'i aramak için kulaklıklarımı taktım. Film seçme sırası çok şükür bendeydi ama *Ringu*'yu izlemeye başlayalı henüz yarım saat olmadan, Bronwyn daha fazla izlemeyeceğine karar verdi.

"Tek başıma izleyemem. Çok korkunç," dedi.

"Yalnız değilsin ki. Ben de seninle izliyorum."

"Ama benim *yanımda* değilsin. Böyle bir şeyi izlemem için, odada birinin olması gerek. Başka bir şey izleyelim. Seçme sırası bende."

"O aptal *Uyumsuz* filminden bir tane daha izlemem Bronwyn." Bir an durakladıktan sonra, ekledim: "Buraya gelsene, *Ringu*'yu birlikte izleriz. Pencereden çık, arabana atla, gel." Şaka yapıyormuşum gibi konuşuyordum, büyük ölçüde de öyleydi zaten. Ama evet derse, işler değişirdi.

Bronwyn susunca, söylediklerimi ciddi ciddi düşündüğünü anladım. "Pencerem yerden dört beş metre yukarıda." *Şaka* yapıyordu.

"Öyleyse kapılardan birini kullan. Sizin evde şöyle bir on tane falan kapı vardır." *Şaka* yapıyordum.

"Bizimkiler öğrenirse beni öldürürler." *Şaka yapmıyordu.* Demek ki ciddi ciddi düşünüyordu. Onlara gittiğim günkü o kısa şortuyla yanımda oturduğunu, bacağının bacağıma değ-

diğini, nefes alıp verişlerinin sığlaştığını gözümde canlandırdım.

"Neden ki?" diye sordum. "Top patlasa uyanmazlar diyordun." *Şaka yapmıyordum.* "Hadi be, alt tarafı bir saat, filmi bitiririz. Sana benim kertenkeleyi gösteririm." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, son sözümün farklı yorumlanabileceğini fark ettim. "Bir şey ima etmedim. Gerçekten kertenkelem var. Sakallı Ejder cinsi, adı Stan."

Bronwyn katıla katıla güldü. "Aman Tanrım. Hiç senin karakterine uyan bir şey değil ama... bir an cidden başka bir şey kast ettin sandım."

Kendimi tutamayıp ben de güldüm. "Hadi, kızım. Böyle güzel sözlere tav olurdun. İtiraf et."

"En azından yılanım var demedin," derken gülmekten zor konuşuyordu. Kahkahalarla güldüm ama hâlâ tahrik oluyordum. Tuhaf bir birleşimdi.

"Gelsene," dedim. *Şaka yapmıyorum.*

Bir süre nefes alıp verişlerini dinledim sonra da, "Gelemem," dedi.

"Tamam." Hayal kırıklığına uğramadım, zaten geleceğini hiç düşünmemiştim. "Ama başka bir film seçmen gerek."

Son Bourne filminde anlaştık. Filmi gözlerim yarı kapalı, fonda Amber'in giderek sıklaşan mesajlarının sesini dinleyerek izledim. Kız sanırım ilişkimiz hakkında yanlış fikirlere kapılmaya başlamıştı. Tam kapatmak için telefonuma uzanırken Bronwyn, "Nate, telefonun," dedi.

"Ne?"

"Biri sana mesaj atıp duruyor."

"Yani?"

"Yani, bu saatte."

"Ee?" diye sordum sıkıntıyla. Bronwyn'i hiç sahiplenici bir tip olarak düşünmemiştim. Hele de telefonda konuşmaktan

başka bir şey yapmazken, hele de az önce benim yarı şaka yarı ciddi davetimi geri çevirmişken.

"Arayan... müşteri falan değil, değil mi?"

İç geçirerek öteki telefonu kapattım. "Hayır. Sana söylemiştim, artık o işi yapmıyorum. Aptal değilim ben."

"Pekâlâ." Sesi rahatlamış ama yorgun geliyordu. Dili sürçmeye başladı. "Ben her an uyuyabilirim."

"Tamam. Kapatmak ister misin?"

"Hayır." Şimdiden uykulu uykulu bir sesle güldü. "Dakikalarım bitiyor gerçi. Az önce uyarı geldi. Yarım saatim kalmış."

Bu faturasız telefonların içinde yüzlerce dakika vardı, Bronwyn de telefonu alalı bir hafta olmamıştı. O kadar çok konuştuğumuzu fark etmemiştim. "Yarın sana yeni bir tane veririm," dedim, ardında da yarının cumartesi olduğunu ve okula gitmeyeceğimizi hatırladım. "Bronwyn, dur. Kapatman gerek."

Çoktan uykuya daldığını düşünmeye başlamışken Bronwyn, "Ne?" diye mırıldandı.

"Telefonu kapat, tamam mı? Dakikaların bitmesin de yarın yeni telefon için seni arayabileyim."

"Ha, doğru. Tamam. İyi geceler, Nate."

"İyi geceler." Kapattıktan sonra, iki telefonu yan yana koydum ve uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım. Artık ben de uyuyabilirdim.

BÖLÜM ON DÖRT

Addy
6 Ekim Cumartesi, 09.30

Ashton'la birlikte evdeydik, yapacak bir şey bulmaya çalışıyorduk ama hiçbir şeyin ilgimi çekmemesi, sürekli yolumuza taş koyuyordu.

"Hadi ama, Addy." Ben koltukta uzanıyordum, Ashton da kanepeden ayağıyla beni dürtüyordu. "Normalde hafta sonları ne yapardın? Sakın Jake'le takılırdım deme," diye ekledi hızlıca.

"Ama *öyle* yapardım," diye sızlandım. Acınası bir durumdu ama ne yapayım. Bütün hafta, sanki sağlam bir köprünün üstünde yürüyormuşum da köprü ayaklarımın altında kayboluyormuş gibi korkunç bir mide bulantısı çekmiştim.

"Gerçekten Jake'le alakası olmayan tek bir şey bile gelmiyor mu aklına?"

Oturduğum yerde kıpırdanarak soruyu düşündüm. Jake'ten önce ne yapardım ben? Çıkmaya başladığımızda, on dört yaşındaydım. Hâlâ çocuk sayılırdım. En yakın arkadaşım Rowan Flaherty'ydi, birlikte büyümüştük ama o yıl daha

sonra Teksas'a taşınmıştı. Dokuzuncu sınıfta, Rowan erkeklerle zerre kadar ilgilenmediğinden, yollarımız ayrıldı ama liseden önceki yaz hâlâ bisikletle bütün şehri turluyorduk. "Bisiklete binmeyi severim," dedim tereddütle, gerçi bir senedir bir kere bile binmemiştim.

Ashton, sanki isteksiz ufak bir çocukmuşum gibi, heyecanımı uyandırmak istercesine ellerini çırptı. "Hadi o zaman! Bisiklete binip bir yerlere gidelim."

Of, yok almayayım. Yerimden kalkmak istemiyordum. Halim yoktu. "Bisikletimi yıllar önce verdim. Sundurmanın altında paslanıyordu. Senin de bisikletin yok ki zaten."

"Kiralarız... Ne diyorlardı adına? Bisiklet kiralama şirketlerinden işte. Her yerde var. Bir tane bulalım."

İç geçirdim. "Ash, sonsuza kadar bana bakıcılık edemezsin. Bütün bir hafta boyunca kendimi dağıtmayayım diye uğraştın, teşekkür ederim ama senin de bir hayatın var. Charlie'ye geri dönmelisin."

Ashton hemen yanıt vermedi. Mutfağa gitti. Buzdolabı kapısının açıldığını duydum. Kulağıma cılız bir şişe şıngırtısı geldi. Ashton elinde Corona ve San Pellegrino ile dönüp sodayı bana uzattı. Kaşımı kaldırmama aldırmadan (saat daha sabahın onu olmamıştı), birasından uzun bir yudum alarak bağdaş kurup oturdu. "Charlie'nin keyfi yerinde. Sanırım şimdiye kadar kız arkadaşının yanına taşınmıştır."

"*Ne?*" Tüm yorgunluğumu unutup doğruldum.

"Geçen hafta eve giysi almaya gittiğimde onları yakaladım. Korkunç bir klişeydi. Kafasına vazo bile fırlattım."

"İsabet etti mi bari?" diye sordum umutla. Aslında ikiyüzlülük ediyordum galiba. Sonuçta, Jake ile ilişkimizde ben de Charlie'ydim. Başını iki yana sallayan ablam, birasından bir yudum daha aldı.

"Ash." Koltuğumdan kalkıp kanepede yanına oturdum. Ağlamıyordu ama gözlerinde yaşlar parlıyordu, elimi koluna

koyduğumda da güçlükle yutkundu. "Çok üzüldüm. Neden bir şey söylemedin?"

"Senin derdin başından aşkın."

"Ama burada evliliğin söz konusu!" Elimde olmadan şöminenin üstünde, benim üçüncü sınıf mezuniyet balosu fotoğrafımın yanında duran, Ashton ile Charlie'nin iki yıllık evlilik fotoğrafına baktım. Öyle harika bir çiftlerdi ki, insanlar espri olsun diye fotoğrafı çerçeveyle birlikte mi aldınız diye sorarlardı. Ashton o gün ne mutluydu, ışıl ışıldı, göz kamaştırıyordu, bulutların üstündeydi.

Bir de rahatlamıştı. Kafamdan o sinsi düşünceyi atmaya çalıştıysam da Ashton'ın evlendiği güne kadar Charlie'yi kaybetmekten korktuğunu düşünmeden edemiyordum. Charlie kâğıt üstünde *harika* biriydi; yakışıklı, iyi aile çocuğu, Stanford Hukuk yolcusu. Annemiz de havalara uçmuştu. Ashton'ın Charlie varken hemen hemen hiç gülmediğini, evlilikleri ancak birinci yılını doldurunca fark ettim.

"İlişkimiz bir süre önce bitti Addy. Altı ay önce ayrılmam gerekirdi ama korkaklık ettim. Sanırım tek başıma kalmak istemedim ya da başarısızlığımı kabullenmek. Eninde sonunda kendime bir ev tutacağım ama bir süreliğine buradayım." Buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Tamam işte. Ben itirafımı yaptım. Şimdi sen söyle bakalım. Polis Memuru Budapest, Simon'ın öldüğü gün revire gidip gitmediğini sorunca, neden yalan söyledin?"

Ablamın kolunu bıraktım. "Söylemedim..."

"Addy. Yapma. Adam konuyu açar açmaz saçınla oynamaya başladın. Gerginken hep saçınla oynarsın." Suçlayıcı bir sesle konuşmuyordu, yalnızca gözlemini belirtiyordu. "Bir an bile senin şu EpiPenleri çaldığını düşünmedim, o halde ne saklıyorsun?"

Gözlerim yaşardı. Aniden, günlerdir haftalardır üst üste yığılan o yarım yamalak gerçeklerin yorgunluğunu hissettim;

kimi kandırıyordum, aylardır. *Yıllardır*. "Çok aptalca bir şey, Ash."

"Söyle bana."

"Kendim için gitmedim. Jake için Tylenol almaya gittim çünkü başı ağrıyordu. Senin önünde de söylemek istemedim çünkü bana yine o *bakışı* atacaktın."

"Ne bakışı?"

"*Sen* iyi bilirsin. Hani, o *Addy tam bir eziksin* bakışı."

"Öyle bir şey düşünmüyorum," dedi Asthon usulca ve yanağımdan süzülen iri yaş damlasını silmek için elini uzattı.

"Düşünüyorsundur. Öyleyim çünkü."

"Artık değilsin," dedi Asthon, bu da yetti. Zırıl zırıl ağlamaya başladım, fetüs pozisyonunda kanepenin bir kenarına kıvrılmıştım, Ashton da kollarını boynuma dolamıştı. Jake için mi ağlıyordum, Simon için mi, arkadaşlarım, annem veya ablam için mi ağlıyordum, bilmiyordum ama her şeyden çok kendim için ağlıyordum sanırım.

Gözyaşlarım sonunda durunca kendimi hassas ve tükenmiş hissettim. Göz kapaklarım yanıyordu, uzun süre sarsılmaktan omuzlarım da acıyordu. Fakat aynı zamanda beni hasta eden bir şeyi bünyemden atmış gibiydim, hafiflemiş ve temizlenmiş hissediyordum. Bana bir yığın mendil getiren Ashton, gözlerimi kurulayıp burnumu silmemi bekledi. Sonunda tüm mendilleri tomar haline getirip köşedeki çöp kutusuna fırlatınca, Ashton birasından ufak bir yudum alıp burnunu buruşturdu. "Tadı sandığım kadar iyi değilmiş. Hadi, bisiklete binelim."

Artık hayır diyemezdim. O yüzden ablamın peşine takılıp evden beş, altı yüz metre ötedeki parka gittim. Parkta bir sıra kiralık bisiklet vardı. Kayıt işlemlerini halleden Ashton, kredi kartını geçirince iki bisiklet serbest kaldı. Kaskımız yoktu ama sadece parkta turlayacaktık, o yüzden sorun değildi.

Yıllardır bisiklet kiralamamıştım ama sanırım dedikleri doğruydu: İnsan bisiklete binmeyi unutmuyordu. Sarsak bir

başlangıçtan sonra, parkın içinden geçen geniş yolda ilerlemeye koyulduk. İtiraf etmem gerekirdi ki eğlenceli sayılırdı. Bacaklarım çalıştıkça, saçlarım rüzgârla dalgalanıyor, kalp atışlarım yükseliyordu. Bir haftadır kendimi ilk kez yarı ölü gibi hissetmiyordum. Ashton durup da, "Vakit doldu," deyince şaşırdım. Bakışımı yakalayan ablam, "Bir saat daha kiralayalım mı?" diye sordu.

Ağzım kulaklarıma vardı. "Olur, tamam." Fakat yarım saat sonra yorulunca, bisikletleri iade edip bir şeyler içmek için bir kafeye gittik. Ashton içecekleri alırken ben yer bulmaya gittim. Ablamı beklerken, mesajlarımı kontrol ettim ama bu, eskisinden çok daha kısa sürdü; yalnızca Cooper'dan birkaç mesaj gelmişti, bu gece Olivia'nın partisine gelip gelemeyeceğimi soruyordu.

Olivia ile birinci sınıftan beni arkadaştık ama hafta boyunca benimle hiç konuşmamıştı. *Ben davetli değilimdir eminim,* dedim.

Only Girl eşliğinde Cooper'ın yanıtı geldi. Aklımın bir köşesine not ettim: Tüm bunlar sona erdiğinde ve doğru dürüst düşünmeye vakit bulduğumda, mesaj tonumu değiştirip sinirlerimi bu kadar bozmayan bir şarkı bulacaktım. *Saçmalama. Onlar senin de arkadaşın.*

Bu sefer katılamayacağım, dedim. *İyi eğlenceler.* Şu noktada, dışlandığıma üzülmüyordum bile. Alt tarafı bir darbe daha.

Cooper anlamıyordu. Sanırım çocuğa bir teşekkür borçluydum: Cooper da diğerleri gibi beni yüzüstü bıraksaydı, Vanessa şimdiye kadar kontrolden çıkar, hayatımı mahvederdi. Oysa şimdi yuvaya dönüş gecesi kralını gücendirmeye cesaret edemiyordu. Cooper'ın doping yapmakla suçlanması bile bir şeyi değiştirmemişti. Okul şu an ikiye bölünmüş durumdaydı, yarısı yaptı diyordu, yarısı yapmadı. Ama Cooper hiçbir şey söylemiyordu.

Acaba ben de aynısını yapabilir miydim? Blöfü görüp pişkinlikle Jake'e gerçeği anlatmadan, bu kâbustan sıyrılabilir

miydim? O sırada Ashton'a bakıp ablamın kahve tezgâhının arkasındaki çocukla, Charlie ile hiç yapmadığı gibi şen şakrak muhabbet ettiğini görünce, Jake'in yanında her zaman ne kadar dikkatli ve ölçülü davranmam gerektiğini hatırladım. Eğer bu geceki partiye gidecek olsaydım, Jake'in seçtiği bir şey giymek ve Jake'in istediği saate kadar takılmak zorunda kalacak, onu kızdıracak biriyle konuşmaktan kaçınacaktım.

Jake'i hâlâ özlüyordum. Gerçekten özlüyordum ama bunları özlemiyordum.

Bronwyn

6 Ekim Cumartesi, 10.30

Ayaklarım o bildik yolda uçarcasına ilerlerken, kollarımla bacaklarım kulağımda patlayan müziğin ritmine uyuyordu. Kalp atışlarım hızlanırken, hafta boyunca kafama doluşan tüm korkular yerlerini saf efora bırakmıştı. Koşuyu bitirdiğimde yorgundum ama endorfin yüklüydüm, hatta Maeve'i almak için kütüphaneye giderken kendimi neredeyse neşeli hissediyordum. Bu bizim cumartesi sabahı rutinimizdi ama onu her zaman beklediği yerlerde göremeyince mesaj attım.

Dördüncü kattayım, yanıtını alınca çocuklar bölümüne yöneldim.

Maeve pencere kenarında ufacık bir sandalyeye oturmuş, bilgisayarların birinde bir şeyler yazıyordu. "Çocukluğunu mu gözden geçiriyorsun?" diye sorarak yanında yere çömeldim.

"Hayır," dedi Maeve gözlerini ekrandan ayırmadan. Sesini alçaltmış, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. "Dedikodu Kazanı'nın yönetici hesabındayım."

Söylediği şeyi algılamam bir saniye sürdü, algılayınca da panikten yüreğim ağzıma geldi. "Maeve, ne halt ediyorsun sen?"

"Öyle bir bakıyorum. Heyecanlanma hemen." Bana yan bir bakış atarak ekledi: "Hiçbir şeyi ellemiyorum, hem ellesem bile kimse benim yaptığımı anlamaz. Halka açık bir bilgisayardayım."

"Evet ama kendi kütüphane kartını kullanıyorsun!" dedim öfkeyle. Burada kullanıcı hesap numaranızı girmeden interneti kullanamazdınız.

"Hayır. Onunkini kullanıyorum." Maeve başını hafifçe eğerek önünde bir yığın resimli kitapla, birkaç masa ötede oturan küçük oğlan çocuğunu işaret etti. Maeve'e, yaptığı şeye inanamadığımı belli eden bir bakış attım, o da omuzlarını silkti. "Çocuğun kartını *almadım*. Ortada bırakmıştı, ben de numarasını kaydettim."

O sırada çocuğun yanına gelen annesi, Maeve ile göz göze gelince gülümsedi. Kadın, tatlı yüzlü kardeşimin az önce altı yaşındaki oğlunun kimliğini çaldığını hayatta tahmin edemezdi.

"Neden?" demekten başka bir şey aklıma gelmedi.

"Polisin ne gördüğüne bakmak istedim," dedi. "Başka gönderi taslakları, Simon'ı susturmak isteyebilecek başkaları da var mıdır diye bakıyorum."

Kendimi tutamadan kardeşime yanaştım. "Var mıymış?"

"Hayır, ama tuhaf bir şey *var*. Cooper hakkındaki paylaşımla ilgili. Tarih damgası diğerlerinden sonra, Simon'ın ölümünden bir gece öncesine ait. Cooper adına daha erken tarihli bir dosya var ama şifreli olduğu için açamıyorum."

"Yani?"

"Bilmiyorum. Ama diğerlerinden farklı işte, bu da enteresan. Bir dahakine USB belleğimi getirip dosyayı yüklemem gerek." Gözlerimi kırpıştırarak Maeve'in, tam olarak ne zaman bir dedektif *hacker*a dönüştüğünü kestirmeye çalıştım. "Bir şey daha var. Simon'ın sitedeki kullanıcı adı, AnarchiSK. Google'da aratınca Simon'ın 4chan'de sürekli paylaşım yaptığı birkaç konu başlığı buldum. Okumaya vaktim olmadı ama okumalıyız."

Kardeşim sırt çantasını omzuna geçirip ayağa kalkarken, "Neden?" diye sordum.

Soğukkanlılıkla, "Çünkü bu işte bir tuhaflık var," dedi. Sonra da beni kapıdan çıkarıp merdivenlere yönlendirdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Tuhaf betimlemeye yetmiyor bile," diye mırıldandım. Ben merdiven boşluğunda durunca, Maeve de durup soru soran bakışlarla bana döndü. "Maeve, Simon'ın yönetici hesabına girmeyi nasıl başardın ki? Nereye bakacağını nereden biliyordun?"

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Başkalarının kullandığı bilgisayarlardan özel bilgiler yürüten bir tek sen değilsin."

Ağzım açık bakakaldım. "Ne yani, sen... Simon, Dedikodu Kazanı'ndaki paylaşımlarını okuldan mı yapıyordu? Sonra da sayfasını açık mı unuttu?"

"Tabii ki hayır. Simon akıllı çocuktu. Paylaşımlarını buradan yaptı. Yani, bir kereliğine miydi yoksa hep kütüphaneden mi yapıyordu, bilmiyorum ama geçen ay bir hafta sonu, sen koşudayken Simon'ı burada gördüm. O beni görmedi. Gittikten sonra bilgisayara bağlanıp tarayıcı geçmişinden adresi aldım. Başta hiçbir şey yapmadım." Maeve şaşkın bakışlarıma sakin bir ifadeyle karşılık verdi. "Gelecekte kullanmak üzere bir kenara koydum. Sen karakoldan geldikten sonra, denemeye başladım. Endişelenme," diye ekledi kolumu okşayarak. "Evden girmedim. Kimse izimi bulamaz."

"Tamam ama... O uygulama seni ne ilgilendirir ki? Hem de Simon hayattayken. Ne yapacaktın?"

Maeve düşünceli düşüneli dudaklarını büzdü. "O kısmına karar vermemiştim. Belki Simon yazar, ben silerim veya tüm metni Rusçaya çeviririm falan diye düşünmüştüm. Belki de uygulamayı tümden çökertirdim."

Elim ayağıma dolaşınca, tökezleyip tırabzanlara tutundum. "Maeve, birinci sınıftaki olay yüzünden mi?"

"Hayır." Maeve'in bal rengi gözleri sertleşti. "Bronwyn, o olayı hâlâ düşünen tek kişi sensin. Ben değilim. Ben sadece Simon'ın tüm okulu saçma sapan bir nedenle avucunda tutmasına bir son vermek istedim. Hem zaten..." Attığı acı kahkaha, merdiven boşluğunun beton duvarlarında yankılandı. "Sanırım verdim de." Uzun adımlarla merdivenden inmeye koyuldu, son basamağa gelince de çıkış kapısını sertçe itip açtı. Sessizce peşinden giderken kız kardeşimin benden, benim ondan sakladığıma benzer bir sır sakladığı gerçeğini sindirmeye çalıştım. Üstelik iki sır da dönüp dolaşıp Simon'a çıkıyordu.

Dışarı çıktığımızda, Maeve az önceki konuşma hiç yapılmamış gibi neşeyle güldü. "Bayview Estate yolumuz üstü. Şu senin yasaklı cihazı alsak mı?" "Deneyebiliriz." Nate bu sabah arayıp Bayview Estate Yolu 5 numaralı posta kutusuna bir telefon bırakacağını söyledi, ben de Maeve'e Nate hakkında her şeyi anlattım. Kentin yeni yeni gelişen bu kesimi inşası henüz bitmemiş evlerle doluydu, bölgede hafta sonları genelde kimseler olmuyordu. "Ama Nate bir cumartesi günü ne kadar erken yola çıkar, orasını bilemem."

Bayview Estates'e, on beş dakikadan kısa bir sürede vardık. Sokağa saptığımızda, karşımıza inşası henüz bitmemiş kutu gibi evler çıktı. 5 numaralı eve yaklaşırken, Maeve elini koluma koydu. "Ben gideyim," dedi tekinsiz bir havayla; sanki Bayview polisi her an sirenlerini öttüre öttüre baskına gelecekmiş gibi dramatik bir edayla çevreyi kolaçan etti. "*Ne olur ne olmaz.*"

"Buyur," diye mırıldandım. "Hem zaten muhtemelen erken gelmişizdir. Saat henüz on bir olmamış."

Fakat Maeve küçük, siyah bir cihazı zafer kazanmış gibi sallayarak geri geldi. Ben telefonu elinden çekip alırken güldü. "Çok mu heveslendin, inek?" Açma düğmesine basınca, telefona bir mesaj geldi. Mesajı açınca, geniş bir kafesin ortasındaki kayanın üstünde uysal uysal oturan sarı-kahverengi bir

kertenkele fotoğrafı gördüm. Üstteki, *Gerçek kertenkele*, yazısını okuyunca sesli bir şekilde güldüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldanan Maeve, omzumun üstünden baktı. "Kendi aranızda şakalaşmalar falan. Ondan *çoooook* hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yanıt vermek zorunda değildim. Ciddi bir soru değildi.

Cooper

6 Ekim Cumartesi, 21.20

Olivia'nın partisine geldiğimde, hemen herkes dışarıdaydı. Ben ön kapıyı açarken biri çalılıklarda kusuyordu. Keely'nin Olivia'ya sokulmuş, merdivenlerde oturduğunu gördüm. Kızların sarhoşken konuştuğu o derin konuşmalardan birine dalmışlardı. Alt sınıflardan birkaç çocuk kanepede kafayı buluyordu. Vanessa bir köşede Nate'i pençesine düşürmeye çalışıyor, kızın arkasından odayı gözden geçiren Nate ise zerre kadar ilgilenmiyordu. Vanessa erkek olsaydı, yaptığı onca taciz yüzünden şimdiye dek kesin şikâyet edilmişti. Nate ile bir an göz göze gelince, ikimiz de selamlaşmadan başımızı çevirdik.

Sonunda Jake'i Luis ile birlikte verandada buldum. İçecek bir şeyler almak için içeri giren Luis, omuzumu kavrayarak, "Sen ne istersin?" diye sordu.

"Sen ne içiyorsan." Sandalyesinde yan dönen Jake'in yanına oturdum.

"N'aber, cani?" dedi dili dolanarak, ardından da öksürür gibi bir kahkaha attı. "Katil şakalarından bıkmamışsındır umarım. Çünkü ben bıkmadım."

Jake'in bu kadar sarhoş olmasına şaşırdım; futbol sezonunda genelde kendini tutardı. Ama sanırım o da en az benimki kadar kötü bir hafta geçirmişti. Buraya zaten Jake ile o konuyu konuş-

mak için gelmiştim ama eli kolu dolanarak, bir böceğe vurduğunu görünce, konuşma zahmetine girsem mi, bilemedim.

Yine de denedim. "Nasıl gidiyor? Birkaç gündür hayat berbat, ha?"

Jake yine güldü ama bu kez bir şeyi komik bulmuş gibi bir hali yoktu. "Tam da *Cooperlık* laf, oğlum. Benimkini öğrenmek için, geçirdiğin boktan haftadan söz etme. Aziz gibi herifsin, Coop. Gerçekten öylesin."

Sesindeki gerginlik, zokayı yutmamam için bir uyarıydı ama yuttum. "Sen bana kızgın mısın, Jake?"

"Sana neden kızacakmışım ki? Eski sevgilim olacak orospuyu uluorta savunduğun mu var sanki? Dur ya, evet, tam da böyle yapıyorsun."

Jake gözlerini kısarak yüzüme bakınca aklımdaki konuşmayı yapamayacağımı fark ettim. Okulda Addy'nin üstüne gitmemesini söyleyecektim ama hiç o kafada değildi. "Jake, Addy yanlış yaptı, biliyorum. Herkes biliyor. Saçma sapan bir hata yaptı."

Bir anlığına buz gibi ayık bir sesle, "Aldatmak hata değil, seçimdir," dedi öfkeyle. Boş bira şişesini yere bırakıp suçlayan bakışlarla başını kaldırdı. "Luis ne cehennemde kaldı? Hey." Yanından geçen bir ikinci sınıf öğrencisinin kolunu yakaladı ve elindeki açılmamış birayı kaptığı gibi, kapağını çevirip açtıktan sonra, uzunca bir yudum aldı. "Ne diyordum? Hah, aldatmak. Aldatmak bir seçimdir, Coop. Ben lise birdeyken annem babamı aldattı, biliyor musun? Tüm ailemizi mahvetti. Orta yere bir bomba attı, sonra da..." Bir ıslık sesi çıkararak kolunu savurunca, birasının yarısını döküldü. "Her şey patladı."

"Bilmiyordum." Jake'le, sekizinci sınıfta Bayview'a taşındığımda tanışmıştık ama birlikte takılmaya lisede başlamıştık. "Üzüldüm, dostum. Bu da işleri iyice kötüleştiriyor, ha?"

Jake gözleri parlayarak başını iki yana salladı. "Addy ne yaptığının farkında bile değil. Her şeyi mahvetti."

"Ama baban... anneni bağışladı, öyle değil mi? Hâlâ birlikte değiller mi?" Aptalca bir soruydu. Bir ay önce, bu olaylar henüz yaşanmamışken, Jakelere barbeküye gelmiştim. Babası mangalda hamburger yaparken, annesi de Addy ve Keely ile Bayview Center'da açılan yeni manikürcüden konuşuyordu. Her şey normal gibiydi. Hep böylelermiş gibiydi.

"Evet, birlikteler ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı." Jake öyle bir tiksintiyle önüne bakıyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. Addy'ye gel dediğim için kendimi mal gibi hissettim, iyi ki lafımı dinlememişti.

Geri dönen Luis, ikimize de birer bira verdi. "Yarın Simonlara gidiyor musun?" diye sordu Jake'e.

Ben tam Luis'i doğru duymadım herhalde diye düşünürken Jake, "Galiba," dedi.

Luis şaşkın bakışlarımı yakaladı. "Annesi birkaçımızı çağırdı, eşyalarını toplamadan önce, hatıra olarak bir şeyler almamızı istedi. Onu pek tanımazdım, o yüzden biraz tuhaf hissettim ama annesi bizi arkadaş sanıyor herhalde, yani başka ne diyebilirdim ki?" Birasından bir yudum alıp bana bakarak kaşını kaldırdı. "Seni çağırmadı herhalde?"

"Yok," derken midemin bulandığını hissettim. Son istediğim şey, yas tutan ailesinin önünde Simon'ın eşyalarının arasından bir şey seçmekti ama bütün arkadaşlarım gittiğine göre, durum oldukça açıktı. Zan altında olduğumdan kapıları bana kapalıydı.

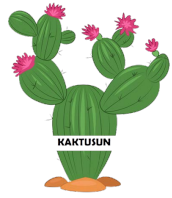
"Ahbap, Simon var ya." Jake ağır ağır başını salladı. "Tam bir dâhiydi." Elindeki şişeyi havaya kaldırınca, bir an eski dostunu anmak için verandaya bira dökecek sandım ama kendini tutarak birasını içti.

Olivia yanımıza gelerek kolunu Luis'in beline doladı. Sanırım ikisi yeniden birliktelerdi. Kız boştaki eliyle beni dürtüp telefonunu havaya kaldırırken yüzü, büyük bir dedikodu paylaşmaya hazırlandığı zamanlardaki o heyecanlı ifadeyle parladı. "Cooper, *Bayview Blade*'e çıktığından haberin var mıydı?"

Söyleyişinden anladım ki konu beyzbol değildi. Gece gittikçe güzelleşiyordu. "Hiç bilmiyordum."

"Pazar baskısı, bu gece internette. Simon hakkında. Seni... suçluyorlar diyemem ama şüpheli olarak dördünüzün adını veriyorlar ve Simon'ın sizin hakkınızda yayınlayacağı şeylerden söz ediyorlar. Hepinizin fotoğrafı var. Üstelik, hımm, şimdiden yüzlerce kez paylaşılmış. Öyle işte." Olivia telefonunu bana verdi. "Artık bütün dünya bilecek galiba."

BÖLÜM ON BEŞ

Nate

8 Ekim Pazartesi, 14.50

Haber minibüslerini görmeden önce, dedikoduları duydum. Üç araç okulun önüne park etmişti, muhabirler ve kamera ekibi son zilin çalmasını bekliyordu. Okul arazisine girme yetkileri yoktu ama yaklaşabildikleri kadar yaklaşmışlardı.

Bayview lisesi buna *bayılıyordu.* Chad Posner son dersten sonra beni bulup dışarıda insanların röportaj vermek için resmen sıraya girdiğini söyledi. "Belki arkadan çıkmak istersin. Otoparka girme yetkileri yok, o yüzden motorunla ağaçlıktan geçebilirsin."

"Teşekkürler." Çocuğun yanından ayrılıp koridorda Bronwyn'i aradım. Bronwyn'in avukatının sesini taklit ederek dediği gibi, *işbirliği görüntüsü vermekten* kaçınmak için, okulda pek konuşmuyorduk. Ama eminim bütün bunlar kızı paniğe sürükleyecekti. Bronwyn'in, yanında Maeve ve bir arkadaşıyla dolabının önünde durduğunu gördüm. Kusacakmış gibi bir hali vardı. Beni görünce, birbirimizi pek tanımıyormuşuz gibi davranma zahmetine bile girmeden eliyle yaklaşmamı işaret etti.

"Duydun mu?" diye sorunca, başımı onaylayarak salladım. "Ne yapacağımı bilemedim." Yapılması gerekeni anlayınca, yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Sanırım onları atlatmamız gerek, öyle değil mi?"

Maeve, "Ben sürerim," dedi kendiliğinden. "Siz de arkada falan saklanırsınız."

Arkadaşı, "Ya da onlar gidene kadar burada kalırız," diye öneride bulundu. "Gitmelerini bekleriz."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Bronwyn. Şimdi belki fark etmek için yanlış bir zamandı ama güçlü duygular beslediğinde, Bronwyn'in yanaklarının al al olması hoşuma gidiyordu. Çoğu insandan iki kat daha canlı gözüküyordu, üstelik kısa elbisesi ve botlarıyla gözalıcı olduğu yetmezmiş gibi, insanın aklını da iyice çeliyordu.

"Benimle gel," dedim. "Motorumla Boden Sokağı'na çıkacağım. Seni alışveriş merkezine bırakırım. Maeve de seni oradan alır."

Bronwyn'in yüzü aydınlanırken Maeve, "Bu işe yarar," dedi. "Ben yarım saat sonra gelirim, yemek katında buluşuruz."

Diğer kız bana sert bir bakış atarak, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" dedi. "Sizi birlikte yakalarlarsa işler on kat sarpa sarar."

"Bizi yakalayamazlar," diye kestirip attım.

Bronwyn'in bana katılıp katılmadığından emin değildim ama başıyla beni onaylayıp Maeve'e görüşürüz dedikten sonra, arkadaşının huzursuz bakışlarına sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bronwyn sanki beni seçmiş gibi, saçma sapan bir zafer duygusuna kapıldım, oysa belli ki kız sadece akşam haberlerine çıkmamayı seçiyordu. Ama birlikte arkada kapıdan otoparka çıkarken bana o kadar yakın yürüyordu ki bakışlara aldırdığı yok gibiydi. En azından bakışlara alışıktık. İşin içine mikrofonlar veya kameralar karışmadığı sürece, sorun yoktu.

Kaskımı Bronwyn'e verdikten sonra, motora binip yerleş-

mesini ve kollarını belime dolamasını bekledim. Yine çok sıkı sarıldı ama aldırmadım. Beni böyle ölümüne sıktığını ve bacaklarının o elbiseyle nasıl göründüğünü düşünerek bu kaçışı tasarlamıştım zaten.

Ağaçlığa girmek için kullandığım dar geçit çok geçmeden genişleyerek, okulun arkasındaki sıra evlerin önünden geçen toprak yolla birleşti. Beş, altı kilometre boyunca arka yollardan giderek alışveriş merkezine vardığımızda, otoparkın giriş kapısına olabildiğince uzak bir yerde motorumu durdurdum. Bronwyn kaskını çıkarıp bana uzatırken, kolumu sıktı. Yanakları al al, saçları karışmış bir halde ayağını kaldırıma attı. "Teşekkürler, Nate. Çok iyisin."

Bunu iyiliğimden yapmadım. Elimi uzatıp Bronwyn'i belinden kavrayarak kendime çektim. Sonra da ne yapacağımı bilemediğimden durdum. Performansım düşmüştü. On dakika önce sorsalardı, o taraklarda bezim yok derdim ama şimdi anlıyordum ki, büyük ihtimalle vardı ama bu hiçbir halta yaramıyordu.

Ben oturur pozisyonda, o ise ayaktayken boylarımız hemen hemen aynıydı. Çok yakınımda durduğundan, saçlarının elma gibi koktuğunu fark ettim. Gözlerimi dudaklarından ayıramadan, dönüp gitmesini bekledim ama gitmedi. Göz göze geldiğimizde, sanki ciğerlerimdeki bütün hava çekilmiş gibi hissettim.

Aklımdan iki düşünce geçiyordu. Birincisi, Bronwyn'i öpmeyi nefes almak istediğimden daha çok istiyordum. İkincisiyse, eğer öpersem kesin her şeyi mahvederdim, o da bana bir daha böyle bakmazdı.

Bir araç acı bir fren sesiyle yanımızdaki park yerine girince, ikimiz de Channel 7 Haber kamera ekibini görmeyi bekleyerek yerimizden sıçradık ama araç, orta sınıftan bir annenin bağrışan çocuklarıyla dolu arabası olduğu ortaya çıktı. Onlar paldır küldür arabadan inerken, Bronwyn gözlerini kırpıştırarak kenara çekildi. "E, ne yapalım?"

Şimdi onlar gidene kadar bekle, sonra da geri gel. Ama Bronwyn çoktan giriş kapısına yürümeye başlamıştı. "Kıçını kurtardığım için bana büyük bir simit al," dedim, o da güldü. Acaba o aracın bizi bölmesine seviniyor muydu?

Ön girişi çevreleyen saksılı palmiyelerin yanından geçip içeri girerken, ikili bebek arabasında avaz avaz iki çocuk taşıyan, endişeli bir anne için kapıyı açtım. Bronwyn'in yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi ama içeri girer girmez, kızın yüzündeki gülümseme kaybolduğu gibi, kafasını önüne eğdi. "Herkes bana bakıyor. Sen sınıf fotoğrafı çektirmemekle akıllılık etmişsin. *Bayview Blade*'deki fotoğraf sana benzemiyor bile."

"Kimsenin baktığı yok," dedim ama bu doğru değildi. Biz geçerken, Abercrombie & Fitch svetşörtlerini katlayan kız fal taşı gibi açılmış gözlerle telefonunu çıkardı. "Baksalar bile, tek yapman gereken gözlüklerini çıkarmak. Anında kamuflaj."

Ben şaka yapıyordum ama Bronwyn gözlüklerini çıkarıp çantasından aldığı parlak mavi kılıfa koydu. "İyi fikir ama gözlüksüz hiçbir şey göremem." Bronwyn'i daha önce yalnızca bir kez, beşinci sınıf beden eğitimi dersinde, voleybol oynarken gözlükleri kırıldığında gözlüksüz görmüştüm. İlk kez o zaman, sandığım gibi mavi değil, berrak, açık gri gözleri olduğunu fark etmiştim.

"Ben seni yönlendiririm," dedim. "Önünde bir fıskiye var, çarpma."

Bronwyn, Apple mağazasına gitmek istedi. İçeri girince, gözlerini kısarak kardeşi için iPod Nanolara baktı. "Artık Maeve de koşuyor. Hep benimkini ödünç alıyor, sonra da şarj etmeyi unutuyor."

"Bu başka kimsenin takmayacağı, tam bir zengin kız sorunu, farkındasın değil mi?"

Alınma belirtisi göstermeden güldü. "Motivasyonunu korusun diye kardeşime bir müzik listesi yapmam gerek. Önerin var mı?"

"Aynı tür müzikten hoşlandığımızı sanmıyorum."

"Bizim müzik zevkimiz çok çeşitlidir. Bilsen, şaşarsın. Versene, müzik kütüphanene bakayım." Omuzlarımı silkerek, telefonumun kilidini açtım. Bronwyn de gittikçe asılan bir suratla telefonumda gezindi. "Bunlar da *ne* böyle? Neden hiçbirini bilmiyorum ben?" derken bana bir bakış attı. "'Kanon Üzerine Çeşitlemeler' mi var sende?'"

Telefonumu geri alıp arka cebime tıktım. O şarkıyı indirdiğimi unutmuştum. "Senin versiyonunu daha çok seviyorum," dedi ve kızın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yemek katına çıkarken normal bir genç çiftmişiz gibi, havadan sudan konuştuk. Bronwyn bana ısrarla simit almak istiyordu ama burnunun ucunu göremediğinden, kıza yardım etmek zorunda kaldım. Maeve'i beklemek üzere fıskiyenin yanında bir yere oturduğumuzda, Bronwyn gözlerimi görmek için masaya eğildi. "Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı." İlgiyle kaşlarımı kaldırdım, oysa Bronwyn, "Avukatın olmaması beni endişelendiriyor," dedi.

Bakışlarından kaçmak için simidimden iri bir parça koparıp yedim. "Neden?"

"Çünkü her şey patlama noktasına geldi. Avukatım, bizimle ilgili haberlerin internette hızla yayılacağını düşünüyor. Dün bana tüm sosyal medya hesaplarımı özele ayarlattı. Sen de öyle yapmalısın bu arada. Tabii kullanıyorsan. Seni hiçbirinde bulamadım. Takip ettiğimden değil yani, sadece meraktan." Kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi hafifçe silkindi. "Her neyse. Üstümüzdeki baskı büyük, sen zaten şartlı tahliyedesin, o yüzden... seni destekleyecek bir avukata ihtiyacın var."

İçimizdeki en aykırı kişi ve bariz günah keçisi sensin, demek istiyor ama kibarlığından açıkça söyleyemiyordu. Sandalyemi geri ittirip arkaya doğru sallanmaya başladım. "Bana odaklanmaları senin için iyi olur, öyle değil mi?"

"Hayır!" Sesi yüksek çıktığından yan masadakiler dönüp bakınca, sesini alçalttı. "Hayır, çok kötü olur. Ama düşündüm de... Kanıtlanana Kadar'ı duydun mu hiç?"

"Ne?"

"Kanıtlanana Kadar. California Western'de kurulan, hayır amaçlı bir hukuk firması. Bozulmuş DNA kanıtıyla gerçek katili bularak, cinayetten hüküm giymiş evsiz bir adamın serbest kalmasını sağlamışlardı, hatırladın mı?"

Doğru duyduğumdan emin değildim. "Sen beni idam edilmeyi bekleyen bir evsizle bir mi tutuyorsun?"

"Kamuoyunda iyi bilinen bir dava olduğu için örnek gösterdim. Adamların başka işleri de var. Bir bakmaya değer diye düşünüyorum."

Memure Lopez ile iyi anlaşırlardı kesin. İkisi de doğru destek grubunu bulmakla bütün sorunların çözülebileceğine inanıyor. "Bana saçma geldi."

"Senin için sakıncası yoksa onları arayabilir miyim?"

Sallanmayı bırakınca sandalyem pat diye zemine çarptı. Sinirlendim. "Bu işi öğrenci konseyi gibi yürütemezsin Bronwyn."

"Sen de kendini savunmadığın için oturduğun yerde hapsi boylamayı bekleyemezsin!" Gözleri alev alevdi, avuçlarını masaya bastırıp öne eğildi.

Tanrım. Bronwyn tam bir baş belası çıkmıştı, birkaç dakika önce onu öpmek için neden yanıp tutuştuğumu hatırlayamıyordum bile. Herhalde bu işi kafasında bir *projeye* dönüştürmüştü. "Sen kendi işine bak." Sesim niyetlendiğimden daha haşin çıkmıştı ama ciddiydim. Lise hayatımın büyük bir kısmını, Bronwyn Rojas'ı hayatıma karıştırmadan atlatmayı başarmıştım, şimdi de karıştırmaya niyetim yoktu.

Kollarını kavuşturup öfkeyle bana baktı. "Sana *yardım* etmeye çalışıyorum."

Tam o sırada, Maeve'in orada durmuş, dünyanın en eğlen-

celi pinpon maçını izlermiş gibi bir ona, bir bana baktığını fark ettim. "Ya, kötü bir zamanlama mı?" dedi.

"Yok, *harika* bir zamanlama," dedim.

Apar topar ayağa kalkan Bronwyn, gözüne gözlüklerini, omzuna da çantasını taktı. "Bıraktığın için teşekkürler." Onun sesi de benimki kadar soğuktu.

Her neyse. Yanıt vermeden ayağa kalkıp çıkış kapısına yönelirken, öfke ile karışık o tehlikeli huzursuzluk hissini duydum. Aklımı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı ama artık uyuşturucu işini de bıraktığıma göre, ne halt edeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki ara vererek, kaçınılmaz sonu yalnızca ertelemiştim.

Tam kapıdan çıkacakken biri ceketimi çekiştirdi. Arkamı döndüğümde bir çift kol boynuma dolanırken, elmanın ferah kokusu havaya yayıldı. Yanağıma bir öpücük konduran Bronwyn, sıcak nefesiyle kulağıma, "Haklısın," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Bana laf düşmez. Kızma, olur mu? Bana küsersen bunu atlatamam."

"Kızmadım." Orada öyle kütük gibi duracağıma, ben de kıza sarılayım diye gevşemeye çalıştım ama ben karşılık verene kadar, Bronwyn çoktan koşa koşa kız kardeşinin peşinden gitti.

Addy

9 Ekim Salı, 08.45

Bronwyn ile Nate her nasılsa kameralardan kaçmayı başarmıştı. Cooper ile ikimiz ise o kadar şanslı değildik. Akşam 5 haberlerinde, ikimiz de San Diego'nun en önemli kanallarındaydık: Cooper, Jeep Wangler'ının direksiyonu başında yakalanmıştı, bense Ashton'ın arabasına binerken. Haber minibüslerini gö-

rünce, yepyeni bisikletimi okulda bırakmış ve Ashton'a panik halinde bir mesaj atarak beni almasını istemiştim. Channel 7 Haber, benim epey net bir fotoğrafımı çekmişti; yanına da sekiz yaşımda Little Miss Southeast San Diego güzellik yarışmasında çekilmiş eski bir fotoğrafımı koymuşlardı. Yarışmada haliyle üçüncü seçilmiştim.

Neyse ki ertesi gün Ashton beni bırakmak için okulun önüne park ettiğinde, ortalıkta haber minübüsü falan yoktu. "Yine seni almamı istersen telefon et," diyerek bana hızlıca, boğarcasına sarıldı. Sanırım geçen hafta sonundaki ağlama partisinin ardından ablama sevgi gösterirken daha rahat olurum sanıyordum ama acemiliğim hâlâ atamadığımdan, bileziğimi Ashton'ın kazağına takmayı başardım. Ben, "Kusura bakma," diye mırıldanınca, ablam kederle gülümsedi.

"Şu işi sonunda başaracağız."

Artık bakışlara alıştığımdan, dünden sonra insanların bana iyice dik dik bakması moralimi bozmuyordu. Tarih dersinin ortasında da ağlayasım geldiği için değil, regli olduğumu hissettiğim için sınıftan çıktım.

Fakat kızlar tuvaletine girdiğimde, gerçekten ağlayan biri vardı. İçeri girdiğimde sondaki kabinden boğuk sesler geldiğini duydum ama içerideki her kimse, kendisini toparladı. Kendi işime baktım; yanlış alarmdı. Ellerimi yıkarken, yorgun gözlerime ve şaşırtıcı derecede canlı saçlarıma baktım. Yaşamım ne kadar kötü olursa olsun, saçlarım yine de güzel görünmeyi başarıyordu.

Tam çıkmak üzereyken, duraksayarak tuvaletin öteki ucuna gittim. Yere eğilip bakınca, sondaki kabinin altında eski püskü asker postalları gördüm.

"Janae?"

Yanıt gelmedi. Yumruğumla kapıyı tıklattım. "Ben Addy. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Tanrı aşkına Addy," dedi Janae boğuk bir sesle. "*Hayır*. Git buradan."

"Tamam," dedim ama gitmedim. "Normalde o kabinde gözyaşı döken ben olurum da. Lazım olur diye yanımda bir sürü mendil var. Göz damlası da." Janae bir şey demedi. "Simon için çok üzüldüm. Gerçi duyduğun onca şeyden sonra, senin için pek bir şey ifade eder mi bilmem ama... yaşananlara ben de çok şaşırdım. Onu çok özlüyor olmalısın."

Janae ses çıkarmayınca, acaba yine pot mu kırdım diye düşünmeye başladım. Ben hep Janae'nin Simon'a âşık olduğunu ama Simon'ın bunu hiç fark etmediğini düşünmüştüm. Fakat belki kız sonunda, ölmeden önce Simon'a açılmış ve reddedilmişti. Eğer öyleyse, kızın durumu sandığımdan da kötüydü.

Ben tam gitmek üzereyken, Janae derin derin iç çekti. Kapı açılınca, şişmiş yüzü ve tepeden tırnağa siyah giysileriyle kabinden çıktı. "O göz damlasını alabilirim," diyerek rakuna benzeyen gözlerini sildi.

"Mendil de vereyim," dedim ve ikisini birden kızın avcuna koydum.

Burnundan gülermiş gibi bir ses çıkardı. "Ne oldum değil, ne olacağım demeli Addy. Benimle daha önce hiç konuşmamıştın."

İçten bir merakla, "Bunu dert eder miydin ki?" diye sordum. Janae bana hiç bizim gruba girmek isteyen biri gibi görünmemişti. Kenarlarda kıyılarda dolanıp aramıza girmenin bir yolunu kollayan Simon gibi değildi.

Janae lavaboda ıslattığı bir mendili gözlerine bastırırken, öfkeli bakışlarını aynadan bana yöneltti. "Yürü git ya Addy. Ne biçim bir soru bu?"

Normalde alınırdım ama artık pek alınmıyordum. "Bilmem. Aptalca bir soru herhalde. İnsanların imalarını anlamayı başaramadığımı yeni anlıyorum da."

Janae iki gözüne göz damlası sıkınca, gözlerinde yeniden rakunlar gibi siyah halkalar belirdi. Gözünü tekrar silmesi için bir mendil daha uzattım. "Neden?"

"Meğerse popüler olan Jake'miş, ben değil. Ben yalnızca onun kuyruğuymuşum."

Janae aynadan bir adım uzaklaştı. "Senden bunları duyacağımı hiç düşünmezdim."

"Ben enginim, içim kalabalık," dediğimde kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Kendi Şarkım*, Walt Whitman'ın. Simon'ın cenazesinden beri okuyorum. Çoğu kısmını anlamasam da insana tuhaf bir teselli veriyor."

Janae gözlerini silmeye devam etti. "Bence de öyle. Simon'ın en sevdiği şiirdi."

Ashton'ı ve son birkaç haftadır aklımı başıma toplamam için ne kadar uğraştığını düşündüm. Ardından Cooper'ı ve aramızda gerçek anlamda bir arkadaşlık bağı olmamasına karşın, beni okulda nasıl savunduğunu düşündüm. "Konuşacak kimsen var mı?"

Janae, "Hayır," diye mırıldanırken, gözleri yeniden doldu.

Sohbeti sürdürdüğüm için bana teşekkür etmeyeceğini tecrübelerimden biliyordum. Bir noktada durumu kabullenip derse dönmemiz gerekiyordu. "Neyse, eğer benimle konuşmak istersen vaktim bol. Yemekhanede yanım da boş. Yani işte, benden sana açık davet. Neyse, Simon için gerçekten çok üzgünüm. Görüşürüz."

Genele bakarsak bence oldukça iyi gitmişti. En azından sonlara doğru, bana hakaret etmeyi bırakmıştı.

Sınıfa döndüğümde, tarih dersi bitmek üzereydi. Derken öğle molasını bildiren zil çaldı; günün en sevdiğim kısmıydı. Cooper'a artık benimle oturmamasını söyledim çünkü çocuğun üstüne gitmelerine dayanamıyordum. Ama yalnız başıma yemek yemekten de nefret ettiğimden, öğle yemeğini atlayıp kütüphaneye gitmeye karar verdim ama tam o sırada biri bluzumun kolunu çekti.

"Selam." Bronwyn'i üstüne oturmuş blazer ceketi ve düz sandaletleriyle bu kadar şık görünce şaşırdım. Açık bıraktığı

saçları, parlak siyah katlar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Teninin pürüzsüzlüğünü fark edince, ta içimde bir kıskançlık duydum. Bahse girerim, sivilce nedir bilmiyordu. Bronwyn'i daha önce bu kadar güzel gördüğümden emin değildim, o yüzden dikkatim öyle bir dağılmıştı ki az kalsın söylediklerini kaçıracaktım. "Öğle yemeğini bizimle birlikte yemek ister misin?"

"Aa..." Başımı eğerek kıza baktım. Bronwyn'le son iki haftadır, bu okuldaki üç yılımızda geçirdiğimizden çok daha fazla zaman geçirmiştik ama buna pek arkadaşlık denemezdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii. Artık ortak şeylerimiz var, yani..." Sesi kesilen Bronwyn gözlerini kaçırınca, acaba tüm bunların arkasında benim olabileceğimi hiç düşünmüş müdür, diye merak ettim. Kesin düşünmüştü çünkü ben bazen onun için aynı şeyi düşünüyordum. Ama gözümde kötü niyetli bir dâhi, bir kötü adam karikatürü gibi canlanıyordu. Şimdiyse şirin ayakkabıları ve çekingen gülümsemesiyle karşımda dururken, bunu yapması imkânsız gelmişti.

"Tamam," diyerek, Bronwyn'in peşinden, kız kardeşinin, Yumiko Mori'nin, bir de tanımadığım uzun boylu, suratsız bir kızın oturduğu masaya yürüdüm. Aç karnına kütüphanede takılmaktan iyiydi.

Teneffüs zilinden sonra ön bahçeye çıktığımda ne haber minibüsü, ne muhabir, ne de başka bir şey görünce, Ashton'a mesaj atıp beni almasına gerek kalmadığını söyledim ve fırsattan istifade, bisikletimle evin yolunu tuttum. Hurley Caddesi'ndeki aşırı uzun kırmızı ışıkta beklerken, ayağımı kaldırıma koyup sağımdaki sıra sıra dükkânlara baktım: ucuz giysiler, ucuz mücevherler, ucuz telefonlar ve ucuz saç kesimleri. Benim altı ayda bir altmış dolara saçlarımın uçların-

dan aldırmak için gittiğim, San Diego merkezdeki kuaföre hiç benzemiyordu.

Kaskımın altında kafamı pişiren saçlarım, üstüme ağırlık yapıyordu. Yeşil yanmadan, bisikletimi kaldırıma çevirip dükkânların ortak otoparkına ilerledim. Supercuts kuaför dükkânının önündeki demirlere bisikletimi bağlayıp kaskımı çıkardıktan sonra, içeri girdim.

"Selam!" Kasanın arkasında duran benden yalnızca birkaç yaş büyük kız, kollarındaki ve omuzlarındaki renkli çiçek dövmelerini gösteren, siyah, incecik bir askılı bluz giymişti. "Uçlarından mı aldıracaksınız?"

"Kestireceğim."

"Tamam. Çok meşgul değiliz, sizi hemen alabilirim."

Beni minderleri eprimiş, ucuz siyah bir sandalye götürdü. Ellerini saçlarımda gezdirirken, ikimiz de aynadaki yansımama baktık. "Çok güzel saçların var."

Kızın elinde parlayan buklelerime baktım. "Kestirmek istiyorum."

"Birkaç santim mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hepsini."

Kız gergin bir şekilde güldü. "Omuzlarınıza kadar falan mı, yani?"

"Hepsini," diye yineledim.

Gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. "Aa, olur mu öyle şey. Saçlarınız çok güzel!" Arkamda gözden kaybolduktan sonra, yanında şefiyle geri geldi. Birkaç dakika kısık sesle fikir alışverişinde bulundular. Salonun yarısı bana bakıyordu. Acaba kaçı dün gece San Diego haberlerini izlemişti, kaçı benim yalnızca aşırı hormona maruz kalmış normal bir ergen olduğumu düşünüyordu.

Şef dikkati elden bırakmadan, "Bazen insanlar saçlarında çok büyük bir değişiklik yapmak istediklerini sanırlar ama aslında istemezler," diye söze girdi.

Kadının lafını bitirmesine izin vermedim. İnsanların bana ne istediğimi söyleyip durmasından bıkıp usanmıştım. "Siz burada saç kesiyor musunuz? Yoksa başka bir yere mi gideyim?"

Kadın açtırdığı sarı saçlarının bir tutamını çekiştirdi. "Pişman olmanı hiç istememem. Eğer görünümünü değiştirmek istiyorsan deneyebileceğin başka..."

Önümdeki tezgâhta bir makas duruyordu. Makası elime alıp kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden, saçımdan kalınca bir tutam aldığım gibi, tam kulağımın bittiği yerden kestim. Salondakilerin nefesi kesildi, aynada dövmeli kızın şaşkın gözleriyle karşılaştım.

"Düzeltin şunu," dedim, o da düzeltmeye başladı.

BÖLÜM ON ALTI

Bronwyn
12 Ekim Cuma, 19.45

Yerel haberlere çıkmamızdan dört gün sonra, olay ulusal bir boyut kazanarak, *Mikhail Powers Araştırıyor'a* çıktı.

Böyle olacağını biliyordum çünkü Mikhail'in yapımcıları bir haftadır aileme ulaşmaya çalışıyordu. Temel sağduyu ve Robin'in hukuki tavsiyeleri sağ olsun, biz adamlara yanıt vermedik. Nate de vermedi, Addy'nin dediğine göre, kendisi ve Cooper da konuşmayı kabul etmemişlerdi. Dolayısıyla, gerçekte olaya karışan insanların hiçbirinin yorumuna yer vermeyen program, on beş dakika içinde başlayacaktı.

Tabii birimiz yalan söylüyorsa, o başkaydı. Her zaman böyle bir ihtimal vardı.

Yerel haberlere çıkmak yeterince kötüydü. Belki bana öyle geliyordu ama benden her "Latin Amerika kökenli seçkin iş adamı Javier Rojas'ın kızı" diye söz edildiğinde, babamın yüzünü ekşittiğinden emindim. Bir keresinde kanalın biri uyruğu için Kolombiya yerine Şili deyince babam odayı terk etmişti. Bunca şeyi gördükçe, olayın başından beri toplamda yüzüncü

kez, keşke kimyadan D alsaydım da bunlar yaşanmasaydım dedim.

Maeve ile birlikte yatağıma yayılmış, çalar saatimin tik taklarını izleyerek, ulusun yüzkarası olarak ilk kez televizyonda görüneceğim ânı bekliyorduk. Daha doğrusu, *ben* bekliyordum. Maeve, Simon'ın yönetici sitesinde bulduğu 4chan bağlantılarını gözden geçiriyordu.

"Şuna baksana bir," diyerek dizüstü bilgisayarını bana doğru eğdi.

Uzun tartışma başlığında, geçen bahar birkaç il ötedeki bir okulda yaşanan silahlı saldırı konuşuluyordu. Bir lise ikinci sınıf öğrencisi ceketine bir tabanca saklamış, birinci zilin ardından da koridorda ateş açmıştı. Yedi öğrenci ile bir öğretmeni öldürdükten sonra, çocuk silahı kendine doğrultmuştu. Ancak birkaç yorum daha okuduktan sonra, başlığın çocuğu lanetlemek yerine övdüğünü fark ettim. Bir avuç psikopat, çocuğun yaptığına alkış tutuyordu.

"Maeve." Daha fazla okumak istemediğimden, başımı kollarımın arasına sakladım. "Bu ne yahu?"

"Simon'ın birkaç ay önce takıldığı bir forum."

Başımı kaldırıp gözlerimi kardeşime diktim. "*Simon* burada paylaşım mı yapmış? Nereden biliyorsun?"

"Dedikodu Kazanı'ndaki AnarchiSK adını kullanmış," diye yanıtladı Maeve.

Konu başlığını gözden geçirdim ama teker teker adları seçemeyeceğim kadar uzundu. "Simon olduğuna emin misin? Belki aynı adı kullanan başkaları da vardır."

"Paylaşımları gözden geçirdim, kesinlikle Simon," dedi. "Bayview'daki yerlerden, okulda katıldığı kulüplerden söz ediyor, birkaç yerde arabasının lafını ediyor." Simon'ın acayip gurur duyduğu, 1970 model bir Vosvos'u vardı. Maeve sırtını yastıklara dayayıp altdudağını kemirdi. "Bakacak çok şey var ama hepsini vaktim olunca okuyacağım."

Daha can sıkıcı bir şey düşünemiyordum. "Neden?"

"Konu başlığı saplantılı, tuhaf tiplerle dolu," dedi Maeve. "Simon burada birtakım düşmanlar edinmiş olabilir. Bakmaya değer yani." Bilgisayarını geri alırken, ekledi: "Önceki gün kütüphaneden Cooper'ın o şifreli dosyasını aldım ama açamadım. *Henüz.*"

"Kızlar." Aşağıdan annemin gergin sesi geldi. "Başlıyor."

Doğru. Tüm ailem *Mikhail Powers Araştırıyor*'u izliyordu. Dante'nin hayal bile edemeyeceği bir cehennemdi bu.

Maeve bilgisayarını kapatırken ben de doğrulup ayağa kalktım. Komodinimin içinden hafif bir vızıltı gelince, çekmeceyi açıp Nate telefonumu çıkardım. *İyi seyirler*, diyordu mesajında.

Hiç komik değil, diye yanıt verdim.

"Kaldır şunu," dedi Maeve yapmacık bir ciddiyetle. "Şimdi *zamanı değil.*"

Merdivenlerden inip salona geçtiğimizde, annem çoktan koltuğuna kurulmuştu, eline de alışılmadık bir şekilde ağzına kadar dolu bir kadeh şarap vardı. Babam tam yönetici havasına girmiş, üstünde en sevdiği yün yeleği, çevresinde de yarım düzine iletişim aygıtı vardı. Televizyon ekranında kâğıt havlu reklamı oynarken, Maeve ile yan yana kanepeye oturup *Mikhail Powers Araştırıyor*'un başlamasını bekledik.

Gerçek suç öykülerine odaklanan program, oldukça sansasyoneldi ama Mikhail'in habercilik geçmişi yüzünden, benzerlerinden daha güvenilirdi. Ana şebekelerin birinde yıllarca haber sunuculuğu yapan Mikhail, olaylara belli bir ciddiyetle yaklaşırdı.

Mikhail kalın ve otoriter sesiyle, ilgi uyandırma odaklı açılış konuşmasını yaparken, ekranda düşük çözünürlüklü polis fotoğrafları akardı.

Kaybolan genç bir anne. Ortaya çıkan ikili bir yaşam ve bir yıl sonra, herkesi şok eden bir tutuklama. Adalet sonunda yerini buldu mu?

Seçkin bir çiftin ölümü. Zan altında kalan vefakâr bir kız evlat. Acaba katilin kimliği, kızın Facebook hesabında mı gizli?

Formülü biliyordum, o yüzden bana uygulandığında hiç şaşırmamam gerekirdi.

Liseli gencin gizemli ölümü. Sırlar saklayan dört sınıf arkadaşı. Çıkmaza giren polis şimdi ne yapacak?

İçime bir korku yayılmaya başladı: Karnım ağrıyor, ciğerlerim sıkışıyordu, ağzımda bile korkunç bir tat vardı. Neredeyse iki hafta boyunca sorgulanmış, mercek altına alınmış, dillere düşmüş, yargılanmıştım. Simon'ın iddiaları hakkındaki sorularını geçiştirirken, satır aralarını okuyan öğretmenlerin ve polisin sertleşen bakışlarına maruz kalmıştım. Yeni bir felaketle karşılaşmayı, Tumblr'da Bay Camino'nun dosyalarını alırkenki görüntümün yayınlamasını veya polisin aleyhimde dava açmasını bekliyordum. Ama hiçbir şey, ulusal bir kanalda Mikhail Powers'ın omzunun üstünde beliren sınıf fotoğraflarını görmek kadar acı ve gerçek gelmiyordu.

Mikhail ve ekibi Bayview'da görüntü kaydı da almıştı ama haberin büyük bir kısmını Los Angeles stüdyosundaki parlak, krom masanın arkasından yapıyordu. Adamın pürüzsüz esmer bir teni ve koyu renk saçları vardı, gözleri anlamlı anlamlı bakıyordu. Ayrıca şu güne kadar gördüğüm, en kendine yakışanı giyen insandı. Eğer beni tek başıma yakalamayı başarsaydı, söylememem gereken her şeyi bir bir dökülürdüm kesin.

Mikhail gözlerini kameraya dikerek, "Peki, *kim* bu Bayview Dörtlüsü?" diye sordu.

Maeve, "Size ad takmışlar," diye fısıldadı ama sesi annemin duyamayacağı kadar alçak değildi.

"Maeve, bu işin komik *bir tarafı yok*," dedi annem gergin bir sesle, o sırada annemle babamın işyeri görüntüleri ekranda belirdi.

Onur öğrencisi Bronwyn Rojas, son derece başarılı bir aileden geliyor. En küçük çocuklarının hastalığı, aileyi yıllarca yıpratmış.

Acaba beklentileri karşılama baskısı, Rojas'ı kopya çekmeye mi itti? Bu yüzden Rojas, Yale'e girme şansını tamamen yitirdi mi?

Akabinde konuşan Yale sözcüsü, aslında henüz başvuruda bulunmadığımı doğruladı.

Kimse es geçilmemişti. Mikhail, Addy'nin çocukken katıldığı güzellik yarışmalarını masaya yatırdı, liselerde dopingin yaygınlığı ve bunun Cooper'ın kariyerine yapabileceği etki hakkında beyzbol uzmanlarıyla konuştu, Nate'in uyuşturucu baskınının ve şartlı tahliyeye çevrilmiş cezasının ayrıntılarına girdi.

Maeve kulağıma, "Haksızlık bu," diye fısıldadı. "Babasının ayyaşlığından ve annesinin ölümünden hiç söz etmiyorlar. Bağlam nerede kaldı?"

"Böyle bir şeyi istemezdi zaten," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Programın geri kalanını koltuğuma sinmiş izlerken, Kanıtlanana Kadar'dan bir avukat ile yapılan görüşmeyi verdiler. Hiçbirimizin avukatı konuşmaya yanaşmadığından, Mikhail'in ekibi konu uzmanı olarak Kanıtlanana Kadar'ın kapısını çalmıştı. Konuştukları avukat, Eli Kleinfelter benden on yaş bile büyük görünmüyordu. Asi kıvırcık saçları, seyrek bir keçisakalı ve derin bakışlı gözleri vardı.

Avukat, "Eğer avukatları olsaydım, şunu derdim," deyince kendimi tutamayıp öne eğildim. "Tüm dikkatler bu dört çocuğun üstünde. Haftalar süren soruşturmadan sonra, herhangi bir suçla bağlantılarını kanıtlayan bir şey bulunamamasına karşın, adları lekeleniyor. Oysa odada beşinci bir çocuk daha vardı, öyle değil mi? Üstelik görünüşe göre, o çocuğun düşmanları dörtle sınırlı değildi. Söyleyin öyleyse. *Başka* kimin gerekçesi vardı? Başka hangi hikâye *yayınlanmadı*? Ben buraya bakardım."

Maeve her hecesini bastıra bastıra, "Kesinlikle," dedi.

"Ayrıca, Dedikodu Kazanı yönetici hesabına Simon'dan başkasının erişemediğini varsayamazsınız," diye sürdürdü Eli.

"Simon ölmeden önce, yönetici hesabına giren herhangi biri, o paylaşımları görmüş veya değiştirmiş olabilir."

Maeve'e baktım ama bu kez çıtı çıkmıyordu. Yüzünde yarım bir gülümsemeyle, öylece ekrana bakıyordu.

Gecenin kalanında, Eli'yın sözlerini düşünmeden edemedim. Nate ile telefonda dikkatimi vermeden *Ölüm Oyunu* izlerken bile aklımdan çıkmıyordu, üstelik bu film Nate'in sevdiği çoğu filmden iyiydi. Fakat *Mikhail Powers Araştırıyor* ile pazartesi günkü alışveriş merkezi gezimiz arasında gidip gelmekten (bu arada hapse gireceğimi düşünmediğim zamanlarda durmaksızın birlikte geçirdiğimiz o anları düşünüyordum), bir türlü konsantre olamıyordum. Beynimde yer kapmak için savaşan başka bir sürü düşünce vardı.

Nate beni öpecekti, değil mi? Ben de öpmesini istedim. Öyleyse neden öpüşmedik?

Eli sonunda söyledi. Neden kimse başka şüphelilere bakmıyor?

Acaba Nate beni arkadaş gözüyle mi görüyor?

Mikhail Powers, araştırmalarını bir dizi olarak yayınlar, yani işler iyice sarpa saracak.

Nate ile zaten korkunç bir çift olurduk. Herhalde.

Az önce People *dergisi bana ciddi ciddi e-posta mı atmıştı?*

Nate sonunda, "O koca beyninde neler dönüyor Bronwyn?" diye sordu.

Çok şey. Çoğunu da paylaşmamam gerekirdi sanırım. "Eli Kleinfelter ile konuşmak istiyorum," dedim. Nate'ten yanıt gelmeyince de, "Seninle ilgili değil," dedim. "Genel olarak. Düşünce tarzı ilgimi çekti."

"Senin zaten avukatın var. Sence ikinci bir görüş almanı ister mi?"

İstemeyeceğini biliyordum. Robin, önleme ve savunma stratejilerinden başka bir şey düşünmüyordu. *Kimseye sana karşı kullanabilecekleri bir şey verme.* "Beni temsil etmesini falan

isteyecek değilim. Yalnızca konuşmak istiyorum. Belki haftaya telefon açarım."

"Sen hiç durmak bilmiyorsun, değil mi?"

Bu, kulağa iltifat gibi gelmiyordu. "Evet," diye itiraf ederken, acaba Nate'in geçen gün bana gösterdiği o tuhaf ilgiyi söndürdüm mü diye merak ettim.

Shogo'nun, Shuya ve Noriko'yu ölmüş gibi göstermesini seyrederken, Nate'in çıtı çıkmıyordu. "Kötü bir şey değil," dedi sonunda. "Ama bana hâlâ borçlusun, birlikte *Ringu*'nun sonunu izleyeceğiz."

Kan dolaşımımda minicik elektriklenmeler hissettim. *İlgisi sönmedi demek ki? Belki can çekişiyordur.* "Biliyorum ama lojistik açıdan biraz zor. Hele de adımız çıkmışken."

"Burada şu an hiç haber minibüsü yok."

Bunu çok düşünmüştüm. Bana ilk sorduğundan bu yana, belki yirmi otuz kez düşünmüştüm. Ayrıca, Nate ile aramızda neler olduğunu tam anlamasam da bir şeyi çok iyi biliyordum: Bu konuşma nereye giderse gitsin, gecenin bir yarısı arabama binip onun evine gitmeyecektim. Nate'e son derece akla yatkın gerekçelerimi bir bir saymaya başladım, mesela Volvo'nun motorunun gürültüsünün annemleri uyandıracağını söyledim. O ise bana, "Ben gelip seni alırdım," dedi.

Tavana bakarak iç çektim. Böyle durumlarda nasıl davranacağımı pek bilmiyordum çünkü bugüne dek bunları yalnızca kafamın içinde yaşadım. "Sabahın birinde sizin eve gelmek tuhaf geliyor, Nate Yani, işte... film seyretmekten farklı bir şey bu. Hem seni... hımm, birlikte film seyredecek kadar iyi tanımıyorum." Aman Tanrım. İşte bu yüzden insanlar birileriyle çıkmak için lise son sınıfa kadar beklememeliydiler. Yanıt vermesini beklerken, yüzüm alev alev yanıyordu; beni göremiyordu çok şükür.

"Bronwyn." Nate beklediğim gibi alaylı bir sesle konuşmuyordu. "Seni film *izlemeyelim* diye çağırmıyorum. Yani, sen

isteseydin elbette hayır demezdim. İnan bana. Ama seni gece yarısından sonra çağırmamın en büyük nedeni, gündüzleri evimin berbat halde olması. Gündüz gelirsen, halini sen de görürsün ama hiç tavsiye etmem. Ayrıca babam da ortalıkta olur. Ben de senin... biliyorsun işte, babamla karşı karşıya gelmeni istemem."

Kalbim tekledi. "Ben aldırış etmem."

"Ben ederim."

"Tamam." Nate'in kendi dünyasını hangi kurallarla yönettiğini tam anlamıyordum ama bir kereliğine kendi işime bakıp neyin önemli, neyin önemsiz olduğu konusundaki görüşlerimi paylaşmayacaktım. "Başka bir yol buluruz."

Cooper

13 Ekim Cumartesi, 16.35

Birinden ayrılmak için iyi bir yer yoktu ama en azından evin salonu insanın özeliydi ve sonrasında bir yere gitmek zorunda kalmazdınız. O yüzden ben de Keely'ye haberi salonda verdim.

Ninemin söyledikleri yüzünden değildi, zaten bir süredir düşünüyordum. Keely pek çok açıdan harika bir insandı ama bana göre biri değildi ve bunu bile bile kızı peşimden sürükleyemezdim.

Keely bir açıklama istiyordu, benimse iyi bir açıklamam yoktu. "Soruşturma yüzündense, umurumda değil ki!" dedi gözyaşları içinde. "Ben ne olursa olsun, senin arkandayım."

"Hayır, değil," dedim. En azından *sırf* o yüzden değildi.

"O aptal Tumblr paylaşımının da tek kelimesine inanmıyorum."

"Biliyorum Keely. Bunu çok takdir ediyorum, gerçekten."

Bu sabah, medyadaki haberin çığırtkanlığını yapan yeni bir paylaşım yayınlanmıştı:

> *Mikhail Powers Araştırıyor* sayfasında Bayview Dörtlüsü hakkında binlerce yorum yapıldı. (Bu arada amma sıkıcı isim. Birinci sınıf bir haber dergisinden daha iyisini beklerdim.) Kimi hapis istedi, kimi günümüz çocuklarının şımarıklığından ve her şeyi hakkı sanmasından dem vurarak, olayı bu durumun bir örneği olarak gösterdi.
>
> Harika bir öykü: eli yüzü düzgün, başarılı dört öğrenci cinayet soruşturmasına alınıyor ve hiçbiri göründüğü gibi çıkmıyor.
>
> Şimdi top sizde, Bayview Polis Teşkilatı. Belki Simon'ın eski gönderilerine birazcık daha yakından bakmanızın zamanı gelmiştir. Belki Bayview Dörtlüsü hakkında bir takım ilginç ipuçları bulabilirşiniz.
>
> Benden söylemesi.

Son kısım kanımı dondurdu. Simon daha önce benim hakkımda hiçbir şey yazmamıştı ama iması hoşuma gitmedi. O iç bulandırıcı, yakında bir şeyler olacakmış hissinden de hoşlanmıyordum.

"O halde neden böyle yapıyorsun?" Keely başını ellerinin arasına almıştı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Çok güzel ağlıyordu; yüzünde ne bir kızarıklık ne bir leke vardı. Yaşlı, kara gözlerini üstüme çevirdi. "Vanessa mı bir şey söyledi?"

"Kim, ne? Vanessa mı? *O* bana ne söyleyecekti ki?"

"Addy ile hâlâ konuştuğum için dırdır edip duruyordu, sana da biz çıkmaya başlamadan önce yaşanan bir şeyi anlatacaktı ama umursaman gereken bir şey değil, eski bir olay." Beklenti içinde bana baktı ama yüzümdeki ifadesizlik kızı deli

ediyordu anlaşılan. "Belki de umursaman *gerekir*, böylece benimle ilgili *bir şeyi* umursamış olursun. Jake'in tavırlarını yerden yere vuruyorsun, Cooper ama onun en azından duyguları var, robot değil. Umursadığın kız başkasıyla takıldığında, kıskanman normaldir."

"Biliyorum."

Keely biraz bekledikten sonra, alaylı alaylı güldü. "Sebebi de bu değil mi? Biraz olsun merak etmiyorsun. Beni ne önemsiyorsun ne de sahipleniyorsun. Sikinde değilim."

Öyle bir noktadaydık ki ne söylesem yanlış kaçacaktı. "Özür dilerim Keely."

Gözlerimin içine bakarak pat diye, "Nate ile takıldım," dedi. Kabul etmem gerekirdi ki gerçekten şaşırmıştım. "Birinci sınıfın son gecesinde, Luis'in partisindeydik. Simon tüm gece peşimde dolanmıştı, canıma tak etmişti. Sonra Nate gelince, aman, ne olacaksa olsun dedim. Hoş çocuk, öyle değil mi? *Hovardanın* teki olsa da." Yüzünde acı bir ifadeyle zoraki bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca öpüştük. Çoğunlukla o gece. Birkaç hafta sonra da sen bana çıkma teklif ettin." Yeniden o derin bakışıyla yüzüme baktı ama nereye varmaya çalıştığını anlamadım.

"Yani, ikimizle de aynı anda mı birlikteydin?"

"Bu seni rahatsız eder miydi?"

Bu konuşmadan bir şey çıkarmamı istiyordu. Keşke ne istediğini anlayabilseydim de ona istediğini verseydim çünkü kıza haksızlık ettiğimin farkındaydım. Kara gözlerini gözlerime dikmişti; yanakları kızarmış, dudakları da hafif aralanmıştı. Gerçekten çok güzeldi, hata ettiğimi söylesem beni tekrar kabul eder, ben de Bayview'ın en kıskanılan erkeği olmaya devam ederdim. "Sanırım hoşuma gitmezdi..." diye başladım ama kahkahayla karışık bir hıçkırıkla lafımı kesti.

"Of, Tanrım, Cooper. *Yüzünün* haline bak. Gerçekten zerre kadar umurunda değil ya. Neyse, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen bana çıkma teklif eder etmez Nate'le takılmayı

bıraktım." Yeniden ağlamaya başlayınca, kendimi dünyanın en adi herifi gibi hissettim. "Eğer Simon'ı seçseydim her şeyini verirdi. Sen bunun bir seçim meselesi *olduğunu* bile anlamadın. Çünkü insanlar hep seni seçer, öyle değil mi? İnsanlar hep beni de seçerdi. Ama sonra sen çıkageldin ve bana kendimi görünmez hissettirdin."

"Keely, ben böyle olsun istemedim..."

Artık beni dinlemiyordu. "Hiç umurunda olmadı, değil mi? Oyuncu seçim maçları sezonunda doğru aksesuarı takmak istedin yalnızca."

"Haksızlık ediyorsun."

"Her şey yalandan ibaretti, değil mi Cooper? Ben, fastball'ın..."

"Ben *hiçbir zaman* doping yapmadım," diye atıldım ani bir öfkeyle.

Keely yine boğuk bir kahkaha attı. "Neyse, en azından tutkulu olduğun *bir şey* var."

"Ben gidiyorum." Apar topar ayağa kalktım. Damarlarım adrenalinle doluydu. Söylememem gereken bir şey söylemeden Keely'yi kapıya kadar geçirdim. Simon'ın suçlamaları ortaya çıktıktan sonra test yapmışlardı, temiz çıkmıştım. Bir kere de yazın, California San Diego Üniversitesi (UCSD) spor tıp merkezinde, antrenman rejimimi oluşturmadan önce yapılan kapsamlı sağlık taramasının bir parçası olarak teste girmiştim. Ama hepsi buydu, yüklü miktarda doping insanın bünyesinden haftalar içinde atıldığından, lekeden tam anlamıyla kurtulamıyordum. Koç Ruffalo'ya suçlamalarda gerçeklik payı bulunmadığını söyledim, o da şimdilik üniversitelerle teması durdurdu. Artık haberler döngüsünün bir parçasıydık, yani çok geçmeden herkes her şeyi duyacaktı.

Keely'nin de hakkı vardı, bu konu beni ilişkimizden çok daha fazla endişelendiriyordu. Kıza yarım ağız bir özürden fazlasını borçluydum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

Addy
15 Ekim Pazartesi, 12.15

Gerçek suç kapsamında cinsiyetçilik ölmemişti, varlığını sürdürüyordu çünkü Bronwyn ile biz kamuoyunda Cooper ile Nate kadar popüler değildik. *Özellikle* de Nate kadar. Sosyal medyada bizim hakkımızda paylaşımlarda bulunan, ergenlik çağı arifesindeki tüm kızlar Nate'e bayılıyordu. Çocuğun uyuşturucu satıcılığından hüküm giymesi kimin umurundaydı ki? Hülyalı hülyalı bakıyordu ya, yeterdi.

Okulda da durum aynıydı. Bronwyn ile ikimiz dışlanıyorduk; Bronwyn'in arkadaşları, kız kardeşi ve Janae dışında bizimle pek konuşan yoktu. Yalnızca arkamızdan fısıldaşıyorlardı. Fakat Cooper her zamanki gibi popülerdi. Nate de... Yani, Nate hiçbir zaman tam anlamıyla popüler olmamıştı. Ama insanların ne düşündüğünü takmayan bir hali vardı, hâlâ da öyleydi.

"Addy, kaldır şunu artık. Görmek istemiyorum."

Bronwyn gözlerini devirdi ama pek kızmış gibi bir hali yoktu. Sanırım artık arkadaş sayılırdık, yani en azından size

komplo kurmadığından yüzde yüz emin olmadığınız biriyle ne kadar arkadaş sayılabilirseniz, o kadar arkadaştık.

Fakat ben hakkımızda çıkan her haberi takıntılı bir şekilde takip ederken, Bronwyn böyle bir ihtiyaç duymuyordu. Ben de ona her şeyi göstermiyordum, hele ailesinin ırkına dil uzatan o korkunç yorumları paylaşmıyordum. Yaşadığı kâbusa bir katman daha eklemeye gerek yoktu. O yüzden, Janae'ye bulduğum olumlu makalelerden birini gösterdim. "Baksana. Cooper'ın spor salonundan çıkarkenki fotoğrafı, *BuzzFeed*'de en çok paylaşılan konu olmuş."

Janae korkunç görünüyordu. Tuvaletteki karşılaşmamızdan beri çok kilo kaybetmişti, her zamankinden de ürkek bir hali vardı. Öğle yemeğini neden bizimle yediğini anlamıyordum çünkü çoğu zaman ağzını bıçak açmıyordu. Ama şimdi cesaretle telefonuma bakıyordu. "Güzel çıkmış, bence."

Kate bana sert bir bakış attı. "Kaldırır mısın şunu?" Kaldırdım ama içimden de kıza hareket çektim. Yumiko iyi bir kızdı ama Kate'i gördükçe, Vanessa'yı özlüyordum.

Hayır. Yalanın dik alası. Vanessa'dan *nefret ediyordum*. Zorbalık ederek benim eski grubumun merkezine kurulmuştu, sanki çiftlermiş gibi, Jake'e de el koymuştu. Gerçi Jake'in pek ilgilendiğini görmüyordum. Saçlarımı kesmek Jake'ten vazgeçmek gibiydi çünkü saçlarım olmasaydı, Jake üç yıl önce beni fark etmezdi. Ama umudumu yitirdim diye, aldırmıyor da değildim.

Öğle yemeğinden sonra, coğrafya dersine gidip, benden yana pek bakmayan laboratuvar partnerimin yanıma oturdum. "Hemen yerleşmeyin," diye uyardı Bayan Mara. "Bugün yerleri değiştiriyoruz. Bir süredir hep aynı partnerle çalışıyorsunuz, şimdi eş değiştirelim." Karışık direktifler verdi; kimi sola kaydı, kimi sağa, kimimiz de yerimizde kaldık, sonunda yanıma TJ oturana kadar süreç pek ilgimi çekmedi.

Burnu çok daha iyi görünüyordu ama eski haline dönece-

ğinden şüpheliydim. Süklüm püklüm gülümseyerek önümüzdeki kaya tepsisini çekti. "Kusura bakma. Bu herhalde en kötü kâbusundur."

Abartma TJ, diye geçirdim içimden. Kâbuslarımda hiçbir yeri yoktu. O yazlık evde onunla yattım diye kendimi suçlamakla geçirdiğim onca ay, şimdi bir ömür uzaktaydı sanki. "Önemli değil."

Önümüzdeki kayaları sessizce gruplara ayırırken TJ, "Saçın güzel olmuş," dedi.

Burnumdan güldüm. "Ya, tabii." Bana karşı yanlı davrandığı için Ashton'ı istisna kabul edersek, saçımı *kimse* beğenmemişti. Annem dehşete düştü. Ertesi gün eski arkadaşlarım beni görünce uluorta güldüler. Keely bile sırıttı. Hemen Luis'in yanına geçti, sanki Cooper'ı elde edemiyorsam, tutucusuyla yetinirim diyen bir tavrı vardı. Luis, Keely için Olivia'yı terk etmişti ama kimse *buna* bir tepki göstermemişti.

"Ciddiyim. Yüzün ortaya çıkmış. Emma Watson'ın sarışın haline benziyorsun."

Doğru değildi ama hiç değilse kibar davranıyordu. Kayalardan birini başparmağımla işaretparmağım arasında sıkıştırıp gözlerimi kıstım. "Ne dersin? Volkanik mi, tortul mu?"

TJ omuzlarını silkti. "Aradaki farkı anlayamıyorum."

Tahmin yürüterek, kayayı volkanikler yığınına koydum. "TJ, eğer ben bile kayalarla ilgilenmeyi başarabiliyorsam, eminim sen de biraz çabalayabilirsin."

Gözlerini kırpıştırarak, şaşkınlıkla bana baktıktan sonra sırıttı. "*Ha şöyle.*"

"Ne?"

Herkes önündeki kayalara gömülmüştü ama TJ yine de sesini alçalttı. "O gün... şey, plajda ilk kez takıldığımızda, çok eğlenceliydin. Ama seni o günden sonraki her görüşümde... hep pasiftin. Jake'in her dediğine evet diyordun."

Gözlerimi önümdeki tepsiye diktim. "Kabalık ediyorsun."

TJ'in sesi yumuşaktı. "Özür dilerim ama senin neden böyle geri plana çekildiğini hiç anlayamamıştım. Seninle çok eğlenmiştim." Öfkeli bakışlarımı yakalayınca aceleyle ekledi: "*O anlamda* değil. Yani, şey, evet, o anlamda da öyle ama aynı zamanda... Ya neyse, boş ver. Ben susayım artık."

"İyi fikir," diye mırıldandım. Bir avuç kayayı önüne koyarak, "Şunları ayırır mısın?" dedim.

TJ'in "geri plana çekildiğim" hakkındaki yorumu canımı yakmadı değil. Doğru söylediğini biliyordum. Ama geri kalanına pek akıl erdiremiyordum. Daha önce kimse eğlenceli olduğumu ya da benimle çok eğlendiğini söylememişti. Şu ana kadar, TJ'in beni yeniden yalnız yakalamaya hayır demeyeceğini, benimle de o yüzden hâlâ konuştuğunu düşünüyordum. O günün fiziksel temas içermeyen kısmında gerçekten iyi vakit geçirmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Dersin sonuna kadar, kayaların sınıfı konusunda birbirimize katılmak veya karşı çıkmak dışında hiç konuşmadık, zil çalınca da sırt çantamı kaptığım gibi, arkama bir bakış bile atmadan koridora çıktım.

Derken arkamdan gelen bir sesle, görünmez bir duvara çarpmışım gibi durdum. "Addy."

Arkamı dönerken omuzlarım gerildi. O gün dolabının önünde bana ağzımın payını verdiğinden beri Jake ile konuşmayı denememiştim, şimdiyse bana söyleyeceklerinden korkuyordum.

"Nasılsın?" diye sordu.

Neredeyse gülecektim. "Biliyorsun ya. *İyi değilim.*"

Jake'in ifadesini okuyamıyordum. Kızgın görünmüyordu ama gülümsemiyordu da. Nedense farklı görünüyordu. Büyümüş gibi miydi? Pek sayılmaz ama... biraz daha erkeksi gibi. Neredeyse iki haftadır beni görmezden gelmişken, şimdi durup dururken neyin beni görünür kıldığını anlamıyordum. "İşler sarpa sarıyor herhalde," dedi. "Cooper sessizliğe gömüldü.

Acaba..." duraklayarak, sırt çantasını bir omzundan ötekine geçirdi. "Bir ara konuşmak ister misin?"

Boğazım keskin bir şey yutmuşum gibi acıdı. *İster miyim*? Jake bir yanıt bekliyordu, içimden silkindim. Elbette isterdim. Bu olay yaşandığından beri tüm istediğim buydu. "Evet."

"Tamam. Bugün öğleden sonra olur mu? Sana mesaj atarım." Gözlerime bakarken hâlâ gülümsemiyordu. "Tanrım, saçına alışamıyorum. Hiç kendine benzemiyorsun," diye ekledi.

Tam *biliyorum* diyecekken, TJ'in sözleri aklıma geldi. *Hep pasiftin. Jake'in her dediğine evet diyordun.* "Ama benim işte," dedim ve Jake'in göz temasını bozmasına fırsat vermeden dönüp gittim.

Nate
15 Ekim Pazartesi, 15.15

Bronwyn yanımdaki kayanın üstüne kurulmuş, dizlerinin üstündeki eteğini düzelterek karşımızdaki ağaçların tepelerine bakıyordu. "Daha önce Marhall Tepesi'ne hiç çıkmamıştım," dedi.

Şaşırmadım. Okuldan çıkınca içinden geçtiğimiz ağaçlığa bakan Marshall Tepesi aslında bir tepeden çok, topraktan fırlamış bir kayaydı ve güya Bayview'ın en iyi manzarasına sahipti. Aynı zamanda içki içmek, uyuşturucu kullanmak ve oynaşmak için de çok gelinen bir yerdi ama pazartesi öğleden sonra saat üçte değil. Eminim Bronwyn'in hafta sonu burada neler yaşandığından hiç haberi yoktu. "Umarım gerçeği de reklamı gibidir," dedim.

Gülümsedi. "Mikhail Powers ekibinin pususuna düşmekten iyidir." Bugün ekibi okulun önünde görünce, yine arkadan sıvıştık. Hâlâ ağaçlıkta kazık çakmayı akıl edememelerine

şaşırıyordum. Geçtiğimiz hafta adımızın ne kadar duyulduğu düşünülürse, alışveriş merkezine gitmek iyi bir fikir gibi görünmemişti, biz de buraya geldik.

Bronwyn bakışlarını yere eğmiş, yanımızdaki kayanın üstünde yaprak taşıyan bir karınca sürüsünü izliyordu. Gerginmiş gibi dudaklarını yaladığını görünce, biraz yanına yaklaştım. Bronwyn'le geçirdiğim zamanın çoğu telefondaydı, o yüzden yüz yüzeyken ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Eli Kleinfelter'ı aradım," dedi. "Kanıtlanana Kadar'dan."

Ya. Demek düşündüğü *buymuş*. Geri çekildim. "Peki."

"Enteresan bir sohbetti," dedi. "Aramamı iyi karşıladı, hiç şaşırmış gibi değildi. Aradığımı kimseye söylemeyeceğine söz verdi."

Parlak zekâsına karşın, Bronwyn bazen ufak bir çocuk gibi olabiliyordu. "Sözünün ne değeri var ki?" diye sordum. "Adam senin avukatın değil. Televizyonda biraz daha boy göstermek istese Mikhail Powers'a senin hakkında konuşabilir."

Bronwyn her şeyi halletmiş gibi, "Yapmaz," dedi sakin bir sesle. "Hem zaten hiçbir şey söylemedim. Benim hakkımda hiç konuşmadık. Yalnızca soruşturmanın şimdiye kadarki gidişatı hakkında ne düşündüğü sordum."

"Ee?"

"İşte, televizyonda söylediklerinin bir kısmını tekrarladı. Simon hakkında daha fazla konuşulmamasına şaşıyormuş. Simon'ınki gibi bir uygulamayı yöneten birinin, o süreçte pek çok düşman edineceğini, o düşmanların da günah keçisi olarak seve seve bizi kullanacağını düşünüyormuş. O olsa, uygulamadaki en zarar verici hikâyelere ve zarar gören çocuklara bakarmış. Bir de genel olarak Simon'a bakarmış. Maeve'in 4chan'de yaptığı gibi mesela."

"En iyi savunma saldırıdır yani?" dedim.

"Doğru. Ayrıca bizim avukatlar, Simon'ı bizden başka kimsenin, mesela Bay Avery'nin, zehirlemiş olamayacağı teorisini

çürütmek için yeterince çabalamıyormuş." Sesinde gizli bir gurur vardı. "Eli benim dediğimin aynısını söyledi; bardakları kurcalamak ve çantalarımıza telefon yerleştirmek için, en çok Bay Avery'nin fırsatı vardı ama polis adamı birkaç kez sorguladı ve bir daha da rahatsız etmedi."

Omuzlarımı silktim. "Gerekçesi ne peki?"

"Teknofobi," dedi Bronwyn. Ben gülünce de dik dik baktı. "Teknoloji korkusu diye bir şey *var*. Her neyse, bu zaten yalnızca bir fikir. Eli ayrıca birinin araba kazasından istifade sınıfa girmiş olabileceğini de söyledi."

Kaşlarımı çattım. "O kadar uzun süre pencerede durmadık. Kapı açılsa duyardık."

"Duyar mıydık? Belki de duymazdık. Duymamış olmamız mümkün, Eli onu demek istiyor. Ayrıca enteresan bir şey daha söyledi." Bronwyn ufak bir kaya parçası alıp dalgın dalgın elinde hoplattı. "Avukatımız o olsa, o araba kazasına da bakarmış. Zamanlaması şüphe çekiciymiş."

"Yani?"

"İşte, daha önce söylediği şeye varıyoruz; biz arabaları izlerken, kazanın gerçekleşeceğini bilen biri kapıyı açmış olabilir."

"Araba kazasının *planlandığını* mı düşünüyor?" Gözlerimi Bronwyn'e diktim, o ise bakışlarımdan kaçarak elindeki kaya parçasını altımızdaki ağaçlara fırlattı. "Yani diyorsun ki, dikkatimizi dağıtmak için otoparkta ufak çaplı bir trafik kazası düzenleyen biri, çaktırmadan ceza sınıfına girip Simon'ın bardağına fıstık yağı koydu. Yani, bizimle birlikte sınıfta olmasa, büyük ihtimalle Simon'ın o bardakla su içtiğini bilemeyecek biri bunu yaptı, sonra da aptal olduğu için, bardağı öylece ortada bıraktı, öyle mi?"

"Eğer bizi zan altında bırakmak istiyorsa aptallık sayılmaz," dedi Bronwyn. "Ama bizden birinin, bir yolunu bulup o bardaktan kurtulmak varken, orada bırakması aptallık

olurdu. Olaydan hemen sonra kimse üstümüzü aramadı, o yüzden şansımız vardı."

"Odanın dışındaki biri, Simon'ın bir bardakla su içtiğini nasıl bilebilir ki?"

"Tumblr paylaşımında dendiği gibi işte. Simon hep su içerdi, öyle değil mi? Kapının dışında durmuş, camdan izlemiş olabilir. Eli öyle dedi en azından."

"Tabii ya, *Eli* öyle diyorsa." Bronwyn neden bu herifi bir hukuk tanrısı gibi görüyordu, anlamıyordum. Yaşı yirmi beşten büyük olamazdı. "Anlaşılan kafası aptal saptal teorilerle dolu."

Kendimi bir tartışmaya hazırladım ama Bronwyn oltaya gelmedi. Parmaklarını aramızdaki kayanın üstünde gezdirerek, "Olabilir," dedi. "Ama son günlerde bu konuyu çok düşündüm. Odadan birinin yaptığını sanmıyorum Nate. Gerçekten, hiç sanmıyorum. Bu hafta Addy'yi biraz tanıma fırsatı buldum..." Yüzümdeki kuşkulu bakışı görünce, ellerini havaya kaldırdı. "Aniden Addy uzmanı falan olduğumu söylemiyorum tabii ama o kızın gerçekten Simon'a herhangi bir şey yaptığını gözümün önüne getiremiyorum."

"Cooper'a ne demeli? Çocuk kesin bir şey saklıyor."

"Cooper katil değil." Bronwyn'in kendinden emin konuşması, nedense tepemi attırdı.

"Nereden biliyorsun? Şimdi çok yakınsınız diye mi? Kabullen Bronwyn, hiçbirimiz gerçekte birbirimizi tanımıyoruz. Tanrım, *sen de* yapmış olabilirsin. Böyle karışık bir şeyi planlayıp, paçayı sıyıracak kadar zekisin."

Şaka yapmıştım ama Bronwyn kaskatı kesildi. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" Yanakları kızarınca, yüzünde her zaman dizlerimin bağını çözen o ifade belirdi. *Bir gün nasıl güzelleştiğine şaşıracaksın.* Annem Bronwyn için böyle derdi.

Annem yanılmıştı gerçi. Bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu.

"Eli kendisi demedi mi?" dedim. "Her şey mümkündür.

Belki buraya beni tepeden aşağı yuvarlayıp boynumu kırmak için getirmişsindir."

"Buraya beni *sen* getirdin," dedi Bronwyn. Derken gözleri fal taşı gibi açılınca güldüm.

"Hadi canım, yapma. Sen ciddi ciddi... Bronwyn burada eğim bile yok. Seni şu kayadan aşağı ittirmek pek şeytani bir plan sayılmaz, olsa olsa bileğin burkulur."

"Hiç komik değil," dedi Bronwyn ama dudaklarında bir gülümseme kıpırtısı belirdi. Akşamüstü güneşi, siyah saçlarına altın yaldızlar dökünce bir an nefesim kesildi.

Tanrım. Bu kız yok muydu...

Ayağa kalkıp elimi uzattım. Bana kuşkulu bir bakış attı ama yine de elimi tutup onu ayağa kaldırmama izin verdi. Öteki elimi havaya kaldırdım. "Bronwyn Rojas, seni bugün veya gelecekteki herhangi bir gün asla öldürmeyeceğime tüm ciddiyetimle yemin ediyorum. Anlaştık mı?"

İyice kızararak, "Saçmalıyorsun," diye mırıldandı.

"Anlaşılan sen beni öldürmeyeceğine söz vermekten kaçınıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Buraya getirdiğin bütün kızlara aynı şeyi söylüyor musun?"

Vay. Galiba Marshall Tepesi'nin ününü biliyordu.

Aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştım. "Soruma hâlâ yanıt vermedin."

Bronwyn öne eğilerek dudaklarını kulağıma uzattı. O kadar yakınımdaydı ki, fısıldarken resmen kalp atışlarını duyuyordum. "Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum."

"Çok baştan çıkarıcı." Espri yapmak niyetindeydim ama sesim genzimden çıktı, Bronwyn de dudaklarını aralayınca, gülmesine fırsat vermeden onu öptüm. Yüzünü avuçlarıma alıp parmaklarımla yanaklarını ve çenesini kavrarken, içime dalga dalga bir enerji yayıldı. Kalbimin böyle hızlı atmasının nedeni adrenalin olmalıydı ya da aramızdaki "bunu başka kimse an-

layamaz" bağı. Belki de yumuşak dudakları, elma kokulu saçları ve kollarını sanki bırakmaya dayanamazmış gibi boynuma dolayışıydı kalbimi çarptıran. Her halükârda, o beni bırakana kadar Bronwyn'i öpmeyi sürdürdüm. Bronwyn geriye doğru bir adım atınca da bu kadarı yeterli gelmediğinden, onu tekrar kendime çekmeye çalıştım.

"Nate, telefonum," deyince ısrarla çalan ahenksiz mesaj tonunu ilk kez fark ettim. "Kardeşim."

"Kardeşin bekleyebilir," dedim ve elimi Bronwyn'in saçlarına geçirip çenesini öperek boynuna indim. Karşımda titreyerek, boğazından hafif bir ses çıkarması hoşuma gitti.

"Ama..." Parmak uçlarını ensemde gezdirdi. "Önemli olmasa mesaj çekip durmazdı."

Bahanemiz Maeve'di; sözde Bronwyn ile birlikte Yumiko'nun evindeydi, o yüzden istemeye istemeye geri çekilerek, Bronwyn'in eğilip çantasından telefonunu almasına izin verdim. Ekrana bakınca nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Annem de aramış. Robin'in dediğine göre polis karakola gelmemi istemiş. Tam olarak şöyle demiş: '*Birkaç şeyin üstünden geçmek*' istiyorlarmış."

"Muhtemelen aynı saçmalıklardır." Hiç öyle hissetmesem de sakin bir sesle konuşmayı başardım.

"Seni aradılar mı?" diye sordu. Sanki beni de aradıklarını umduğu için, kendinden nefret ediyormuş gibi bir hali vardı.

Telefonumun çaldığını duymadım ama yine de cebimden çıkarıp baktım. "Hayır."

Başını sallayarak, birbiri üstüne mesaj yazmaya başladı. "Maeve'e beni buradan almasını söyleyeyim mi?"

"Bizim evde buluşalım. Burası ile karakolun tam ortasında." Cümlem biter bitmez, söylediğime pişman oldum; Bronwyn'in hâlâ gündüz gözüyle yaşadığım semte uğramasını istemiyordum ama en uygun seçeneğimiz buydu. Hem içeri girmek zorunda değildik.

Bronwyn dudaklarını ısırdı. "Ya muhabirler de oradaysa?"

"Değillerdir. Kimsenin ortalıkta dolaşmadığını anlamışlardır." Hâlâ endişeli göründüğü için, "Bak, komşumuzun önüne park edip yürürüz," diye ekledim. "Eğer görünürde biri varsa seni başka bir yere götürürüm. Ama güven bana, bir sorun çıkmaz."

Bronwyn, Maeve'e adresimi mesaj attıktan sonra, ağaçlığın kenarında motorumu bıraktığım yere yürüdük. Kaskı takmasına yardım ettim, o da arkama binip kollarını belime doladı ve motoru çalıştırdım.

Düşük bir hızla dar ve kavisli yan yollardan geçerek, bizim sokağa çıktım. Komşumun paslı Chevrolet'si, son beş yıldır olduğu gibi garaj yolunda duruyordu. Arabanın yanına park edip Bronwyn'in inmesini bekledikten sonra, el ele komşumun bahçesinden bizimkine yürüdük. Yaklaştıkça evi Bronwyn'in gözlerinden görerek, geçen sene bir ara çimleri biçme zahmetine girmediğime hayıflandım.

Aniden Bronwyn nefesi kesilerek, olduğu yerde kalakaldı ama bizim diz boyu çimenlere bakmıyordu. "Nate, kapıda biri var."

Ben de durup sokakta haber minibüsü var mı diye baktım ama bir tane bile yoktu. Yalnızca evimizin önüne park etmiş, hurda bir Kia vardı. Belki kamuflaj işinde iyiye gidiyorlardı. "Burada kal," dedim ama Bronwyn de kapıdaki kişiyi daha iyi görebilmek için, benimle birlikte garaj yoluna yaklaştı.

Kapıdaki muhabir falan değildi.

Boğazım kururken, başım zonklamaya başladı. Zile basan kadın arkasına döndü; beni görünce ağzı biraz açıldı. Hâlâ yanımda yürüyen Bronwyn elimi bıraktı. Tek başıma yürümeye devam ettim.

Konuşurken, sesimin normal çıkmasına şaşırdım: "Hayırdır anne?"

BÖLÜM ON SEKİZ

Bronwyn

15 Ekim Pazartesi, 16.10

Bayan Macauley arkasını döndükten saniyeler sonra, Maeve garaj yoluna girdi. Orada kaskatı kesilmiş, ellerim iki yanımda kenetlenmiş, kalbim çarpa çarpa, öldü sandığım kadına bakıyordum.

"Bronwyn?" Maeve camı indirip arabadan başını uzattı. "Hazır mısın? Annemle Robin çoktan gittiler. Babam işten çıkmaya çalışıyor ama yönetim kurulu toplantısı varmış. Telefonuna neden bakmadığını sorduklarında, yalan söylemek zorunda kaldım. Mideni üşüttün, tamam mı?"

"Tamamdır," diye mırıldandım. Nate'in bana arkası dönüktü. Annesi, kocaman gözleriyle bakarak Nate'e bir şeyler anlatıyordu ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyordum.

"Hı?" Maeve bakışlarımı izledi. "O kim?"

"Arabada anlatırım," diyerek bakışlarımı Nate'ten ayırdım. "Gidelim."

Volvomuzun ön koltuğuna oturdum. Maeve hep üşüdüğünden, içerisi sıcaktan kavruluyordu. Kardeşim durmadan

konuşarak, ehliyetini yeni almanın verdiği bir dikkatle, geri geri yola çıktı. "Annem yine anneliğini yapıyor, hiç gerilmemiş gibi davranıyor ama çok gergin," dedi ama yarım kulak dinledim. "Sanırım polis fazla bir şey söylemiyor. Karakola başka gelen var mı, onu bile bilmiyoruz. Nate geliyor mu, biliyor musun?"

Yeniden dikkatimi topladım. "Hayır." İlk kez Maeve'in araba sürerken, içeriyi fırın gibi ısıtmasına sevindim çünkü soğuk terler dökmemi engelliyordu. "Gelmiyor."

Bir dur levhasına yaklaşınca Maeve frene basarak arabayı sarstı ve bana bir bakış attı. "Sorun ne?"

Gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yasladım. "O Nate'in annesiydi."

"Kim neydi?"

"Az önce Natelerin evinin kapısında duran kadın, Nate'in annesiydi."

"Ama..." Maeve'in sesi kesildi. Sinyal lambasının sesinden, Maeve'in bir dönüş yapacağını ve odaklanması gerektiğini anladım. Araba yeniden düze çıkınca, "Ama o ölmüştü," dedi.

"Ölmemiş demek ki."

Maeve birkaç saniye boyunca, "Ama... ben... bu..." diye bir şeyler geveledi. Gözlerimi açmadım. "Yani... olay ne peki? Annesinin yaşadığını *bilmiyor muymuş* yoksa yalan mı söylemiş?"

"O konuda konuşacak pek zamanımız olmadı," dedim.

Ama milyon dolarlık soru buydu. Üç yıl önce, Nate'in annesinin bir trafik kazasında öldüğüne dair dedikodular duyduğumu hatırlıyordum. Biz de dayımı aynı şekilde kaybettiğimiz için, Nate ile bir hayli empati kurmuştum ama ona hiçbir şey sormamıştım. Birkaç hafta önce sormuştum gerçi. Nate bu konuda pek konuşmak istememişti. Bir tek, annesinin onu Oregon'a götürecekken ektiğini, ölüm haberi gelene kadar da ondan haber alamadığını söylemişti. Cenazeden hiç söz etmedi. Aslında, pek bir şey söylememişti.

"İyi." Maeve'in sesi cesaretlendiriciydi. "Belki bir mucizedir. Hani, belki korkunç bir yanlış anlaşılmadan ötürü, kadını öldü sanmışlardır ama aslında... hafızasını yitirmiştir ya da komaya girmiştir."

"Tabii tabii," dedim alaylı bir sesle. "Belki her şeyin arkasında, Nate'in kötü kalpli ikiz kardeşi vardır. Pembe dizide yaşıyoruz ya." Nate'in yanımdan ayrılmadan önceki yüzünü düşündüm. Şaşırmış veya... sevinmiş gibi değildi. Metin bir duruşu vardı. Maeve'in hastalığının her nüksedişinde babam da böyle olurdu. Korktuğu bir hastalık geri gelmiş ve artık o hastalıkla uğraşmaktan başka bir çaresi yokmuş gibi.

Maeve, "Geldik," diyerek dikkatle arabayı park edince, gözlerimi açtım.

"Engelli yerindesin," dedim.

"Kalmayacağım, seni bırakıp gideceğim. İyi şanslar." Uzanıp elimi sıktı. "Her şey yoluna girecektir, eminim."

Ağır ağır içeri girip lobinin cam bölmesi arkasında duran kadına adımı verdim, o da beni koridordaki bir konferans salonuna yönlendirdi. İçeri girdiğimde, annem, Robin ve Dedektif Mendoza küçük, yuvarlak bir masaya oturmuş, beni bekliyordu. Addy veya Cooper'ı göremeyince ve Dedektif Mendoza'nın önündeki dizüstü bilgisayarı fark edince yüreğim buruldu.

Annem endişeyle bana baktı. "Miden nasıl tatlım?"

"Pek iyi değil," dedim tüm içtenliğimle ve yanındaki sandalyeye oturup sırt çantamı yere bıraktım.

"Bronwyn kendisini iyi hissetmiyor," dedi Robin, Dedektif Mendoza'ya soğuk bir bakış atarak. Jilet gibi, lacivert bir döpiyes giymiş, boynuna da çok sıralı bir kolye takmıştı. "Bu konuşmayı ikimiz yapmalıyız, Rick. Ben gerekirse Bronwyn ile ailesini gelişmelerden haberdar edebilirim."

Dedektif Mendoza bilgisayarın bir tuşuna bastı. "Seni çok tutmayacağız. Ben her zaman yüz yüze konuşma taraftarıyım-

dır. Bronwyn, Simon'ın Dedikodu Kazanı'na koşut bir site kullandığını ve orada daha uzun paylaşımlar yaptığını biliyor muydun?"

Ben konuşmaya fırsat bulamadan Robin lafa girdi. "Rick, bana Bronwyn'i neden buraya getirttiğinizi söyleyene kadar, hiçbir soruyu yanıtlamasına izin vermeyeceğim. Bize söyleyecek veya gösterecek bir şeyin varsa, lütfen önce onu göster."

"Göstereyim," diyen Dedektif Mendoza, bilgisayarı bana doğru çevirdi. "Bir sınıf arkadaşın, on sekiz ay önce yayınlanan bir paylaşım konusunda bizi uyardı. Bu sana tanıdık geliyor mu?"

Annem yanımdaki sandalyeye kayarken, Robin de omzumun üstünden eğildi. Gözlerimi ekrana kilitledim ama ne yazdığını zaten biliyordum. Haftalardır bunun karşıma çıkmasından korkuyordum.

Belki de zamanında bir şey söylemeliydim ama artık iş işten geçmişti.

Yeni gelişme: LV'nin yılsonu partisi bir hayır etkinliği değil. Orası kesin. Ama yeni yetme katılımının, gelmiş geçmiş en yüksek seviyesinde olduğu göz önüne alınırsa, böyle düşündüğünüz için sizi kimse suçlayamaz.

Düzenli okurlarım (düzenli okurum olmayanlara sesleniyorum: derdiniz ne sizin?) çocuklara biraz daha özgürlük vermeye çalıştığımı bilirler. Çocuklar bizim geleceğimizdir falan. Ama izninizle sosyal ortamlara yeni giren (ve bence kısa sürede de çıkacak) bir arkadaşımız için küçük bir kamu açıklaması yapacağım: MR, anlaşılan SC'nin kendisini katbekat aştığının farkında değil.

Çocuğun yavru köpek almaya niyeti yok kızım. Peşinden düş. Acınası bir haldesin.

Çocuklar, siz de bana artık şu 'zavallı ufaklık kansere atlattı' saçmalığıyla gelmeyin. M artık koca kız oldu, herkesin bildiği birkaç kuralı öğrenebilir:

1. Amigo kızlarla çıkan basketbol oyuncular PİYASADAN KALDIRILDI. Bunu açıklamama gerek olmamalı ama anlaşılan var.
2. Hafif siklet biri için iki bira çoktur çünkü:
3. Hayatımda gördüğüm en kötü mutfak masası dansına yol açar. Ciddiyim, M. Bir daha sakın yapma.
4. Eğer içtiğin tek birayı kusacaksan, ev sahiplerinin çamaşır makinesine kusmamaya çalış. Bu kabalıktır.

Bundan sonra kartı olmayan kapıdan giremesin, tamam mı LV? Başta eğlenceliydi ama sonradan hüzünlü bir hal aldı.

Sandalyemde kıpırdamadan oturup renk vermemeye çalıştım. Bu paylaşımı dün gibi hatırlıyordum: Hiçbiri planladığı gibi gitmese de, ilk aşkının ve ilk partisinin sarhoşluğunu yaşayan Maeve'in, Simon'ın paylaşımını okuduktan sonra, nasıl içine kapandığını, bir daha kapıdan dışarı adım atmamaya nasıl ant içtiğini, benimse Simon'ın, sırf yazdıklarını okumaya hevesli bir kitle var diye, böyle kayıtsızca gaddarlık edebilmesi karşısında, ne kadar acizce öfkelendiğimi iyi hatırlıyordum.

Yaptığı şey yüzünden Simon'dan nefret etmiştim.

Anneme bakamıyordum, yaşananlar hakkında en ufak bir fikri yoktu. O yüzden tüm dikkatimi Robin'e verdim. Eğer şaşkınlık veya kaygı duyuyorsa da göstermiyordu. "Pekâlâ. Okudum. Bunun neresini önemli bulduğunu söyle Rick."

"Bunu Bronwyn'den duymak isterdim."

"Hayır." Robin'in sesi kadife bir kırbaç gibiydi, yumuşak ama boyun eğmez. "Neden buraya geldiğimizi açıkla."

"Bu paylaşım görünüşe göre, Bronwyn'in kız kardeşi Maeve hakkında yazılmış."

"Böyle düşünmenin nedeni nedir?" diye sordu Robin.

Annem olan bitene inanamıyormuş gibi öfkeli bir kahkaha atınca, sonunda anneme kaçamak bir bakış attım. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri alev alevdi. Konuşurken, sesi titriyordu. "Ciddi misiniz siz? Bizi buraya bir çocuğun, hatta söylemek zorundayım, belli ki ciddi *problemleri* olan bir çocuğun yazdığı bu korkunç paylaşımı göstermek için mi çağırdınız? Peki, ne diye? Tam olarak amacınız ne?"

Dedektif Mendoza, başını anneme doğru eğdi. "Okumak zor gelmiştir eminim ki, Bayan Rojas ama adının baş harflerinden ve kanser teşhisinden belli ki, Simon'ın paylaşımı sizin küçük kızınız hakkında. Bayview Lise'sinde şu anda veya geçmişte, bu özelliklere uyan başka bir öğrenci yok." Bana döndü. "Bu paylaşım kardeşini çok utandırmıştır Bronwyn. Okuldaki çocukların dediğine göre, kardeşin o zamandan beri sosyal etkinliklere pek katılmamış. Bu yüzden Simon'a sinirlendin mi?"

Annem konuşmak üzere ağzını açtı ama Robin eliyle koluna dokunarak annemi susturdu. "Müvekkilim konuşmayacak."

Dedektif Mendoza'nın gözleri parladı. Kendini tutmasa, ağzı kulaklarına varacaktı sanki. "Olmaz olur mu, var. Yani, varmış. Simon blogunu bir yılı aşkın bir zaman önce yayına kapatmış ama paylaşımlar ve yorumlar yedekte kaydedilmiş." Bilgisayarını geri çekip birkaç tuşa bastıktan sonra, açılan yeni pencereyi göstermek için, bilgisayarı tekrar bize döndürdü. "Yorum bırakmak için e-posta adresinizi girmeniz gerekiyor. Bu senin e-posta adresin değil mi Bronwyn?"

"Herhangi biri başka birinin e-postasını bırakabilir," dedi

Robin hızlıca. Ardından tekrar omzumun üstünden eğilerek, ikinci yılın sonunda yazdığım şeyi okudu.

Siktir git, geber, Simon.

Addy

15 Ekim Pazartesi, 16.15

Bizim evden Jakelere giden yol genel olarak rahattı, Clarendon Caddesi'ne dönene kadar en azından. Burası ana kavşaktı, bisiklet yolu yoktu. O yüzden en soldan gitmek zorunda kalıyordunuz. Yeniden bisiklete binmeye ilk başladığımda, kaldırımlardan gider, karşıya geçmek için ışıkların yanmasını beklerdim, şimdiyse üç şeridi profesyoneller gibi vın diye geçiyordum.

Jakelerin garaj yoluna girince, park desteğini indirerek bisikletten indim ve kaskımı çıkarıp gidona astım. Eve yaklaşırken, elimi saçımda gezdirdim ama anlamsız bir hareketti. Saç kesimime alışmıştım, bazen hoşuma bile gidiyordu ama bir gecede yarım metre uzatamadığım sürece, saçımı Jake'in gözünde güzelleştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kapının zilini çalıp geri çekildim. Kararsızlığın damarlarımda aktığını hissediyordum. Buraya neden geldiğimi de ne beklediğimi de bilmiyordum.

Jake, tık diye bir ses eşliğinde kapıyı açtı. Her zamanki gibi görünüyordu: mavi gözler, dağınık saçlar. Üstüne tam oturmuş tişörtü, bu sezonki futbol antrenmanlarının etkisini gösteriyordu. "Selam, içeri gelsene."

İçgüdüsel olarak, bodruma yöneldim ama oraya gitmedik. Jake beni salonlarına götürdü. Burada, üç yılı aşkın bir süre önce çıkmaya başladığımızdan beri, toplamda bir saatten az zaman geçirmişimdir. Jake'in ailesinin kullandığı deri koltuğa

oturunca, hâlâ terli bacaklarımın neredeyse hemen koltuğa yapıştığını hissettim. Deri mobilyanın iyi bir fikir olduğuna kim karar vermişti acaba?

Jake karşıma otururken, dudakları o kadar ince bir çizgi haline ki bunun bir barışma konuşması olamayacağını anladım. Hayal kırıklığının içime oturmasını bekledim ama olmadı.

"Artık bisiklete biniyorsun demek?" diye sordu.

Konuşulabilecek onca şey varken, neden bununla başladığını bilmiyordum. "Arabam yok," diye anımsattım. *Eskiden beni her yere sen götürürdün.*

Öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı; bu hareketi öyle tanıdıktı ki, neredeyse bir ay önceki gibi futbol sezonundan söz etmesini bekliyordum. "Soruşturma nasıl gidiyor? Cooper artık bu konuda hiç konuşmuyor. Hâlâ ensenizdeler mi, nedir durum?"

Soruşturma hakkında konuşmak istemiyordum. Son bir haftada polis beni birkaç kez sorguya çekmişti, her seferinde de revirdeki kayıp EpiPenler hakkında soru sormanın yeni bir yolunu bulmuşlardı. Avukatımın söylediğine göre tekrarlayan sorular, benim baş şüpheli olduğumu değil, soruşturmanın ilerlemediğini gösteriyordu. Ama bunların hiçbir Jake'i ilgilendirmezdi, o yüzden dördümüzün Dedektif Wheeler'ı sorgu odasında bir tabak çörek yerken gördüğümüze dair saçma sapan bir öykü uydurdum.

Lafımı bitirince Jake gözlerini devirdi. "Yani, hiçbir yere varamıyorlar."

"Bronwyn'in kız kardeşi, Simon'a daha dikkatli bakılması gerektiğini düşünüyor," dedim.

"Neden Simon'a? Çocuk öldü yahu."

"Polisin şimdiye dek düşünmediği başka şüpheliler de ortaya çıkabilir. Simon'ı ortadan kaldırmak için nedeni olan başka insanlar da olabilir."

Jake öfkeyle iç geçirip, kolunu koltuğunun arkasına attı.

"Kurbanı suçlayalım yani, öyle mi? Başına gelenler, Simon'ın suçu değildi. İnsanlar saçma sapan, gizli kapaklı işler çevirmeseler, Dedikodu Kazanı diye bir uygulama olmazdı." Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen bunu herkesten iyi bilirsin."

Kendimi bile şaşırtan bir inatla, "Yine de bu, Simon'ı iyilik abidesi yapmıyor," diye karşılık verdim. "Dedikodu Kazanı bir sürü insana zarar verdi. Simon bu işi neden bu kadar uzattı, anlamıyorum. İnsanların ondan korkması hoşuna mı gidiyordu? Yani, siz birlikte büyüdünüz, değil mi? O hep böyle miydi? O yüzden mi onunla takılmayı kestin?"

"Bronwyn araştırmacılık işini artık sana mı yaptırıyor?"

Beni *küçümsüyor muydu?* "Ben de onun kadar merak ediyorum. Simon şu an hayatımın merkezindeki bir karakter."

Burnundan güldü. "Seni buraya benimle tartışasın diye çağırmadım."

Gözlerimi yüzüne dikip tanıdık bir şeyler aradım. "Tartışmıyoruz. Konuşuyoruz." Ama daha sözcükler ağzımdan çıkarken bile, Jake ile en son ne zaman bir konuda konuşurken onun her dediğine yüzde yüz katılmadığımı hatırlamaya çalıştım ama aklıma bir tane örnek bile gelmedi. Elimi kulağıma götürüp küpemle oynadım. Küpeyi neredeyse yerinden çıkana kadar çekiştirdikten sonra, yeniden kulağıma geçirdim. Yeni geliştirdiğim bir alışkanlıktı bu, artık parmağımı dolayacak saçım olmadığından, gerilince küpemle oynuyordum. "E, peki beni neden *çağırdın*?"

Dudakları kıvrılırken gözlerini kaçırdı. "Son bir ilgi kırıntısı, sanırım. Ayrıca, neler yaşandığını bilmeyi hak ediyorum. Muhabirlerden durmadan telefon alıyorum, artık canıma tak etti."

Özür bekliyormuş gibi bir hali vardı. Ama zaten yeterince özür dilemiştim. "Benim de öyle." Hiçbir şey söylemiyordu. Aramızdaki sessizlik büyürken, şöminenin üzerindeki saatin ne kadar gürültü çıkardığını fark ettim. Altmış üç tik tak saydıktan sonra, "Bir gün beni bağışlayabilecek misin?" diye sordum.

Artık ne tür bir bağışlanma istediğimi bile bilmiyordum. Kendimi yine Jake'in kız arkadaşı olarak gözümde canlandırmak zor geliyordu. Fakat benden nefret etmekten vazgeçmesi hoşuma giderdi.

Burun delikleri genişledi ve ağzı çarpıldı. "Nasıl bağışlayabilirim ki? Beni aldattın, bana yalan söyledin Addy. Sen sandığım kişi değilmişsin."

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Bahaneler uyduracak değilim, Jake. Her şeyi batırdım ama seni umursamadığımdan değil. Sanırım hiçbir zaman sana layık olduğuma inanmadım. Sonunda da bunu kanıtladım işte."

Soğuk bakışları yumuşamadı. "Bana zavallı kız kartını oynama Addy. Sen ne yaptığını çok iyi biliyordun."

"Peki." Aniden Dedektif Wheeler'ın beni ilk sorguladığında hissettiklerimi hissettim: *Seninle konuşmak zorunda değilim.* Jake geçmişimizi kurcalamaktan zevk alıyor olabilirdi ama ben almıyordum. Ayağa kalkarken, kanepeden ayrılan tenimin belli belirsiz bir ses çıkardığını duydum. Arkamda iki bacağımın izini bıraktığıma emindim. İğrenç bir şeydi ama artık kimin umurundaydı. "Sonra görüşürüz, herhalde."

Dışarı çıktım ve bisikletime binip kaskımı taktım. Kaskımın tokası yerine oturur oturmaz, desteği yukarı çekip var gücümle pedallara basarak Jakelerin garaj yolundan çıktım. Kalbim rahat bir ritimde atmaya başlayınca, Jake'e ihanetimi itiraf ederken kalbimin nasıl göğsümü yırtacakmış gibi attığını hatırladım. Yaşamım boyunca hiç böylesine kapana kısılmış hissetmemiştim. Bugün o salonda, Jake'in bana tekrar yeterince iyi olmadığımı söylemesi beklerken de aynı şeyi hissedeceğimi sanmıştım.

Ama öyle hissetmedim, hâlâ da hissetmiyordum. Uzun bir zaman sonra ilk kez kendimi özgür hissediyordum.

Cooper
15 Ekim Pazartesi, 16.20

Yaşamım artık bana ait değildi. Bir medya sirkinin eline geçmiş durumdaydı. Muhabirler her gün evimin önünde beklemiyordu belki ama yeterince sık karşıma çıktıklarından, ne zaman eve yaklaşsam karnıma ağrılar giriyordu.

Gerekmedikçe internete girmemeye çalışıyordum. Eskiden adımın Google'daki arama trendleri arasına girdiğini düşlerken, hakkımda fıstık yağı kullanarak birini öldürmüş olabileceğimin değil, Dünya Kupa'sında karşı takım vurucusuna tek puan kazandırmayan atışlar yaptığımın yazmasını umuyordum.

Herkes *gözlerden uzak dur*, diyordu. Deniyordum ama bir kere mercek altına alınmışsanız, insanlar hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Geçen cuma okulda arabamdan inerken, Addy de ablasının arabasından iniyordu. Kısa saçları rüzgârla dalgalanıyordu. İkimiz de anlamsız bir fark edilmeme çabasıyla, güneş gözlüğü takmıştık. Her zamanki gibi, gergin dudaklarımızda bir "yaşananlara hâlâ inanamıyorum" gülümsemesiyle birbirimizi selamladık. Birkaç adım atmamıştık ki, Nate'in hızlı adımlarla Bronwyn'in arabasına yanaşıp abartılı bir nezaketle kapıyı açtığını gördük. Bronwyn arabadan inerken çocuğun ağzı kulaklarındaydı, Bronwyn'in çocuğa bakışını görünce de gözlüklerimizin ardından Addy ile bakıştık. Sonunda dördümüz neredeyse bir sıra halinde, arka girişe doğru yürüdük.

Her şey hepi topu bir dakika sürmüştü ama sınıf arkadaşlarımızdan birinin fırsattan istifade çektiği bir video, o gece TMZ'de* çıktı. Videoyu fonda MGMT'den *Kids* şarkısı eşliğinde, yavaş çekim verdiler; sanki dünyaya aldırış etmeyen, liseli modern bir cinayet kulübüydük. Video tüm gün dört bir yana yayıldı.

---

* Bir magazin sitesi. *–yhn*

Tüm yaşananların en tuhaf kısmı da buydu galiba. Bizden nefret eden, hapse girmemizi isteyenler kadar sevenimiz de vardı... Hatta belki de sonuncusu daha fazlaydı. Aniden Facebook'ta elli bini aşkın beğeni alan bir hayran sayfam olmuştu. Kardeşimin dediğine göre, çoğunluğu kızdı.

İlgi bazen azalıyordu ama hiçbir zaman gerçek anlamda kesilmiyordu. Bu akşam evden çıkıp spor salonunda Luis ile buluşmaya giderken, tüm bunlardan uzak kalırım sanmıştım ama salona varır varmaz siyah saçlı, makyajlı, güzel bir kadın koşa koşa yanıma geldi. Kadın sima olarak tanıdık gelmediği için göğsüm sıkıştı. Yine peşime düşmüşlerdi.

"Cooper, birkaç dakikan var mı? Ben Channel 7 Haber'den Liz Rosen. Yaşananları senin bakış açından dinlemeyi çok isterim. Bir sürü destekçin var!"

Yanıt vermeden, kadının yanından geçip giriş kapısından içeri girdim. Peşinde bir kameraman, yüksek topuklularını tıklata tıklata arkamdan geliyordu ama resepsiyondaki çocuk, ikisini de durdurdu. Buraya yıllardır gelirdim, personel tüm bu olaylar sırasında son derece soğukkanlı davranmıştı. Ben koridorda gözden kaybolurken, çocuk kadına karşı koyarak, hemen oracıkta üyelik satın alamayacağını söyledi.

Luis ile birlikte, bir süre üst göğüs çalıştık ama burada işim bittiğinde, dışarıda karşılaşacağım manzara kafamı kurcalıyordu. Konuyu hiç açmadık ama soyunma odasından sonra Luis, "Bana tişörtünle anahtarlarını ver," dedi.

"Ne?"

"Senin yerine geçip senin şapkanla ve güneş gözlüğünle dışarı çıkarım. Aradaki farkı anlamazlar. Sen de benim arabamı alıp eve gidersin, ya da nereye istiyorsan oraya gidersin. Arabaları yarın okulda değiştiririz."

Bunun işe yaramayacağını söylemeye hazırlanıyordum. Saçı benimkinden bir hayli koyuydu, teni de benimkinden en az bir ton bronz. Ama tekrar düşününce, uzun kollu tişört ve

şapkayla anlaşılmayabilirdi. En azından denemeye değerdi.

Böylece ben koridorda oyalanırken, benim giysilerimi giyen Luis, hızlı adımlarla kameraların parlak ışıklarına çıktı. Alnını benim beyzbol kasketim örtüyordu, yüzünü de eliyle kapatarak cipime bindi. Luis otoparktan ayrılırken, birkaç minibüs peşinden gitti.

Luis'in şapkası ile güneş gözlüklerini taktıktan sonra, Honda'sına binip spor çantamı yanımdaki koltuğa attım. Motoru çalıştırmayı birkaç kez denemek zorunda kaldım ama motor sonunda gümbür gümbür çalışınca, otoparktan çıkıp arka sokaklardan San Diego otoyoluna ulaştım. Şehir merkezine gelince, hâlâ izlendiğim paranoyasıyla yarım saat turladım. Sonunda arabayı, Kuzey Park mahallesine çıkıp geçen sene yenilenerek, apartmana dönüştürülen eski bir fabrikanın önüne çektim.

Mahalleli modaya son derece uygundu; iyi giyimli, benden birkaç yaş büyük çocuklar kaldırımı doldurmuştu. Çiçekli elbise giymiş, güzel bir kız yanındaki oğlanın söylediği bir şeye neredeyse katıla katıla gülüyordu. Benden yana bakmadan Luis'in arabasının yanından geçerlerken kız çocuğun koluna girince, içimde derin bir kayıp duygusu hissettim. Ben de birkaç hafta önce gibi onlar gibiydim, şimdiyse... değildim.

Buraya gelmemeliydim. Ya beni tanırlarsa?

Spor çantamdan bir anahtar çıkarıp kaldırımdaki kalabalığın biraz dağılmasını bekledim. Luis'in arabasından çıkıp apartman kapısından içeri öyle hızlı girdim ki, herhalde beni gören olmamıştı. Asansöre daldığım gibi en üst kata bastım ve asansör hiçbir katta durmayınca, derin bir iç çektim. Koridor boş bir sessizlikle yankılandı; burada yaşayan hipsterlar akşamüstü diye dışarı çıkmıştı kesin.

Biri hariç. Umarım.

Tıklattığım kapının açılmasını pek beklemiyordum. Telefon edip veya mesaj atıp geleceğimi bildirmemiştim. Ama kapı gıcırdayarak açılınca, bir çift yeşil göz ürkek ürkek bana baktı.

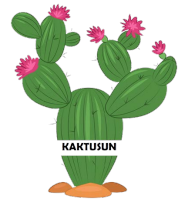
"*Selam.*" Kris yana çekilerek, bana yol verdi. "Burada ne işin var?"

"Evden çıkmam gerekti." Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, şapkamı ve gözlüğümü çıkarıp dresuara attım. Casusluk oynarken yakalanmış, sersem bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Ama beni *gerçekten* takip ediyorlardı. Yalnızca şu an takip edilmiyordum. "Ayrıca, sanırım şu Simon meselesini de konuşmamız gerek herhalde, ha?"

"Sonra." Kris bir an duraksadıktan sonra öne eğildi, beni sertçe kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerimi kapadım, ellerimi çocuğun saçlarına geçirip öpücüğüne karşılık verirken, her zamanki gibi çevremdeki diğer her şey silindi.

KISIM ÜÇ

DOĞRULUK MU CESARET Mİ?

BÖLÜM ON DOKUZ

Nate

15 Ekim Pazartesi, 16.30

Annem üst katta babamla konuşmaya çalışıyordu. İyi şanslar. Ben kanepede oturmuş, elimde kullan-at telefonum, Bronwyn'in benden nefret etmesini önlemek için ne yazabileceğimi düşünüyordum. Herhalde, *annemin ölümü konusunda yalan söyledim, kusura bakma,* demek işe yaramayacaktı.

Annemin ölmesini istediğimden öyle söylememiştim. Ama herhalde ölmüştür veya çok geçmeden ölecektir, diye düşünmüştüm. Üstelik böylesi gerçeği söylemekten veya düşünmekten iyiydi. *Annem beni bırakıp Oregon'da komün hayatı yaşamaya giden bir kokainmandı, o zamandan beri de konuşmadık.* İnsanlar annemin nerede olduğunu sormaya başlayınca yalan söyledim. Öldü dememin ne kadar berbat bir yanıt olduğunu fark ettiğimde de artık iş işten geçmişti.

Hem zaten kimse de pek umursamamıştı. Tanıdığım çoğu insan, uyuşturucularını getirmeyi sürdürdüğüm sürece, yaptıklarımı veya söylediklerimi umursamazdı. Memure Lopez ve Bronwyn hariç.

Bronwyn ile gece geç vakit konuşurken, birkaç kez söylemeyi düşündüm. Ama konuya nasıl gireceğimi bir türlü bilemedim. Hâlâ da bilemiyordum.

Telefonumu bıraktım.

Merdivenleri gıcırdatarak aşağı inen annem, ellerini pantolonunun önüne siliyordu. "Baban şu anda konuşulacak halde değil."

"Çok şaşırdım," diye mırıldandım.

Hem yaşlanmış hem de gençleşmiş görünüyordu. Saçı iyice ağarmıştı, eskisinden de kısa kesilmişti ama yüzü pek yıpranmamıştı, fazla kırışığı da yoktu. Kilo almıştı, bu herhalde iyi bir şeydi. Demek ki en azından yemek yiyordu. Stan'in teraryumuna yanaşıp gergin gergin gülümsedi. "Stan'in yaşadığını görmek güzel."

"Son görüştüğümüzden beri, pek bir şey değişmedi," diyerek ayağımı önümdeki sehpanın üstüne koydum. "Kertenkele aynı sıkıcı kertenkele, baba aynı ayyaş baba, ev aynı harabe ev. Tek istisna var, şimdi cinayet soruşturmasında bir şüpheliyim. Belki duymuşsundur."

"Nathaniel." Annem koltuğa oturup ellerini kucağında kavuşturdu. Tırnakları her zamanki gibi yenmişti. "Ben... nereden başlayacağımı bilemiyorum. Yaklaşık üç aydır ayığım ve ayık geçirdiğim her saniye seninle iletişime geçmek istedim. Ama ya yeterince güçlü değilsem, ya seni hayal kırıklığına uğratırsam diye korktum. Derken haberleri gördüm. Son birkaç gündür gidip geliyorum ama sen hiç evde durmuyorsun."

Çatlak duvarları, dökülen tavanı işaret ettim. "Sen olsan durur muydun?"

Yüzü düştü. "Özür dilerim, Nathaniel. Ben umdum ki... babanın kendini toparlayacağını umdum."

Umdun demek. *Sağlam bir ebeveynlik planı.* "O en azından burada kaldı." Biraz belden aşağı olmuştu, üstelik adam pek

yerinden kıpırdamadığından, güçlü bir sav sayılmazdı ama sanırım bunu söylemeye hakkım vardı.

Annem başını sallarken parmaklarını kıtlattı. Tanrım, bunu yaptığını unutmuştum. Çok sinir bozucuydu. "Biliyorum. Eleştirmeye hakkım yok. Senden beni affetmeni beklemiyorum. Sana daha önce verdiklerimden fazlasını vereceğime inanmanı da beklemiyorum. Ama sonunda işe yarayan ilaçlar kullanmaya başladım, kaygı bozukluğu da yaratmıyorlar. Bu kez tedaviyi bitirebilmemin tek nedeni bu. Oregon'da ayık kalmama yardım eden bir doktor ekibim var."

"Bir ekibinin olması güzeldir herhalde."

"Hak ettiğimden fazlasına sahibim, biliyorum." Yere bakan gözleri ve alttan alan ses tonu, tepemi attırdı. Ama şu an o ne yaparsa yapsın, tepemin atacağından emindim.

Ayağa kalktım. "Görüştüğümüz iyi oldu ama benim bir yere gitmem gerekiyor. Sen kendin çıkarsın, değil mi? Ama babamla takılmak istersen, o başka. Bazen saat on civarında uyanır."

Kahretsin. Şimdi de ağlıyordu. "Özür dilerim, Nathaniel. Sen ikimizden de iyisini hak ediyorsun. Tanrım, şu haline bak ne yakışıklı olmuşsun, inanamıyorum. Üstelik annen ile babanın toplamından da daha zekisin. Hep öyleydin. Sen tek başına bu izbeyi çekip çevireceğine, Bayview Hills'teki o büyük evlerden birinde yaşamalıydın."

"Neyse ne, anne. Her şey çok güzel. Seni gördüğüme sevindim. Oregon'dan bana bir ara kart atarsın."

"Nathaniel lütfen." Ayağa kalkıp kolumu çekti. Yumuşak ve buruşuk elleri, diğer her yerinden yirmi yaş yaşlı görünüyordu; ellerinin üstü kahverengi lekeler ve yaralarla kaplıydı. "Sana yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorum. Ne olursa. Bay Road'da Motel Six'te kalıyorum. Yarın akşam seni yemeğe çıkarabilir miyim? Hem sen de o zamana kadar yaşananları sindirmiş olursun."

Sindirmek mi? Ne biçim bir terapi ağzıyla konuşuyordu böyle? "Bilmiyorum. Numaranı bırak. Ararım belki."

"Tamam." Yeniden kuklalar gibi başını sallayınca sinirlendim, bir an önce uzaklaşmazsam kendimi kaybedecektim. "Nathaniel, bugün gördüğüm Bronwyn Rojas mıydı?"

Ben, "Evet," deyince gülümsedi. "Neden?"

"Yok, yalnızca... şey işte, eğer onunla birlikteysen, hayatını o kadar da mahvetmemişiz demektir."

"Onunla *birlikte* değilim. İkimiz de cinayet şüphelisiyiz, unuttun mu?" dedim ve kapıyı çarparak çıktım. Gerçi zararım yine kendimeydi, kapı *tekrar* menteşelerinden çıktığında, tamir etmek bana düşecekti.

Dışarı çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum. Motoruma atlayıp San Diego merkeze yöneldim, sonra da fikrimi değiştirip I-15 Kuzey yoluna devam ettim. Motorumla öylece bir saat yol aldıktan sonra, depoyu doldurmak için durdum. Bu sırada kullan-at telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Bronwyn'i arayıp karakolda işlerin nasıl gittiğini sormalıydım. Gerçi kesin iyiydi. Bronwyn'in hem ailesi hem de o pahalı avukatı, kızla uğraşmak isteyen insanlar ile Bronwyn arasında bekçi köpek gibi duruyordur. Hem arasam, ne diyecektim ki?

Telefonumu kaldırdım.

Neredeyse üç saat yol yaptıktan sonra, tek tük bodur çalılıklarla çevrelenmiş, geniş çöl yollarına girdim. İlerleyen saate karşın, Mojave Çölü'nün yakınları çok sıcaktı, o yüzden Joshua ağaçlarının arasından geçerken, ceketimi çıkarmak için durdum. Ailecek çıktığımız tek tatil, dokuz yaşımdayken buraya yaptığımız kamp gezisiydi. Tüm vaktimi bir şeylerin kötü gitmesini bekleyerek geçirmiştim: Eski püskü arabamızın bozulmasını, annemin bağırmaya veya ağlamaya başlamasını, babamın bizi kaldıramayacağını hissettiğinde hep yaptığı gibi taş kesilip, sessizleşmesini beklemiştim.

Ama normal geçmişti. Her zamanki gibi annemle babamın arasında bir gerginlik vardı ama tartışmayı asgari düzeyde tutmuşlardı. Annem, herhalde dört bir yanımızdaki o kısa ve çarpık ağaçlara duyduğu ilgi sayesinde, iyi bir ruh halindeydi. "Joshua ağacı, yaşamının ilk yedi yılında dik bir gövdeden ibarettir. Dalları yoktur," demişti bana çölde yürüyüş yaparken. "Serpilmesi yıllar sürer, o yüzden bu karmaşık bünyeli bitkide, ölü bölgelerle yeni gelişen bölgeler bir aradadır."

Eskiden, zaman zaman, acaba annemin hangi kısımları hâlâ canlı diye düşünürken, bu aklıma gelirdi.

Bayview'a döndüğümde, vakit gece yarısını geçiyordu. I-15 yolunda yorgunluktan bitkin düşene kadar tüm gece motor sürmeyi düşündüm. Bırakayım da annemle babam artık ne siktiri boktan bir buluşma yaşayacaklarsa yaşasınlar; bırakayım da Bayview polisi benimle tekrar konuşmak isterse arasın dursun. Ama bu, tam annemin yapacağı şeydi. O yüzden sonunda geri döndüm, telefonlarımı kontrol ettim ve gelen tek mesajın izinden gittim: Chad Posner'ın evinde parti vardı.

Partiye vardığımda, Posner'ı hiçbir yerde bulamayınca mutfağa girdim. Oyalanmak için elime bir bira alıp iki kızın hayatımda izlemediğim bir televizyon dizisi hakkında durmaksızın konuşmasını dinledim. Konu çok sıkıcıydı, annemin bir anda tekrar ortaya çıkmasını veya polisin Bronwyn'i çağırışını kafamdan atmama yardım etmedi.

Kızlardan biri kıkır kıkır gülüyordu. "Seni tanıyorum," diyerek belimi dürttü. Kıkırdaması iyice artarken, avucunu karnıma bastırdı. "Sen *Mikhail Powers Araştırıyor*'a çıkmadın mı? Şu oğlanı belki öldüren çocuklardan biri değil misin?" Çakır keyifti, yanıma yaklaşırken yalpaladı. Posner'ın partilerinde tanıştığım bir sürü kız gibi, güzeldi ama hatırlanması zordu.

"Aman Tanrım Mallory," dedi arkadaşı. "Kabalık ediyorsun."

"Ben değilim," dedim. "Yalnızca benziyoruz."

"Yalancı." Mallory yeniden beni dürtmeye çalışınca, bir adım yana kayarak menzilinden çıktım. "Zaten senin yaptığını düşünmüyorum. Brianna da düşünmüyor. Öyle değil mi Bri?" Arkadaşı başıyla onayladı. "Bize sorarsan, o gözlüklü kız yapmıştır. Burnu büyük kaltağın tekine benziyor."

Bira şişesini tutan elimi sıktım. "Söyledim sana, ben o değilim. O yüzden konuyu kapatabilirsin."

"Pa-pardon," dedi dili dolanarak. Gözlerine giren perçemlerden kurtulmak için, başını yana eğip salladı. "Suratını asma hemen. Bahse girerim seni neşelendirebilirim." Elini cebine sokup içi minik yuvarlak haplarla dolu, katlanmış, plastik bir poşet çıkardı. "Yukarı gelip bizimle biraz takılmak ister misin?"

Duraksadım. Kafamı dağıtmak için şu an her şeyi yapabilirdim. Tam Macauley ailesi tarzı. Hem zaten herkes beni öyle biri sanıyordu.

Neredeyse herkes. "Olmaz," dedim ve kullan-at telefonumu çıkarıp kalabalığı yarmaya başladım. Ben dışarı çıkmadan telefon titredi. Beni bu telefondan başka arayan olmamasına karşın, ekrana bakıp da Bronwyn'in adını görünce büyük bir rahatlama duydum. Sanki donuyormuşum da biri üstüme battaniye örtmüş gibi.

Telefonu açtığımda, "Selam," dedi Bronwyn. Sesi uzaktan ve alçak geliyordu. "Konuşabilir miyiz?"

Bronwyn
16 Ekim Salı, 00.30

Nate'i gizlice eve aldığım için gergindim. Ailem, Simon'ın blogunda yazanlar hakkında ne o zaman ne de şimdi bir şey söylemediğim için zaten deliye dönmüştü. Gerçi karakoldan pek

sorun yaşamadan çıktık. Robin yine o mağrur söylevini çekti: *Kanıtlayamadığınız veya kanıtlasanız bile, dava konusu olamayacak, anlamsız spekülasyonlarla zamanımızı harcamayın.*

Beni bıraktıklarına göre, kadın haklıydı herhalde. Ama annemin deyişiyle "açık davranmayarak geleceğimi karartmaktan" vazgeçene kadar cezalıydım.

Maeve yatmadan önce, "Hazır Simon'ın eski bloguna girmişken, siteyi ele geçiremez miydin?" diye mırıldandım.

Yüzünde samimi bir hayal kırıklığı belirdi. "Paylaşımı çok uzun zaman önce kaldırmıştı! Hâlâ durduğunu bile bilmiyordum. Ayrıca, senin o yorumunu da bilmiyordum. Yayınlanmamıştı ki." Bıkkınlıkla karışık bir şefkatle başını iki yana salladı. "Bu hep benden çok senin canın sıktı Bronwyn."

Belki de haklıydı. Karanlık odamda oturmuş, Nate'i arasam mı, aramasam mı diye düşünürken, yıllarca Maeve'i gerçekte olduğundan çok daha kırılgan sandığımı fark ettim.

Şimdiyse aşağıda televizyon odasındaydım ve Nate'in geldiğini söyleyen mesajını alınca, bodrum kapısını açıp başımı dışarı uzattım. Ben usulca, "Bu taraftan," diye seslenince, gölgelere karışmış biri, bahçe duvarımızın yanındaki köşeden çıkageldi. Bodruma geri çekilirken, Nate peşimden gelsin diye, kapıyı açık bıraktım.

Yırtık pırtık tişörtünün üstüne deri ceket giymişti, kasktan terlemiş saçları alnına düşüyordu. Televizyon odasına girip kapıyı arkamızdan kapatana kadar hiçbir şey söylemedim. Annemler üç kat yukarıda uyuyordu ama böyle bir zamanda ilaç gibi gelen ses geçirmez odayı fazla da abartmamak gerekiyordu.

"Ee." Kanepenin kenarına oturunca, dizlerimi büküp kollarımı bacaklarıma doladım. Ceketini çıkarıp yere atan Nate, koltuğun öbür ucuna oturdu. Sonunda göz göze geldiğimizde, gözleri öyle büyük bir acıyla gölgelenmiş ki neredeyse kızgınlığımı unutuyordum.

"Karakol nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

Bakışlarını yere doğru eğdi. "Biliyorum." Aramızdaki sessizlik uzadıkça, boşluğu bir sürü soruyla doldurmak istedim ama yapmadım. "İtin teki olduğumu düşünüyorsundur," dedi sonunda bakışlarını yerden kaldırmadan. "Ve yalancı."

"Neden bana söylemedin?"

Nate ağır ağır nefes verdikten sonra, başını iki yana salladı. "Söylemek istedim. Çok düşündüm ama nereden başlayacağımı bilemedim. Olay şu ki sana öyle bir yalan söylemek, gerçekleri söylemekten kolay geldi. Hem zaten ben de biraz öyle sanıyordum. Geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Bir kere böyle bir şey söyledin mi, nasıl geri alabilirsin ki? Psikopat gibi görünürsün." Yerden kaldırdığı gözlerini, ani bir duygu yoğunluğuyla gözlerime dikti. "Psikopat değilim gerçi. Sana başka hiçbir konuda yalan söylemedim. Artık uyuşturucuyla işim kalmadı, Simon'a da hiçbir şey yapmadım. Bana inanmazsan, seni suçlayamam ama Tanrı şahidimdir, doğru söylüyorum."

Ben düşüncelerimi toplamaya çalışırken yine uzunca bir sessizlik oldu. Sanırım daha çok kızmalıydım. Bana başka ne yalanlar söylediğini anlamak için, tam on ikiden vuracak sorular sormalıydım. Güvenilirliğine dair bir kanıt istemeliydim, gerçi o nasıl bir kanıt olurdu, orasını bilemiyordum.

Ama işin aslı, söylediklerine gerçekten inanıyordum. Birkaç hafta takıldık diye, Nate'in içini dışını biliyormuşum gibi davranacak değildim ama insanın kendine sürekli söylediği bir yalana sonunda inanması nasıl bir histir, bilirdim. Ben de yaptım, üstelik ben hayatın zorluklarıyla hiçbir zaman gerçek anlamda tek başıma başa çıkmak zorunda kalmadım.

Ayrıca, Nate'in Simon'ı öldürebileceğini hiç düşünmedim.

"Bana anneni anlat. Ama gerçekleri anlat, tamam mı?" dedim, o da anlattı. Bir saatten fazla konuştuk ama ilk on beş dakikadan sonra, çoğunlukla eski konulara döndük. O kadar

uzun süre oturmaktan her yerimin tutulduğunu hissederek, esnemek için kollarımı havaya kaldırdım.

"Yorgun musun?" diye soran Nate, yanıma yanaştı.

Acaba son on dakikadır dudaklarına baktığımı fark etmiş miydi? "Pek sayılmaz."

Bacaklarımı tutup kucağına koyduktan sonra, sol dizime başparmağıyla bir daire çizdi. Titremesini durdurmak için, bacaklarımı birbirine bastırdım. Göz göze geldik, sonra bakışlarımız yere çevrildi. "Annem seni kız arkadaşım sandı."

Belki ellerimle yapacak bir şey bulursam, kıpırdamadan durmayı başarırdım. Parmaklarımı Nate'in ensesindeki saçlara geçirip sıcak tenindeki yumuşak dalgaları düzelttim.

"Hımm. Söz konusu bile değil mi diyorsun, yani?"

Aman Tanrım. Resmen söyledim. Ya öyle düşünüyorduysa?

Nate dalgın dalgın ellerini bacaklarımda gezdiriyordu. Dizlerimin bağını çözdüğünü fark etmiyormuş gibi bir hali vardı. "Ölmemiş annesi hakkında yalan söyleyen, uyuşturucu satıcısı bir cinayet şüphelisinin, erkek arkadaşın olmasını ister miydin?"

"Eski uyuşturucu satıcısı," diye düzelttim. "Hem ben yargılayacak konumda değilim."

Bana bakarken yarım yamalak gülümsedi ama gözleri ürkek ürkek bakıyordu. "Senin gibi biriyle birlikte olmayı bilmem ben Bronwyn." Herhalde yüzümün düştüğünü gördüğünden hızlıca ekledi: "İstemediğimi söylemiyorum. Yalnızca her şeyin içine ederim diyorum. Şu güne dek sadece... biliyorsun işte. Bu konularda hep yüzeysel takıldım."

Bilmiyordum. Ellerimi geri çekip kucağımda kavuşturarak, bileğimin ince derisi altında atan nabzıma baktım. "Şimdi de takılıyor musun? Başkasıyla yani?"

"Hayır," dedi. "Seninle ilk konuşmaya başladığımız zamanlar takılıyordum ama o zamandan beri hayır."

"Peki." Büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünürken,

birkaç saniye sustum. Muhtemelen yapıyordum ama yine de devam ettim. "Ben denemek isterim, sen de istersen tabii. Bu tuhaf duruma birlikte düştüğümüz için değil, seni yakışıklı bulduğum için de değil. Denemek isterim çünkü sen akıllısın, eğlencelisin, üstelik sen kendine pay biçmesen de çoğu zaman doğru şeyi yapıyorsun. Korkunç film zevkin, hiçbir şeyi allayıp pullamaman ve gerçekten de bir kertenkelen olması hoşuma gidiyor. Hani, şu geçirdiğimiz cinayet soruşturması yüzünden resmî olarak çıkamasak da senin kız arkadaşın olmaktan gurur duyardım. Ayrıca, seni öpmeyi düşünmeden üç dakikadan fazla duramıyorum... öyle işte."

Nate ilk başta yanıt vermeyince her şeyi mahvettiğimden korktum. Belki gereğinden fazla bilgi vermiştim. Fakat eliyle hâlâ bacağımı okşuyordu. Sonra da, "Sen yine iyi dayanıyormuşsun, ben seni öpmeyi düşünmeden hiç duramıyorum," dedi.

Gözlüklerimi çıkarıp katlayarak kanepenin yanındaki sehpaya koydu. Eli kuş tüyü gibi yüzüme değerken, bana iyice sokulup dudaklarımı dudağına yaklaştırdı. Dudaklarımız birleşirken nefesimi tuttum. Dudaklarımda o yumuşacık baskıyı hissedince, damarlarım sıcak bir sızıyla uğuldadı. Marshall Tepesi'ndeki o ateşli öpüşmemizden farklıydı, yumuşak ve narin bir öpücüktü bu. Ama yine de başımı döndürüyordu. Her yanım titriyordu, kendimi kontrol altına almak için ellerimi Nate'in göğsüne bastırınca, incecik tişörtünün altından sert kaslarını hissettim. *Hiç yardımcı olmuyor.*

Aralanan dudaklarımdan çıkan hafif ses, Nate dilini ağzıma sokunca hafif bir iniltiye dönüştü. Öpüşlerimiz giderek yoğunlaşıp derinleşiyordu. Vücutlarımız öyle iç içe geçmişti ki, benimki nerede bitiriyor, onun ki nerede başlıyor, anlayamıyordum. Aynı anda hem düşüyormuşum hem havada süzülüyormuşum hem de uçuyormuşum gibi hissediyordum. Dudaklarım sızlayana, tenim dinamit patlamış gibi yanana kadar öpüştük.

Nate'in elleri ilginç bir şekilde masum davranıyordu. Saçlarıma ve yüzüme defalarca dokunduktan sonra, bir elini tişörtümün altına kaydırıp sırtıma götürünce... Aman Tanrım, sanırım inleyecektim. Parmakları şortumun beline dalınca, içim titredi ama Nate orada durdu. Güvensiz yanım, acaba Nate beni, benim onu arzuladığım kadar veya onun başka kızları arzuladığı kadar, arzulamıyor mu diye endişelendi. Ama... yarım saattir çocuğa yapışık haldeydim, yani nedenin bu olmadığını *biliyordum.*

Gerçi çekilip bana bakarken, uzun siyah kirpiklerini kırpıştırdı. *Tanrım,* gözleri... Saçma derecede güzellerdi. "Babanın içeri girdiğini düşünüyorum da," diye mırıldandı. "Biraz korkutucu." İç çektim çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, benim de aklımın bir köşesinde aynı şey vardı. Babamın buraya gelmesi ihtimali yüzde beş olsa da bu çok fazlaydı.

Bir parmağını dudaklarımın üstünde gezdirdi. "Ağzın kıpkırmızı. Kalıcı bir zarar vermeden ara versek iyi olur. Ayrıca benim de biraz, hımm, sakinleşmem gerek." Yanağımdan öpüp yerdeki ceketine uzandı.

Yüreğim buruldu. "Gidiyor musun?"

"Hayır." Ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve Netflix'i açtı, sonra da bana gözlüklerimi uzattı. "Sonunda *Ringu*'yu bitirebiliriz."

"Kahretsin. Unuttuğunu sanıyordum." Ama bu kez hayal kırıklığım yalandandı.

"Yapma be, harika bir film." Nate kanepeye uzanıp iPhone'unu ön koluna yaslarken, ben de yanına kıvrılıp başımı omzuna koydum. "Sizin duvardaki altmış ekranlık canavarda değil, benim telefonumda izliyoruz. Böyle minicik bir ekrandaki bir şeyden korkamazsın."

Açıkçası, ne yaptığımız umurumda bile değildi. Tüm isteğim, uykuya karşı koyarak, Nate'e sarılıp yatabildiğim kadar yatmak ve tüm dünyayı unutmaktı.

BÖLÜM YİRMİ

Cooper
16 Ekim Salı, 17.45

"Sütü uzatır mısın Cooperstown?" Akşam yemeği sırasında, babam çenesiyle bana işaret ederken, gözleri salondaki sesi kısık televizyona kaydı; ekranın altındaki şeritte üniversiteler arası futbol maçı skorlarını veriyorlardı. "Ee, izin gecende ne yaptın?" Dün spor salonunun çıkışında, Luis'in benim yerime geçmesini bayağı eğlenceli buluyordu.

Süt kutusunu uzatırken, soruya dürüstçe yanıt verdiğimi düşledim: *Kris'le takıldım. Kris benim âşık olduğum çocuk. Evet baba, çocuk dedim. Hayır, baba, şaka yapmıyorum. California San Diego Üniversitesi birinci sınıfta, tıp okumaya hazırlanıyor, ek iş olarak da modellik yapıyor. Kaçırılmayacak biri. Tanısan, severdin.*

Sonra da babamın kafası patlardı. Hayalimdeki konuşma hep böyle sonlanıyordu.

"Arabayla boş boş gezindim," dedim.

Kris'ten utanmıyordum. *Gerçekten* utanmıyordum. Fakat durum karışıktı.

Sorun şu ki, onunla tanışmadan önce bir erkeğe karşı böyle

şeyler hissedebileceğimi fark etmemiştim. Yani, tamam, *şüpheleniyordum.* On bir yaşımdan falan beri şüpheleniyordum. Ama bu düşünceleri gömebileceğim kadar derinlere gömmüştüm çünkü sonuçta ben Ulusal Beyzbol Ligi'nde bir kariyer planlayan, Güneyli bir sporcuydum ve bizden böyle şeyler beklenmezdi.

Yaşamımın büyük bir kısmında buna gerçekten inanmıştım. Hep bir kız arkadaşım oldu. Fakat çocukluğumdan beri bana öğretildiği gibi, cinsel ilişkiye girmek için evlenene kadar bekleme konusunda hiçbir zaman zorlanmadım. Bunun içimde kök salmış ahlaki bir inançtan çok, bir bahane olduğunu yeni yeni anlıyordum.

Keely'ye aylarca yalan söyledim ama Kris konusunda dürüst davrandım. Kris ile beyzbol oynarken tanışmıştım, gerçi o oynamıyordu. Birlikte maç yaptığım bir çocuğun arkadaşıydı, çocuk sonradan ikimizi de doğum günü partisine çağırdı. Ayrıca, Kris *gerçekten* de Alman'dı.

Yalnızca çocuğa âşık olduğum kısmını atlamıştım.

Bu kısmı henüz kimseye itiraf edemezdim. Bu bir evre veya tecrübe değildi, baskıdan kurtulmak için kafamı dağıtmaya da çalışmıyordum. Ninem haklıydı. Kris arayınca veya mesaj atınca, içim gerçekten kıpır kıpır oluyordu. Hem de her seferinde. Kris'in yanındayken kendimi, Keely'nin dediği gibi, kendisinden beklenenleri yapmaya programlanmış bir robot gibi değil, gerçek bir insan gibi hissediyordum.

Fakat Cooper-Kris ilişkisi, ancak o apartman dairesinin güvenli atmosferi içinde varlığını sürdürebilirdi. O ilişkiyi başka bir yere taşımak ödümü koparıyordu. Her şeyden önce, beyzbolda başarıya ulaşmak normal bir erkek için bile zordu. Büyük bir lig takımında oynayan açık eşcinsel oyuncuların sayısı, tam olarak bir taneydi. O da hâlâ ikinci ligde oynuyordu.

İkinci bir neden de babamdı. Babamın tepkisini gözümün önüne getirince, inme iniyormuş gibi hissediyordum. Babam eşcinsellere "ibne" diyen ve bizim tüm vaktimizi hete-

roseksüel erkeklere asılmakla geçirdiğimiz sanan, tutucu bir adamdı. Haberlerde eşcinsel beyzbol oyuncusu hikâyesini gördüğümüzde, tiksintiyle burnundan gülmüş ve "Normal çocuklar soyunma odasında şu pislikle uğraşmak zorunda kalmamalı," demişti.

Eğer Kris ile ilişkimden söz edersem, on yedi yıllık mükemmel oğul imajım anında yerle bir olurdu. Bir daha bana asla aynı gözle bakmazdı. Şu anda, ben doping yapmakla suçlanan bir cinayet şüphelisiyken bile, gözünde imajım sarsılmamıştı. Çünkü babam *bunlarla* başa çıkabilirdi.

"Yarın test var," diye anımsattı bana. Artık her hafta steroid testine girmek zorundaydım. Bu arada atış yapmaya devam ediyordum ve hayır, fastball atışlarımda hiçbir yavaşlama yoktu. Çünkü yalan söylemiyordum. Hile yapmamış, stratejik açıdan kendimi geliştirmiştim.

Babamın fikriydi. Üçüncü sınıfta kendimi biraz tutmamı, tüm hızımla oynamamamı istedi, böylece gösteri maçı sezonunda heyecan artacaktı. Öyle de oldu. Josh Langley gibi insanlar beni fark etti. Oysa şimdi insanlar elbette şüpheyle yaklaşıyordu. *Teşekkürler, baba.*

En azından bu yüzden vicdan azabı duyuyordu.

Geçen ay polis bana Dedikodu Kazanı'nın yayınlanmamış paylaşımlarını göstermeye hazırlanırken, Kris ile ilişkim hakkında bir şeyler okuyacağıma emindim. Simon'ı pek tanımazdım, yüz yüze birkaç kez konuşmuşluğumuz vardı. Fakat ne zaman yanına yaklaşsam, sırrımı öğrenmesinden korkardım. Geçen sene yılsonu balosunda kör kütük sarhoştu, tuvalette karşılaştığımızda, kolunu belime dolayıp beni kendine çekince resmen panik atak geçirecektim. Simon'ın bildiğim kadarıyla hiç kız arkadaşı olmamıştı, o yüzden eşcinsel olduğumu anlayıp bana yanaştığına kesin gözüyle baktım.

Öyle deliye döndüm ki, Vanessa'ya Simon'ı balo sonrası partiye çağırmamasını söyledim. Birilerini dışlama fırsatını hiç

kaçırmayan Vanessa da dediğimi seve seve yaptı. Sonrasında Simon'ın, yapmacık olamayacak bir ısrarla Keely'ye asıldığını gördükten sonra bile düşüncem değişmedi.

Simon öldüğünden beri kendime bunu düşünmeme fırsatı vermemiştim; son konuşmamızda, sırf kendimi kabullenemediğim için çocuğa hıyar gibi davranmıştım.

İşin kötüsü de onca şeyden sonra hâlâ kendimi kabullenemiyordum.

Nate

16 Ekim Salı, 18.00

Buluşma saatimizden yarım saat sonra Glenn's Diner'a geldiğimde, annemin Kia marka arabasını lokantanın önündeki park yerinde gördüm. Annemin yeni ve gelişmiş versiyonuna bir puan vermek gerekirdi herhalde. Gelmese hiç şaşırmazdım.

Ben de gelmemeyi düşünmüştüm, hem de çok. Fakat annem yokmuş gibi davranmak, bugüne dek pek bir işe yaramadı.

Motorumu annemin arabasından biraz öteye park ettikten sonra, yağmurun ilk damlalarının omzuma vurduğunu hissederek lokantaya girdim. Müşterileri karşılayan garson kadın sorgulayıcı, nazik bir bakışla bana baktı. "Biriyle buluşacaktım. Macauley," dedim.

Başını sallayarak kenardaki bir oturma bölümünü işaret etti. "Bu taraftan."

Annemin bir süredir beklediğini anlayabiliyordum. Gazlı içeceği bitmek üzereydi, pipetin kâğıdını da parçalara bölmüştü. Karşısındaki koltuğa oturunca, göz teması kurmaktan kaçınarak, menüyü alıp dikkatlice gözden geçirdim. "Ne sipariş ettin?"

"Ay, yok. Seni bekledim." Yüzüne bakmamı istediğini res-

men hissedebiliyordum. Keşke gelmeseydim. "Hamburger ister misin Nathaniel? Eskiden Glenn'in hamburgerlerini severdin."

Severdim, hâlâ severim ama şimdi başka bir şey sipariş etmek istiyordum. "Adım Nate, tamam mı?" Menüyü kapatıp gözlerimi cama vuran gri damlalara diktim. "Artık kimse bana öyle seslenmiyor."

"Nate," dedi ama annemin ağzından çıkınca kulağa bir tuhaf gelmişti. Tekrar tekrar söyledikten sonra, anlamını kaybeden o sözcükler gibiydi. Bir kadın garson gelince, hiç canım çekmediği halde bir sandviç ile kola sipariş ettim. Cebimde titreşen kullan-at telefonumu çıkarınca, Bronwyn'den mesaj geldiğini gördüm. *Umarım iyi geçer.* İçimin ısındığını hissettim ama yanıt vermeden, telefonu geri koydum. Bronwyn'e bir hayaletle öğle yemeği yemenin nasıl bir his olduğunu anlatacak sözcükler yoktu bende.

"Nate." Annem adımı söylerken boğazını temizledi. Hâlâ tuhaf geliyordu. "Şey nasıl... okul nasıl gidiyor? Fen bilimlerini hâlâ seviyor musun?"

Tanrım. *Fen bilimlerini hâlâ seviyor muyum*? Dokuzuncu sınıftan beri telafi dersleri alıyordum ama o nereden bilecekti ki? İlerleme raporları eve geliyordu, ben de babamın imzasını taklit edip geri gönderiyordum. Kimse raporlar hakkında bir şey sormuyordu. Masayı işaret ederek, "Bunları ödeyebilecek misin?" diye sordum. Beş dakika önce saldırgan bir ite dönüşmüştüm, şimdi de öyle davranıyordum. "Ben ödeyemem de o yüzden soruyorum. Benim ödememi bekliyorsan, yemekler gelmeden söylemen gerek."

Yüzü asılınca, anlamsız bir zafer duygusu uyandı içimde. "Nath... Nate. Olur mu hiç... Doğru. Bana neden güvenesin ki?" Cüzdanını çıkarıp masaya birkaç tane yirmilik koyunca, kendimi bok gibi hissettim ama sonradan aklıma ödemek yerine buruşturup çöpe attığım faturalar geldi. Artık para kazan-

madığıma göre, babamın engelli maaşı ipoteğe, giderlere ve babamın içkisine zar zor yetiyordu.

"Aylardır tedavideysen, parayı nereden buldun?"

Garson bana bir bardak kola getirince, annem yanıt vermek için kadının gitmesini bekledi. "Pine Valley'deki, kaldığım tesis oradaydı, doktorlardan biri beni bir tıbbi transkripsiyon şirketiyle tanıştırdı. Her yerden çalışabiliyorum, üstelik düzenli bir iş." Eliyle elimi okşayınca, hemen geri çekildim. "Sana ve babana yardım edebilirim Nate. Ederim. Sana bir şey sormak istiyordum, soruşturma için avukatın var mı? Birini bulabiliriz."

Nasılsa gülmemeyi başardım. Kazandığı para avukata yetmezdi. "Ben iyiyim."

Konuşmayı sürdürme çabasıyla okulu, Simon'ı, şartlı tahliyemi ve babamı sordu. Biraz canım sıkıldı çünkü annem hatırladığım gibi değildi. Eskisinden sakin, eskisinden soğukkanlıydı. Fakat birden, "Bronwyn yaşananlarla nasıl başa çıkıyor?" diye sordu.

Olmaz. Bronwyn'i her düşünüşümde, beynim hâlâ o televizyon odasındaki kanepenin üstündeymişim gibi tepki veriyordu; kalbim küt küt atıyor, kan dolaşımım hızlanıyor, tenim karıncalanıyordu. Bu karmaşadan çıkan tek iyi şeyi, annemle yaptığım gereksiz sohbete konu edecek değildim. Dolayısıyla, konuşacak pek bir şeyimiz kalmamıştı. Tanrıya şükür yemekler de geldiğine göre, son üç yıl hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçebilirdik. Sandviçimin tadı hiçbir şeye, belki kuma, benzese de gereksiz sohbetlerden iyiydi.

Fakat annem imadan anlamıyordu. Beni boğulma noktasına getirene kadar, Oregon'dan, doktorlarından ve *Mikhail Powers Araştırıyor*'dan söz açıp durdu. Bir yardımı dokunacakmış gibi, tişörtümün yakasını çekiştirdim ama bir işe yaramadı. Burada oturup vaatlerini dinleyemezdim; her şeyin düzeleceğini, çalışmayı sürdüreceğini, ayık kalacağını, akıl sağlığını koruyacağını umamazdım. Burada kalacağını bile umamazdım.

Aniden yarısı yenmiş sandviçimi tabağıma bırakarak, "Gitmem gerek," dedim. Ayağa kalkarken dizimi sert bir şekilde masanın kenarına çarpınca, yüzüm ekşidi. Annemin suratına bile bakmadan çıkıp gittim. Peşimden gelmeyeceğini biliyordum. O işlerini böyle halletmezdi.

Dışarı çıktığımda, ilk bakışta motorumu göremeyince şaşırdım. Park yerine benden sonra gelen birkaç iri Range Rover'ın arasında kalmıştı. Yanına giderken, Glenn's Diner için fazla şık giyinmiş bir adam, göz kamaştıran bir gülümsemeyle önümü kesti. Adamı hemen tanıdım ama tanımamışım gibi kayıtsız bir ifade takındım.

"Nate Macauley? Ben Mikhail Powers. Bulunması zor bir adamsın, biliyorsun değil mi? Seninle tanışmak çok heyecan verici. Simon Kelleher soruşturması hakkındaki yayınımızın bir sonraki bölümü üstünde çalışıyoruz, bize katılırsan çok sevinirim. Sana içeride bir kahve ısmarlasam, birkaç dakika konuşsak, nasıl olur?"

Duymazdan gelerek, motoruma binip kaskımı taktım. Geri geri çıkmaya hazırlanıyordum ama yapımcı tipli birkaç adam yolumu tıkadı. "Adamlarını yoldan çeksen, nasıl olur?"

Gülümsemesi iyice genişledi. "Ben senin düşmanın değilim Nate. Böyle davalarda kamuoyu önemlidir. İnsanları senin tarafına çekmemizi istemez misin?"

Annem park yerine geldi, yanımdakini görünce ağzı bir karış açıldı. İnsanlar yolumdan çekilene kadar düşük bir hızla geri geri gittim, sonunda yolum boşalmıştı. Annem bana çok yardım etmek istiyorsa adamla konuşabilirdi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Bronwyn
17 Ekim Çarşamba, 12.25

Çarşamba günü öğle molasında, Addy ile ojelerden konuşuyorduk. Kız konu hakkında tam bir bilgi kaynağıydı. Ellerimi bir profesyonel edasıyla inceleyerek, "Seninki gibi kısa tırnaklara ten rengine yakın, açık renkler gider," dedi. "Ama şöyle çok parlak olacak."

"Ben pek oje sürmem," dedim.

"İyi ama süslenip püslenmeye başladın, değil mi? Artık *nedense*." Kaşını kaldırarak, özenle fön çekilmiş saçlarımı işaret edince yanaklarım kızardı; Maeve de güldü. "Belki bir denemek istersin."

Benim karakol ziyaretimi, Nate'in annesini ve Addy'nin karakola ayrı olarak çağırılıp kayıp EpiPenler hakkında yeniden sorguya çekildiğini konuştuğumuz dünkü sohbetimizin yanında, bugünkü son derece masum ve dünyevi kalıyordu. Dün özel hayatları karmakarışık birer cinayet şüphelisiydik, bugünse normal genç kızlar.

Fakat birden, birkaç masa öteden gelen tiz bir ses sohbe-

timizi böldü. "Onlara da aynı şeyi söyledim," dedi Vanessa Merriman. "Kimin hakkındaki dedikodu *kesinkes* doğru çıktı? Simon'ın ölümünden sonra, kimin hayatı altüst oldu? Katiliniz odur işte."

Addy, "Yine neyin peşinde?" diye mırıldanarak, fazla büyük bir parça kızarmış ekmeği sincap gibi kemirdi.

Bizimle otururken pek konuşmayan Janae, Addy'ye bir bakış atarak, "Duymadın mı?" dedi. "Mikhail Powers ekibi gelmiş. Birkaç çocuk röportaj veriyor."

İçim daraldı, Addy de önündeki tepsiyi itti. "Ay ne güzel. Tek ihtiyacım, Vanessa'nın televizyona çıkıp, 'Addy şöyle suçlu, böyle suçlu' diye hakkımda atıp tutmasıydı."

Janae, "Kimse senin yaptığını düşünmüyor," dedi. Başıyla beni işaret ederek, "Senin de. Veya..." Janae, tek eliyle taşıdığı tepsisiyle Vanessaların masasına gidecekken, bizi fark ederek yön değiştiren Cooper'ı izledi. Cooper yanımıza gelip kenarda bir yere oturdu. Arada sırada böyle yapardı; öğle yemeğinin başında birkaç dakika Addy ile otururdu. O süre kıza Cooper'ın, öteki arkadaşları gibi onu terk etmediği mesajını vermeye yeterken, Jake'in tepesini attıracak kadar da uzun değildi. Buna tatlılık mı desem yoksa korkaklık mı, karar veremiyordum.

"N'aber millet?" diye sorup portakalının kabuğunu soydu. Ela gözlerini ortaya çıkaran koyu yeşil bir gömlek giymişti ve sürekli beyzbol şapkası takmaktan güneş en çok yanaklarına vurduğu için, yüzü eşit derecede bronzlaşmamıştı. Fakat bu hali Cooper Clay'e parçalı bir görünüm vermek yerine, havasına hava katıyordu.

Eskiden Cooper'ın okulun en yakışıklı çocuğu olduğunu düşünürdüm. Belki hâlâ öyleydi ama son zamanlarda, halinde tavrında Ken bebekleri andıran, biraz plastik, biraz uzlaşmacı bir yan vardı. Belki de benim zevkim değişmişti. "Mikhail Powers röportajını vermedin mi daha?" diye espri yaptım.

Çocuk yanıt veremeden, omzumun üstünden bir ses yükseldi. "Vermelisiniz. Durmayın, herkesin sandığı gibi Bayview Lisesi'ni o şerefsizden kurtaran cinayet kulübü olduğunuzu gösterin." Leah Jackson, Cooper'ın yanındaki masaya ilişti. Kıpkırmızı bir yüzle, koltuğunda kaskatı kesilen Janae'yi fark etmemişti.

"Merhaba Leah," dedi Cooper sabırla. Kızın söylediklerini önceden duymuş gibi bir hali vardı, herhalde Simon'ı anma töreninde duymuştu.

Leah masayı gözden geçirirken bana baktı. "Kopya çektiğini kabul edecek misin?" Sohbet edermiş gibi soruyordu, yüz ifadesi de cana yakın sayılırdı ama yine de donakaldım.

"İkiyüzlülük bu, Leah." Maeve'in sesini duyunca şaşırarak dönüp baktım. Gözleri alev alevdi. "Hem Simon'ı şikâyet edip hem de onun yaydığı dedikoduyu tekrarlayamazsın."

Leah, Maeve'i hafifçe selamladı. "Şahmat, Genç Rojas."

Fakat Maeve henüz ısınma turlarındaydı. "Sürekli aynı konunun konuşulmasından bıktım usandım. Neden kimse Dedikodu Kazanı'nın okulu ne hallere düşürdüğünü söylemiyor?" Meydan okuyan gözlerle, direkt Leah'ya baktı. "*Sen* neden söylemiyorsun? Hemen kapının önünde bekliyorlar, biliyorsun. Yeni bir bakış açısı için yanıp tutuşuyorlar. İstediklerini onlara sen verebilirsin."

Leah irkildi. "Medyaya konuşacak halim yok."

"Nedenmiş o?" diye sordu Maeve. Kardeşimi hiç böyle görmemiştim; Leah'ya bakışlarıyla alt ederken, gözü dönmüş gibiydi. "Siz yanlış bir şey yapmadınız. Simon yaptı. Hem de yıllarca, şimdiyse herkes çocuğu aziz mertebesine çıkarıyor. Bununla bir sorunun yok mu?"

Leah, Maeve'in bakışlarına karşılık verirken yüzünde beliren ifadeyi tam çözemiyordum ama neredeyse... zafer kazanmış gibi miydi? "Elbette var."

"Öyleyse bir şeyler yap," dedi Maeve.

Aniden ayağa kalkan Leah, saçlarını omuzlarının üstünden kendine doğru çekti. Hareketiyle bluzunun kolları kalkınca, bileğindeki hilal biçimli yara göründü. "Belki yaparım." Uzun adımlar atarak, mağrur mağrur kapıya yürüdü.

Cooper gözlerini kırpıştırarak kızın arkasından baktı. "Vay canına Maeve. Hatırlat da ters tarafına denk gelmeyelim." Maeve burnunu buruştururken, kardeşimin hâlâ Cooper'ın adını taşıyan dosyanın şifresini çözemediği aklıma geldi.

"*Leah* ters tarafıma denk gelmedi," diye mırıldanarak sinirli sinirli telefonuna bir şeyler yazdı.

Sormaya korkuyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Simon'ın 4chan başlıklarını *Mikhail Powers Araştırıyor*'a gönderiyorum," dedi. "Gazeteci değiller mi? Bir baksınlar bakalım."

"Ne?" diye haykırdı Janae. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Simon, şu okul saldırılarını falan yücelten tuhaf tiplerle dolu tartışma başlıklarına dadanmış," dedi Maeve. "Günlerdir okuyorum. Konu başlıklarını başkaları açmış ama o da tam ortadan dalıp korkunç şeyler söylemiş. O çocuğun Orange County'de onca insanı öldürmesi bile Simon'ın umurunda olmamış." Maeve yazmayı sürdürürken, Janae'nin eli bir anda bileğine yapışınca Maeve, az kalsın telefonunu elinden düşürüyordu.

Janae öfkeyle, "Sen bunu nereden biliyorsun?" deyince sonunda kendine gelen Maeve, boş boğazlık ettiğinin farkına vardı.

"Bırak onu," dedim. Janae bırakmayınca, elimi uzatıp parmaklarını Maeve'in bileğinden ayırmaya çalıştım. Parmakları buz gibiydi. Janae gürültülü bir ses çıkararak sandalyesini geri ittirdikten sonra, zangır zangır titreyerek ayağa kalktı.

"Hiçbirinizin onun hakkında bir şey bildiği yok," dedi boğuk bir sesle ve az önce Leah'nın yaptığı gibi, paldır küldür dışarı çıktı. Fakat Janae muhtemelen Mikhail Powers'a açıklama

yapmaya gitmemişti. Parmaklarımı masaya vururken Maeve ile birbirimize baktık. Janae'yi çözemiyordum. Çoğu günler, neden bizimle oturduğunu anlamıyordum, halbuki bizi her gördüğünde kesin Simon'ı hatırlıyordu.

Ama belki de az önce olduğu gibi konuşmalarımızı duymak için oturuyordu.

Cooper aniden, "Gitmem gerek," dedi; Jake'siz geçirmeye ayırdığı sürenin sonuna gelmişti anlaşılan. El sürülmemiş öğle yemeği tepsisini kaldırıp düzgün adımlarla her zamanki masasına geçti.

Böylece yine kız kıza kaldık, öğle yemeği bitene kadar da masamıza kimse gelmedi. Bizimle oturacak diğer tek erkek, yemekhanede boy gösterme zahmetine hiç girmezdi. Fakat yemekten sonra koridorda karşılaştığımızda, Nate bana kısacık gülümseyince Simon, Leah ve Janae hakkında aklımı kurcalayan ne kadar soru varsa, hepsi kayboldu.

Tanrım, bu çocuk gülümseyince ne güzel oluyordu.

Addy

19 Ekim Cuma, 11.12

Koşu pistinde sıcak bastı, üstelik tüm gücümle koşmama gerek bile yoktu. Alt tarafı beden eğitimi dersindeydik. Fakat havayla dolan ciğerlerim genişlerken, kollarıma ve bacaklarıma beklenmedik bir enerji pompalanıyordu. Son günlerde bisiklete bine bine, boşaltılması gereken bir enerji biriktirmiştim sanki. Alnım boncuk boncuk terliyor, tişörtüm sırtıma yapışıyordu.

İçin için gururlanarak, önce Luis'i (gerçi çocuk pek çabalamıyordu ama olsun) ardından da Olivia'yı geçtim, kendisi koşu takımındaydı. Hemen önümde Jake vardı, benden çok daha hızlı, iri ve güçlü olduğundan, Jake'e yetişme fikri saçma

geldi. Aramızdaki mesafeyi kapatmam mümkün değildi ama kapadım. Artık bir nokta gibi görünmüyordu; çok uzağımda değildi, eğer şerit değiştirip bu hızda devam edersem, belki kıl payı, hatta kesinlikle...

Bacaklarım kontrolsüzce havaya savruldu. Avuçlarım yere yapışırken, dişlerimi dudağıma geçirince, ağzıma bakır gibi bir kan tadı yayıldı. Tenimi delip etime batan ufak tefek taşlar her yanımda kesikler oluşturdu. Dizlerim öyle acıyordu ki, yerdeki koyu kırmızı lekeleri görmeden iki dizimin birden yarıldığını anladım.

"Ay olamaz!" Vanessa'nın yalandan kaygılı sesi duyuldu. "Zavallıcık! Bacakları pes etti."

Etmedi. Gözlerim Jake'teyken, biri bana çelme takıp beni düşürmüştü. Kimin yaptığını gayet iyi tahmin ediyordum ama ciğerlerime hava doldurmaya uğraştığımdan, bir şey söyleyemiyordum.

"Addy, iyi misin?" Vanessa yapmacık ses tonunu koruyarak, yanıma diz çöktü ama kulağıma yanaşıp fısıldarken, kendi sesini kullandı: "Sana az bile, orospu."

Yanıt vermek isterdim ama hâlâ nefes alamıyordum.

Beden eğitimi öğretmenimiz gelince Vanessa geri çekildi. Konuşacak kadar soluklandığımda ise, Vanessa çoktan gitmiş. Bacaklarımı inceleyip, ellerimi çeviren öğretmen, hasarı görünce cıkcıkladı. "Revire gitmen gerek. Kesiklerini temizleyip antibiyotik versinler." Kadın, başıma toplanan kalabalığı gözden geçirdikten sonra, "Miss Vargas! Arkadaşınıza yardım edin," dedi.

Sanırım Vanessa'yı veya Jake'i çağırmadığı için şükretmem gerekirdi. Ama Bronwyn'in kız kardeşi birkaç gün önce Simon'ı uluorta yerdiğinden beri, Janae'yi pek görmemiştim. Topallaya topallaya okula yürüdüm. Janae giriş kapısına yaklaşana kadar yüzüme bakmadı. "Ne oldu?" diye sordu kapıyı açarken.

Artık gülecek kadar nefesim vardı. "Vanessa'nın beni orospu olmakla itham etme şekli işte." Merdiven boşluğunda sağa sapacağıma sola sapıp soyunma odasına yöneldim.

Janae, "Revire gitmen gerekiyor," deyince elimi sallayarak kızı savuşturdum. Haftalardır revire ayak basmamıştım, hem zaten canım yansa da yaralarım yüzeyseldi. Tek ihtiyacım duş almaktı. Topallaya topallaya bir kabine girip giysilerimi çıkardım. Sıcak duşun altına geçip kahverengiyle karışık kırmızı suyun giderden akışını izledim. Akan su berraklaşana kadar duşta kaldım, çıkıp bir havluya sarındığımda da, Janae elinde bir kutu yara bandıyla beni bekliyordu.

"Sana getirdim. Dizin için."

"Teşekkürler." Bir banka oturdum, dizimdeki et rengi şeritlere bastırınca, hemen kanamaya başladılar. Avuçlarım acıyordu, soyulmuş derimin altında pembe pembe etim görünüyordu ama herhangi bir yere yara bandı yapıştırmam bir değişiklik yaratmayacaktı.

Janae bankta mümkün mertebe uzağıma oturdu. Sol dizime üç bant, sağımaysa iki bant yapıştırdım. "Vanessa orospunun teki," dedi alçak sesle.

"Evet," diye onayladım. Ayağa kalkıp dikkatlice bir adım attım. Bacaklarımın eskisi gibi işlediğini görünce, dolabıma gidip giysilerimi çıkardım. "Ama ben de hak ettim, değil mi? Herkes böyle düşünüyor. Sanırım Simon da bunu isterdi. Her şey ortalığa yayılsın da insanlar yargılasın isterdi. Hiçbir şey sır kalmasın."

"Simon..." Janae'nin sesi yine boğulurmuş gibi çıkıyordu. "O... söyledikleri gibi biri değildi. Yani, tamam, Dedikodu Kazanı konusunda aşırıya kaçtı, yazdığı bazı şeyler de korkunçtu. Ama son birkaç yıl çok fırtınalı geçti. Bir şeylerin parçası olmak için canla başla uğraşıyordu ama başaramıyordu. Bence..." Dili dolaştı. "Simon kendisiyken, senin böyle bir şey yaşamanı istemezdi."

Gerçekten üzülmüş gibi bir hali vardı. Fakat şu an Simon'ı düşünmeye içim el vermiyordu. Giyindikten sonra saate baktım. Beden eğitimi dersinin bitmesine yirmi dakika vardı ve Vanessa ile yardakçıkları ortalıkta fink atarken derse dönmek istemiyordum. "Yara bandı için teşekkürler. Hâlâ revirde olduğumu söyle, olur mu? Sonraki derse kadar kütüphaneye gideceğim."

"Tamam," dedi Janae, sonra da içi boşalmış gibi bitkin bir halde, kendini banka bıraktı. Ben kapıya giderken aniden arkamdan seslendi. "Akşamüstü takılmak ister misin?"

Şaşkınlıkla döndüm. Şeyimizin... henüz bu noktaya geldiğini düşünmemiştim... tanışıklığımızın demeliyim sanırım, *arkadaşlık* hâlâ güçlü bir sözcük gibi geliyor. "Hımm, olur. Tabii."

"Annem kitap kulübünü ağırlıyor, o yüzden... ben size gelebilir miyim?"

"Tamam," dedim. Güzel ve havalı Keelyler ve Olivialarla dolu bir eve alışık annemin, Janae'yi görünce ne tepki vereceğini gözümde canlandırdım. Düşüncesi bile keyfimi yerine getirdi, Janae'nin okuldan sonra bize uğramasını kararlaştırdık. Bir hevesle Bronwyn'e de mesaj attım ama cezalı olduğunu unutmuştum. Ayrıca piyano dersi vardı. Spontane planlar gerçekten bu kıza göre değildi.

Okuldan sonra bisikletimi sundurmanın altına henüz yerleştirmişim ki Janae çıkageldi. Beraberinde de ders çalışmaya gelmiş gibi, koca sırt çantasını sürüklüyordu. Annemle ayaküstü işkence gibi bir sohbet ederken, annemin gözleri bir Janae'nin çok sayıdaki piercingine, bir eski püskü asker postallarına kayıp duruyordu. Ardından Janae'yi televizyon izlemek üzere yukarı çıkardım.

Kumandayı televizyona doğrultup, "Netflix'in yeni dizisini

izlemek ister misin?" diye sorarak, Janae koltuğa otursun diye yatağıma yayıldım. "Süper kahramanlı olan hani?"

Janae pembe ekoseli kumaşın onu yutmasından korkuyormuş gibi, ihtiyatla koltuğa oturdu. "Tamam, olur," diyerek çantasını yanına bıraktı ve duvarımdaki çerçeveli fotoğraflara baktı. "Çiçekleri gerçekten seviyorsun, ha."

"Pek sayılmaz. Kardeşimin yeni fotoğraf makinesiyle oynuyordum, sonra da... eskiden kalma fotoğrafları geçen gün indirdim." Şimdi yatağın altında, ayakkabı kutusunun içinde duruyorlardı. Jake ile ikimizin son üç yıldan kalma bir düzine hatırası, neredeyse bir o kadar da arkadaşlarımla çekilmiş fotoğraflar vardı. Bir tanesini kaldırırken durakladım; ben, Keely, Olivia ve Vanessa geçen yaz plajda çekilmiştik, kafamızda dev gibi şapkalar, yüzümüzde şaşkın bir gülümseme, arkamızda masmavi bir gökyüzü. Kız kıza takıldığımız nadir günlerdendi ama bugünden sonra, Vanessa'nın o aptal aptal sırıtan suratını ortalıktan kaldırdığıma her zamankinden çok seviniyordum.

Janae sırt çantasının kayışıyla oynuyordu. "Eski zamanları özlüyorsundur," dedi alçak sesle.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan, kızın yorumunu düşündüm. "Hem evet hem hayır," dedim sonunda. "Okuldaki rahatlığımı özlüyorum. Ama takıldığım hiç kimse meğer beni gerçekten önemsemiyormuş, öyle değil mi? Yoksa her şey farklı olurdu." Huzursuzca oturduğum yerde kıpırdandım. "Yaşadıklarım senin yaşadıklarına benziyormuş gibi davranmayacağım. Simon'ı böyle kaybetmen çok acı," diye ekledim.

Kıpkırmızı kesilen Janae yanıt vermeyince konuyu açtığıma pişman oldum. Janae'yle nasıl iletişim kuracağımı kestiremiyordum. Arkadaş mıydık, yoksa yalnızca daha iyi bir seçeneği bulunmayan iki insan mıydık? Konuşmadan televizyona baktık, derken Janae boğazını temizleyerek, "İçecek bir şey alabilir miyim acaba?" dedi.

"Elbette." Aramıza çöken sessizlikten kurtulduğuma neredeyse seviniyordum ama mutfakta anneme rastlayıp, *ne biçim arkadaşlar edinmeye başladın sen* konulu on dakikalık bir nutuk dinleyince tüm keyfim kaçtı. Sonunda, elimde iki bardak limonatayla yukarı çıktığımda Janae çantasını toplamış, kapıdan çıkıyordu.

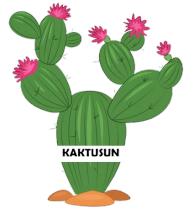
"Aniden kötü oldum," diye bir şeyler geveledi.

Harika. Bana uygun olmayan arkadaşlarım bile benimle takılmak istemiyordu.

Bıkkınlıkla Bronwyn'e mesaj attım ama muhtemelen Chopin'in falan ortasındadır diye bir yanıt falan beklemedim. Mesajıma hemen yanıt gelince şaşırdım ama asıl şaşkınlığı, yazdıklarını okuyunca yaşadım.

Dikkat et. O kıza güvenmiyorum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Cooper
21 Ekim Pazar, 17.25

Akşam yemeği bitmek üzereyken, babamın telefonu çaldı. Babam numaraya bakıp telefonu hemen açarken, ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "Kevin, buyrun. Ne, bu gece mi? Gerçekten şart mı?" Bir süre bekledi. "Tamam. Orada görüşürüz." Telefonu kapatınca sinirli bir şekilde iç çekti. "Yarım saat içinde karakolda avukatınla buluşmamız gerekiyor. Dedektif Chang seninle tekrar konuşmak istiyormuş." Ağzımı açtığımı görünce elini kaldırdı. "Konuyu bilmiyorum."

Güçlükle yutkundum. Bir süredir sorgulanmadığımdan, her şeyin unutulup gittiğini umuyordum. Addy'ye de onu çağırıp çağırmadıklarını öğrenmek için mesaj çekmek istedim ama yazışmalarda soruşturmayla ilgili hiçbir şey konuşmamam için kesin emir vardı. Addy'yi aramak da pek iyi bir fikir değildi. O yüzden sessizce yemeğimi bitirip babamla birlikte karakola gittim.

Avukatım biz içeri girdiğimizde Dedektif Chang ile konuşuyordu. Adam başıyla sorgu odasına geçmemizi işaret

etti. Burası hiç televizyonda gördüğümüz gibi bir yer değildi. Bu renksiz odada arkasında çift taraflı ayna bulunan cam panel yoktu. Yalnızca bir toplantı masası ile birkaç katlanan sandalye vardı. "Merhaba Cooper, Bay Clay. Geldiğiniz için teşekkürler." Tam adamın yanından geçip kapıdan içeri girecekken, elini koluma koydu. "Babanın kalmasını istediğine emin misin?"

Neden istemeyeyim? demeye hazırlanıyordum ama ben konuşacak fırsatı bulamadan, babam öfke püskürerek sorgum sırasında yanımda bulunmanın en doğal hakkı olduğundan dem vurmaya başladı. Bu söylevi çalışa çalışa mükemmelleştirmişti, o yüzden bir kere başladı mı, bitirmesi gerekiyordu.

Dedektif Chang, "Elbette," dedi nazikçe. "Ama Cooper'ın mahremiyeti söz konusu."

Söyleyiş şekli sinirlerimi bozduğundan, yardım için Mary'ye baktım. "Şimdilik odada yalnızca ben bulunsam iyi olur Kevin," dedi kadın. "Gerekirse seni çağırırım." Mary fena biri değildi. Elli yaşlarında, aklı başında bir kadındı, üstelik hem polisi hem de babamı idare edebiliyordu. Sonunda Dedektif Chang, Mary ve ben, odaya girip masaya oturduk.

Dedektif Chang çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarınca, kalbim küt küt atmaya başladı. "Sen hep Simon'ın suçlamasının doğru olmadığını dile getirdin Cooper. Beyzbol performansında da bir azalma yok. Ama bu durum Simon'ın uygulamasının namına uymuyor. Yalan haber paylaştığı görülmemiş."

Aynı şeyi düşünmeme karşın, ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştım. Dedektif Chang, Simon'ın sitesini bana ilk kez gösterdiğinde, kızmaktan çok rahatlamıştım çünkü yalan gerçekten daha iyiydi. Ama Simon benim hakkımda neden yalan söylemişti ki?

"Biz de biraz daha derinlere indik. Meğer Simon'ın dosyalarını ilk kez çözümlerken bir şeyi gözden kaçırmışız. Senin

hakkında, şifrelenmiş ve doping suçlamasının yerine konmuş ikinci bir girdi varmış. O dosyayı çözümlemek biraz zaman aldı ama orijinal metin burada." Ekranı Mary ile bana doğru döndürdü. Okumak için öne eğildik.

> Herkes solak atıcı CC'yi kapmak için yarışıyor, CC de sonunda baştan çıktı. Güzelim KS'yi seksi Alman bir iç çamaşırı modeliyle aldatıyor. Hangi erkek yapmazdı, değil mi? Ama CC'nin yeni gözdesi sutyen ve tanga değil, boxer ve slip modelliği yapıyor. Üzgünüm, K ama yanlış takımda oynarken rekabete giremezsin.

İstemsizce kırpıştırdığım gözlerim dışında her yerimin donduğunu hissettim. Haftalar önce görmekten korktuğum şey buydu işte.

"Cooper." Mary'nin sesi sakindi. "Buna bir karşılık vermene gerek yok. Sorunuz var mı Dedektif Chang?"

"Evet. Simon'ın yayınlamayı planladığı dedikodu doğru mu Cooper?"

Bana fırsat vermeden Mary konuştu. "Bu suçlamada yasadışı bir şey yok. Cooper açıklama yapmak zorunda değil."

"Mary, işler böyle yürümüyor, biliyorsun. Enteresan bir durum söz konusu. Dört öğrenci ve bu dört öğrencinin ortaya çıkmasını istemediği dört girdi var. O girdilerden biri siliniyor, yerine sahte bir tane yazılıyor. Bunun nasıl gözüktüğünün farkında mısın?"

"Asılsız dedikodu haberciliği gibi mi?" diye sordu Mary.

"Hayır, biri özellikle bu girdiden kurtulmak için Simon'ın dosyalarına girmiş, sonra da düzeltemesin diye Simon'ı ortadan kaldırmış gibi gözüküyor."

"Müvekkilimle birkaç dakika görüşmem gerek," dedi Mary.

Midem bulanıyordu. Aileme Kris haberini farklı farklı şekillerde verdiğimi düşünmüştüm ama hiçbiri böylesine korkunç, böylesine damdan düşer gibi değildi.

"Elbette. Ama haberin olsun, Clay'in bilgisayar ve cep telefonu kayıtları dışında, evi için de arama izni isteyeceğiz. Yeni bilgiler ışığında Clay artık daha önemli bir şüpheli haline geldi."

Mary susmamı isteyerek elini koluma koydu. Endişelenmesine gerek yoktu. İsteseydim de konuşamazdım zaten.

Kişinin cinsel yönelimiyle ilgili bilgileri ifşa etmek, özel yaşamın gizliliği ilkesine aykırıdır. Mary böyle demişti. Polisi, Simon'ın benim hakkımda yazdıklarını basınla paylaşırlarsa, Amerikan İnsan Hakları Birliği'ni (ACLU) işe karıştırmakla tehdit etti. Benim durumum, birliğin tam da hem çok geç hem de çok yetersiz dediği kategoriye giriyormuş.

Dedektif Chang lafı dolandırıyordu. Benim özel hayatıma müdahale etmek gibi bir niyetleri yokmuş ama araştırmak zorundalarmış. Her şeyi anlatırsam yardımı dokunacaktı. *Her şey* tanımımız çok farklıydı. Adamın her şeyi anlatmamdan kastı, Simon'ı öldürdüğümü, Dedikodu Kazanı'ndaki o girdiyi silerek, yerine steroidlerle ilgili o sahte dedikoduyu yazdığımı itiraf etmemdi.

Bu da çok mantıksızdı. Kendimi denklemden tamamen çıkaramaz mıydım? Veya kariyerimi bu kadar tehdit etmeyecek başka bir şey bulamaz mıydım? Mesela, Keely'yi başka bir kızla aldattığımı yazamaz mıydım? Hem böylece bir taşla iki kuş vurmuş olurdum.

Mary, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," deyip duruyordu. "Cooper'ın, Simon'ın sitesine dokunduğuna dair bir kanıtınız yoktu, hâlâ da yok. *Soruşturma* kisvesi altında böylesine hassas bir bilgiyi ifşa etmeye kalkamazsınız."

Gerçi artık bir şey fark etmezdi. Her şey ortaya çıkacaktı. En başından beri bu davanın ayrıntıları basına sızdırılmıştı. Üstelik bir saat sorgulandıktan sonra, buradan elimi kolumu sallaya sallaya çıkıp babama hiçbir şeyin değişmediğini söyleyemezdim.

Dedektif Chang çıkarken, önümüzdeki günlerde hayatımı didik didik araştıracaklarını açık bir şekilde söyledi. Kris'in numarasını istediler. Mary, vermek zorunda olmadığımı söyledi ama Dedektif Chang mahkeme kararıyla telefonuma el koyup numarayı alabileceklerini hatırlattı. Keely ile de konuşmak istiyorlardı. Mary ACLU tehdidini sürdürdü, Dedektif Chang de uysal bir tavırla cinayetin öncesindeki haftalarda neler yaptığımı anlamak zorunda olduklarını söyleyip duruyordu.

Ama gerçekte neler olacağını hepimiz biliyorduk. Ben baskı altında ezilene kadar, hayatımı çekilmez kılacaklardı.

Dedektif Chang sorgu odasından çıktıktan sonra, Mary ile baş başa kalınca odada çift taraflı ayna bulunmayışına şükrederek, başımı ellerimin arasına gömdüm. Şimdiye kadarki hayatım bitmişti. Yakında kimse bana eskisi gibi bakmayacaktı. Eninde sonunda söyleyecektim ama herhalde birkaç yıl sonra, yıldız bir atıcı olup dokunulmazlık kazanınca söyleyecektim. Şimdi değil, *böyle* hiç değil.

"Cooper." Mary elini omzuma koydu. "Baban içeride neden bu kadar uzun kaldığımızı soracaktır. Onunla konuşmak zorundasın."

"Söyleyemem," dedim. "Söyleyemem."

"Baban seni seviyor," dedi Mary usulca.

Neredeyse gülecektim. Babam *Cooperstown*'u severdi. Babam beni yaptığım atışlarla vurucuyu devre dışı bıraktığım zaman, gösterişli yıldız avcılarının dikkatini çektiğim zaman, adım ESPN'nin altında geçtiği zaman severdi. Peki ya beni?

Beni tanımıyordu bile.

Yanıt vermeme fırsat kalmadan kapı tıklandı. Babam başını içeri sokup parmaklarını şaklattı. "İşimiz bitti mi? Eve gitmek istiyorum."

"Hazırız," dedim.

"Mesele neymiş yahu?" diye sordu Mary'ye.

"Cooper'la konuşmanız gerek," dedi Mary. Babamın çenesi gerildi. Yüzünde boydan boya *Sana ne halt etmeye para ödüyoruz?* yazıyordu. "Siz konuştuktan sonra, bir sonraki adımımızı konuşuruz."

"Harika," diye mırıldandı babam. Ayağa kalkıp masa ile duvar arasındaki daracık boşluktan geçtikten sonra, Mary'nin yanından geçip koridora çıktım. Tek sıra halinde, konuşmadan yürüyorduk. Çift kanatlı cam kapıya geldiğimizde Mary bize veda etti. Babam, "İyi geceler," dedi ve otoparkın öbür ucundaki cipimize yöneldi.

Babamın yanına oturup kemerimi bağlarken, kalbim sıkıştı. Nasıl başlayacaktım? Ne diyecektim? Şimdi mi söyleseydim? Eve kadar beklersem, annem ile nineme de anlatabilirdim... Of Tanrım. Ya *Lucas*?

"Mesele neymiş?" diye sordu babam. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yeni bir kanıt bulmuşlar," dedim cansız bir sesle.

"Ya, öyle mi? Neymiş?"

Yapamazdım. Yapamazdım. Arabada babamla baş başayken yapamazdım. "Eve gidene kadar bekleyelim."

"O kadar ciddi mi, Coop?" Babam bana bir bakış atarak, yavaş giden bir Volkswagen'i geçti. "Başın belada mı?"

Avuçlarım terlemeye başladı. "Bekleyelim," diye tekrarladım.

Olan biteni Kris'e anlatmam gerekiyordu ama mesaj çekmeye cesaret edemiyordum. Doğruca evine gidip yüz yüze anlatmalıydım. Bir parçamı öldürecek bir konuşma daha! Kris üçüncü

sınıftan beri eşcinselliğini saklamıyordu. Annesi de, babası da sanatçıydı, olayı hiç büyütmemişlerdi. Daha ziyade, *Evet, biliyorduk. Söylemen neden bu kadar uzun sürdü?* falan dediklerini söylemişti. Kris bana hiç baskı yapmadı ama gizli kapaklı buluşmak, Kris'in istediği bir yaşam biçimi değildi.

Eve gidene kadar parmaklarımla kapı koluna vurup camdan dışarı baktım. Babam garaj yoluna girince, bizim ev kâbus gibi önümde belirdi: O sağlam, tanıdık yapı, şu an bulunmak istediğim son yerdi.

İçeri girdik. Anahtarlarını koridordaki sehpaya fırlatan babam, salonda oturan annemle göz göze geldi. Ninemle koltukta yan yana oturmuş, bizi bekliyordular belli ki. Babamın salona girişini izlerken, "Lucas nerede?" diye sordum.

"Aşağıda Xbox oynuyor." Annem televizyonun sesini kısarken, ninem başını yana eğip gözlerini üstüme dikti. "Her şey yolunda mı?"

"Cooper gizem yapıyor." Babam yarı kurnaz, yarı ilgisiz bir bakış attı bana. Yüzümden okunan korkuyu ciddiye alıp almamasını gerektiğini kestiremiyordu. "Anlat bakalım Cooper. Nedir bu tantana? Bu kez gerçek bir kanıt mı buldular?"

"Bulduklarını sanıyorlar." Boğazımı temizleyip ellerimi haki pantolonuma bastırdım. "Yani, evet buldular. Ellerinde yeni bir bilgi var."

Söylediklerimi sindirirken sessizce beklediler. Derken pek acele etmediğimi fark ettiler. Annem devam edeyim diye, "Nasıl bir bilgi bu?" dedi.

"Simon'ın sitesinde polis işe karışmadan önce şifrelenmiş bir girdi varmış. Sanırım benim hakkımda asıl yayınlayacağı paylaşım da oydu. Dopingle alakası yok." Aksanım yine ortaya çıkıyordu.

Babam aksanını hiç kaybetmedi, o yüzden benimkinin gidip geldiğini fark etmezdi. "Biliyordum!" dedi zafer kazanmışçasına. "Seni temize çıkardılar, o halde?"

Dilim tutuldu, zihnim bomboştu. Ninem öne eğilmiş, bastonunun ucundaki kafatasını kavradı. "Cooper, Simon senin hakkında ne yayınlayacakmış?"

"Şey." Hayatımdaki her şeyin Önce ve Sonra diye ayrılmasına, birkaç sözcük yetecekti. Ciğerlerimdeki hava tükendi. Anneme bakamıyordum, babama zaten hayatta bakamazdım. O yüzden nineme odaklandım. "Simon... nasılsa... öğrenmiş..." *Tanrım.* Araya koyacak başka sözcük bulamıyordum. Ninem yardım etmek istercesine, bastonunu yere vurdu. "Ben geyim."

Babam güldü. Ciddi ciddi gülüyordu, rahatladığını belli eden bir kahkaha atarak omzuma vurdu. "Tanrım Coop. Bir an beni kandırdın. Cidden, ne olmuş?"

"Kevin." Ninem babamın adını söylerken dişlerini gıcırdattı. "Cooper *şaka yapmıyor*."

"Tabii ki şaka yapıyor," diyen babam hâlâ gülüyordu. Yüzüne dikkatle baktım çünkü bana her zamanki gibi baktığını son kez gördüğüme adım gibi emindim. "Değil mi?" Kendinden emin bir tavırla, kayıtsızca gözlerini gözlerime çevirdi ama yüzümün halini görünce gülümsemesi söndü. *İşte başlıyoruz.* "Öyle değil mi, Coop?"

"Değil," dedim.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Addy
22 Ekim Pazartesi, 08.45

Bayview Lisesi'nin önünde yine polis arabaları vardı. Cooper da koridorda yürürken, sanki günlerdir uyumamış gibi yalpalıyordu. Cooper ilk zilden sonra beni kenara çekip, "Biraz konuşabilir miyiz," diyene kadar, polis arabalarıyla Cooper arasında bir ilişki bulunabileceği aklıma gelmedi.

Çocuğa biraz daha yakından bakınca, huzursuzluktan içim ezildi. Cooper'ın gözlerinin kan çanağına döndüğünü ilk defa gördüm. "Evet, tabii." Hemen oracıkta, koridorda konuşmak istediğini sandım, o yüzden beni arka merdivenlerden geçirip otoparka götürünce şaşırdım. Kapının yanındaki duvara dayandık. Demek ki ilk derse geç kalacaktım ama devamsızlık durumum zaten yeterince kötüydü, bir gecikmenin daha fark yaratacağını sanmıyordum. "Hayırdır?"

Cooper elini saman sarısı saçlarında gezdirince, saçları dimdik havaya dikildi. Şimdiye dek, Cooper'ın saçlarını böyle bir hale girebileceğini hayatta düşünemezdim. "Sanırım polis buraya benim için geldi. Benim hakkımda sorular soracaklar.

Ben yalnızca... ortalık cehennem yerine dönmeden, birine bunun nedenini anlatmak istedim."

"Tamam." Elimi koluna koyunca, çocuğun titrediğini fark ederek şaşkınlıkla gerildim. "Cooper, sorun ne?"

"Olay şu ki..." Duraksayarak yutkundu.

Bir şey itiraf edecekmiş gibi duruyordu. Bir saniyeliğine Simon gözümün önüne geldi: Ceza sırasında yere yığılması, kıpkırmızı bir yüzle nefes almaya çalışması. Elimde olmadan irkildim. Sonra Cooper'ın gözlerine baktığımda, o yaşlarla dolu ama her zamanki kadar nazik gözlerine baktığımda, böyle bir şey yapmış olamayacağını anladım. "Olay ne Cooper? Sorun yok, bana anlatabilirsin."

Cooper gözlerini bana dikerek, resmin tamamına baktı: Fön çekmeye zaman bulamadığımdan biçimsizce havaya dikilmiş saçlarımı, onca stresten parlaklığını yitirmiş cildimi, çamaşır yıkamayı ciddi biçimde ertelediğimizden, Ashton'ın eskiden sevdiği bir grubun fotoğrafını taşıyan, soluk tişörtümü gözden geçirdikten sonra, yanıt verdi: "Ben geyim."

"Ya." İlk başta algılayamadım, sonra anladım. "*Yaaa.*" Aniden Keely'den hoşlanmama meselesi anlam kazandı. Başka bir şeyler daha söylemem gerektiğini hissederek, "Harika," diye ekledim. Yetersizdi ama içten bir tepkiydi herhalde. Çünkü Cooper çok iyi bir çocuktu, yalnızca her zaman biraz mesafeli olmuştu. Bu olay durumu *bir hayli* açıklıyordu.

"Simon biriyle görüştüğümü öğrenmiş. Bir oğlanla. Diğer girdilerle birlikte, Dedikodu Kazanı'nda yayınlayacakmış. Biri girdiyi değiştirip yerine doping yapmam hakkındaki o sahte dedikoduyu koymuş. Ben yapmadım," diye ekledi hızla. "Ama öyle sanıyorlar. O yüzden beni çok sıkı takibe aldılar, bu da demek oluyor ki çok geçmeden bütün okul öğrenecek. Ben de o yüzden... sanırım birine kendim söylemek istedim."

"Cooper, kimse aldırış etmeyecektir..." diye başladım ama başını iki yana salladı.

"Ederler. Biliyorsun, ederler," dedi. İnkâr edemediğimden, gözlerimi yere indirdim. "Soruşturmanın başından beri, devekuşu gibi başımı kuma gömüyorum," diye sürdürdü boğuk bir sesle. "Ortada gerçek bir kanıt bulunmadığından, olayı kaza sayacaklarını umuyordum. Şimdiyse, Maeve'in geçen gün Simon hakkında söylediklerini düşünüp duruyorum, Simon'ın hayatında bir sürü tuhaflık vardı. Sence bundan bir şey çıkar mı?"

"Bronwyn'e göre, evet," dedim. "Dördümüz bir araya gelip, görüşlerimizi paylaşalım istiyor. Dediğine göre, Nate katılırmış." Cooper dalgın dalgın başını sallayınca, çocuğun hâlâ vaktinin çoğunu Jake'in tozpembe dünyasında geçirdiğinden, olup bitenlerden haberi olmadığı aklıma geldi. "Nate'in annesini duydun mu, bu arada? Aslında, şey, ölmemiş."

Cooper'ın renginin daha fazla atabileceğini sanmıyordum ama iyice sararıp soldu. "Ne?"

"Uzun hikâye ama... öyle işte. Meğerse kadın komün hayatı yaşayan bir uyuşturucu bağımlısıymış, şimdiyse geri dönmüş. Uyuşturucuyu da bırakmış güya. Ha, bir de Bronwyn'i karakola çağırıp ikinci sınıfta Simon'ın Bronwyn'in kız kardeşi hakkında yazdığı iğrenç bir paylaşımı sordular. Bronwyn yorum kısmına geber git yazmış, öyle işte... görüyorsun, durumlar pek iyi değil."

"Nasıl yahu?" Yüzündeki şaşkın ifadeden, çocuğun kafasını dağıtmayı başardığımı anladım. Derken uyarı zili çalınca omuzları düştü. "Gitsek iyi olur. Ama olur tabii. Toplanırsanız, gelirim."

Okul irtibat görevlisiyle birlikte bir konferans salonuna tekrar kurulan Bayview Polis Teşkilatı, öğrencileri birer birer sorguya alıyordu. Başlarda kimseden ses çıkmıyordu, gün boyu kulağımıza herhangi bir dedikodu gelmeyince, Cooper'ın sırrının ortaya çıkacağı konusunda yanıldığı umuduna kapıldım. Fakat

salı öğlene doğru, fısıldaşmalar başladı. Polisin sorduğu soruların tarzından mı, konuştuğu kişilerden mi, yoksa yalnızca eski usul bir sızıntı mıydı, bilmiyordum ama öğle molasından önce dolabımın önündeyken, Jake'in TJ'e attığı yumruktan beri benimle konuşmayan eski arkadaşım Olivia, koşa koşa yanıma gelip katışıksız bir neşeyle kolumu yakaladı.

"Aman Tanrım. Cooper hakkındaki dedikoduyu duydun mu?" Gözleri heyecandan yuvalarından fırlamış bir halde, sesini alçaltıp kulak tırmalayıcı bir fısıltıyla konuştu. "*Geymiş* dediler."

Geri çekildim. Olivia, beni dedikodu ağına dahil ettiği için şükran duyduğumu sanıyorsa yanılıyordu. "Kimin umurunda?" diye kestirip attım.

"Mesela *Keely*'nin," diyen Olivia, kıkır kıkır gülerek saçlarını omuzlarından aşağı sarkıttı. "Kızla yatmadığına şaşmamak gerek! Sen yemeğe mi gidiyorsun?"

"Evet. Bronwyn'le. Görüşürüz." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, dolabımın kapısını çarptığım gibi hızla arkamı döndüm.

Yemekhanede yemeğimi alıp bizim masaya gittim. Bronwyn örme elbisesi ve botlarıyla çok güzel görünüyordu, saçlarını da omuzlarından aşağı salmıştı. Yanakları öyle pembeydi ki, acaba değişiklik olsun diye makyaj mı yaptı diye düşündüm ama eğer yaptıysa da, çok doğal duruyordu. İkide bir kapıya bakıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum.

İyice kızardı. "Olabilir."

Kimi beklediğini tahmin edebiliyordum. Cooper'ı beklemiyordu herhalde, oysa salonun geri kalanı belli ki onu bekliyordu. Cooper içeri adım attığında, yemekhane sessizleşti, ardından da salon alçak perdeden bir uğultuyla çınladı.

"Cooper Clay aslında Cooper GEY!" Biri tiz, falsetto bir sesle haykırırken, havada uçan bir şey Cooper'ın göğsüne vu-

runca çocuk kapıda donakaldı. Mavi ambalajı görür görmez tanıdım: Trojan marka prezervatif. Jake'in kullandığı markaydı. Okulun yarısı da aynı markayı kullanıyordu herhalde. Ama prezervatif benim eski masamın oradan gelmişti.

Bir başkası, *"Kalçayı da sallarmış, güzellik,"** şarkısını söyleyince, salonda gülüşmeler duyuldu. Kimi gaddarlığından gülüyordu, kimi şaşkınlıktan ve sinirleri bozulduğundan. İnsanların çoğu, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Benimse nutkum tutulmuştu çünkü Cooper'ın yüzü şu an hayatımda gördüğüm en kötü şeydi, keşke bunlar yaşanmasaydı.

"Vay anasını." Nate. Nate'in yemekhanenin girişinde, Cooper'ın yanında durduğunu görünce şaşırdım çünkü Nate'i daha önce hiç yemekhanede görmemiştim. Salonun geri kalanı da benim kadar afalladığından, ortalık sessizleşti ve yemekhaneyi gözden geçiren Nate'in küçümseme dolu sesi, fısıltıları bastırdı. "Ne eziksiniz yahu, yaptığınız muhabbete bakın. İşiniz yok mu sizin?"

Bir kız yalandan öksürerek, "Erkek arkadaşı!" dedi. Vanessa gülerken, çevresindeki herkes son bir aydır bana yönelttikleri türde bir kahkaha tufanına boğuldu: Suçluluk duygusuyla karışık neşeli bir gülüştü, *Tanrıya şükür, bu benim değil de, senin başına geldi* gülüşü. Tek istisna, gözlerini yere dikmiş, dudaklarını ısıran Keely ile kollarıyla masadan destek alarak, kısmen ayakta duran Luis'ti. Aşçı kadınlardan biri, olayın bitmesini beklemek ile gidip bir öğretmen çağırmak arasında kararsız kalmış bir halde, mutfak kapısının önünde duruyordu.

Nate tüm dikkatini Vanessa'nın kendini bilmez yüzündeki halinden hoşnut ifadeye yöneltti. "Cidden mi? *Sen mi* laf ediyorsun? Daha adını bile bilmiyorum ama en son bir partide karşılaştığımızda, elini pantolonuma sokmaya çalışmıştın." Kahkahalar yükseldi ama bu kez hedefleri Cooper değildi.

---

* Orj. "Doin' the butt, hey pretty," E.U.'nun *Da' Butt* şarkısından bir dize. –*çn*

"Bayview'da henüz pantolonuna el atmaya kalkışmadığın biri varsa, tanışmak isterdim doğrusu."

Vanessa'nın ağzı bir karış açılırken, yemekhanenin ortalarından bir yerden bir el kalktı. İneklerin oturduğu masadan bir oğlan, "Ben varım," dedi. Çocuğun arkadaşları heyecanlı heyecanlı güldü. Salonun tüm ilgisi, resmen bir hedeften diğerine vuran bir dalga gibi, o masaya odaklandı. Nate çocuğa başparmağını gösterdikten sonra, tekrar Vanessa'ya baktı.

"Al işte. Sen o işe bak, çeneni de kapat." Nate bizim masamıza gelip sırt çantasını Bronwyn'in yanına bıraktı. Ayağa kalkan Bronwyn, baş başalarmış gibi kollarını çocuğun boynuna dolayıp dudağından öpünce, bütün yemekhane hayret nidaları atarak ıslık çaldı. Ben de herkes gibi bakakaldım. Yani, tahmin ediyordum ama böylesi biraz uluorta olmuştu. Bronwyn dikkatleri Cooper'dan uzaklaştırmaya mı çalışıyor yoksa kendini mi tutamıyordu, bilemiyordum. Belki ikisinin de payı vardı.

Her halükârda, Cooper etkin bir biçimde unutulmuştu. Ben çocuğun kolunu tutana kadar, kapının girişinde kıpırdamadan durdu. "Gel, otur. Cinayet kulübü tam teşkilat bir masada. Hepimize doya doya bakabilirler."

Cooper yiyecek bir şey alma zahmetine girmeden peşimden geldi. Masaya oturduk, aramıza tuhaf bir sessizlik çökmüşken biri masamıza yaklaştı: Luis, elinde tepsisi, masamızdaki son boş sandalyeye oturdu.

"Resmen saçmaladılar," dedi hiddetle. Cooper'ın önündeki boşluğa bakarak, "Yemek yemiyor musun?" dedi.

Cooper, "Aç değilim," diye kestirip attı.

"Bir şeyler yemelisin." Luis tepsisindeki el sürülmemiş tek yiyecek maddesini alıp uzattı. "Al, muz ye."

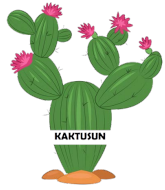
Bir an herkes donakaldı, derken aynı anda kahkahalara boğulduk. Çenesini avcuna dayamış, öteki eliyle şakaklarına masaj yapan Cooper da bizimle gülüyordu.

"Almayayım," dedi.

Luis'in hiç bu kadar kızardığını görmemiştim. "Bugün de neden elma günü değil sanki?" diye mırıldandı, Cooper da çocuğa bitkin bitkin gülümsedi.

İnsan, böyle şeyler yaşayınca gerçek dostunun kim olduğunu anlıyordu. Benim hiç dostum yokmuş ama Cooper'ın böyle bir dostu olmasına sevinmiştim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Nate

25 Ekim Perşembe, 00.20

Motosikletimi Bayview Estates'ın sonundaki çıkmaz sokağa çekip motoru kapattıktan sonra, bir süre kıpırdamadan yakınlarda biri var mı diye baktım. Ortalık sessizdi, motordan indim, ardından Bronwyn'in inmesine yardım ettim.

Mahalledeki yeni biten inşaattan dolayı sokak lambaları falan yoktu, o yüzden Bronwyn ile birlikte 5 numaralı eve karanlıkta yürüdük. Vardığımızda, ön kapıyı açmaya çalıştım ama kapı kilitliydi. Evin çevresinden dolaşarak, biri açılana kadar, teker teker bütün camları denedim. Pencere kolayca içeri girebileceğim kadar alçaktı. "Ön kapıya git, kapıyı açayım," dedim alçak sesle.

Bronwyn, "Sanırım ben de yapabilirim," diyerek, kendini yukarı çekmeye hazırlandı. Fakat gerekli kol gücü yoktu, o yüzden pencereden sarkıp kıza yardım etmek zorunda kaldım. Pencere ikimizi alacak kadar büyük değildi, ben Bronwyn'e yol vermek için geri çekilince, kız yolun kalanını paldır küldür yere düşerek kat etti.

Bronwyn ayağa kalkıp kot pantolonunu düzeltirken, "Çok zarifsin," dedim.

"Kes sesini," diye mırıldanarak çevresine bakındı. "Addy ile Cooper için ön kapıyı açsak mı?"

Bir Bayview Dörtlüsü buluşması için, gece yarısından sonra, inşası süren, boş bir evdeydik. Kötü bir casus filmini andırıyorduk ama dördümüzün fazla dikkat çekmeden başka herhangi bir yerde buluşmasına olanak yoktu. Benim bir halta aldırış etmeyen komşularım bile, Mikhail Powers ekibi sokağımızda turlamaya başladığından beri, aniden işime burunlarını sokar olmuştu.

Ayrıca, Bronwyn hâlâ cezalıydı.

"Tamam," dedim ve el yordamıyla yarısı yapılmış mutfaktan geçerek, kocaman bir pencere divanının bulunduğu salona girdik. Parlak ay ışığını kapıya vuruyordu, kapı kilidini çevirip açtım. "Onlara kaçta dedin?"

"On iki buçuk."

"Saat kaç?"

"Yirmi beş geçiyor."

"İyi. Beş dakikamız var." Elimi yüzünün kenarında gezdirerek, Bronwyn'i duvara yasladım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Bana doğru eğilen Bronwyn, kollarını boynuma dolarken, ağzından hafif bir inleme geldi. Belinden kalçalarına kayan ellerim, tişörtünün bittiği yerde bir şerit halindeki çıplak tenine değdi. Bronwyn'in kapalı giysilerinin altında inanılmaz bir vücudu vardı ama şimdiye dek pek göremememiştim.

Birkaç dakika sonra, "Nate," diye fısıldarken, nefesi kesilmiş gibi çıkan sesi beni iyice tahrik etti. "Bana annenle neler olduğunu anlatacaktın."

Evet. Anlatacaktım galiba. Bugün öğleden sonra annemi yine görmüştüm ve... fena değildi. Hem vaktinde geldi hem de ayıktı. Sorular sormayı bir kenara bıraktı ve faturaları ödemem için para verdi. Ama birlikte geçirdiğimiz tüm zamanı, bu ha-

linin ne kadar süreceğine dair kendi kendime bahis oynayarak geçirdim. Şimdiki tahminler iki hafta diyordu.

Ama ben yanıt verme fırsatı bulamadan kapı gıcırdayarak açıldı. Artık yalnız değildik. Ufak tefek bir tip içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Parlak ay ışığı sayesinde, Addy'yi net bir şekilde görebiliyordum. Saçındaki beklenmedik koyu renk şeritler bile görünüyordu. "Hah, iyi. İlk gelen ben değilmişim," diye fısıldadı. Ardından, bize dik dik bakarak ellerini beline koydu. "Siz oynaşıyor musunuz? Cidden mi?"

Yanımdan ayrılan Bronwyn karşılık olarak, "Saçını mı boyattın?" dedi. "Ne renk?" Elini uzatıp Addy'nin kâküllerini inceledi. "Mor mu? Güzel olmuş. Neden böyle bir değişiklik yaptın?"

Addy, "Kısa saçın hakkını veremiyorum," diye homurdanarak, bisiklet kaskını yere attı. "Araya renk atınca, o kadar kötü görünmüyor." Başını bana doğru uzatarak, "Bu arada, söylediğim şeye katılmıyorsan, yorumunu kendine sakla," diye ekledi.

Ellerimi kaldırdım. "Bir şey demeyecektim Addy."

Addy, "Adımı ne zaman öğrendin sen?" dedi cansız bir sesle.

Sırıtarak kıza baktım. "Saçlarını ve erkek arkadaşını kaybettiğinden beri, amma alıngan oldun sen de."

Gözlerini devirdi. "Nerede yapıyoruz şu işi? Salonda mı?"

Bronwyn, "Evet ama arka tarafta, pencereden uzakta," diyerek, inşaat malzemelerinin arasından dikkatlice geçti ve taş şöminenin karşısına bağdaş kurup oturdu. Ben de Bronwyn'in yanına kurulup oturdum. Addy'nin de peşimden gelmesini bekliyordum ama hâlâ kapının yanında tetikte bekliyordu.

"Bir ses duydum galiba," deyip, gözetleme deliğinden dışarı baktıktan sonra, kapıyı araladı ve yana çekilerek Cooper'a yol verdi. Çocuğu şöminenin yanına götürürken, ayağı bir uzatma kablosuna takılınca, düşecek gibi oldu. "*Ay!* Kahret-

sin, çok ses çıkardım. Kusura bakmayın." Addy, Bronwyn'in yanına oturdu, Cooper da Addy'nin yanına.

Bronwyn, Cooper'a, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Cooper eliyle yüzünü ovuşturdu. "Of, biliyorsun işte. Tam bir kâbus. Babam benimle konuşmuyor, internette yerden yere vuruluyorum, önceden peşime düşen takımların hiçbiri Koç Ruffalo'nun telefonlarına dönmüyor. Bunlar dışında, gayet iyiyim."

"Çok üzüldüm," dedi Bronwyn. Addy de çocuğun elini tutup ellerinin arasına aldı.

Cooper içini çekti ama elini çekmedi. "Böyle işte. Neyse, buraya geliş nedenimize dönsek mi?"

Bronwyn boğazını temizledi. "Peki. Öncelikle fikir alışverişinde bulunmak istiyoruz. Eli'yın sürekli bağlantıları ve ilişkileri bulmaya çalışmaktan söz etmesi, bana mantıklı geldi. Bildiğimiz şeyleri gözden geçirebiliriz diye düşündüm. Bilmediklerimizi de tabii." Kaşlarını çatarak, parmaklarıyla saymaya başladı. "Simon, hepimiz hakkında oldukça sarsıcı birtakım bilgiler paylaşmak üzereydi. Biri sahte cep telefonlarıyla bizi o odaya soktu. Biz oradayken, Simon zehirlendi. Bizim dışımızda birçok kişinin Simon'a kızmak için geçerli nedeni vardı. Simon 4chan'de tuhaf tuhaf şeylere karışmıştı. Kimbilir, ne tür insanları kızdırmıştı."

Addy, "Janae'in dediğine göre, Simon dışlanmaktan nefret ediyormuş, Keely ile işleri ilerletememesine de gerçekten bozulmuş," diyerek Cooper'a baktı. "Hatırlıyor musun? Üçüncü sınıf balosunda Keely'ye asılmaya başlamıştı, Keely de birkaç hafta sonraki bir partide kafayı bulunca, beş dakika falan Simon'la takılmıştı. Simon gerçekten ilişkilerinin süreceğini sanmıştı."

Cooper'ın, hatırlamak istemediği bir şeyi hatırlamış gibi omuzları çöktü. "Doğru. Hah, sanırım bu bir bağlantı oluyor ya da ilişki işte, her neyse. Nate ile benim aramda yani."

Anlamıyordum. "Ne?"

Cooper gözlerime baktı. "Ben Keely'den ayrılırken, Keely bir partide Simon'dan kurtulmak için seninle takıldığını söyledi. Ben de o olaydan birkaç hafta sonra Keely'ye çıkma teklif etmişim."

"Sen ve *Keely*?" Addy gözlerini yüzüme dikti. "Bana hiç söylemedi!"

"Sadece bir iki kerelik bir şeydi." Samimiydim, tamamen aklımdan çıkmıştı.

Bronwyn, Addy'ye, "Bir de Keely iyi arkadaşın olacak. Yani, olacaktı," dedi. Keely ile takıldığımı düşünmek, Bronwyn'i pek sarsmışa benzemiyordu. Odak noktasını kaybetmeyişini takdir etmek gerekiyordu. "Ama benim Keely ile hiçbir alakam yok ki. Yani... ne bileyim. Bunun bir anlamı var mı, yok mu?"

"Bence yoktur," dedi Cooper. "Simon'dan başka kimse Keely ile arasında geçenleri umursamıyordu."

"Belki *Keely* de umursuyordur," dedi Bronwyn.

Cooper gülmemek için kendini tuttu. "Keely'nin bu meseleyle bir alakası olduğunu düşünecek değilsin herhalde!"

Bronwyn, "Serbest düşünüyoruz," dedi ve öne eğilip çenesini eline dayadı. "Benzer örnekler çok var."

Cooper, "Evet ama Keely'nin hiçbir gerekçesi yoktu ki. Bizim Simon'dan nefret eden insanlardan söz etmemiz gerekmiyor mu? Senden başka yani," diye ekleyince Bronwyn taş kesildi. "Yani, kız kardeşin hakkında yazdığı o blog paylaşımından söz ediyorum. Bana da Addy söyledi. Gerçekten belalı vurmuş. İlk yayınlandığında görmemiştim. Görseydim, bir şey söylerdim."

"İyi de bu mesele yüzünden onu *öldürmedim*," dedi Bronwyn gergin bir sesle.

Cooper, "Ben öyle *demiyorum*..." diye söze başladı ama Addy araya girdi.

"Konuyu dağıtmayalım. Leah'ya, hatta Aiden Wu'ya ne dersiniz? İntikam almak hoşlarına giderdi, bunu inkâr edemezsiniz."

Bronwyn yutkunarak gözlerini yere eğdi. "Leah'ya ben de düşündüm. O çok... Şey, Leah ile size anlatmadığım bir bağlantım var. Bir Model Birleşmiş Milletler yarışmasında Leah ile eştik ve Simon'a son teslim tarihini kazara yanlış söyledik, o yüzden diskalifiye oldu. Hemen ardından da Dedikodu Kazanı'nda Leah'ya işkence etmeye başladı."

Bronwyn aslında bunu bana anlatmıştı. Bir süredir içi içini yiyordu. Ama Cooper ile Addy ilk kez duyuyordu. Başını sallamaya başlayan Addy, "Demek ki, Leah'nın Simon'dan nefret etmek *ve* sana kızmak için bir nedeni var," dedi. Ardından kaşlarını çattı. "Ama bizden ne istesin? Bizi niye sürüklesin?"

Omuzlarımı silktim. "Belki de bizler sadece Simon'ın elinin altındaki sırlardık. Sivil zayiatız."

Bronwyn içini çekti. "Bilmiyorum. Leah fevridir ama sinsi sayılmaz. Janae'nin olayı kafamı daha çok karıştırıyor." Addy'ye döndü. "Tumblr meselesindeki en tuhaf şeylerden biri, pek çok detayı doğru vermesi. Onca şeyi bilebilmek için, insanın ya bizden biri olması ya da bizimle çok zaman geçirmesi gerekir. En yakın arkadaşını öldürmekle suçlanmamıza karşın, Janae'nin bizimle takılması sizce de garip değil mi?"

"İyi de hakkını yemeyelim, kızı *ben* davet ettim," dedi Addy. "Ama son günlerde üstünde korkunç bir ürkeklik var. Ayrıca Simon ölmeden önce, Janae ile bir süredir her zamanki kadar sık takılmıyorlardı, fark ettiniz mi? Acaba aralarında bir şey mi geçti, merak ediyorum." Arkasına yaslanıp altdudağını kemirdi. "Eğer Simon'ın hangi sırları açıklayacağını ve bunları nasıl kullanacağını bilen biri varsa, o da Janae'dir bence. Ama... ne bileyim. Janae'in böyle bir şey yapacak yapıda biri olduğundan emin değilim."

"Belki Simon, Janae'yi reddetmiştir, Janae de onu... öldürmüştür." Daha cümlesi bitmeden Cooper'ın yüzüne kuşkulu bir ifade yayıldı. "Ama nasıl yapacak ki. Orada değildi."

Bronwyn omuzlarını silkti. "Orasını bilemeyiz. Eli, birinin dikkatleri başka yöne çekip odaya çaktırmadan girebilmek için, araba kazasını planlamış olabileceğini söyledi. Eğer bunu olası kabul edersek, herhangi biri yapmış olabilir."

Bu konuyu ilk açtığında, Bronwyn ile dalga geçmiştim ama... ne bileyim. Keşke o güne dair daha çok şey hatırlayabilseydim de, böyle bir şey olabilir veya olamaz diyebilseydim. Artık her şey bulanıklaşmıştı.

Cooper, "Arabalardan biri kırmızı bir Camaro'ydu," diye anımsattı. "Eski görünümlüydü. O arabayı olaydan önce veya sonra, park yerinde gördüğümü hatırlamıyorum. Düşününce, bu da *gerçekten* garip."

Addy, "Hadi canım sen de," diye dalga geçti. "Çok zorlama bir iddia. Suçlu müvekkilini kurtarmak için her şeyden medet uman bir avukat iddiasına benziyor. Yeni biri, büyük olasılıkla çocuğunu almaya gelmiştir."

"Olabilir," dedi Cooper. "Bilmiyorum. Luis'in abisi kent merkezinde bir tamircide çalışıyor. Belki öyle bir araba geldi mi diye sorarım. Ya da öteki dükkânlara sormasını rica ederim." Addy'nin çatılan kaşlarını görünce elini kaldırdı. "Hey, polisin yeni gözde şüphelisi *sen* değilsin, tamam mı? Çaresiz durumdayım."

Bu konuşma ile bir yere varamıyorduk. Ama onlar konuşurken birkaç şeyi fark ettim. Birincisi: hepsinden de beklemediğim kadar hoşlanıyordum. En büyük sürpriz Bronwyn'di elbette, üstelik *hoşlanmak* sözcüğü yetersiz kalıyordu. Fakat Addy bir nevi sert kıza dönüşmüştü, Cooper da sandığım kadar sığ birisi değildi.

İkincisi de şuydu: Hiçbirinin Simon'ı öldürdüğünü zannetmiyordum.

Bronwyn
26 Ekim Cuma, 20.00

Cuma gecesi *Mikhail Powers Araştırıyor*'u seyretmek için, ailecek televizyonun karşına geçtik. Bir yandan kendimi Simon'ın Maeve hakkındaki blog paylaşımını görmeye hazırlarken, bir yandan da acaba Nate ile ilişkimize dair bir şeyler basına sızmış mıdır diye endişelendiğimden, korkum her zamankinden fazlaydı. Nate'i okulda öpmemeliydim. Gerçi savunmam hazırdı, o an inanılmaz çekiciydi.

Her neyse. Hepimiz gergindik. Mikhail'in fon müziği eşliğinde, ekranda Bayview fotoğrafları belirirken, Maeve yanıma kıvrıldı.

Cinayet soruşturması cadı avına dönüyor. Polis kanıt toplamak adına kişisel bilgileri ortaya dökme taktiği uyguluyor, acaba çok mu ileri gittiler?

Bir dakika. Ne?

Kamera Mikhail'e odaklandı ve adam gerçekten *kızmıştı.* Oturduğum yerde doğrularak, adamın gözlerini kameradan ayırmadan konuşmasını izledim. "Bayview, California'da bu hafta işler çirkin bir hal aldı. Soruşturmaya dahil edilen öğrencilerden biri hakkındaki özel bir bilginin, polis sorgusundan sonra basına sızdırılması, medyada infiale yol açtı. Özel hayatın gizliliğini umursayan her Amerikan vatandaşı, bu durumdan kaygı duymalıdır."

O sırada Mihkail Powers'ın eşcinsel olduğunu hatırladım. Ben lise üçüncü sınıftayken, Mikhail eşcinselliğini açıkladığında büyük olay olmuştu çünkü bir erkekle öpüştüğünü gösteren fotoğraflar internete düştükten sonra itiraf etmişti. Kendi seçimi değildi. Şimdiki hikâyeyi ele alışına bakılırsa yaşadıklarının acısı hâlâ geçmemişti.

Çünkü bir anda Bayview polis teşkilatı kötü adam olmuş-

tu. Ellerinde hiçbir kanıt yokken hayatlarımızı karıştırmış, Cooper'ın yasal haklarını ihlal etmişlerdi. Bir polis sözcüsü, sorgulamalarında dikkatli davrandıklarını ve sızıntının teşkilattan kaynaklanmadığını iddia ederek savunmaya geçti. Fakat şimdi de ACLU devreye girmek istiyordu. Kanıtlanana Kadar'dan Eli Kleinfelter yine gelmiş, bu davanın en başından beri ne kadar kötü bir şekilde ele alındığını, dördümüz günah keçisi ilan edilirken, başka kimlerin Simon Kelleher'i öldürmek istemiş olabileceğini kimsenin sormadığını söyledi.

Tıklım tıkış dolu bir masada oturan Eli öne eğilerek, "Öğretmen ne çabuk unutuldu." dedi. "O odada bulunmasına karşın, şüpheli değil de tanık muamelesi gören tek kişi öğretmen, oysa herkesten çok onun fırsatı vardı. Bu göz ardı edilemez."

Maeve başını başıma yaklaştırarak, "Sen Kanıtlanana Kadar'da çalışmalıydın Bronwyn," diye fısıldadı.

Mikhail bir sonraki bölüme geçti. *Gerçek Simon Kelleher lütfen ayağa kalksın.* Simon'ın sınıf fotoğrafı ekranda belirirken, insanlar Simon'ın yüksek notlarını, iyi aile ilişkilerini ve katıldığı dernekleri yâd etti. Derken ekranda, Bayview Lisesi'nin ön bahçesindeki çimenlikte duran Leah Jackson belirdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Maeve'e döndüm. O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Yapmış," diye mırıldandı. "Gerçekten yapmış."

Leah'nın röportajından sonra, Simon'ın dedikodularından zarar gören öteki çocuklar çıktı. Aralarında Aiden Wu ve hamile olduğu haberi yayılınca, ailesi tarafından evden kovulan bir kız vardı. Mikhail son bombayı patlatırken Maeve elimi tuttu: 4chan konu başlığından alınmış bir ekran görüntüsünde, Simon'ın Orange County okul katliamı hakkında paylaştığı en kötü yazıların altı çizilmişti.

Bakın, ben okulları şiddete başvurarak kargaşa çıkarmayı teoride destekliyordum ama bu çocuğun gösterdiği hayal gücü eksikliği can sıkıcıydı. Yani, tamam, fena değildi. İşini yapmasına yaptı ama çok yavandı. Aynı şeyi yüz kez görmedik mi? Çocuk okulda ortalığa ateş açar, kendini vurur, akşam haberlerine çıkar. Biraz riske girin, Tanrı aşkına. Orijinal bir şeyler yapın.

Mesela bir el bombası veya samuray kılıcı falan kullanın. Bir avuç adi sıçanı ortadan kaldıracaksanız, beni biraz şaşırtın. Tek isteğim bu.

Janae'in öğle yemeğinde kardeşime kızdığı gün, Maeve'in telefonunda bir şeyler yazışını hatırladım. "Demek gerçekten bunları programa yolladın," diye fısıldadım.

"Evet, gerçekten yolladım," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Ama kullanacaklarını bilmiyordum. Kimse bana dönüş yapmadı."

Yayın biterken, olayın asıl kötü karakteri Bayview polis teşkilatı oldu, Simon da ikinci sıradaydı. Addy, Nate ve ben, haksız yere çapraz ateş altında kalmış, masum görgü tanıklarıydık. Cooper ise bir azizdi. Her şey dudak uçuklatıcı bir şekilde tersine dönmüştü.

Buna gazetecilik denir miydi, bilmiyordum ama *Mikhail Powers Araştırıyor* sonraki birkaç güne gerçekten damgasını vurmuştu. Biri davanın düşürülmesi için Change.org'da bir imza kampanyası başlatınca neredeyse yirmi bin kadar imza toplandı. Ulusal Beyzbol Ligi ve yerel üniversiteler, eşcinsel oyunculara karşı ayırımcılık yapıp yapmadıkları konusunda soru yağmuruna tutuldu. Ses tonunu değiştiren medya, bizden çok polisin davayı ele alış biçimi hakkında sorular soru-

yordu. Pazartesi okula geldiğimde, insanlar ciddi ciddi benimle yeniden konuşmaya başlamıştı. Tanışmıyormuşuz gibi davranan Evan Neiman bile, son zilde yanıma gelip matematik yarışması çalışmasına gelip gelmeyeceğimi sordu.

Belki bir daha tamamen normal bir yaşam süremeyecektim ama hafta sonuna doğru, yaşamımın suç kavramından biraz arınacağını ummaya başladım.

Cuma gecesi, her zamanki gibi telefonda Nate ile konuşurken, Tumblr'da yayınlanan son paylaşımı okudum. Mesajı yazan kişi bile vazgeçmek üzereydi anlaşılan:

> Cinayet suçlaması, büyük bir halk desteğine dönüştü. Yani, elbette televizyonun ilgisi çok önemli. Ayrıca, ortaya attığım sis perdesinin işe yaradığını görmek de hoşuma gidiyor; Simon'ın ölümünden kimin sorumlu olduğuna dair hâlâ kimsenin bir fikri yok.

İlk paragraftan sonra, Nate lafımı kesti. "Kusura bakma ama konuşacak daha önemli şeylerimiz var. Dürüstçe yanıt ver: Artık bir cinayet şüphelisi olmasam sana yine çekici gelir miydim?"

"Hâlâ uyuşturucu satmak suçundan denetim altındasın," dedim. "Bu da çok seksi."

"Ha, evet ama aralıkta bitiyor," dedi Nate. "Yeni yılla birlikte, örnek bir vatandaş olabilirim. Belki ailen bile seni gerçek bir randevuya çıkarmama izin verir. Sen de istersen tabii."

Ben de istersemmiş. "Nate, ben beşinci sınıftan beri seninle çıkmayı bekliyorum," dedim. Bu tuhaf fanusun dışında ilişkimizin nasıl olacağını merak etmesi hoşuma gitti. Eğer ikimiz de bunu düşünüyorsak bir çözüm bulabilirdik.

Annesiyle son görüşmesini anlattı, kadının gerçekten uğraştığı belliydi. Birlikte film seyretmişlerdi (ne yazık ki filmi

Nate seçmişti). Nate'in kalitesiz kamera çekimini eleştiren sesi eşliğinde uykuya daldım. Cumartesi sabahı uyandığımda, telefonumda sadece birkaç dakika kaldığını fark ettim. Nate'ten yeni bir tane istemem gerekecekti. Bu da dördüncü telefon olacaktı galiba.

Belki günün birinde gerçek telefon kullanabilirdik.

Yatakta normalden biraz daha fazla kaldım. Maeve ile her zamanki koşu/kütüphane rutinimizi kaçırmak istemiyorsam kalkmam gereken zaman gelene kadar yattım. Spor ayakkabılarımı bağlayıp Nano'mu bulmak için şifonyerimi karıştırırken, biri tereddütle yatak odamın kapısını tıklattı.

Bir yığın tokanın arasından, küçük mavi cihazı çıkarırken, "Gel," dedim. "Sen misin, Maeve? Şarjım senin yüzünden mi yüzde ona düştü?" Arkamı döndüğümde, beti benzi atmış kardeşimin zangır zangır titrediğini görünce, elimdekini düşürmeme ramak kalıyordu.

Maeve ne zaman hasta gibi görünse, hastalığının nüksettiği korkusuna kapılırdım. Korkunç bir histi. "İyi misin?" diye sordum kaygıyla.

"Ben iyiyim." Sözler ağızından soluğu kesilmiş gibi çıkıyordu. "Ama görmen gereken bir şey var. Aşağı gel, olur mu?"

"Neler oluyor?"

"Sen... gel işte." Maeve'in sesi öyle kırılgandı ki kalbim sıkıştı. Maeve tırabzana tutunarak aşağı indi. Ben tam anneme veya babama mı bir şey oldu, diye soracakken, Maeve beni salona götürüp sessizce televizyonu işaret etti.

Televizyonda elleri kelepçelenmiş Nate'in, evinden alınıp götürüldüğünü gördüm, ekranın altından da, *Simon Kelleher Cinayet Davası'nda tutuklama*, yazısı geçiyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bronwyn
3 Kasım Cumartesi, 10.17

Bu kez elimdeki Nano'yu *gerçekten* düşürdüm.

Elimden kayan cihaz, yumuşak bir ses çıkararak halıya düşerken, Nate'in iki yanında duran polis memurlarından birinin, polis aracının kapısını açıp Nate'i pek de nazik sayılmayacak bir hareketle arka koltuğa itişini izledim. Sahne kesilince açık havada duran bir muhabir göründü, kadın rüzgârdan yüzüne yapışan siyah saçlarını düzeltiyordu. "Açıklama yapmayan Bayview polisi, yeni kanıtların Nate Macauley'i Simon Kelleher'in cinayetinden tutuklamak için geçerli neden sağladığını söylemekle yetindi. Macauley, Bayview Dörtlüsü içinde sabıka kaydı bulunan tek kişiydi. Gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz. Ben Channel 7 Haber'den Liz Rosen."

Maeve, elinde kumandayla yanımda duruyordu. Koluna yapıştım. "Başa alır mısın, lütfen?"

Maeve videoyu başa alınca, Nate'in yüzünü inceledim. Heyecansız yüzünde, sanki rica minnet hiç gitmek istemediği bir partiye götürülüyormuş gibi, bezgin bir ifade vardı.

O bakışı biliyordum. Alışveriş merkezinde Kanıtlanana Kadar'dan söz ettiğimde de yüzünde aynı ifade belirmişti. İçine kapanıp savunmaya geçiyordu. Telefon konuşmalarımızdan, motor turlarımızdan veya bizim televizyon odasından tanıdığım çocuktan iz yoktu. İlkokuldan tanıdığım, yana kaymış St. Pius kravatı ve etekleri sarkmış gömleğiyle, ağlayan annesini koridordan geçirirken bize öfkeli bakışlar atarak gülmemiz için meydan okuyan o çocuktan da iz yoktu.

Hâlâ o Nate'in, asıl Nate olduğuna inanıyordum. Polisin düşündüğü veya bulduğu hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Annemler evde değildi. Telefonumu alıp avukatım Robin'i aradım ama açmıyordu. Konuyu bir türlü toparlayamadığımdan, öyle uzun bir mesaj bıraktım ki telesekreterin süresi doldu, ben de çaresizlik içinde telefonu kapadım. Bilgi almak için tek umudum Robin'di, oysa Robin bunu acil bir durum saymayacaktı. Bu Robin'in değil, Nate'in müstakbel avukatının sorunuydu.

Böyle düşününce iyice paniğe kapıldım. Devletin atadığı ve Nate'i hiç tanımayan, işi başından aşkın bir savunma avukatı ne yapabilirdi ki? Gözlerim odanın dört bir yanında dolandıktan sonra, Maeve'in huzursuz bakışlarıyla buluştu.

"Sence o yapmış olabilir..."

"Hayır," diye bastırdım. "Yapma Maeve. Bu soruşturmanın ne biçim yürütüldüğünü sen de gördün. *Benim* yaptığımı da düşünüyorlardı. Yanılıyorlar. Yanıldıklarından eminim."

"Ama ne bulduklarını merak ettim," dedi Maeve. "Bu hafta basında adları bu kadar kötüye çıkınca, insan daha dikkatli davranırlar sanıyor."

Yanıt vermedim. Hayatımda ilk kez, ne yapacağımı bilmiyordum. Beynim bomboştu, sadece içimi kemiren bir endişe vardı. Gelişmeleri biliyormuş gibi davranmaktan vazgeçen Channel 7, soruşturmanın şu güne kadarki gidişatından kesitler veriyordu. *Mikhail Powers Araştırıyor*'dan bir kayıt ver-

diler. Kısacık kesilmiş saçlarıyla, kameramana hareket çeken Addy'yi gösterdiler. Bayview Polis Teşkilatı'ndan bir sözcüyü ve Eli Kleinfelter'i gösterdiler.

Elbette ya.

Telefonumu kaptığım gibi Eli'yın adını aradım. Geçen hafta son konuştuğumuzda, bana cep telefonunu vermiş ve istediğim zaman arayabileceğimi söylemişti. Umarım ciddiydi.

İlk çalışta telefonu açtı. "Eli Kleinfelter."

"Eli? Ben Bronwyn Rojas. Şeyden..."

"Biliyorum elbette. Selam Bronwyn. Haberleri izlemişsin anladığım kadarıyla. Ne anlam çıkarıyorsun?"

"Yanılıyorlar." Maeve gözlerini bana, ben de televizyona dikmiştim. Hızla büyüyen bir sarmaşık gibi içimi saran korku, kalbimi ve ciğerlerimi sıkıştırıyor, nefes alamıyordum. "Eli, Nate'in devletin gelişigüzel atadığı bir savunma avukatından daha iyisine ihtiyacı var. Ne yaptığını bilen ve yaşananları önemseyen birine. Bence, şey işte, bence Nate'in sana ihtiyacı var. Davasını almayı düşünür müydün?"

Hemen yanıt vermeyen Eli, temkinli bir sesle konuştu. "Bronwyn, bu davayla ilgilendiğimi ve hepinize sempati duyduğumu biliyorsun. Davayı bok gibi yürüttüler, aynısı eminim ki bu tutuklama için de geçerli ama işlerim inanılmaz yoğun, o yüzden..."

"*Lütfen,*" diye lafını kestim. Ağzımdan paldır küldür çıkan sözcüklerle, Eli'ya Nate'in ailesinden, Nate'in ilkokul beşinci sınıftan beri resmen kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığından söz ettim. Nate'in bana anlattığı, kendi gözlerimle gördüğüm veya tahmin ettiğim, yürek burkan, içler acısı ne kadar detay varsa hepsini anlattım. Nate duysa, hiç hoşuna gitmezdi ama hapse girmemek için Eli'ya ihtiyacı olduğuna her şeyden çok inanıyordum.

"Pekâlâ pekâlâ," dedi Eli sonunda. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Nate'in şu ebeveynlerinden biri konuşacak durum-

da mı? Tavsiye vermek için programımda bir boşluk yaratırım ve birkaç kaynak öneririm. Yapabileceğim tek şey bu."

Yetmezdi ama bu da bir şeydi. Pişkinlikle karışık sahte bir özgüvenle, "Evet!" dedim. Nate iki gün önce annesiyle konuştuğunda, annesi hâlâ ayıktı ama bugünkü haberler kadının üstünde nasıl bir etki yapmıştı, bilemiyorum. "Ben Nate'in annesiyle konuşurum. Ne zaman buluşabiliriz?"

"Yarın saat onda, bizim ofiste."

Telefonu kapattığımda, Maeve hâlâ beni izliyordu. "Bronwyn, sen ne yapıyorsun?"

Mutfak adasından Volvo'nun anahtarlarını aldım. "Bayan Macauley'i bulmam gerek."

Maeve dudaklarını ısırdı. "Bronwyn, bunu yapamazsın."

Bu işi öğrenci konseyi gibi yürütemezsin Bronwyn. Haklıydı. Yardıma ihtiyacım vardı. "Sen de gelir misin? Lütfen?"

Bal rengi gözlerini gözlerimden ayırmadan yarım dakika boyunca düşündü. "Pekâlâ."

Arabaya giderken, az kalsın telefonum terli ellerimden kayıp düşecekti. Eli ile konuşurken, herhalde bir düzine çağrı ve mesaj almıştım. Ailem, arkadaşlarım ve muhtemelen muhabirlere ait tanımadığım bir sürü numara. Addy'den, *İzledin mi?* ve *Ne oluyor yahu?* çeşitlemeleri içeren dört mesaj gelmişti.

Ben arabayı geri geri garaj yolundan çıkarırken, "Annemle babama söyleyecek miyiz?" diye sordu Maeve.

"Neyi? Nate'in tutuklandığını mı?"

"Eminim ki gelişmelerden haberleri vardır. Şu... senin yaptığın hukuki ayarlamadan söz ediyorum."

"Sen onaylamıyor musun?"

"*Onaylamıyorum* diyemem. Ama daha polisin ne bulduğunu bile bilemeden, harekete geçiyorsun. Belki şüpheye yer bırakmayacak bir şey bulmuşlardır. Nate'ten gerçekten hoşlandığını biliyorum ama... onun yapmış olması mümkün değil mi?"

"Hayır," diye kestirip attım. "Ayrıca, evet. Annemle babama söyleyeceğim. Ben yanlış bir şey yapmıyorum. Yalnızca bir arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum." Arkadaş derken sesim tereddütlü çıktı. Motel 6'ya varana kadar sessiz bir yolculuk geçirdik.

Resepsiyondaki görevli, Bayan Macauley'in halen otelde kaldığını söyleyince, içim rahatladı ama odasını aradığımızda yanıt vermedi. Bu iyiye işaretti umarım, belki Nate'in yanındaydı. Telefon numaramla birlikte bir not bırakırken, büyük harfleri ve alt çizgileri fazla kullanmamaya çalıştım. Eve dönerken araba kullanma sorumluluğunu Maeve devralırken, ben de Addy'yi aradım.

Addy, "Neler oluyor yahu?" diyerek telefonu açınca, kızın sesindeki şaşkınlık karşısında göğsümü sıkıştıran mengene gevşedi. "Önce hep birlikte yaptığımızı düşündüler. Sonra da herhalde Nate'te karar kılana kadar sandalye kapmaca oynadılar."

"Yeni bir haber var mı?" diye sordum. "Yarım saattir ekran karşısında değilim."

Ama yeni bir şey yoktu. Polis ne buldukları konusunda ketum davranıyordu. Addy'nin avukatı neler olup bittiğini anlamıyordu. "Akşam takılmak ister misin?" diye sordu. "Kafayı yiyorsundur kesin. Annem ile erkek arkadaşının planı var, biz de Ashton ile pizza yapacağız. Maeve'i de al, kardeşler gecesi yapalım."

"İşler çok çığırından çıkmazsa olabilir," dedim minnet duygusuyla.

Maeve bizim sokağa saptığında, evin önüne dizilmiş haber arabalarını görünce, kalbim sıkıştı. Anlaşılan Telemundo ile Univision da arbedeye katılmıştı, babam deliye dönecekti. O kanallara bir kere bile şirketi hakkında olumlu bir şey yayınlatmayı başaramamıştı, şimdi de gele gele *bunun için* gelmişlerdi.

Garaj yoluna, babamların arabasının arkasına park ettik.

Kapıyı açar açmaz, yarım düzine mikrofon suratıma dayandı. Mikrofonları itip geçerek, arabanın önünde Maeve ile buluştum. Kardeşimin elini tutarak, kameraların ve flaşların arasından geçtim. Muhabirlerin çoğu bağırarak, "Bronwyn, sence Nate, Simon'ı öldürdü mü?" sorusunun çeşitlemelerini soruyorlardı ama içlerinden biri, "Bronwyn, Nate ile bir ilişki yaşadığınız doğru mu?" diye seslendi.

Umarım annemlere de aynı soru sorulmamıştı.

Maeve ile içeri girince, kapıyı sertçe kapatıp mutfak pencerelerinin önünden eğilerek geçtik. Annem endişeden gerilmiş bir yüzle mutfak adasına oturmuş, iki elinin arasında bir kahve fincanı tutuyordu. Çalışma odasının kapalı kapısının ardından, hararetli bir konuşma yapan babamın sesi yükseliyordu.

Annem, "Bronwyn, konuşmamız gerek," deyince Maeve yukarı fırladı.

Mutfak adasında annemin karşına oturup yorgun gözlerine bakınca, içim acıdı. *Benim hatamdı.* "Haberleri görmüşsündür," dedi. "Baban Robin'le konuşuyor, bu durumun senin için bir anlamı var mı, varsa nedir, onu öğrenecek. Dışarıdaki yangın yerinden geçerken, bize bir sürü soru sordular. Nate ile ilişkin hakkında da sorular sordular." Sesinin sakinliğini korumak için çok uğraştığı anlaşılıyordu. "Belki diğer çocuklarla aranda nasıl... bir ilişki olduğu hakkında konuşmanı zorlaştırmışızdır. Çünkü bizim bakış açımıza göre, seni korumanın en iyi yolu sizi birbirinizden ayrı tutmaktı. O yüzden belki bize güvenebileceğini düşünmüyorsundur ama şimdi Nate tutuklandığına göre, benimle dürüstçe konuşmanı istiyorum. Bilmem gereken bir şey var mı?"

İlk başta tek düşünebildiğim şey şuydu: *Verebileceğim en asgari ve Nate'e yardım etmem gerektiğini anlamanı sağlayacak bilgi nedir?* Ama sonra annem elimi tutup sıkınca, içime bir suçluluk duygusu yayıldı. Kimya sınavında kopya çekene kadar, ondan hiçbir şey saklamazdım, *o da* nelere yol açtı görmüştük zaten.

O yüzden hemen hemen her şeyi anlattım. Nate'in bize geldiğinden veya Bayview Estates'teki buluşmamızdan söz etmedim çünkü etsem, işlerin sarpa saracağından adım gibi emindim. Ama gece yarısı telefonda konuştuğumuzu, motosikletle okuldan kaçtığımızı ve evet, öpüştüğümüzü söyledim.

Annem, hakkını yememek lazım, zıvanadan çıkmamak için *çok* uğraşıyordu.

"Demek... ciddi düşünüyorsun?" Sözcükler onu neredeyse boğuyordu.

Gerçek yanıtı istemiyordu. Robin'in "geçiştirmek istediğin soruya değil, başka bir soruya yanıt ver" stratejisi bu durumda çok işe yarardı. "Anne, durumun tuhaflığının farkındayım, Nate'i de pek iyi tanımıyorum. Ama Simon'a bir şey yaptığına inanmıyorum. Üstelik çocuğa kol kanat gerecek kimse yok. İyi bir avukata ihtiyacı var, ben de bu konuda ona yardım etmeye çalışıyorum." Telefonum titredi, ekranda tanımadığım bir numara vardı. Bayan Macauley'in arama ihtimaline karşı, telefonu açmam gerektiğini fark edince yüzümü ekşittim. "Buyurun, ben Bronwyn."

"Bronwyn, telefonu açmana çok sevindim! Ben Lisa Jacoby, *Los Angeles Ti...*"

Telefonu kapatıp yeniden anneme döndüm. "Özür dilerim, benim için yaptığın onca şeyden sonra, sana dürüst davranmadım. Ama lütfen izin ver de Bayan Macauley'i, Eli ile görüştüreyim."

Annem şakaklarını ovuyordu. "Bronwyn, ne kadar pervasız davrandığının farkında değilsin sanırım. Robin'in tavsiyesine uymadın, olay patlak vermediği için şanslısın. Hâlâ patlak verebilir. Ama... tamam, Nate'in annesiyle konuşmana engel olmayacağım. Bu dava o kadar karman çorman edildi ki, olaya karışan herkesin doğru dürüst bir hukuk danışmanına ihtiyacı var."

Kollarımı boynuna doladım; Tanrım, bir dakikalığına bile olsa anneme sarılmak çok iyi geldi.

Ben geri çekilirken, annem içini çekti. "Babanla ben konuşayım. Şu anda ikinizin konuşmasının pek verimli geçeceğini sanmıyorum."

Kesinlikle katılıyordum. Merdivenlerden yukarı çıkarken telefonum yeniden çaldı. Ekranda 503 bölge kodunu görünce, yüreğim hop etti. Telefonu açarken, sesimin umut dolu çıkmasını engelleyemedim. "Buyurun, ben Bronwyn."

"Bronwyn, merhaba." Sesi alçak perdeden ve gergin çıkıyordu ama son derece netti. "Ben Ellen Macauley. Nate'in annesi. Bana not bırakmışsın."

Tanrıya şükür, Tanrıya şükür. Bir uyuşturucu hezeyanı içinde, tası tarağı toplayıp Oregon'a kaçmamıştı. "Evet, evet. Bıraktım."

Cooper
3 Kasım Cumartesi, 15.15

Gösteri maçlarını değerlendirmek zordu ama bu maç oldukça iyi geçmişti. Fastball'ım doksan dördü buldu, iki kere vurucuyu devre dışı bıraktım, tribünlerden de ancak birkaç kişi beni yuhaladı. Üstlerinde bale tütüsü ile beyzbol şapkası vardı, yani güvenlik tarafından dışarı çıkarılana kadar, ortalama bir gey karşıtı hareketten daha dikkat çekiciydiler.

Birkaç üniversitenin yıldız avcısı geldi, California Devlet Üniversitesi'nden gelen adam maç sonrasında benimle konuşma lütfunda bile bulundu. Takımlar tekrar Koç Ruffalo'yu aramaya başladı ama bana kalırsa ilgileri pek içten değildi, daha çok ortada bir halkla ilişkiler oyunu dönüyordu. Şimdi eskisinden de iyi atışlar yapmama karşın, sadece California Devlet Üniversitesi burstan söz ediyordu. Dışlanmış bir cinayet şüphelisinin yaşamı böyle oluyordu demek ki. Babam artık

soyunma odasının önünde beni beklemiyordu. Ben işimi bitirince, doğruca arabaya gidiyor ve bir an önce çıkabilelim diye, hemen motoru çalıştırıyordu.

Muhabirlerse ayrı bir hikâyeydi. Benimle konuşmak için yanıp tutuşuyorlardı. Soyunma odasından çıkarken, karşımda bir kameranın ışığı belirince mikrofonlu kadından birer birer her zamanki soruları duymaya hazırlandım.

"Cooper, Nate Macauley'in tutuklanması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ha?" Olduğum yerde kaldım. Kadınının yanından geçip gidemeyecek kadar şaşırmış durumdaydım, arkamdan gelen Luis de neredeyse bana çarpacaktı.

"Duymadın mı?" Sanki kadına ikramiye vurmuş bir piyango bileti vermişim gibi, ağzı kulaklarına vardı. "Nate Macauley, Simon Kelleher'i öldürmekten tutuklandı, Bayview Polisi senin artık şüpheli olmadığını söylüyor. Bu nasıl bir his, bana söyleyebilir misin?"

"Hımm..." *Hayır. Söyleyemem.* Ya da söylemezdim. İkisi de aynı kapıya çıkardı. "Affedersiniz."

Tepemizde dikilen kamerayı geçtikten sonra Luis, "Neler oluyor yahu?" diye mırıldandı. Ben gözlerimle babamın arabasını bulurken Luis telefonunu çıkarıp deliler gibi ekrana bastı. "Kahretsin, kadın yalan söylemiyormuş. *Oğlum.*" Fal taşı gibi gözlerle bana baktı. "Kurtuldun."

Tuhaf ama Luis söylene kadar aklıma bile gelmemişti.

Neyse ki Luis'i eve bırakacaktık, böylece babamla baş başa geçireceğim zaman azalmış olacaktı. Luis de ben de çantalarımızı arka koltuğa attık. Ben ön koltuğa geçerken, Luis de arkaya yerleşti. Babam yeni bir istasyon bulmak için radyoyla oynuyordu. Zalimce bir tatmin duygusuyla, "Şu Macauley denen çocuğu tutuklamışlar," dedi. "Size söyleyeyim, bu iş bittiğinde bir sürü davayla karşılacaklar. İlki de benimki olacak."

Ben otururken, babam gözlerini soluma kaydırdı. Babamın yeni icadı buydu: *Yanıma* bakıyordu. Kris'i anlattığımdan beri, gözlerime bir kere bile bakmamıştı.

"Yani, Nate çıkacağı belliydi," dedi Luis sakin bir sesle. Sanki bir hafta boyunca çocukla aynı masada yemek yememiş gibi, Nate'i anında sattı.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Olaylar ilk başladığında, birini suçlamam gerekseydi, Nate'i suçlardım. Gerçi Simon'ın EpiPen'ini ararken, halinde tavrında içten bir çaresizlik vardı ama önemli değildi. İçlerinde en az tanıdığım kişi oydu, üstelik zaten sabıka kaydı vardı, o yüzden... fazla uzağa bakmazdım.

Ama Bayview Lisesi'nin yemekhanesindeki herkes, bir sırtlan sürüsü gibi beni yere sermeye hazırlandığında, ağzını açan tek kişi Nate'ti. Ona hiç teşekkür etmemiştim ama o gün yanımdan geçip gitseydi ve olayın çığ gibi büyümesine göz yumsaydı, okul hayatımın çok daha kötüleşeceğini defalarca düşündüm.

Telefonuma bir sürü mesaj gelmişti ama tek umursadığım Kris'in yazdıklarıydı. Polis konusunda uyarmak ve pusuda bekleyen medya saldırısı yüzünden özür dilemek için, Kris'e yaptığım kısa ziyareti saymazsak son birkaç haftadır pek görüşmüyorduk. Artık insanlar bizi biliyordu bilmesine ama normalleşme şansı bulamamıştık.

Normalin neye benzeyeceğini bile hâlâ bilmiyordum. Keşke öğrenebilseydim.

Haberleri izledim

İyi bir haber, değil mi??

Müsait olunca ara

Bir kulağımla babamla Luis'in konuşmasını dinlerken, Kris'e yanıt yazdım. Luis'i bıraktıktan sonra, babamla aramıza sis tabakası gibi yoğun bir sessizlik çöktü. Sessizliği ilk ben bozdum. "Ee, nasıldım?"

"İyi. İyi görünüyordun." Babam son zamanlarda hep yaptığı gibi, asgari düzeyde yanıt veriyordu.

Tekrar denedim. "California Devlet Üniversitesi'nin yıldız avcısıyla konuştum."

Burnundan güldü. "*California Devlet Üniversitesi*. İlk onda bile değil."

"Doğru," diye itiraf ettim.

Bizim sokağı yarıladığımız sırada, haber arabalarını gördük. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Al işte, yine başlıyoruz. Umarım buna değiyordur."

"Ne değiyordur?"

Bir haber minibüsü yanından geçerek arabayı park etti ve anahtarı hızlıca kontaktan çekti. "Yaptığın *seçim*."

İçimde bir öfke kabardı, hem ettiği laflara hem de o lafları yüzüme bile bakmadan, tükürür gibi söyleyişine öfkelendim. "Bunların hiçbiri seçim değil," dedim ama babam kapıyı açtığından, dışarıdaki gürültü sözlerimi yuttu.

Muhabir tayfasını her zamankinden zayıf görünce, çoğunun Bronwynlere gittiğini tahmin ettim. Önüme düşüp içeri giren babam, doğruca salona geçip televizyonu açtı. Şimdi oyun sonrası esneme hareketlerimi yapmam gerekiyordu ama babam bir süredir bana bu rutini hatırlatma zahmetine girmiyordu.

Ninem mutfakta, kızarmış ekmeğe tereyağı ve esmer şeker sürüyordu. "Maç nasıldı hayatım?"

Bir sandalyeye çökerek, "Olağanüstü," dedim yorgun bir sesle. Bir çeyreklik çıkarıp gümüş rengi bir pus oluşturana kadar, mutfak masasının üstünde döndürdüm. "Atışlarım çok iyiydi ama kimsenin umurunda değil."

"Bak sen." Elinde kızarmış ekmeklerle karşıma oturup bana bir dilim uzattı ama geri çevirdim. "Zamana bırak. Sana hastanede söylediklerimi hatırlıyor musun?" Başımı iki yana salladım. "İşler düzelmeden önce, kötüleşir. Evet, şimdiye kötü-

leştikçe kötüleşti ama artık daha dibe vuramaz." Ekmeğinden bir ısırık aldı, bense çeyrekliği döndürmeye devam ettim. "Şu senin oğlanı bir akşam yemeğe getirmelisin Cooper. Onunla tanışmamızın zamanı geldi."

Babamla Kris'in fırında tavuk yerken sohbet ettiğini gözümün önüne getirmeye çalıştım. "Babamın hiç hoşuna gitmez."

"Evet ama alışmak zorunda kalacak, öyle değil mi?"

Yanıt vermeye fırsat bulamadan telefonum titredi. Tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti. *Ben Bronwyn. Telefonunu Addy'den aldım. Seni arayabilir miyim?*

Elbette.

Telefonum saniyeler içinde çaldı. "Selam Cooper. Nate'e olanları duydun mu?"

"Evet." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama Bronwyn bana düşünme fırsatı vermedi.

"Nate'in annesi ile Kanıtlanana Kadar'dan Eli Kleinfelter'ı görüştürmeye çalışıyorum. Eli'yın Nate'in davasını alacağını umuyorum. Merak ettim de acaba Luis'in kardeşine o park yerinde kaza yapan kırmızı Camaro'yu sorma şansı bulabildin mi?"

"Luis geçen hafta arayıp sordu. Araştıracaktı ama henüz geri dönmedi."

"Sakıncası yoksa arayıp sorabilir misin?" diye sordu.

Duraksadım. Henüz her şeyi tam anlamıyla sindiremesem de içimde gittikçe büyüyen bir ferahlık duygusu hissediyordum. Çünkü dün polisin bir numaralı şüphelisiydim, bugünse değildim. Bunu düşünmek iyi hissettirmiyor desem, yalan olurdu.

Ama söz konusu olan Nate'ti. Tam anlamıyla arkadaşım diyemezdim, hatta arkadaşım değildi ama hiçbir şeyim değil de diyemezdim.

"Tamam, olur," dedim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bronwyn
4 Kasım Pazar, 10.00

Pazar sabahı Kanıtlanana Kadar ofisinde tam takımdık: ben, Bayan Macauley ve annem. Annem gitmeme izin verdi ama başımda biri olması şartıyla.

Az mobilyalı küçük mekân tıklım tıkış doluydu. Her masada en az iki kişi vardı. Herkes ya hararetle telefonda konuşuyor ya da bilgisayarda takır takır bir şeyler yazıyordu. Bazen ikisini bir arada yapıyorlardı. Eli, bizi küçük bir masa ile birkaç sandalyenin ancak sığdığı, ufacık bir odaya götürürken, "Pazar gününe göre çok yoğunsunuz," dedim.

Mikhail Powers Araştırıyor'a çıktığından beri, saçları birkaç santim uzamıştı, dimdik tepesine dikilmişti. Çılgın bilim adamlarını anımsatan buklelerini sıvazlayınca, saçları iyice havaya kalktı. "Pazar oldu mu ya?"

İçeride yeterince sandalye yoktu, o yüzden yere oturdum. "Kusura bakmayın," dedi Eli. "Bu işi hemen halledebiliriz. Öncelikle, Bayan Macauley, oğlunuzun tutuklanmasına üzüldüm. Anladığım kadarıyla hapishane yerine ıslahevine gönderilmiş,

bu da iyi bir haber. Bronwyn'e de söylediğim gibi, mevcut iş yoğunluğumdan ötürü yapabileceğim fazla bir şey yok ama eğer bildiklerinizi benimle paylaşırsanız, size elimden geldiğince önerilerde bulunurum, hatta belki birine yönlendiririm."

Bayan Macauley'in bitkin bir hali vardı ama lacivert pantolonu ve kaba gri hırkasıyla, üstüne başına biraz dikkat etmeye çalışmış gibi görünüyordu. Benim annemse, taytı, uzun çizmeleri, kaşmir kazağı ve zarif desenli yuvarlak atkısıyla, her zamanki gibi, hiçbir çaba harcamadığı halde son derece şıktı. Birbirlerinden o kadar farklıydılar ki Bayan Macauley de bunun farkındaymış gibi, hırkasının yıpranmış kenarlarını çekiştiriyordu.

"Peki. Bana söylenenleri anlatayım," dedi. "Okula, Nate'in dolabında uyuşturucu bulunduğuna dair bir telefon gelmiş..."

Sarı bir not defterine bir şeyler karalayan Eli, "Kimden?" diye sordu.

"Orasını söylemediler. Herhalde arayan adını bırakmamıştır. Ama cuma günü okuldan sonra, Nate'in dolabını kontrol etmek için kilidini kırmışlar. İçeride uyuşturucu yokmuş ama bir poşetin içinde Simon'ın su şişesi ile EpiPen varmış. Simon'ın öldüğü gün revirde bulunamayan bütün o EpiPenler oradaymış." Ellerimi halının pürtüklü yüzeyinde gezdirerek, Addy'nin o adrenalin enjektörleri yüzünden onca zaman sorgulanışını düşündüm. Cooper'ı da sorgulamışlardı. Haftalarca ensemizdeydiler. Nate gerçekten böyle bir suç işleseydi bile, o kanıtları dolabında bırakacak kadar aptal olamazdı.

"Ya." Eli'yın sesi bir iç çekiş gibi çıktı ama başı hâlâ not defterine eğilmişti.

"Böylece polis işe karıştı, cumartesi sabahı ev için arama izni çıkarttılar," diye sürdürdü Bayan Macauley. "Nate'in dolabında bir bilgisayar buldular, bilgisayarda da şu şey varmış... adına günlük dediler galiba. Simon öldüğünden beri her yerden çıkan o Tumblr paylaşımları o bilgisayardaymış."

Gözlerimi kaldırınca annemin bana baktığını gördüm. Yüzüne huzursuz bir acıma hissi yayıldı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, başımı iki yana salladım. Söylenenlerin tek kelimesine inanmıyordum.

"Ya," dedi Eli tekrar. Bu kez başını kaldırıp baktı ama yüzü sakin ve ifadesizdi. "Parmak izi bulunmuş mu?"

Bayan Macauley, "Hayır," deyince sessiz sessiz iç geçirdim.

Eli, "Bu konuda Nate ne dedi?" diye sordu.

"O şeylerin dolabına veya eve nasıl girdiğini bilmiyormuş," dedi Bayan Macauley.

"Tamam," dedi Eli. "Peki, Nate'in dolabını daha önce aramamışlar mı?"

Bayan Macauley, "Bilmiyorum," deyince Eli bana baktı.

Hatırlıyordum. "Arandı," dedim. "Nate'in dediğine göre, bizi sorguladıkları ilk gün dolabını aramışlar. Evini de aramışlar. Polis köpeklerle falan gelip, uyuşturucu aramış ama bulamamış," Anneme kaçamak bir bakış attıktan sonra, yeniden Eli'ya dönerek hızlıca ekledim. "Ama Simon'ın eşyaları veya bilgisayar da bulunmadı."

Eli, Bayan Macauley'i, "Kapınız genelde kilitli midir?" diye sordu.

"Değildir," diye yanıtladı. "O kapının hâlâ bir kilidi *olduğunu* bile sanmam."

"Hımm," diye mırıldanan Eli, yine defterine bir şeyler yazdı.

"Bir şey daha var," dedi Bayan Macauley sesi titreyerek. "Bölge savcısı Nate'in normal cezaevine gönderilmesini istiyor, onlara göre Nate ıslahevinde kalamayacak kadar tehlikeliymiş."

Eli aniden doğrulunca göğsüme bir sancı saplandı. İlk kez tarafsız avukat maskesini çıkarıp duygularını belli etmişti ama yüzündeki dehşet beni ürküttü. "Hayır, olamaz. Hayır, hayır. Anasını satayım, bu felaket olur. Ağzımı bozuyorum, kusura bakmayın. Bunu engellemek için avukatı ne yapıyor?"

"Henüz tanışmadık." Bayan Macauley'in sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Birini atamışlar ama henüz bizimle temas kurmadı."

Eli bıkkınlıkla oflayarak, kalemini elinden bıraktı. "Simon'ın eşyalarının Nate'te bulunması iyi bir şey değil. Hatta hiç iyi değil. Çok daha azı için hüküm giyen insanlar var. Ama kanıtı bulma şekilleri... hiç hoşuma gitmiyor. İsimsiz ipuçları, önceden orada bulunmayan şeylerin şimdi kolaylıkla bulunması... Bu şeyler ulaşılması hiç de zor olmayan yerlerde bulunuyor. Şifreli dolap kilitleri kolayca açılabilir. Ayrıca eğer savcı Nate'i on yedi yaşında federal hapishaneye göndermekten söz ediyorsa... Ciğeri beş para eden herhangi bir avukat, bu işin önüne geçebilmelidir." Yüzünü ovuşturarak, gözlerini üstüme dikti. "Kahretsin, Bronwyn. Hep senin yüzünden."

Son lafı hariç, Eli'yın söylediği her şey beni hasta etmişti. Şimdiyse yalnızca kafam karışıktı. "*Ben* ne yaptım ki?" diye itiraz ettim.

"Bu davaya dikkatimi çektin, şimdi de almak zorunda kalacağım. Üstelik *gerçekten* zamanım *yok*. Ama neyse. Avukat değişikliğine açık olduğunuzu varsayabilir miyim Bayan Macauley?"

Tanrım sana şükürler olsun. İçim öyle bir ferahladı ki âdeta başım döndü. Bayan Macauley coşkuyla başını sallayınca, Eli iç çekti.

"Ben de yardım edebilirim," dedim hevesle. "Biz de şeyi araştırıyorduk..." Tam kırmızı Camaro'dan söz edecekken, Eli yüzünde onay vermeyen bir ifadeyle elini kaldırdı.

"Orada dur, Bronwyn. Eğer Nate'i temsil edeceksem, bu davada temsil edilen diğer kişilerle konuşamam. Hem barodan atılabilirim hem de senin işe karıştığın düşünülebilir. Aslında, siz şimdi gitseniz daha iyi olur, ben Bayan Macauley ile bazı detayları görüşeceğim."

"Ama..." Çaresizce anneme baktım ama başını sallayarak

ayağa kalkan annem, kararlı bir edayla çantasını omzuna taktı.

"Haklı Bronwyn. Şimdi bırakalım da Bay Kleinfelter ile Bayan Macauley kendi aralarında konuşsunlar." Bayan Macauley ile göz göze gelince, annemin yüz ifadesi yumuşadı. "Size tüm bu süreçte iyi şanslar diliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Macauley. "*Sana da* teşekkür ederim Bronwyn."

Kendimi iyi hissetmeliydim. Görev tamamlanmıştı. Ama iyi hissetmiyordum. Eli bizim bildiklerimizin yarısını bile bilmiyordu, şimdiyse ona nasıl anlatabilirdim ki?

Addy

5 Kasım Pazartesi, 18.30

Pazartesiye kadar işler tuhaf bir şekilde normale dönmüş durumdaydı. Yani, *yeni*-normale. Yenormal? Her neyse, demek istediğim, annem ve Ashton'la birlikte akşam yemeğine oturduğumda, garaj yolunda hiç haber minibüsü yoktu, avukatım da bir kez olsun aramamıştı.

Annem, Trader Joe's'tan* aldığı birkaç hazır yemeği ısıtıp önümüze koyduktan sonra, elindeki sarı kahverengi bulanık içkisiyle aramıza oturdu. Sormamamıza karşın, "Ben yemeyeceğim," dedi. "Arınıyorum."

Ashton burnunu buruşturdu. "Öf, anne. Akçaağaç şuruplu ve pul biberli limonata olamaz o, değil mi? Çok iğrenç bir şey."

"Yararlarını tartışamazsın," dedi annem içeceğinden uzunca bir yudum alarak. Aşırı boyanmış dudaklarını peçeteyle silerken, yapılı sarı saçlarını, kırmızı ojeli tırnaklarını ve pazartesi günleri giydiği daracık giysiyi inceledim. Yirmi beş yıl

* Bir market zinciri. –*yhn*

sonra, ben de böyle mi olacaktım? Bir dakika önce de çok aç değildim zaten ama bu düşünce iyice iştahımı kaçırdı.

Ashton haberleri açınca, Nate'in tutuklanma ânı görüntülerini izledik. Eli Kleinfelter ile bir röportaja da yer verdiler. Nate'in sabıka fotoğrafı ekranda belirince "Yakışıklı çocuk," dedi annem. "Katil çıkması ne fena."

Yarısı yenmiş yemeğimi ittirdim. Polisin yanılma ihtimali olduğunu söylemenin anlamı yoktu. Annem yalnızca avukata artık para ödemeyeceğimize seviniyordu.

Kapı çalınca, Asthon peçetesini kıvırıp tabağının yanına koydu. "Ben bakarım." Birkaç saniye sonra beni çağırınca, annem şaşkın şaşkın bana baktı. Haftalardır benimle röportaj yapmak isteyenler dışında kimse kapımıza gelmemişti, röportaj yapmak isteyenleri de ablam hep kovalardı. Annem peşimde salona girerken, Ashton kapıyı açarak TJ'i içeri davet etti.

"Selam." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Burada ne işin var?"

"Coğrafya dersinden sonra, tarih kitabın benim çantamda kalmış. Bu senin, değil mi?" TJ bana kalın, gri bir okul kitabı uzattı. O ilk kaya sınıflandırmasından beri laboratuvar partneriydik. Günümün genellikle en güzel kısmı da o laboratuvar saatleriydi.

"Aa. Evet. Teşekkürler. Ama yarın da verebilirdin."

"Ama sınav var ya."

"Doğru." Bu sömestr notlarıma büyük ölçüde boş verdiğimi söylememe gerek yoktu herhalde. "Burada oturduğumu nereden biliyorsun?"

"Okul idaresinden öğrendim." Annem TJ'ye yemek sonrası yenilen tatlılar gibi bakıyordu, TJ de nazik bir gülümsemeyle anneme karşılık veriyordu. "Merhaba, ben TJ Forrester. Addy ile aynı okula gidiyoruz." Annem pişmiş kelle gibi sırıtarak TJ'in elini sıkarken, çocuğun gamzelerini ve futbol ceketini süzdü. TJ neredeyse Jake'in koyu tenli ve yamuk burunlu bir

versiyonuydu. Adı anneme bir şey çağrıştırmıyordu ama Ashton arkamda usulca nefesini verdi.

Annem durumu anlamadan, TJ'yi buradan çıkarmam gerekiyordu. "Peki, tekrar teşekkürler. Ben çalışsam iyi olur. Yarın görüşürüz."

"Biraz birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu.

Duraksadım. TJ'den hoşlanıyordum, gerçekten hoşlanıyordum ama bir adım ileri gidip okul dışında birlikte vakit geçirmeye henüz hazır değildim. "Yapamam çünkü... başka işler var." Resmen çocuğu kapı dışarı ediyordum, yeniden içeri döndüğümdeyse, annem yüzünde acıma ve kızgınlıkla karışık bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Senin derdin ne?" diye parladı. "Böyle yakışıklı bir çocuğa bu kadar kaba davranılır mı? Sanki kapını aşındırıyorlar da." Gözleri saçımdaki mor perçemlere takıldı. "Kendini böyle saldığın düşünülürse, çocuk seninle zaman geçirmek istediği için kendini şanslı saymalısın."

"Tanrım, anne..." dedi Ashton ama lafını kestim.

"Yeni bir erkek arkadaş aramıyorum anne."

Annem, bir anda kanatlarım çıkmış ve Çince konuşmaya başlamışım gibi bana baktı. "Neden aramıyormuşsun? Jake ile ayrılalı çok oldu."

"Jake ile üç yılı aşkın zamandır birlikteydim. Biraz ara vermeye ihtiyacım var." Bunu büyük ölçüde anneme karşı çıkmak için söylesem de sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, doğru olduğunu fark ettim. Annem de benim gibi, on dört yaşında oğlanlarla çıkmaya başlamıştı, o zamandan beri de hiç durmamıştı; bu, annemi ailesiyle tanıştırmaya çekinen, toy bir erkek çocuğuyla çıkmak anlamına gelse de.

Yalnız kalmaktan bu kadar korkmak istemiyordum.

"Saçmalama. Böyle bir şeyi hiç istemezsin. Senin ilgini çekmese de TJ gibi bir çocukla birkaç kez çıkarsan, okuldaki oğlanlar seni yeniden çekici bulabilir. Evde kalmak istemezsin

Adelaide. Tüm vaktini, yeni edindiğin o tuhaf arkadaş grubuyla geçiren, üzgün ve yalnız bir kız olmak istemezsin. Eğer şu saçındaki anlamsız şeyi çıkarıp saçlarını biraz uzatsaydın, bir de eskisi gibi makyaj yapsaydın, bundan *çok daha* iyisini elde ederdin."

"Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok anne."

"Elbette var," diye tersledi. "Son bir aydır acınacak haldesin."

"Cinayet şüphelisi olarak sorgulandığım için o haldeydim," diye hatırlattım. "*Yalnız* olduğum için değil." Söylediğim şey yüzde yüz doğru değildi çünkü acınacak hale düşmemin asıl nedeni Jake'ti. Fakat ben onunla olmak istiyordum, herhangi biriyle değil.

Annem başını iki yana salladı. "Sen kendini kandırmaya devam et Adelaide ama sende pek üniversite okuyacak tip yok. Şimdi gelecek vaat eden ve sana bakmak isteyen, doğru düzgün bir oğlan buldun buldun, yoksa..."

Asthon, "Anne, kız daha *on yedi* yaşında," diyerek araya girdi. "Bu söylediklerini en az bir on yıl sonraya saklayabilirsin. Ya da tamamen kendine saklayabilirsin. Sanki bizim ilişkilerimiz çok yolunda gitti de."

"Kendi adına konuş Ashton," dedi annem kurumlanarak. "Justin ile mutluluğun doruğundayız."

Ashton bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tam o sırada çalan telefonuma bakıp da Bronwyn'in adını görünce parmağımı kaldırdım. "Selam. N'aber?" dedim.

"Selam." Sesi ağlamış gibi boğuk çıkıyordu. "Ya, Nate'in davasını düşünüyordum da, bir konuda yardımını istiyorum. Acaba bu akşam bize uğrayabilir misin? Cooper'ı da çağıracağım."

Bronwyn'in teklifi, annemin hakaretlerini dinlemeye ağır bastı. "Elbette. Adresini bana mesaj at."

Yarısı yenmiş yemeğimi çöpe döküp kaskımı aldım. Ashton'a hoşça kal dedikten sonra çıktım. Harika bir sonba-

har akşamıydı, ben pedallara basarken sokağımızdaki ağaçlar hafif bir esintiyle salınıyordu. Bronwyn'in evi ile bizim ev arasında topu topu bir buçuk iki kilometre mesafe vardı ama muhit bizimkinden bambaşkaydı. Evler hiç de bir örnek değildi. Bronwynlerin Victoria tarzı, kocaman gri evlerinin garaj yoluna yanaşınca, parlak renkli çiçeklere ve binayı saran sundurmaya imrenerek baktım. Muhteşemdi ama sırf bu da değildi. Burası gerçek bir *yuvaya* benziyordu.

Zili çalınca kapıyı açan Bronwyn, beni sessizce selamladı. Gözleri yorgunluktan çökmüş, atkuyruğu yapılmış saçlarının yarısı tokadan kurtulmuştu. Bana öyle geliyordu ki, hepimiz sırayla aynı deneyimin sillesini yiyorduk: Jake beni terk ettiğinde ve tüm arkadaşlarım bana sırt çevirdiğinde ben; dışlandığında, alay konusu edildiğinde, peşine polis düştüğünde Cooper, şimdiyse sevdiği çocuk cinayetten tutuklanınca, Bronwyn.

Bronwyn, Nate'i sevdiğini hiç dile getirmedi. Fakat her şey ortadaydı.

Bronwyn kapıyı açık tutarak, "İçeri girsene," dedi. "Cooper geldi. Aşağıda oturuyoruz."

Beni ferah bir odaya götürdü, içeride kabarık minderli koltuklar ve duvara monte edilmiş bir televizyon vardı. Cooper çoktan bir koltuğa yerleşmiş oturuyordu. Maeve ise, bir başka koltukta bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarını da ikisinin arasındaki koltuk koluna koymuştu. Bronwyn ile birlikte bir koltuğa otururken, "Nate nasıl?" diye sordum. "Görüştünüz mü?"

Yanlış bir soru sormuştum sanırım. Bronwyn bir kez yutkundu, ardından kendini toplamaya çalışarak bir kez daha yutkundu. "Gelmemi istemiyor. Annesinin söylediğine göre... iyiymiş, yani, şartlara göre. Islahevi korkunç bir yer ama en azından cezaevi değil." Şimdilik. Bildiğimiz tek şey, Eli'yın Nate'i bulunduğu yerde tutmak için büyük bir savaşa giriştiğiydi. "Her neyse. Geldiğin için teşekkürler. Sanırım ben sa-

dece..." Gözleri dolunca, endişe içinde Cooper'la birbirimize baktık ama sonra Bronwyn gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorsunuz, sonunda bir araya gelip yaşananlar hakkında konuşmaya başladığımız zaman, çok sevinmiştim. Kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum. Şimdi de sanırım yardımınızı isteyeceğim. Başladığımız şeyi bitirmek istiyorum. Yaşananları anlamak için, kafa kafaya vermeliyiz."

"Luis araba hakkında bir haber getirmedi," dedi Cooper.

"Aslında şu an aklımdaki bu değildi ama lütfen peşini bırakma, olur mu? Şu Tumblr paylaşımlarına başka bir gözle bakabileceğimizi düşündüm. İtiraf edeyim, başlangıçta çok sinir olduğum için, o paylaşımları görmezden geliyordum. Ama şimdi polis mesajları Nate'in yazdığını söylediğine göre, onları yeniden bir okuyup şaşırtıcı gelen, bizim hatırladıklarımıza uymayan veya tuhaf bulduğumuz bir şey var mı diye bakmamız gerektiğini düşündüm." Saçını omzuna alarak dizüstü bilgisayarını açtı. "Ne dersiniz?"

"Şimdi mi?" diye sordu Cooper.

Maeve ekranını Cooper'ın görebileceği bir açıda tuttu. "Bugünün işini yarına bırakma."

Bronwyn'in bilgisayarı da benim yanımdaydı, en alttan Tumblr paylaşımlarını okumaya başladık. *Simon'ı öldürme fikri Dateline'ı izlerken aklıma geldi.* Dateline. Nate bana hiç de haber programları izleyen biri gibi görünmemişti ama Bronwyn'in olayın iç yüzünü kavramaktan kastı bu değildi sanırım. Bir süre oturduğumuz yerden, sessizce okuduk. Sıkıntı basınca, üstünkörü okuduğumu fark ederek yeni baştan başladım ve daha etraflıca okumaya çalıştım. *Vesaire vesaire, ben çok zekiyim, kimse benim yaptığımı bilmiyor, polisin elinde bir ipucu yok.* Böyle devam ediyordu.

"Durun. Böyle bir şey yaşanmadı." Cooper benden daha dikkatli okuyordu. "Şuna geldiniz mi? Yirmi ekim tarihli, Dedektif Wheeler ve çörekler hakkındaki paylaşım."

Uzaktaki bir sese kulak kabartan bir kedi gibi başımı kaldırdım. Bronwyn, "Hımm," diyerek ekranı gözden geçirdi. "Ha tamam. Hakikaten biraz tuhaf, öyle değil mi? Karakolda dördümüz hiçbir arada bulunmadık. Yani, belki cenazeden hemen sonra olabilir ama o zaman da birbirimizi ne gördük ne konuştuk. Genelde bunları yazan kişi belirli detaylar verdiğinde, doğru şeyler söylüyor."

"Siz neye bakıyorsunuz çocuklar?" diye sordum.

Bronwyn sayfa boyutunu küçülterek gösterdi. "Buraya. Sondan ikinci satır."

> Soruşturma tam bir klişeye dönüştü, hatta dördümüz Dedektif Wheeler'ı sorgu odasında bir yığın çörek yerken yakaladık.

Sözcükler kulağımdan girip beynime ulaşınca, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Cooper ile Bronwyn haklıydılar: Böyle bir şey yaşanmamıştı.

Ama ben Jake'e böyle söylemiştim.

Bronwyn
6 Kasım Salı, 19.30

Eli ile konuşmamam gerektiğinden, dün gece Bayan Macauley'e kısa mesaj yoluyla Addy ve Cooper ile birlikte okuduğumuz Tumblr paylaşımının bağlantısını gönderdim ve tuhaf bulduğumuz noktayı söyledim. Sonra o kadar uzunca bir süre yanıt gelmesini bekledim ki beklemekten usandım. Nihayet okuldan sonra bir yanıt aldım.

Teşekkür ederim. Eli'ya ilettim ama senin daha fazla karışmanı istemiyor.

Hepsi buydu. Telefonumu duvara fırlatmak istedim. İtiraf etmeliydim, dün gecemin büyük bir kısmını Addy'nin patlattığı bomba sayesinde, Nate'in bir an önce hapisten çıkacağını düşleyerek geçirdim. Şimdiyse saflığımın aptallık boyutuna vardığını anlamakla birlikte, yine de böyle sepetlenmekten daha iyisini hak ettiğimi düşünüyordum.

Oysa aklım hâlâ almıyordu. Çünkü... *Jack Riordan*? Bu işe karışma ihtimali bulunan en gelişigüzel kişiyi seçmek zorunda kalsaydım, yine de Jack'i seçmezdim. Hem karışmak derken, tam olarak ne yapmıştı ki? Bütün Tumblr paylaşımlarını o mu yazmıştı yoksa yalnızca o bir tanesini mi? Nate'e o mu komplo kurmuştu? Simon'ı o mu öldürmüştü?

Cooper o ihtimali neredeyse anında eledi. "O yapmış olamaz," dedi pazartesi akşamı. "Addy aradığında, Jake futbol antrenmanındaydı."

Ben, "Erken çıkmış olabilir," diye diretince, Cooper doğrulamak için Luis'i aradı. "Luis hayır dedi," diye bildirdi. "Jake olay sırasında ileri pas alıştırması yapıyormuş."

Gerçi bütün soruşturmanın akıbetini Luis'in hafızasına bağlayabilir miydik, bilmiyorum. Çocuğun yıllar içinde bir sürü beyin hücresi ölmüştü. Cooper'ın neden sorduğunu bile sorgulamamıştı.

Şimdiyse Maeve ve Addy ile birlikte benim odamdaydık, duvara bildiğimiz her şeyi özetleyen, bir sürü renkli post-itler yapıştırıyorduk. Tam *Law and Order* dizisi gibiydik ama bizim elimizdeki verilerden hiçbir sonuç çıkmıyordu.

Biri sırt çantalarımıza telefon koydu
Simon ceza sırasında zehirlendi
Odada Bronwyn, Nate, Cooper, Addy ve Bay Avery vardı
Araba kazası dikkatimizi dağıttı
Tumblr paylaşımlarından en az birini Jake yazdı
Jake ve Simon eskiden arkadaştı

Leah, Simon'dan nefret ediyordu
Aiden Wu, Simon'dan nefret ediyordu
Simon, Keely'den hoşlanıyordu
Simon'ın internette şiddet seven ikinci bir kimliği vardı
Simon bunalımdaydı
Janae bunalıma girmiş gibi görünüyordu
Janae ile Simon'ın arkadaşlığı bitmişti?

Aşağıdan annemin sesi duyuldu. "Bronwyn, Cooper geldi."

Annem Cooper'ı şimdiden sevmeye başlamıştı. Öyle ki, hâlâ birimize karşı mesafemizi korumamız gerektiğini düşünen Robin'in hukuki tavsiyelerine rağmen, annem tekrar bir araya toplanmamıza itiraz etmiyordu.

Cooper, "Selam," dedi. Merdivenlerden çıkmasına karşın, birazcık bile nefes nefese kalmamıştı. "Uzun kalamayacağım ama iyi bir haberim var. Luis arabayı bulmuş olabilir. Abisi, Eastland'deki bir tamirhanede çalışan bir arkadaşını aradı, Simon öldükten birkaç gün sonra tamponu hasarlı kırmızı bir Camaro gelmiş. Plakasıyla telefon numarasını aldım." Sırt çantasını karıştırdıktan sonra, arkasında numaralar yazılmış, yırtık bir zarfı bana uzattı. "Sanırım sen bunu Eli'ya iletebilirsin, değil mi? Belki bir şey çıkar."

"Teşekkürler," dedim minnet dolu bir sesle.

Cooper gözlerini odamın duvarında gezdirdi. "Yardımı dokunuyor mu?"

Addy bıkkınlığını belirten bir ses çıkararak, poposunun üstüne oturdu. "Pek sayılmaz. Bildiğimiz şeyleri gelişigüzel bir araya getirdik. Simon şöyleydi, Janae böyle, Leah şöyle, Jake böyle..."

Cooper kaşlarını çatıp kollarını kavuşturarak, daha iyi görmek için duvara doğru eğildi.

"Jake kısmını hiç anlayamıyorum. Ciddi ciddi bilgisayarın başına oturup o saçma Tumblr mesajını yazdığına inanamam.

Bence olsa olsa... yanlış bir kişinin yanında boşboğazlık falan etmiştir." Parmağını, üstünde bizim adlarımızın yazdığı yapışkanlı kâğıtlara koydu. "Ayrıca merak edip duruyorum: Neden *biz*? Biz neden bu işin içine sürüklendik? Başımıza gelenler Nate'in dediği gibi, sivil zayiat mıydı? Yoksa bu işin bir parçası olmamızın özel bir nedeni mi vardı?"

Başımı merakla Cooper'a doğru eğdim. "Ne gibi?"

Cooper omuzlarını silkti. "Bilmem. Seni ve Leah'ya ele alalım. Önemsiz bir şey ama ya böyle bir şey domino etkisi yarattıysa? Ya da beni ve..." Duvarda gezinen gözleri, bir notta karar kıldı. "Aiden Wu'yu ele alalım mesela. O kadın kıyafetleri giydiği için dışlandı, bense eşcinsel olduğumu gizliyordum."

"Ama o paylaşım değiştirildi," diye anımsattım.

"Biliyorum. Bu da garip, öyle değil mi? Doğruluğu şüphe götürmez, son derece iyi bir dedikoduyu ortadan kaldırıp yerine doğru olmayan bir dedikodu koymanın amacı nedir? Var ya, içimden bir ses bu iş *kişisel* dedi. Tumblr'ın her şeyi yönetmesi, insanları bize karşı doldurması falan. Keşke nedenini anlayabilseydim."

Addy küpelerinden birini çekiştiriyordu. Eli titriyor, konuşurken sesi de titriyordu. "Jake ile aramızdaki mesele, oldukça kişiseldi herhalde. Belki seni de kıskanıyordur Cooper. Ama Bronwyn ile Nate... onları neden bu işe karıştırsın ki?"

Sivil zayiat. Hepimiz etkilenmiştik ama şu âna değin, en kötüsü Nate'in başına gelmişti. Jake'in suçlu olması hiç mantıklı değildi. Fakat tekrar düşünürsek, yaşadığımız hiçbir şey mantıklı değildi ki.

"Benim gitmem gerek," dedi Cooper. "Luis ile buluşacağım."

Gülümsemeyi başardım. "Kris ile değil yani?"

Cooper biraz zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hâlâ bir çözüm bulmaya çalışıyoruz. Her neyse, araba meselesi bir işe yararsa haber verin."

Cooper gidince ayağa kalkan Maeve, çocuğun az önce boşalttığı, yatağımın yanındaki yere geçti. Duvardaki yapışkanlı kâğıtları karıştırıp dördünü daire biçiminde dizdi.

Tumblr paylaşımlarından en az birini Jake yazdı
Leah, Simon'dan nefret ediyordu
Aiden Wu, Simon'dan nefret ediyordu
Janae bunalıma girmiş gibi görünüyor

"Konuyla en bağlantılı insanlar bunlar. Ya Simon'dan nefret etmek için nedenleri var ya da bir şekilde olaya karıştıklarını biliyoruz. Kimisi olanaksız görünüyor..." Parmağını Aiden isminin üstüne koydu. "Kiminin üstündeyse kocaman bir uyarı işareti var." Janae ile Jake'i gösterdi. "Ama hiçbir şey açık değil. Neyi gözden kaçırıyoruz?"

Hep birlikte yapışkanlı kâğıtlara baktık.

Plakasını ve telefon numarasını biliyorsanız, biri hakkında çok şey öğrenebilirdiniz. Örneğin adresini. Adını, hangi okula gittiğini. Yani eğer isterseniz, dersler başlamadan, o çocuğun okulunun otoparkına gidip kırmızı Camaro'nun gelmesini bekleyebilirdiniz. Teoride.

Ya da gerçekte.

Cooper'ın bana verdiği numaraları, Eli'ya ulaştırsın diye Bayan Macauley'e verme niyetindeydim. Fakat bana yazdığı kısa mesaj hiç aklımdan çıkmıyordu: *Eli'ya ilettim ama senin daha fazla karışmanı istemiyor.* Eli beni ciddiye alır mıydı acaba? Araba kazasını şüpheli bulduğunu ilk o söylemişti ama şu an bütün vaktini Nate'i ıslahevinde tutmaya çalışarak geçiriyordu. Bunu gereksiz bir zamanını kaybı olarak görebilirdi.

Her neyse, ben yalnızca gözlem yapıyordum. Eastland

Lisesi'nin otoparkına girerken, kendi kendime böyle söylüyordum. Dersleri, bizden kırk dakika önce başladığından, ilk zil çalmadan Bayview'a dönmek için çok zamanım vardı. Arabanın içi havasızdı. Ön camları açtım ve boş bir park yerine girip arabayı durdurdum.

İşin aslı şu ki bir şeyler yapmak zorundaydım. Bir şey yapmayınca, durmadan Nate'i düşünüyordum. Nerede olduğunu, neler yaşadığını, benimle konuşmak istememesini. Yani, iletişim seçeneklerinin kısıtlı olmasını anlıyordum. Elbette öyleydi. Ama hiç seçeneği de yok değildi ya. Bayan Macauley'e oğlunu ziyaret edip edemeyeceğimi sordum fakat Nate oraya gelmemi istemiyordu.

Bu da canımı yakıyordu. Bayan Macauley'e kalırsa Nate beni korumaya çalışıyordu ama ben o kadar emin değildim. İnsanların ondan vazgeçmesine oldukça alışıktı, o yüzden belki de önce o benden vazgeçmek istemişti.

Kırmızı bir araba gözüme takıldı; tamponu ışıl ışıl parlayan, eski, kırmızı bir Camaro, benim birkaç araba öteme park etti. Arabadan inen kısa, siyah saçlı oğlan, ön koltukta duran sırt çantasını alıp tek omzuna geçirdi.

Bir şey söylemek niyetinde değildim. Fakat arabamın önünden geçerken, benden yana bir bakış atınca kendimi tutamayarak, "Selam," deyiverdim.

Durup, merak dolu kahverengi gözleriyle gözlerime baktı. "Selam. Seni tanıyorum. Bayview soruşturmasındaki kızsın. Bronte, değil mi?"

"Bronwyn." Madem kimliğim ifşa olmuştu, artık sonuna kadar gidebilirdim.

"Burada ne işin var?" 90'ların Grunge modasının geri gelmesini bekliyormuş gibi, Pearl Jam tişörtünün üstüne oduncu gömleği giymişti.

"Hımm..." Gözlerim çocuğun arabasına kaydı. Doğrudan sormam gerekirdi, değil mi? Buraya bunun için gelmiştim.

Fakat şimdi çocukla konuşurken, her şey saçma geliyordu. Ne diyecektim ki? *Selam, gitmediğin bir okulda, zamanlaması tuhaf bir araba kazası yapmanın altında ne yatıyor?* "Birini bekliyorum."

Alnını buruşturdu. "Burada tanıdıkların mı var?"

"Evet." *Var sayılır. Neyse ne, yakın zamanda arabanı tamir ettirdiğini biliyorum ya.*

"Herkes sizden söz ediyor. Tuhaf dava, ha? Ölen çocuk da biraz tuhafmış, öyle değil mi? Yani, kim böyle bir uygulama yapar ki? *Mikhail Powers*'ta söyledikleri onca şey de var."

Biraz... gergin görünüyordu. Beynim *sor sor sor* diye haykırıyordu ama ağzım itaat etmiyordu.

"Neyse. Görüşürüz." Arabamın yanından geçip gitmeye hazırlanıyordu.

"Bekle!" Sesim benden bağımsız hareket etti. Çocuk durdu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Az önce *konuştuk* ya."

"Evet ama... aslında sana sormak istediğim bir soru var. İşin aslı, birini bekliyorum derken seni kast etmiştim."

Kesinlikle gergin bir hali vardı. "Beni ne diye bekleyesin ki? Tanışmıyoruz bile."

"Araban yüzünden," dedim. "O gün bizim otoparkta bir kazaya karıştığını gördüm. Simon'ın öldüğü gün yani."

Beti benzi attı, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ben olduğumu nereden... neden böyle düşünüyorsun?"

"Plakanı gördüm," diye yalan söyledim. Luis'in abisini satmama gerek yoktu. "İşin aslı... zamanlaman pek tuhaftı. Şimdi de birini tutukladılar ama onun bir şey yapmadığına adım gibi eminim, o yüzden dedim ki acaba... o gün tuhaf bir şey dikkatini çekti mi veya tuhaf birini gördün mü? Çok yardımı..." Sesim çatladı, gözlerim doldu. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. "Söyleyeceğin herhangi bir şeyin çok yardımı dokunur."

Duraksadı, bir adım gerileyip akın akın okula giren çocuklara baktı. Geri geri gidip arkadaşlarının arasına karışmasını bekledim ama gideceği yerde, arabamın öteki tarafına geçti ve yolcu koltuğunun kapısını açıp içeri girdi. Bir düğmeye basarak, pencereleri kapattıktan sonra çocuğa döndüm.

"Peki." Elini saçlarında gezdirdi. "Çok tuhaf. Ben Sam, bu arada. Sam Barron."

"Bronwyn Rojas. Ama sen zaten biliyorsun."

"Evet. Haberleri seyrettim, seyrederken de acaba bir şey söylemem gerekir mi diye düşündüm. Ama bir anlamı olduğundan bile emin değildim. Hâlâ değilim." Bir tehlike işareti arıyormuş gibi, hızlıca iki yanına baktı. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Yani yasadışı bir şey falan değildi, bildiğim kadarıyla."

Oturduğum yerde doğrulurken ensemdeki tüyler ürperdi. "Biz dediğin kim?"

"Ben ve arkadaşım. Kazayı bilerek yaptık. Çocuğun biri bu iş için ikimize de biner papel verdi. Birine şaka yapacağım dedi. Yani, sen olsan kabul etmez miydin? Tamponu tamir ettirmek beş yüz bile tutmadı. Gerisi de bana kâr kaldı."

"Biri..." Camlar kapalı olduğundan, arabanın içi sıcaktı, direksiyonu kavrayan parmaklarım terden yapış yapıştı. Havalandırmayı açmalıydım ama hareket edemiyordum. "Kim? Adını biliyor musun?"

"Hayır ama..."

"Mavi gözlü, kahverengi saçlı mı?" deyiverdim.

"Evet."

Jake. Bir noktada Luis'in gözünden kaçmıştı herhalde. "Peki... bir dakika, bende bir fotoğrafı olacaktı," diyerek telefonumu almak üzere çantama davrandım. Eylüldeki mezuniyet komitesinde bir fotoğraf çektiğime emindim.

"Fotoğrafa gerek yok," dedi Sam. "Kim olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Yani, adını falan biliyor musun?" Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümün inip kalktığını görebiliyordum. "Sana gerçek adını verdiğine emin misin?"

"Bana adını vermedi ki. Sonradan haberleri görünce anladım."

İlk birkaç hikâyeyi hatırladım, Jake'in Addy'nin yanında durduğu sınıf fotoğrafı yayınlamışlardı. Çoğu kişi çocuğun gösterilmesini haksızlık olarak görmüştü ama iyi ki de göstermişlerdi. Şimdi yuvaya dönüş fotoğrafını da bulmuştum, Sam'e verdim. "O, değil mi? Jake Rioardan?"

Gözlerini kırpıştırarak telefonuma bakan Sam, başını iki yana sallayarak telefonumu geri verdi. "Hayır, değil. Yaşananlarla çok daha... yakından ilişkili biri."

Kalbim patlamak üzereydi. Eğer Jake değilse, soruşturmaya karışan mavi gözlü, koyu renk saçlı tek bir kişi kalıyordu geriye. Hem de *yakından* ilişkiliydi. Nate.

Hayır. Hayır. Lütfen, Tanrım. Hayır.

"Kim?" Sesim fısıltıdan bile zayıftı.

Sam iç geçirip arkasına yaslandı. Bana ömrümdeki en uzun saniyeleri yaşattıktan sonra, "Simon Kelleher," dedi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Cooper

7 Kasım Çarşamba, 19.40

Cinayet kulübü buluşmalarımız bir rutin haline gelmişti. Fakat artık yeni bir isme ihtiyacımız vardı.

Bu kez San Diego merkezdeki bir kahve dükkânında buluştuk ve sayımız giderek arttığından arkalarda bir masaya sıkıştık. Kris benimle geldi, Ashton da Addy'yle. Bronwyn tüm o yapışkanlı notlarını karton dosyalara yapıştırmıştı, aralarında en yeni notumuz da vardı: *Simon sahte bir araba kazası düzenlesinler diye iki çocuğa para verdi.* Söylediğine göre, Sam Barron, Eli'yı arayıp olan biteni anlatacağına söz vermişti. Bunun Nate'e nasıl bir yardımı dokunurdu, orasını bilmiyordum.

"Neden burayı seçtin ki Bronwyn?" diye sordu Addy. "Pek yolumuzun üstü sayılmaz."

Boğazını temizleyen Bronwyn, yeniden düzenlediği notlarını iyice karmaşık bir hale getirdi. "Bir nedeni yok. Her neyse." Ciddi bir ifadeyle masayı gözden geçirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler. Maeve ile birlikte, olayın üstünden geçip duruyoruz ama hiçbir anlam çıkaramıyoruz. Fikir alışverişi yapmamızın yararı dokunabilir diye düşündük."

Kasadan dönen Ashton ile Maeve ellerindeki geri dönüştürülebilir tepsilerde siparişlerimizi getirdi. Onlar içecekleri dağıtırlarken, ben de Kris'in peş peşe beş şekerin paketini açıp sütlü kahvesine atmasını seyrediyordum. Bakışımı yakalayınca, "Ne?" diye sordu. Gözlerinin rengini ortaya çıkaran, yeşil bir polo tişört giymişti ve gerçekten ama gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Bu bana hâlâ fark etmemem gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

"Şeker seviyorsun, ha?" Amma aptalca bir laftı. Asıl demek istediğim şey şuydu, *Kahveyi nasıl içtiğini bilmiyorum çünkü birlikte ilk kez insan arasına karışıyoruz.* Kris dudaklarını birbirine bastırdı, bu hareketin bana çekici gelmemesi gerekirdi ama geliyordu işte. Tuhaf hissediyordum, sinirlerim gergindi, masanın altından yanlışlıkla çocuğun dizine çarpıyordum.

Addy, "Kötü bir şey değil ki," diyerek kupasını hafifçe Kris'inkine vurdu. Kızın kupasının içindeki sıvı öyle açık renkliydi ki, kahveye pek benzemiyordu.

Kris ile birlikte daha çok zaman geçirmeye başlamıştık ama bu henüz doğal gelmiyordu. Belki gizli kapaklı buluşmalara alışmıştım, belki de aslında bir erkekle çıktığımı kabullenemiyordum. Arabadan çıkıp kahve dükkânına yürürken, Kris ile arama mesafe koyduğumu fark ettim çünkü insanların bizim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmesini istemiyordum.

Bu huyumdan nefret ediyordum ama böyleydim işte.

Bronwyn'in dumanı tüten çayı, içilemeyecek kadar sıcak görünüyordu. Bardağını yana ittirip karton dosyalardan birini duvara dayadı. "Simon hakkında bildiğimiz her şey burada yazıyor: Bizim hakkımızda dedikodular yayınlayacaktı. Sahte bir araba kazası düzenlesinler diye iki çocuğa para verdi. Bunalımdaydı. İnternette korkunç bir kimliği vardı. Görünüşe göre, Janae ile araları açıktı. Keely'den hoşlanıyordu. Eskiden Jake ile arkadaştı. Gözden kaçırdığım bir şey var mı?"

"Benim hakkımdaki asıl Dedikodu Kazanı paylaşımını sildi," dedim.

"Orası kesin değil," diye düzeltti Bronwyn. "Senin hakkındaki paylaşım silindi. Kimin sildiğini bilmiyoruz."

Hakkı vardı... galiba.

"Gelelim Jake hakkındaki bildiklerimize," diye sürdürdü Bronwyn. "Tumblr paylaşımlarından en az birini o yazdı veya yazılmasına yardım etti. Luis'in dediğine göre, Simon öldüğünde okul binasında bulunmayan Jake..."

Ashton, "Tam bir kontrol manyağı," diye araya girdi. Addy karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama Ashton kardeşinin lafını ağzına tıkadı. "*Öyle,* Addy. Üç yıl boyunca yaşamının her alanını o yönetti. Onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığın anda da küplere bindi." Bronwyn, Addy'ye özür dilercesine bir bakış atarak, yapışkanlı notlardan birine, *Jake bir kontrol manyağı,* yazdı.

"Bu da bir kilit noktası," dedi Bronwyn. "Şimdi, peki ya..."

Ön kapı aniden açılınca kız kıpkırmızı kesildi. "Rastlantının böylesi." Bakışlarını izleyince, saçları karman çorman, kirli sakallı genç bir adam gördüm. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Bronwyn'i görünce adamın yüzünde beliren kızgın ifade, Addy ile beni fark edince paniğe döndü.

Elini yüzünün önüne kaldırdı. "Sizi görmüyorum. Hiçbirinizi görmüyorum." Ardından Ashton'ı fark edince, şaşkınlıktan neredeyse ayağı takılıp düşecekti. "Aa, selam. Siz Addy'nin kardeşi olmalısınız."

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştıran Ashton, bir adama, bir Bronwyn'e baktı. "Tanışıyor muyuz?"

"Eli Kleinfelter," dedi Bronwyn. "Kanıtlanana Kadar'da çalışıyor. Ofisleri üst katta. Bay Eli, ıı, Nate'in avukatı."

"*Yani sizinle konuşamaz,*" dedi Eli yeni aklına gelmiş gibi. Ashton'a uzun uzun baktı ama yine de arkasını dönüp kasaya gitti. Ashton omuzlarını silkip kahvesini üfledi. Erkekler üstüne böyle bir etki bırakmaya alışıktı eminim.

Eli'yın kaçışını izlerken Addy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrı aşkına, Bronwyn. Nate'in avukatını takip ettiğine inanamıyorum."

Neredeyse gerektiği kadar utanmış görünen Bronwyn, sırt çantasından daha önce benden aldığı zarfı çıkardı. "Sam Barron'ın avukatla konuşup konuşmadığını anlamak istedim, konuşmadıysa çocuğun iletişim bilgilerini verecektim. Tesadüfen karşılaşırsak, belki benimle konuşur dedim. Ama yanılmışım anlaşılan." Ashton'a umut dolu bir bakış attı. "Gerçi bahse girerim, *seninle* konuşurdu."

Addy ellerini beline koyup çenesini öfkeyle havaya dikti. "Ablamı ona buna peşkeş çekemezsin!"

Ashton alaylı alaylı gülümseyerek elini zarfa uzattı. "İyi bir neden içinse, sorun yok. Ne demem gerekiyor?"

"Haklı çıktığını söyle, Simon'ın öldüğü gün gerçekleşen araba kazası düzmeceymiş. Zarfta, Simon'ın kaza yapması için para ödediği çocuğun iletişim bilgileri var."

Ashton kasaya gidince biz de konuşmadan içeceklerimizi yudumladık. Bir dakika sonra geri geldiğinde, zarf hâlâ Ashton'ın elindeydi. "Sam telefon etmiş," dedi. "Araştıracağını söyledi, bilgi için teşekkür ediyormuş ama siz de bok yemeyip kendi işinize bakmalıymışsınız. Tam olarak böyle dedi."

Bronwyn'in rahatladığı belliydi, hiç hakarete uğramış gibi de hissetmiyordu. "Teşekkür ederim. İyi bir haber. Neyse, nerede kalmıştık?"

"Simon ve Jake," dedi Maeve ve çenesini eline yaslayarak iki karton dosyaya baktı. "Aralarında bir bağlantı var ama nasıl bir bağlantı?"

Kris nazik bir sesle, "Pardon," deyince masadaki herkes, çocuğun varlığını unutmuş gibi dönüp baktı. Büyük ihtimalle de unutmuşlardı zaten. Oturduğumuzdan beri ağzını açmamıştı.

Maeve durumu kurtarmak için gülümseyerek çocuğu yüreklendirdi. "Evet?"

"Acaba," dedi Kris. Dilimizi mükemmel denecek kadar aksansız konuşuyordu, başka bir yerden geldiğini düşündürten tek şey, üslubundaki resmiyetti. "Her zaman en çok o odada bulunan kişilere odaklanıldı. Polis o yüzden dördünüzü hedef seçti. Çünkü odada bulunmayan birinin, Simon'ı öldürmesi neredeyse imkânsızdı, öyle değil mi?"

"Evet," dedim.

"Öyleyse." Kris dosyalardan birindeki iki yapışkanlı notu kaldırdı. "Eğer katil Cooper, Bronwyn, Addy veya Nate değilse, oradaki öğretmenin de konuyla bir alakası olduğunu düşünen de yok, geriye kim kalıyor?" Notlardan birini duvara dayalı bir diğer notun üstüne koydu, ardından arkasına yaslanıp nazik bir dikkatle bize baktı.

Simon ceza sırasında zehirlendi.
Simon bunalımdaydı.

Uzunca bir süre kimsenin ağzını bıçak açmadı, derken Bronwyn iç çekti. "Ben her şeyi bilen ilahi anlatıcıyım," dedi.

"Ne?" diye sordu Addy.

"Simon ölmeden önce böyle demişti. Gençlik filmlerinde öyle şey olmaz demiştim, o da gerçek hayatta olur demişti. Sonra suyunu da bir dikişte içti." Bronwyn dönüp, "*Eli!*" diye seslendi ama kapı Nate'in avukatının arkasından kapandı.

"Yani, diyorsun ki..." Masayı gözden geçiren Ashton, bakışlarını Kris'e dikti. "Sence Simon *intihar* mı etti?" Kris başıyla onayladı. "Ama neden? Neden *böyle*?"

"Bildiklerimizi gözden geçirelim," dedi Bronwyn. Soğukkanlı sayılabilecek bir sesle konuşuyordu ama yüzü pancar gibi kızarmıştı. "Simon, her şeyin merkezinde yer alması gerektiğini düşünen ama gerçekte öyle olmayan insanlardan biriydi. Üstelik kafasını da okulda büyük bir şiddet gösterisi yapma fikriyle bozmuştu. Şu 4chan başlıklarında durmadan

fantezilerini anlatıyordu. Ya, bu da Simon tarzı bir okul saldırısıysa? Kendini öldürürken, bir grup öğrenciyi de hiç beklenmedik bir şekilde, mesela cinayet zanlısı haline getirerek, peşinden sürüklemeyi tasarladıysa?" Kız kardeşine döndü. "Simon 4chan'de ne diyordu, Maeve? *Orijinal bir şeyler yapın. Bir avuç adi sıçanı ortadan kaldıracaksanız, beni biraz şaşırtın.*

Maeve başıyla onayladı. "Harfiyen böyleydi sanırım."

Simon'ın ölümünü, boğulurken panik halinde nasıl nefes almaya çalıştığını düşündüm. Eğer bunu gerçekten kendi kendine yaptıysa, o kahrolası EpiPenleri bulamadığımıza daha çok üzülecektim. "Sanırım sonunda pişman oldu," derken, sözlerimin ağırlığını kalbimde duydum. "Yardım istermiş gibi bir hali vardı. Eğer ilacını vaktinde alabilseydi, ölümden kıl payı kurtulmak o çocuğu tamamen başka biri haline getirirdi."

Kris masanın altından elimi sıktı. Bronwyn de Addy de, sanki tekrardan Simon'ın öldüğü odadaymışlar gibi, dehşete kapılmış ve taş kesilmiş bir haldelerdi. Haklı olduğumu biliyorlardı. Sessizlik büyüyünce, konuşmamızın bittiğini düşündüm ama o sırada Maeve duvardaki notlara bakarak yanaklarını kemirdi.

"Peki ama Jake'in bu tablodaki yeri nedir?"

Kris, konuşmak için izin bekliyormuş gibi tereddütle boğazını temizledi. Kimseden bir itiraz gelmeyince de konuştu. "Jake, Simon'ın katili değilse kesin suç ortağıdır. Simon öldükten sonra, birinin işleri idaresi etmesi gerekiyordu."

Kris, Bronwyn ile göz göze gelince, birbirlerini anladılar. Bu operasyonun beyni onlardı. Bizlerse yalnızca onlara ayak uydurmaya çalışıyorduk. Kris konuşurken elini elimden çekmişti, şimdi elini yeniden tuttum.

"Simon, Addy ile TJ meselesini öğrendi," dedi Bronwyn. "Belki yardım almak için Jake'e de ilk başta böyle yanaşmıştır. Jake intikam almak isteyecekti çünkü ..."

Yanımdaki sandalye gürültüyle yere sürtünürken Addy masayı iterek ayağa kalktı. "Yeter," dedi boğuk bir sesle, mor perçemli saçları gözlerine giriyordu. "Jake böyle bir şey yapmaz... yapmış olamaz..."

Ayağa kalkan Ashton, "Bence bu gecelik bu kadar yeter," dedi kararlı bir sesle. "Siz devam edin ama bizim eve gitmemiz gerek."

Bronwyn mahcup bir şekilde, "Kusura bakma Addy," dedi. "Kendimi kaptırmışım."

Addy elini salladı. "Sorun değil," dedi sesi titreyerek. "Ben yalnızca... şu an kaldıramam." Ashton kapıya gidene kadar kardeşinin koluna girdi, sonra da Addy geçsin diye kapıyı itip açık tuttu.

Maeve çenesi elinde, Addyleri izliyordu. "Hakkı var. Konuştuklarımız kulağa imkânsız geliyor, öyle değil mi? Hem haklı olsak bile, hiçbir şey kanıtlayamayız." Maeve, birkaç yapışkanlı not mucizesi daha sergilemesini istiyormuş gibi umutla Kris'e baktı.

Kris omuzlarını silkerek en yakınındaki renkli kareye dokundu. "Belki işe yarayacak bir şeyler bilen biri daha vardır."

Janae bunalıma girmiş gibi görünüyor

Bronwyn ile Maeve dokuz gibi gittikten sonra, biz de fazla kalmadık. Masada kalan çerçöpü toplayıp çıkış kapısının yanındaki çöp kutusuna attık. Tarihteki en tuhaf buluşmalardan birini yaşadığımızdan, ikimizin de çıtı çıkmıyordu.

Kapıdan çıkıp kaldırımda beni bekleyen Kris, "İlginç bir gündü ya," dedi. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, çocuğu tuttuğum gibi kahve dükkânın duvarına yasladım ve parmaklarımı saçlarına geçirip dilimi dişlerinin arasına sokarak, Kris'i hararetle uzun uzun öptüm. Şaşkınlık nidasına benzer bir ses çıkaran Kris beni iyice göğsüne bastırdı. Bir başka

çift kapıdan çıktığı için, birbirimizden ayrıldığımızda afallamış görünüyordu.

Gömleğini düzeltip elini saçlarında gezdirdi. "Böyle şeyler yapmayı unuttuğunu sanıyordum."

"Özür dilerim." Çocuğu tekrar öpesim geldiğinden sesim boğuk çıkıyordu. "İstemediğimden değil, sadece..."

"Biliyorum." Parmaklarını parmaklarıma geçirdikten sonra, soru sorarcasına ellerimizi havaya kaldırdı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim ve birlikte kaldırımda yürümeye başladık.

Nate

7 Kasım Çarşamba, 23.30

Hapse girmekle nasıl başa çıkarsınız, söyleyeyim.

Çenenizi kapalı tutun. Hayatınız veya neden içeri girdiğiniz hakkında konuşmayın. Bunları kimse umursamaz, en fazla size karşı kullanmak isterler.

Kimseden bir bok almayın. Asla. Islahevi *Oz* dizisi gibi değildir ama buradaki insanlar da zayıflığınızı görürlerse sizinle uğraşırlar.

Arkadaş edinin. Arkadaş tabirini geniş anlamda kullanıyorum. Bulabildiğiniz en kötünün iyisi insanları bulun ve onlarla birlikte hareket edin. Sürü halinde gezmek yararlıdır.

Kuralları bozmayın ama başkası bozarsa da görmezden gelin.

Egzersiz yapın ve televizyon seyredin. Bol bol.

Mümkün mertebe, gardiyanların gözüne batmaktan kaçının. Ofisindeki telefonu kullanabileceğinizi söyleyen, aşırı arkadaş canlısı kadın da buna dahil.

Zamanın ne kadar yavaş geçtiğinden yakınmayın. Ağır ceza gerektiren bir suçtan tutuklanmışsanız ve on sekizinci yaş

gününüze dört ay varsa ağır ağır geçen günler sizin dostunuzdur.

Avukatınızın bitmez tükenmez sorularına yanıt vermek için yeni yöntemler bulun. *Evet, arada sırada dolabımı kilitlemediğim olur. Hayır, Simon bizim eve hiç gelmedi. Evet, arada sırada okul dışında görüşürdük. En son en zaman mı? Herhalde en son ona ot sattığımda görüşmüşüzdür. Pardon, bu konuyu konuşmamamız gerekiyordu, değil mi?*

Dışarıdaki hayatı düşünmeyin. Dışarıdaki insanları da düşünmeyin. Özellikle de sizin varlığınızı unutmak o kız için daha hayırlı olacaksa.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Addy

8 Kasım Perşembe, 19.00

Sanki bir şey değişecekmiş gibi, durmadan Dedikodu Köşesi Tumblr'ını okuyordum ama hiçbir şey değişmiyordu. Ashton'ın sözleri kafamda yankılanıp duruyordu: *Jake tam bir kontrol manyağı.* Haksız değildi. Ama öyle diye, geri kalan her şeyin de doğru olması mı gerekir miydi? Belki Jake benim anlattıklarımı başka birine anlatmıştı, mesajı da o kişi yazmıştı. Belki de olay tesadüften ibaretti.

Ama. Simon'ın öldüğü sabaha dair hatırladığım bir şey vardı, o kadar önemsiz görünen bir şeydi ki şimdiye dek aklıma bile gelmemişti: Birlikte koridorda yürürken Jake sakin bir gülümsemeyle omzumdaki çantayı çekmişti. *Senin için fazla ağır bebeğim. Ben taşırım.* Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama sorgulamamıştım. Neden sorgulayacaktım ki?

Birkaç saat sonra da sırt çantamdan bana ait olmayan bir telefon çıkmıştı.

Hangisi daha kötüydü bilemiyordum: Jake'in bu işe karışmış olma ihtimali mi, Jake'i buna benim itmiş olmam mı, yoksa Jake'in haftalardır rol yapması mı?

Ashton, "Kendi seçimi Addy," dedi. "Aldatıldığı halde, aklını kaçırmayan bir sürü insan var. Mesela ben. Charlie'nin kafasına bir vazo fırlattım, sonra da hayatıma devam ettim. Normal tepki budur. Burada olup biten hiçbir şey senin suçun değil."

Belki haklıydı ama ben hiç öyle *hissetmiyordum.*

Janae ile konuşmam gerekiyordu ama bir haftadır okula gelmemişti. Okuldan sonra birkaç kez mesaj attım, akşam yemekten sonra da denedim ama hiç yanıt alamadım. Sonunda TJ'in numarasını kullanarak, okul idaresinden kızın adresini alıp kapısına dayanmaya karar verdim. Bronwyn'e söyleyince, benimle gelmeyi önerdi ama tek başıma gitsem daha iyi olur diye düşündüm. Janae, Bronwyn'e pek ısınamamıştı.

Cooper ısrarla beni götürmek istiyordu ama ona arabada kalması gerektiğini söyledim. Janae hayatta Cooper'ın yanında içini dökmezdi. Cooper, "Sorun değil," diyerek arabayı Janae'lerin çakma Tudor tarzı evlerinin karşısına çekti. "İşler tuhaflaşırsa, bana mesaj at."

"Atarım," dedim ve çocukla vedalaştıktan sonra, arabanın kapısını kapatıp karşı kaldırıma geçtim. Janae'lerin garaj yolunda hiç araba yoktu ama evin bütün ışıkları yanıyordu. Zili dört kez çaldım ama kapı açılmadı. Son basışımdan sonra, arkamı dönüp Cooper'a bir bakış atarak omuzlarımı silktim. Ben tam vazgeçmek üzereyken kapı aralandı ve Janae, siyah boyalı gözlerinden birini üstüme dikti. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Seni merak ettim. Okula gelmedin, mesajlarıma da yanıt vermedin. İyi misin?"

"İyiyim." Janae kapıyı kapatmaya davrandı ama kapatmasın diye ayağımı araya koydum.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordum.

Tereddüt etti ama kapıyı bırakıp geri çekilerek içeri girmeme izin verdi. Kızı iyice bir görünce neredeyse nefesim kesildi. İğne ipliğe dönmüştü, yüzünde ve boynunda da kırmızı kırmı-

zı döküntüler vardı. Kendisi de farkındaydı, sürekli kaşınıp duruyordu. "Ne? Kendimi iyi hissetmiyorum, gördüğün üzere."

Koridora bir bakış attım. "Evde kimse yok mu?"

"Yok. Annemler yemeğe gitti. Bak, şey, alınma ama buraya neden geldin?"

Bronwyn bana ne söyleyeceğimi öğretmişti. Ufak tefek, incelikli sorularla başlayacak, Janae'in bütün hafta okula neden gelmediğini, kendini nasıl hissettiğini falan soracaktım. Ardından lafı Simon'ın bunalımına getirerek, bana açılması için kızı cesaretlendirecektim. Başka çarem kalmazsa, belki Nate'in bölge savcılığı tarafından gerçek bir hapishaneye gönderilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığından da söz edebilirdim.

Hiçbirini yapmadım. Yanına yaklaşıp Janae'e sarıldım ve karşımda teselli bekleyen küçük bir çocuk varmış gibi, kızın cılız vücudunu kucakladım. O ağırlıksız kemikleri ve narin uzuvlarıyla gerçekten de bir çocuğu andırıyordu. Önce kaskatı kesildi, ardından da kendini kollarıma bırakarak ağlamaya başladı.

"Of, Tanrım," dedi boğuk, kulak tırmalayan bir sesle. "Her şey boka sardı. Her şey bombok oldu."

"Hadi, gel." Kızı salondaki koltuğa götürdüm. Birlikte oturduk, o da ağlamaya devam etti. Ben Janae'in saçını okşarken, o başını beceriksiz bir şekilde omzuma gömdü. Jöle sürdüğünden saçları kaskatıydı, mavi siyah saç boyasının altında kahverengi saç dipleri görünüyordu.

"Simon bunu kendi kendine yaptı, değil mi?" diye sordum dikkatle. Janae geri çekilerek, başını ellerinin arasına gömüp ileri geri sallanmaya başladı.

"Nasıl öğrendin?" dedi hıçkırıklar arasında.

Tanrım. Doğruymuş. Şimdiye dek tamamen inanmamıştım.

Ona her şeyi anlatmam gerekmiyordu. Aslında ona *herhangi bir şey* anlatmam gerekmiyordu ama yine de anlattım. Bu konuşmayı başka nasıl yapabilirdim, bilmiyorum. Anlattıklarım bitince, tek kelime etmeden yerinen kalkıp yukarı çıktı. Bir

elim kucağımda, bir elim küpemde birkaç dakika bekledim. Birine mi telefon ediyordu? Kafama sıkmak için silahını mı alıyordu? Simon'ın yanına gitmek için bileklerini mi kesiyordu?

Tam ben peşinden gitsem mi acaba diye düşünürken, paldır küldür merdivenlerden inen Janae, ince bir kâğıt tomarını elime tutuşturdu. "Simon'ın manifestosu," dedi ağzını çarpıtarak. "Bir yıl sonra polise gönderilecekti. Böylece hepinizin yaşamı tamamen mahvolduktan sonra, herkes her şeyi onun yaptığını öğrenecekti."

Okurken elimdeki kâğıt titriyordu:

Bilmeniz gereken ilk şeyi söyleyeyim: Yaşamımdan ve yaşamımdaki her şeyden nefret ediyorum.

O yüzden çekip gitmeye karar verdim. Ama sessizce gitmek yok.

Nasıl yapacağımı çok düşündüm. Amerika'daki hemen hemen bütün adi herifler gibi, bir silah alabilirdim. Bir sabah kapıları sürgüleyip mermim yettiğince öldürebildiğim kadar Bayview sıçanı öldürür, sonuncuyu kendime sıkardım.

Bir sürü de mermi alırdım.

Ama aynı şey defalarca yapıldı, artık kabak tadı verdi.

Biraz daha yaratıcı davranmak istiyorum, daha eşsiz bir şey yapmak istiyorum. İntiharım yıllarca dillerden düşmesin istiyorum. Bana öykünen taklitçilerim olsun istiyorum ama başarısızlığa uğrasınlar çünkü böyle bir şey planlamak, kendini öldürmek isteyen, bunalıma girmiş, ortalama zekâlı bir ezik olmaktan fazlasını gerektirir.

Bir yıldır bu olayın gelişmelerini izliyorsunuz. Eğer umduğum gibi gittiyse şu an gerçekte neler yaşandığına dair en ufak bir fikriniz yoktur.

Kâğıtlardan başımı kaldırdım. "Neden?" diye sorarken, midem ağzıma geldi. "Simon nasıl bu raddeye geldi?" Janae

eteğinin siyah kumaşıyla oynayarak, "Bir süredir bunalımdaydı," dedi. Elinin hareketiyle, bileklerindeki sıra sıra dikenli bilezik tangır tungur etti. "Simon her zaman gördüğü saygı ve ilgiden fazlasını hak ettiğini düşünürdü, biliyorsun. Ama bu yıl iyice azıttı. Tüm vaktini internette acayip tiplerle konuşarak geçirmeye başladı, hayatını çekilmez kılan herkesten intikam alma fantezileri kuruyordu. Sanırım sonunda neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını ayırt edemediği bir noktaya geldi. Kötü bir şey yaşadığında verdiği tepkiler çok orantısızdı."

Sözler ağzından patır patır dökülüyordu. "Kendini öldürmekten, birilerini de peşinden sürüklemekten söz etmeye başladı ama hani böyle *yaratıcı* bir şey yapacaktı. Uygulamayı kullanarak, nefret ettiği herkese komplo kurma fikriyle kafayı bozdu. Bronwyn'in kopya çektiğini biliyordu, bu da canını çok sıkıyordu. Kız zaten okul birincisi olmayı garantilemişti, bir de üstüne Simon'ın arayı kapatmasını imkânsızlaştırmıştı. Bronwyn'in ona kazık attığını, Model Birleşmiş Milletler finallerine onun yüzünden giremediğini düşünüyordu. Keely ile yaşadıkları yüzünden Nate'e de tahammül edemiyordu. Simon o kızla bir şansı var sanmıştı ama sonra Nate, Keely'yi Simon'ın elinden aldı, hem de hiç çaba harcamadan, üstelik kızı gerçekten umursamıyordu bile."

Kalbim sıkıştı. Tanrım, zavallı Nate. Böyle aptalca, saçma sapan bir nedenden ötürü hapse düşmek ne kötüydü. "Peki ya Cooper? Simon, Cooper'ı da Keely yüzünden mi bu işe bulaştırdı?"

Janae burnundan nefes vererek acı acı güldü. "Şu bizim İyi Çocuk mu? Simon, komitede olmasına rağmen, Cooper yüzünden Vanessa'nın mezuniyet sonrası partisine çağrılmadı. Öyle küçük düşmüştü ki, davet edilmediği yetmiyormuş gibi, gitmesine izin bile vermediler. *Herkes* orada olacak, demişti."

"Bunu *Cooper* mı yaptı?" Gözlerimi kırpıştırdım. Benim için

yeni bir bilgiydi. Cooper hiç söz etmemişti, Simon'ın partiye katılmadığını fark etmemiştim bile.

Sanırım bu da sorunun bir parçasıydı.

Janae başını kaldırdı. "Evet. Neden yaptı bilmiyorum ama yaptı. Dolayısıyla o üçü Simon'ın hedefi haline geldi, haklarında dedikodular biriktirdi. Gerçi ben hâlâ öylesine konuşuyor sanıyordum. Diline vurmuştur diyordum. Belki ben onu ikna edebilseydim, o sitelere girmesini engelleyip takıntılarından kurtulmasını sağlayabilseydim, işler bu raddeye varmazdı. Ama sonra Jake, Simon'ın herkesten sakladığı bir şeyi öğrendi, bu da bardağı taşıran son damla oldu."

Hayır, olamaz. Jake'in adını duymadan geçirdiğim her saniye, onun bu işe hiç karışmadığına dair umutlarımı yeşertmişti. "Ne demek istiyorsun?" Küpemi öyle bir çekiyorum ki neredeyse kulak memem kopacaktı.

Janae dökülmüş ojelerini kemirdiğinden, eteğine gri parçalar düşüyordu. "Simon üçüncü sınıf mezuniyet balosu komitesine girebilmek için, oylamaya hile karıştırdı." Elim kulağımda kalakaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Janae iç çekermiş gibi keyifsiz bir kahkaha attı. "Farkındayım. Aptalca, değil mi? Simon'ın böyle tuhaflıkları vardı. İnsanlarla sıçan diye dalga geçerdi ama yine de onların istediği şeyleri isterdi. Ona saygı duymalarını isterdi. O yüzden yaptı, geçen yaz havuzda göğsünü gere gere oylamaya hile karıştırmanın ne kadar kolay olduğunu söyleyip yuvaya dönüş gecesini de karıştıracağını anlatırken Jake bizi duymuş."

Jake'in tepkisi anında gözümde canlandı, o yüzden Janae'in bir sonraki sözlerine şaşırmadım. "Gülmekten yerlere yattı. Simon çok korktu. Jake'in insanlara anlatacağını, herkesin Simon'ın böyle hastalıklı bir şey yaptığını öğreneceğini düşünmeye dayanamadı. Hani düşünsene, yıllardır herkesin sırlarını ortaya dökerken şimdi kendi sırrın yüzünden küçük düşüyorsun." İrkildi. "Hayal edebiliyor musun? Herkes, Dedikodu

Kazanı'nın yaratıcısının bir özenti olduğunu öğrenecekti. Böylece kontrolden çıktı."

"Çıktı." diye tekrarladım.

"Evet. Simon o delice plan hakkında konuşmayı bırakıp *eyleme* geçmeye karar verdi. Seni ve TJ'i zaten biliyordu ama okul açılana kadar bekletiyordu. Bu bilgiyi Jake'i susturup olaya dahil etmek için kullandı. Çünkü ölümünden sonra, birinin işleri yönetmesi gerekiyordu, ben zaten yapamazdım."

Kıza inansam mı, inanmasam mı bilemedim. "Yapamaz mıydın?"

"Evet, yapamazdım." Janae gözlerime bakmıyordu. "*Sizin* için değil elbette. Hiçbiriniz umurumda değildiniz. Simon için. Ama beni dinlemedi, derken bir anda bana ihtiyaç duymaz oldu. Jake'i tanıyordu, TJ ile ilişkinizi öğrendiğinde nasıl kafayı yiyeceğini biliyordu. Simon, Jake'e, delilleri sana ait bir yere koyabilirse suçun senin üstüne kalacağını ve hapsi boylayacağını söyledi. Jake de bu fikre bayıldı. Hatta iyice suçlu görünesin diye, seni o gün Tylenol almak için revire gönderme fikrini de o buldu."

Beynimden vurulmuşa döndüm. "Mükemmel bir erkek arkadaşın mükemmel ihanet intikamı." Janae başıyla onaylayana kadar, sesli düşündüğümü fark etmemiştim.

"Doğru, üstelik Simon ile Jake arkadaş bile değillerdi, o yüzden kimse bir şey anlamayacaktı. Simon için işin bir de ikramiyesi vardı, Jake'in becerip beceremmesi veya yakalanıp yakalanmaması umurunda bile değildi. Hatta için için öyle olmasını umuyordu. Jake'ten yıllardır nefret ediyordu."

Janae'in sesi yükselmişti, herhalde eskiden Simon'la hep yaptıkları gibi Jake'i çekiştirmeye hazırlanıyordu. "Jake birinci sınıfta Simon'ı öylece bırakıp Cooper ile takılmaya başladı. Sanki Simon hiç var olmamış, en yakın arkadaşı hep Cooper'mış, Simon'ın hiçbir *önemi* yokmuş gibi davrandı."

Genzime acı bir su geldi, kusacaktım. Yok, bayılacaktım.

Belki hem kusardım hem de bayılırdım. İkisi de burada oturup bunları dinlemekten iyiydi. Jake, Simon'ın ölümünden beri beni teselli ederken, hiçbir şey yaşanmamış gibi TJ'i de alıp bizi partiye götürürken, benimle *yatarken* her şeyi biliyordu demek. Onu aldattığımı biliyor, yalnızca zamanını kolluyordu. Beni cezalandıracağı günün gelmesini bekliyordu.

Olayın en kötü kısmı, Jake'in onca zaman böylesine *normal* davranması olabilirdi.

Nasılsa sesimi kullanmayı başardım. "Ama o... Ama suç *Nate*'in üstüne kaldı. Jake fikrini mi değiştirdi?"

Buna inanmayı ne kadar istediğimi düşününce canım yandı.

Janae hemen yanıt vermedi. Kızın düzensiz nefes alıp verişi dışında odada çıt çıkmıyordu. "Hayır," dedi sonunda. "İşin aslı... her şey tam da Simon'ın planladığı gibi gelişti. O sabah Jake ile birlikte, telefonları sizin çantalara koydular. Bay Avery de telefonları bulunca, tıpkı Simon'ın öngördüğü gibi sizi cezaya bıraktı. Polisin araştırmasını kolaylaştırmak için, Dedikodu Kazanı yönetici hesabını açık tuttu. Tumblr günlüğü için bir taslak yazdı, Jake'e de halka açık bilgisayarlardan yaşananların detaylarını veren paylaşımlar yapmasını söyledi. Sanki kontrolden çıkmış bir *reality show* izlemek gibiydi, hani insan her an yapımcıların araya girip, *yeter artık* demesini bekler ya. Ama kimse bir şey demedi. Yaşananlar beni hasta etti. Jake'e işler çığırından çıkmadan durması gerektiğini söyleyip durdum."

Kalbim sıkıştı. "Jake durmadı mı?"

Janae burnunu çekti. "Durmadı. Simon öldükten sonra, kendini iyiden iyiye kaptırdı. Sizin karakola götürülüşünüzü izlemek, okulun karıştığını ve Tumblr paylaşımları yüzünden herkesin deliye döndüğünü izlemek, Jake için tam bir güç gösterisiydi. Kontrolü elinde tutmak hoşuna gidiyordu." Bir an durup bana bir bakış attı. "Sen de biliyorsundur herhalde."

Evet, biliyordum. Fakat şimdi bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. "*Sen* bu işe bir son verebilirdin Janae," dedim.

Şaşkınlığım yerini yavaş yavaş öfkeye bıraktığından sesim yükseliyordu. "Neler olup bittiğini birilerine anlatmalıydın."

Janae omuzlarını çökerterek, "*Anlatamazdım*," dedi. "Bir kere Simon ile buluştuğumuzda, Jake bizi telefonuna kaydetmiş. Ben Simon'ın aklını başına getirmeye çalışıyordum ama Jake kaydı öyle bir düzenlemiş ki, dinleyince her şey benim fikrimmiş gibi görünüyor. Yardım etmezsem, kaydı polise vereceğini ve her şeyi benim üstüme yıkacağını söyledi."

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Kanıtları senin evine yerleştirecektim sözde. Size geldiğim günü hatırlıyor musun? O zaman bilgisayar yanımdaydı. Ama yapamadım. Sonrasında da Jake beni rahat bırakmadı, paniğe kapıldım. Her şeyi Nate'in üstüne yıktım." Boğazından bir hıçkırık koptu. "Kolay oldu. Nate hiçbir şeyini kilitlemiyor. Sonra da senin yerine onun hakkında ihbar yaptım."

"Neden?" Sesim kısılmıştı, ellerim de öyle fena titriyordu ki Simon'ın manifestosu haşır huşur ediyordu. "Neden plana sadık kalmadın?"

Janae yine ileri geri sallanmaya başladı. "Sen bana iyi davrandın. O aptal okulda yüzlerce kişi var ama senin dışında *hiç kimse* bana Simon'ı özleyip özlemediğimi sormadı bile. Özlüyordum. *Özlüyorum.* Ne kadar kafayı yediğinin farkındaydım ama... o benim tek arkadaşımdı." Yeniden hüngür hüngür ağlamaya başlayınca narin omuzları sarsıldı. "Senden önce. Seninle arkadaş sayılmayız, biliyorum, zaten şimdi benden nefret ediyorsundur büyük ihtimalle ama... sana bunu yapamazdım."

Ne karşılık vereceğimi bilmiyordum. Jake'i düşünmeye devam edersem de aklımı kaçıracaktım. Kafam, bu karmaşık yapbozun yerine oturmayan küçük bir parçasına takıldı. "Ya Cooper hakkında yazılanlar? Simon gerçeği yazdıktan sonra, neden silip yerine yalan bir haber koysun ki?"

"Onu Jake yaptı," dedi Janae gözlerini silerek. "Simon'a yazdığı şeyi değiştirtti. Cooper'a bir iyilik yapalım demiş-

ti ama... bilemiyorum. Bence daha çok, en yakın arkadaşının eşcinsel olduğunun öğrenilmesini istememiştir. Hem zaten beyzbol yüzünden Cooper'ın tüm ilgiyi üstüne toplamasını da kıskanıyordu bence."

Başım dönüyordu. Başka sorular da sormam gerekirdi ama düşünebildiğim tek bir soru vardı. "Şimdi ne yapacaksın? Yani, Nate'in hüküm giymesine göz yumamazsın Janae. Birilerine anlatacaksın, öyle değil mi? Birilerine söylemek zorundasın."

Janae elini yüzüne götürdü. "Biliyorum. Bu yüzden bir haftadır hastayım. Ama şöyle bir sorun var; benim elimde, bu çıktı dışında hiçbir şey yok. Her şeyi aylardır planladığını gösteren yedek dosyalar ve Simon'ın hard diskindeki video Jake'te."

Simon'ın manifestosunu bir kalkan gibi salladım. "Bu yeter işte. Bu manifesto ve senin anlatacakların yeter de *artar bile*."

Janae kendi kendine konuşurmuş gibi, "Benim başıma neler gelir?" diye mırıldandı. "Ben şimdi yardım ve yataklık yapmış oluyorum, değil mi? Hatta adaleti engellemiş oluyorum. *Ben* hapsi boylayabilirim. Üstelik Jake'in elinde o kayıt var. Bana zaten çok kızdı. Korkumdan okula gidemiyorum. Sürekli kapıya dayanıyor..." Aniden kapının zili çalınca, Janae donakaldı, o sırada benim telefonuma da bir mesaj geldi. "Aman Tanrım, Addy, o gelmiştir. Bizimkilerin arabasını garaj yolunda görmeyince, geliyor."

Telefonum Cooper'dan gelen mesajla ötüyor. *Jake geldi. Neler oluyor?* Janae'in kolunu yakaladım. "Dinle. Onun sana yaptığını, biz de ona yapalım. Olan biten hakkında konuştur onu, kaydedelim. Telefonun yanında mı?"

Janae cebinden telefonunu çıkarırken, kapı tekrar çaldı. "İşe yaramaz. Konuşmadan önce, hep telefonumu ona vermemi istiyor."

"Tamam. Benimkini kullanırız." Karşımızdaki karanlık yemek odasına baktım. "Siz konuşurken, ben şurada saklanırım."

Janae, "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldayınca, kızın kolunu tutup sertçe sarstım.

"Yapmak zorundasın. Bu işi düzeltmek zorundasın Janae. İş çığırından çıktı." Ellerim titriyordu ama Cooper'a hızlıca bir mesaj göndermeyi başardım: *Sorun yok, sen bekle.* Ayağa kalkarken, Janae'i de kaldırıp kapıya doğru itekledim. "Aç kapıyı." Düşe kalka yemek odasına geçip dizlerimin üstüne çöktüm ve telefonumun ses kayıt uygulamasını açıp kaydetmeye başladım. Telefonu göz alabildiğim kadar salona yakın bir yere koyduktan sonra, hızlıca vitrinin yanındaki duvara dayandım.

İlkin, kulaklarıma hücum eden kan, hiçbir şey duymama izin vermedi ama kan yavaş yavaş geri çekilirken Jake'in sesini duydum. "...okula gelmedin?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Janae.

"Cidden mi?" Jake'in sesinden nefret damlıyordu. "Ben de iyi hissetmiyorum ama yine de gidiyorum. Senin de gitmen gerek. Hayat devam ediyor, biliyorsun değil mi?"

Janae'i duymak için kendimi zorlamam gerekiyordu. "Sence de yeterince uzamadı mı Jake? Yani, Nate *hapse girdi.* Farkındayım, asıl plan buydu ama şimdi iş ciddiye binince, ortalık iyice karıştı." Telefonun Janae'in sesini yakalayabileceğinden emin değildim ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yemek odasından kıza sufle edemezdim ya.

"Korkacağını biliyordum." Jake'in sesi kolayca duyuluyordu. "Hayır, bir bok *yapamayız* Janae. İkimizin de başı belaya girebilir. Hem zaten, Nate'i hapse yollamak *senin* seçimindi, öyle değil mi? Nate yerine Addy yakalanmalıydı. Bu arada buraya da bu yüzden geldim. Her şeyi bombok ettin, şimdi de düzeltmen gerek. Aklımda bir şeyler var."

Janae'in sesi biraz güçlendi. "Simon *hastaydı* Jake. Kendini öldürüp başkalarını katil gibi göstermek deliliktir. Ben devam etmek istemiyorum. Senin karıştığını kimseye söylemem

ama bizim... ne bileyim, her şeyin düzmece olduğunu bildiren, isimsiz bir not falan bırakmamız gerek. Bu işe bir son vermek zorundayız."

Jake burnundan güldü. "Karar vermek sana düşmez. Elimde ne olduğunu unutma. Her şeyi senin kapına bırakabilirim, sonra da arkamı döner giderim. Beni bu olaya bağlayan hiçbir şey yok."

Sen öyle san, şerefsiz, diye geçirdim içimden. Derken Rihanna'nın *Only Girl* melodisi eşliğinde, Cooper'dan bir mesaj gelince, sanki zaman durdu. *İyi misin?*

Telefonumu bir casusluk aygıtı olarak kullanmadan önce, en önemli adımı unutup sesini kısmayı atlamıştım.

Jake, "O da nesi? *Addy?*" diye gürledi. Hiç düşünmeden, yemek odasından fırladığım gibi Janae'lerin mutfağına daldım. Tanrıya şükür, bir arka kapıları vardı da dışarı çıkabildim. Arkamda güçlü ayak sesleri duyunca, Cooper'ın arabasına gitmek yerine doğruca Janae'lerin evlerinin arkasındaki sık ağaçlığa doğru koştum. Panik halinde çalılıkların arasında koşarken, çalılardan ve fazla büyümüş köklerden kaçınmaya çalıştım ama ayağım bir şeye takılınca, yere kapaklandım. Yine beden eğitimi dersindeki olay yaşandı; dizim patladı, soluğum kesildi, avuçlarım sıyrıldı. Üstelik bu kez bileğim de burkuldu.

Arkamda dalların ezildiğini duyuyordum, sandığımdan daha uzaktaydı ama doğruca yanıma geliyordu. Acıdan yüzümü ekşiterek, ayağa kalkıp seçeneklerimi tarttım. Salonda duyduklarımdan sonra, bir şeyden emindim: Jake beni bulmadan bu ağaçlığı terk etmeyecekti. Saklanabilir miydim bilmiyordum ama hayatta koşamazdım, orası kesindi. Derin bir nefes alıp avazım çıktığı kadar, "*İmdat!*" diye bağırdım ve zikzaklar çize çize, Jake'in geldiğini tahmin ettiğim yönün tersine koşmaya çalışırken, yine Janae'lerin evine yaklaştım.

Ama, aman Tanrım, bileğim çok kötü acıyordu. Zar zor yürüyordum, arkamdaki ses de giderek artıyordu. Derken kolu-

mu yakalayan bir el, beni geri çekti. Jake eliyle ağzımı kapatmadan önce, bir kez daha çığlık atmayı başardım.

"Seni küçük orospu seni," dedi boğuk bir sesle. "Kendin kaşındın, biliyorsun değil mi?" Dişlerimi avucuna geçirince acıyla bağıran Jake, elini çektiği gibi havaya kaldırıp yüzüme vurdu.

Sendeledim. Yüzüm acısa da dik durmayı başarıyorum ve kıvrak bir hareketle dizimi kasıklarına, tırnaklarımı da gözlerine geçirmeye çalıştım. Darbemin isabet etmesi üzerine Jake inleyerek yalpalayınca, elinden kurtulup kaçmaya yeltendim. Bileğim döndü, Jake'in eli de sarmaşık gibi koluma yapıştı. Beni kendine çekip omuzlarımı sertçe kavradı. Bir an tuhaf bir hisse kapılıp beni öpecek sandım.

Oysa bana yerde diz çöktürüp başımı bir taşa vurdu. Kafamın içinde bir acı patlak verdi. Görüş alanım kenarlardan başlayarak kırmızıya büründü, sonra da karardı. Boynumu sıkan bir şey vardı, boğuluyordum. Hiçbir şey göremesem de duyuyordum. Ben ellerini yakalamaya çalışırken, Jake hırıltılı bir sesle, "Nate'in yerine hapse sen girmeliydin, Addy," dedi. "Ama bu da işimi görür."

Telaşlı bir kız sesi başımdaki ağrıyı deldi. "Jake, dur! Bırak kızı!"

Boynumdaki korkunç baskı gevşeyince nefes nefese soluk almaya çalıştım. Jake'in alçak perdeden çıkan kızgın sesini duydum, ardından bir çığlık eşliğinde küt diye bir ses geldi. Ayağa kalkmalıydım, *hemen şimdi.* Ellerimle çimeni ve altındaki toprağı hissederek, el yordamıyla bir şey aradım. Yerden kalkmak için bir şeyden destek almam gerekiyordu. Gözlerimdeki yıldızlardan da kurtulmam gerekiyordu ama her şey sırayla.

Derken yeniden eller boğazımı kavrayıp sıktı. Bacaklarımı bisiklette işledikleri gibi işlemeleri umuduyla havaya savurdum ama makarna gibiydiler. Gözlerimi kırpıştırdım ve sonunda görmeyi başardım. Şimdiyse keşke görmeseydim

diyordum. Jake'in soğuk bir öfkeyle dolu gözleri, ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. *Bunun olacağını nasıl göremedim?*

Ne kadar denesem de ellerini açmayı başaramıyordum.

Derken aniden ben tekrar nefes almaya başlarken Jake geri savrulunca, hayal meyal böyle bir şeyi neden ve nasıl yaptı diye düşündüm. Ben yan dönüp boş ciğerlerimi doldurmak için nefes üstüne nefes alırken havayı sesler doldurdu. Saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçtiğini kestirmem zordu ama bir süre sonra omzumda bir el hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda, karşımda başka birinin gözleri vardı: Nazik, ilgili, üstelik benim gibi korkudan ödü kopmuş birinin.

"Cooper," dedim tiz bir sesle. Beni kaldırıp oturtunca başımı göğsüne bıraktım. Kalbinin yanağımda attığını hissederken uzaktan gelen siren seslerinin yaklaştığını duydum.

BÖLÜM OTUZ

Nate
9 Kasım Cuma, 15.40

Gardiyanın adımı söylerken bana bakışından, bir şeylerin değiştiğini anladım. Bu kez bana ayakkabısının altında ezmek istediği bir pislikmişim gibi bakmıyordu. "Eşyalarını da al," dedi. Pek eşyam yoktu ama acele etmeden her şeyimi plastik bir poşete doldurduktan sonra, adamın peşi sıra uzun gri koridordan geçerek hapishane müdürünün odasına gittim.

Elleri ceplerinde kapıda bekleyen Eli, yüzüncü kez bana o duygu dolu bakışlarıyla bakıyordu. "Hayatının geri kalanına hoş geldin Nate." Ben bir tepki vermeyince, "Özgürsün, çıkıyorsun," diye ekledi. "Her şeyin düzmece olduğu gözler önüne serildi. Şu hapishane kıyafetini çıkar, sivil giysilerini giy, sonra da seni buradan çıkarıp götürelim."

Hayatımın bu noktasında bana söyleneni yapmaya alışmıştım, o yüzden denileni yaptım, gerisi vız gelir tırıs giderdi. Eli, Jake'in tutuklanması hakkındaki yeni haberleri gösterdiğinde bile, pek umursamıyordum ama Addy'nin beyin sarsıntısı ve kafatasında çatlak teşhisiyle hastaneye kaldırıldığını söyleyin-

ce işler değişti. "İyi haber şu ki, çatlak çok ince olduğundan beyin hasarına yol açmamış. Tamamen iyileşecek."

Boş kafalı bir balo kraliçesiyken sert bir ninja dedektifine dönüşen Addy, bana yardım etmeye çalışırken kafatasını çatlatıp hastaneye kaldırılmıştı demek. Janae ile Cooper olmasa herhalde ölmüş olurdu. Janae kızı kurtaracağım diye çenesine yumruğu yemiş, Cooper da aniden bir süper kahramana dönüşmüştü. Medya çocuğu öve öve göklere çıkarıyordu. Tüm bu olanlar midemi bulandırmasa, Cooper adına sevinirdim.

İşlemediğiniz bir suç yüzünden hapisten çıkarken, sizi bir sürü evrak işi bekliyordu. *Law and Order* dizisi, dünyaya yeniden katılmadan önce kaç tane form doldurmanız gerektiğinden hiç söz etmezdi. Gözlerimi kırpıştırarak, parlak güneş ışığına çıktığımda ilk gördüğüm şey, yavaş yavaş bulanıklığını yitirerek belirginleşen bir düzine kamera oldu. Tabii ya. Burada bitmek bilmez bir film çeviriyorduk, buraya geldiğimden beri fark yaratacak en ufak bir şey bile yapmadığım halde, saatler içinde kötü adamdan kahramana dönüşmüştüm.

Annemin dışarıda beni beklemesi, herhalde hoş bir sürprizdi. Ortadan kaybolması hiç *beklemediğim* bir şey olmazdı. Bronwyn de gelmişti, oysa hapishanenin semtine bile uğramamasını özellikle istemiştim. Sanırım bu konuda beni kimse ciddiye almamıştı. Tepki vermeye fırsat bulamadan, Bronwyn kollarını boynuma dolayınca yüzüm kızın elma kokulu saçlarına gömüldü.

Tanrım, bu kız yok mu... Birkaç saniye boyunca kokusunu içime çekince, her şey yolundaymış gibi geldi.

Ama değildi.

"Nate, serbest bırakılmak nasıl bir duygu? Jake hakkında bir yorum yapacak mısın? Bir sonraki adımın nedir?" Birlikte arabasına giderken, Eli suratıma dayanan mikrofonlara kısa açıklamalar yapıyordu. Eli günün adamı olmuştu ama bu onuru kazanacak ne yaptı bilmiyordum. Suçlamalar düşmüştü,

çünkü Bronwyn işin peşini bırakmamıştı ve sonunda bir tanık bulmuştu. Çünkü Cooper'ın erkek arkadaşı, başka kimsenin görmediği bağlantıları kurmuştu. Çünkü Addy kendisini ateşe atmıştı ve Cooper, Jake'in Addy'yi susturmasına fırsat vermeyerek günü kurtarmıştı.

Cinayet kulübünde bir halta katkıda bulunmayan tek kişi bendim. Üstüne kolayca suç atılacak kişi olmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Eli yavaş yavaş medya arabalarının arasından geçerek otoyola çıktığında, ıslahevi uzakta küçük bir leke gibi görünüyordu. Vır vır konuşan Eli, takip edemeyeceğim kadar çok şey anlatıyordu: Uyuşturucu suçlamalarımı düşürmek için memure Lopez'le birlikte ne kadar çok çalıştığını; medya aracılığıyla bir demeç vermek istiyorsam Mikhail Powers ile konuşmamı önerdiğini; okula yeniden uyum sağlamak için bir strateji izlemem gerektiğini söylüyordu. Elim yüksüz bir ağırlık gibi Bronwyn'in elinde, pencereden dışarı bakıyordum. Sonunda Eli'yın, "Bir sorun var mı?" diye sorduğunu duyunca, adamın bir süredir kendini tekrar ettiğini anladım.

"Stan'e yemek veren oldu mu?" diye sordum. Babam vermemiştir, orası kesindi.

"Ben verdim," dedi Bronwyn. Benden karşılık gelmeyince elimi sıkarak, "Nate, sen iyi misin?" diye ekledi.

Benimle göz teması kurmaya çalışıyordu ama yapamazdım. Mutlu olmamı istiyordu ama onu da yapamazdım. Bronwyn'in imkânsızlığı, karın boşluğuma yenmiş bir yumruk etkisi yaratıyordu: Bronwyn'in istediği her şey hem iyi, hem doğru, hem de mantıklaydı, oysa ben hiçbirini yapamazdım. O benim için hep hazine avı oyununda önümdeki o kız olarak kalacaktı, bense parlak saçlarının büyüsüne kapıldığından, ne kadar işe yaramaz olduğunu unutarak peşinden gelen o oğlan.

"Tek isteğim eve gidip uyumak." Hâlâ Bronwyn'e bakmı-

yordum ama gözümün ucuyla yüzünün asıldığını görebiliyordum ve nedense bundan sapkınca bir tatmin duydum. Tam programa uygun bir şekilde, Bronwyn'i hayal kırıklığına uğratıyordum. Sonunda mantıklı bir şey olmuştu.

Cooper

17 Kasım Cumartesi, 09.30

Cumartesi sabahı oldukça gerçeküstü başladı; kahvaltıya indiğimde ninemi kapağında benim fotoğrafımın bulunduğu *People* dergisini okurken buldum.

Fotoğraf için poz vermemiştim. Kris ile ikimizi ifade verdikten sonra karakoldan çıkarken çekmişlerdi. Kris olağanüstü görünüyordu, bense bütün gece içtikten sonra yeni uyanmış gibiydim. Hangimizin modellik yaptığı bariz şekilde ortadaydı.

Kazara kazandığım bu ünün işleyişi çok komikti. Önce doping yapmakla ve cinayetle suçlanmama karşın, insanlar beni destekledi. Ardından nasıl biri olduğumu öğrenince benden nefret ettiler. Şimdiyse doğru zamanda doğru yerde bulunarak, hedefini bulan bir yumrukla Jake'i dümdüz ettiğim için, beni yeniden sevmeye başladılar.

Kris'le ilişkimin yarattığı hale etkisinin de bu işte parmağı vardı sanırım. Eli, olayın iç yüzünün anlaşılmasını tümüyle ona bağlandığından, Kris bu karmaşanın parlayan yeni yıldızıydı. Medyadan kaçmaya çalışması, yalnızca adamların çocuğu daha çok istemesine yol açıyordu.

Ninemin karşısında oturan Lucas, çikolatalı mısır gevreğini kaşıklarken bir yandan da iPad'ini karıştırıyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı rahatsız edici bir böcekmiş gibi iteleyerek, "Facebook'taki hayran sayfan şu âna kadar yüz bin beğeni aldı," diye bildirdi. Lucas için iyi bir haberdi çünkü polis beni

eledikten sonra sözde hayranlarım sayfamı terk ettiğinde, kardeşim üstüne alınmıştı.

Ninem taş kesilerek dergiyi masaya fırlattı. "Kepazelik. Bir çocuk öldü, öteki kendi hayatını mahvetti, neredeyse sizinkileri de mahvedecekti ve insanlar olaya hâlâ bir televizyon dizisiymiş gibi bakıyorlar. Tanrıya şükür, böyle ilgiler kısa sürüyor. Yakında başka bir şey çıkınca normale dönersiniz."

Normal de neyse artık.

Jake'in tutuklanmasının üstünden bir haftaya yakın zaman geçmişti. Şimdiye dek saldırı suçuyla, adaleti engellemekle, delilleri karartmakla ve takip edemediğim başka birkaç şeyle suçlanıyordu. Artık bir avukatı vardı, Nate'in tutulduğu ıslahevinde kalıyordu. İlahi adalet dedikleri bu olsa gerekti ama bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Addy'nin üstünden aldığım çocukla, lise birinci sınıftan beri arkadaşlık ettiğim çocuğu hâlâ bağdaştıramıyordum. Avukatım, Simon'ın Jake üstündeki nüfuzunu kötüye kullandığından söz etti, belki durum böyle açıklanabilirdi. Ama belki de Ashton haklıydı ve Jake başından beri kontrol manyağının tekiydi.

Polisle iş birliği yapan Janae, itirafına ve tanıklığına karşılık ceza indirimi alacak gibi görünüyordu. Artık Addy ile aralarından su sızmıyordu. Janae ve işleri bu raddeye getirmesi hakkında karışık duygular içindeydim ama ben de sandığım kadar masum değildim. Addy hastanede ağrı kesicilerin etkisiyle uykuya dalmadan önce bana her şeyi anlatmıştı; üçüncü sınıf yılsonu balosunda telaştan yaptığım o aptalca hamle yüzünden, Simon'ın üstüme cinayet suçu yıkmak isteyecek kadar benden nefret etmesine yol açmıştım.

Bununla yaşamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, o yol da başkalarının hatalarını bağışlamamaktan geçmiyordu.

"Kris'le buluşacak mısın?" diye sordu ninem.

"Evet," dedim. Lucas gözünü bile kırpmadan mısır gevreğini yemeye devam etti. Meğer abisinin bir erkekle çıkması,

çocuğun umurunda bile değilmiş. Ama yine de Keely'yi özlüyordu belli ki.

Kris'le buluşmadan önce, Keely'yi de görecektim. Hem ona bir özür borçluydum hem de polis her ne kadar Keely'nin adını Simon'ın itirafından çıkarmaya uğraştıysa da, o da bu karmaşanın içine çekilmişti. Mahkeme tutanaklarında adı geçmedi ama okuldakiler tahmin edecek kadar çok şey biliyordu. Hafta başında mesaj atıp halini hatırını sordum, o da Kris ile ilişkimiz hakkındaki haber patladığında, beni fazla destekleyemediği için özür diledi. Kıza söylediğim onca yalanı düşünürsek, gerçekten büyüklük ediyordu.

Ondan sonra bir süre mesajlaştık. Yaşananlar hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, tüm olayda oynadığı rol yüzünden oldukça üzgündü. Çevresinde nasıl hissettiğini anlayabilecek birkaç insandan biri bendim.

Belki her şey bittikten sonra, arkadaş kalmayı başarabilirdik. Ne iyi olurdu.

Dizüstü bilgisayarıyla mutfağa gelen babam, bilgisayarını içinde bir hediye varmış gibi salladı. "E-postalarına baktın mı?"

"Bu sabah bakmadım."

"Josh Langley'den haber var. Senin ligi mi, yoksa üniversiteyi mi düşündüğünü bilmek istiyor. Los Angeles California Üniversitesi'nden de teklif geldi. Gerçi Louisiana Devlet Üniversitesi'nden hâlâ bir şey yok." Babam ilk beş sıradaki bütün üniversitelerin beyzbol takımları bana burs teklif edene kadar mutlu olmayacaktı. Teklifte bulunmayan tek üniversite Louisiana'ydı. Louisiana da birinci sırada bulunduğundan, babamın canı çok sıkılıyordu. "Her neyse, Josh haftaya konuşmak istiyor. İster misin?"

"Elbette," dedim, oysa doğruca lig seçmelerine katılmamaya çoktan karar vermiştim. Beyzbol geleceğimi düşündükçe, bir sonraki adımımda üniversite takımına girmeyi daha çok

istiyordum. Yaşamımın geri kalanında beyzbol oynayabilirdim ama üniversiteye gitmek için yalnızca birkaç yılım vardı.

İlk tercihim de California Devlet Üniversitesi'ydi. Çünkü ben dibe vurduğumda, teklifini geri çekmeyen tek okul orasıydı.

Ama Josh Langley ile konuşmak babamı mutlu edecekti. Eskisi gibi birbiri ardına güzel beyzbol haberleri gelmeye başladığından beri, yeniden baba oğul ilişkisi kurmayı deniyorduk. Hâlâ Kris hakkında benimle konuşmuyor, başkası konu açtığında da dut yemiş bülbüle dönüyordu. Fakat artık bir hışımla odadan çıkmıyordu. Üstelik yeniden gözlerime bakmaya başlamıştı.

Bu da bir başlangıçtı.

Addy

17 Kasım Cumartesi, 14.15

Kafatasımdaki çatlak ve burkulmuş bileğim yüzünden bisiklete binemediğimden, doktor randevuma beni Ashton götürdü. İyileşme sürecim gerektiği gibi işliyordu ama hâlâ çok hızlı oynatınca başıma ağrılar saplanıyordu.

Duygusal iyileşme sürecim daha uzun sürecekti. Hem Jake ölmüş gibi hissediyordum hem de Jake'i öldürmek istiyordum. Artık itiraf edebilirdim, Ashton ile TJ, Jake ile ilişkim konusunda yanılmıyorlardı. Her şeyi Jake idare ediyordu, ben de izin veriyordum. Ama o ağaçlıkta bana yaptıklarını yapabileceği hayatta aklıma gelmezdi. Jake'in saldırısından sonra kafatasım ne hale geldiyse kalbim de o haldeydi; kör bir baltayla ikiye ayrılmış gibi.

Simon konusunda da ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bazen sırf başarı kazanmak, arkadaş edinmek, sevilmek ve *gö-*

rülmek gibi, herkesin istediği şeyleri elinden aldığımızı düşündüğü için dört kişiyi mahvetmeyi planladığı aklıma gelince, gerçekten çok üzülüyordum.

Ama çoğu zaman, keşke hiç tanışmasaydık diye düşünüyordum.

Nate hastanede ziyaretime geldi, çıkınca da birkaç kez görüştük. Bana açılmadı ama söylediklerinden çıkardığım kadarıyla, tutuklanmak iyice kendini işe yaramaz hissetmesine yol açmıştı. Çocuğu öyle olmadığına ikna etmeye uğraşıyordum ama bir işe yaradığını sanmıyordum. Keşke beni dinleseydi çünkü bir insanın yeterince iyi olmadığına kadar verdiğinde yaşamının nasıl içine edebileceğini bilen biri varsa, o da bendim.

Birkaç gün önce taburcu olduğumdan beri, TJ birkaç kez mesaj attı. Hâlâ bana çıkma teklifi etmek istediğini ima edip duruyordu, o yüzden böyle bir şey olmayacağını söylemek zorunda kaldım. Tüm bu zincirleme reaksiyonu başlatmama yardım eden biriyle takılmama imkân yoktu. Yazık oldu çünkü olaylar başka türlü gelişseydi onunla bir ilişki yürütebilirdik. Ama yavaş yavaş anlamaya başlıyordum ki insanın niyeti ne kadar iyi olursa olsun, bazı şeyleri telafi edemiyordu.

Fakat sorun değildi. Erken yaşta evde kalmaktan kaçınabilmek için, son ve en iyi şansımın TJ olduğu konusunda anneme katılmıyordum. Annem ilişkiler konusunda sandığı kadar uzman değildi.

Annemdense Ashton'ın tavsiyelerini dinlemeyi yeğlerdim. Ashton bu aralar Eli'yın beklenmedik kara sevdasının keyfini sürüyordu. Nate'in işi hallolduktan sonra, ablamın izini bulup çıkma teklif etmişti. Ashton henüz biriyle çıkmaya hazır olmadığını söylemişti, Eli da sürekli deli gibi yoğun işine ara vererek ablamı adına çıkma denmeyen, özenle planlanmış, zarif randevulara götürüyordu. Bu da, Ashton itiraf etmek zorunda kalmıştı, ablamın çok hoşuna gidiyordu.

Doktor kontrolünden sonra, ben koltuk değnekleriyle seke seke arabaya yürürken Ashton, "Ama onu ciddiye alabilir miyim, bilmem," dedi. "Yani, sırf saçı bile yeter."

"Ben saçını beğeniyorum. Bir karakteri var. Ayrıca bulut gibi, yumuşacık görünüyor."

Ashton ağzı kulaklarında, alnıma düşmüş tek bir bukleme dokundu. "Ben de *seninkini* beğeniyorum. Biraz uzat da ikiz gibi gezelim."

Gizli planım da buydu zaten. Uzun zamandır Ashton'ın saçlarına imreniyordum.

Arabayla hastanenin önünden ayrılırken, "Sana bir şey göstereceğim," dedi. "İyi bir haber."

"Gerçekten mi? Nedir?" İyi haber almanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak zor geliyordu bazen.

Ashton başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Söylenecek bir şey değil, göstermem gerek."

Ashton, Bayview'ın son moda denebilecek yegâne mahallesindeki yeni bir apartmanın önüne park etti. Aydınlık bir avluya girdiğimizde, adımlarını benim yavaş adımlarıma uydurarak, bizi lobideki bir banka yöneltti. Koltuk değneklerimi bankın yanına dayayarak, "Burada bekle," dedi. Köşeden dönüp gözden kaybolduktan on dakika sonra geri geldi ve beni asansöre bindirip üçüncü kata çıkardı.

302 numaralı kapıya anahtarını sokup kapıyı açınca, tavan arasını andıran uzun tavanlı, geniş bir apartman dairesi bizi karşıladı. Her yerde pencereler vardı, duvarlar tuğla, yerler cilalı ahşap parke kaplıydı, burayı anında sevdim. "Ne düşünüyorsun?"

Koltuk değneklerimi duvara dayayıp açık mutfağa girdim. Duvardaki mozaik kaplamaya hayran olmuştum. Kimin aklına Bayview'da böyle bir şey göreceği gelirdi? "Çok güzel. Burayı, şey, tutmayı mı düşünüyorsun?" Ashton'ın beni annemle yalnız bırakacağından korktuğumu belli etmemek için, coşku-

lu bir sesle konuşmaya çalışıyordum. Ashton eve döneli çok zaman olmamıştı ama bizimle yaşamasına çok alışmıştım.

Ahşap parkenin üstünde hafifçe salınarak, "Tuttum bile," dedi ağzı kulaklarında. "Sen hastanedeyken, dairemiz için Charlie ile iyi bir teklif aldık. Henüz resmiyete dökülmedi ama dökülünce, bayağı bir kâra geçeceğiz. Charlie boşanma anlaşmasının bir parçası olarak, tüm öğrenci borçlarını kendi üstüne almayı kabul etti. Benim tasarım işim hâlâ yavaş gidiyor ama kendi yağımda kavrulacak kadar kazanacağım. Hem Bayview'da yaşam San Diego'dakinden çok daha ucuz. Kent merkezinde böyle bir apartman dairesi için üç kat fazlasını isterlerdi."

"Harika!" Umarım heyecanlı gözükmekte iyi iş çıkarıyordum. Ablam adına *gerçekten* heyecanlanıyordum. Ama onu özleyecektim. "Umarım boş bir odan vardır da ziyarete gelebilirim."

"Evet, boş odam var," dedi Ashton. "Ama ziyarete gelmeni istemiyorum."

Bakakaldım. Doğru duymuş olamazdım herhalde. Son üç aydır iyi geçindiğimizi sanıyordum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "Burada *kalmanı* istiyorum, sersem. Senin de benim kadar o evden kurtulmaya ihtiyacın var. Annem olur dedi. Justin'le bir çöküş dönemine girdiler, baş başa zaman geçirirlerse tüm sorunlarının çözüleceğini düşünüyor. Ayrıca, birkaç ay içinde on sekizine basıyorsun, o zaman zaten istediğin yerde yaşayabilirsin."

Lafını bitirmesine fırsat vermeden ablama sımsıkı sarıldım, o da birkaç saniye nefes alma mücadelesi verdikten sonra, kollarımdan kurtuldu. Kardeşine sevgi gösterme sanatında hâlâ acemiliği üstümüzden atıp ustalaşamamıştık. "Gidip odana baksana. Şu tarafta."

Topallaya topallaya odaya girdim; binanın arkasındaki bisiklet yoluna bakan geniş pencereden içeri güneş vuruyordu. Duvarda sıra sıra kitap rafları, tavan çerçevesindeki açıkta bırakılmış kirişlerde de değişik biçim ve boyutlarda Edison am-

pulleri vardı. Buranın her şeyine bayılmıştım. Ashton kapıya yaslanarak bana gülümsedi.

"İkimiz için de yeni bir başlangıç, ha?"

Sonunda bu gerçekleşebilirmiş gibi hissediyordum.

Bronwyn

18 Kasım Pazar, 10.45

Nate'in tahliyesinden sonraki gün, medyaya ilk ve tek röportajımı verdim. Vermek niyetinde değildim ama Mikhail Powers bizzat evimin önünde pusuya yatmıştı, ben de karşı koyamadım. Adamın tüm cazibesiyle davamıza ilk saldırıya geçişini gördüğümden beri, böyle olacağını biliyordum.

"Bronwyn Rojas. Beklenen kız." Jilet gibi lacivert bir takım giymiş, zarif desenli bir kravat takmıştı. Sıcacık bir gülümsemeyle elini uzatırken, altın kol düğmeleri parlıyordu. Arkasındaki kamerayı neredeyse fark etmeyecektim. "Seninle haftalardır konuşmak istiyorum. Arkadaşından hiç umudu kesmedin, öyle değil mi? Bunu takdir ediyorum. Davanın başından beri yaptığın her şeyi takdir ediyorum."

"Teşekkürler," dedim cılız bir sesle. Yaptığı şey bariz bir yağ çekme girişimiydi ve tamamen işe yaramıştı.

"Her şeyi ele alışına bayıldım. Bize birkaç dakikanı ayırıp bu zor günleri nasıl atlattığını, şimdi her şey bittikten sonra kendini nasıl hissettiğini anlatabilir misin?"

Anlatmamalıydım. O sabah Robin babamlarla son görüşmesini yapmış, basından uzak durmaya devam etmemizi önermişti. Her zamanki gibi haklıydı. Ama söyleyip kurtulmak istediğim ve daha önce söylememe izin verilmeyen bir şey vardı.

"Tek bir şey söyleyeceğim." Mikhail yüreklendirircesine gülümserken, ben doğruca kameraya baktım. "Kimya sınavın-

da gerçekten kopya çektim ve çok üzgünüm. Sırf bu karmaşaya bulaştığım için değil, yaptığım çok kötü bir şeydi. Ailem beni, kendileri gibi, dürüst ve çalışkan yetiştirdi, bense ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Hem onlara hem öğretmenlerime hem de başvurmak istediğim üniversitelere haksızlık ettim. Simon'a da haksızlık ettim." O anda sesim titremeye başladı, gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Bilseydim... Aklıma gelseydi... Yaptığım şeyin pişmanlığını hep yaşayacağım. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Söylemek istediğim tek şey bu."

Mikhail'in umduğu bu değildi sanırım ama yine de Bayview haberinin finalinde röportajımı kullandı. Söylentiye göre, Mikhail haber dizisini Emmy Ödülleri kurulunun değerlendirmesine sunacakmış.

Ailem Simon'ın yaptıkları yüzünden kendimi suçlamamam gerektiğini söyleyip duruyordu. Ben de aynı şeyi Cooper ile Addy'ye söylüyordum. İzin verseydi, Nate'e de söylerdim ama ıslahevinden çıktığından beri kendisinden pek haber alamamıştım. Şu anda benden çok Addy ile konuşuyordu. Yani, elbette Addy ile *konuşması gerekiyordu,* olayın yıldızı oydu ama işte yine de...

Sonunda yaşananları konuşmak için evlerine uğramama izin verdi ama kapı zilini çalarken, her zamanki gibi heyecanlı bir beklenti içinde değildim.

Nate tutuklandığından beri bir şeyler değişmişti. Evde olmasa şaşmazdım ama gıcırdayan kapıyı açıp kenara çekildi.

Evleri, Stan'i beslemek için geldiğimdekinden daha iyi bir haldeydi. Burada kalmaya başlayan annesi, perde, kırlent ve çerçeveli fotoğraflar gibi yeni detaylar eklemişti. Nate eve döndükten sonra benimle yaptığı yegâne konuşmada, annesinin babasını bir süre rehabilitasyon görmeye ikna ettiğini söylemişti. Nate'in pek umudu yoktu ama babasının bir süreliğine bile olsa evden gitmesi, onu rahatlatmıştı kesin.

Nate kendisini salondaki bir koltuğa bırakırken, ben de

dikkat dağıtacak bir şey olsun diye, kafesine gidip Stan'e baktım. Ön ayaklarından birini bana doğru kaldırınca, şaşkınlıkla güldüm. "Stan az önce bana *el mi salladı*?"

"Evet. Sallar, yılda bir kez falan. Yaptığı tek hareket budur." Nate gözlerimin içine baktığında gülümsedi, ben de birkaç dakikalığına ilişkimiz normale dönmüş gibi hissettim ama sonra yüzündeki gülümseme kayboldu, bakışları yere çevrildi. "Öyle işte. Aslında fazla vaktim yok. Memure Lopez, Eastland'deki bir inşaat şirketinde bana bir hafta sonu işi ayarlamak istiyor. Yirmi dakika içinde orada olmalıyım."

"Harika." Güçlükle yutkundum. Neden Nate ile konuşmak bu kadar zorlaşmıştı? Birkaç hafta önce dünyanın en kolay şeyiydi. "Ben sadece... demek istedim ki, şey, çok kötü bir şey yaşadığını biliyorum, bu konuda konuşmak istememeni de anlıyorum ama konuşmak istersen, ben buradayım ve hâlâ... seni önemsiyorum. Her zamanki kadar. Öyle işte. Bu kadar."

Zaten kötü bir başlangıç yapmıştım, bir de hüzünlü kısa konuşmam sırasında inatla bana bakmayışı durumu iyice kötüleştiriyordu. Sonunda donuk gözlere bana baktı.

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Öncelikle, yaptığın her şey için teşekkürler. Cidden, sana borçluyum. Borcumu da herhalde asla ödeyemem. Ama artık normale dönme zamanı geldi, öyle değil mi? Ve biz birbirimizin normalinde yokuz." Gözlerini yeniden kaçırması, beni kahretti. Eğer bana on saniyeden fazla baksa böyle konuşmazdı eminim.

"Evet, yokuz." Sesimin ne kadar sakin çıktığını duyunca, şaşırdım. "Ama ben bunu hiçbir zaman sorun etmedim, sen de etmiyorsun sanıyordum. Benim hislerim değişmedi Nate. Ben hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum."

Hayatımda hiç benim için bu kadar önemli bir şeyi, böylesine açık bir şekilde söylememiştim. İlk başta korkaklık etmediğime seviniyordum. Ama Nate zerre umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Üstelik önüme çıkan engellerden yılmamama

karşın, (*Ailenin karşı çıkması? Sorun değil! Hapse girmesi? Ben seni çıkarırım!)* Nate'in kayıtsızlığı karşısında güçten düşmüştüm.

"Bence bir anlamı yok. Yaşamlarımız farklı, artık soruşturma da bittiğine göre, ortak hiçbir şeyimiz yok. Senin Sarmaşık Ligi'ne hazırlanmam gerek, benimse..." Burnundan nefes vererek keyifsizce güldü. "Ben de senin yaptığının tam tersi neyse, onu yaparım artık."

İçimden boynuna sarılmak, böyle konuşmayı kesene kadar onu öpmek geliyordu. Ama sanki kafası bin kilometre ötedeymiş de vücudunun yetişmesini bekliyormuş gibi ifadesizdi yüzü. Sanki buraya gelmeme yalnızca kendini zorunlu hissettiği için izin vermiş gibiydi. Buna katlanamazdım.

"Madem böyle hissediyorsun."

Kafasını öyle bir hızla evet anlamında salladı ki beslediğim, besleyebileceğim ne kadar umut ışığı varsa söndü. "Evet. Sana her konuda iyi şanslar, Bronwyn. Tekrar teşekkürler."

Beni geçirecekmiş gibi ayağa kalktı ama şu an sahte nezaket gösterilerini kaldıramazdım. "Sen zahmet etme," dedim ve gözlerim yerde, mağrur adımlarla yanından geçip dışarı çıktım. Koşmamak için kendimi zor tutarak, kaskatı kesilmiş bir halde arabama gittim ve titreyen ellerle çantamı karıştırıp anahtarımı buldum.

Gözlerimi kırpmadan ve ağlamadan arabayı eve sürdüm, varınca da sinirlerim boşalmadan odama çıkmayı başardım. Usulca kapımı tıklatan Maeve, davet beklemeden içeri girdi. Ben sanki kalbim kırılmış gibi yastığımda ağlarken, kardeşim yanıma kıvrılıp saçlarımı okşadı. Sanırım kalbim gerçekten kırılmıştı.

"Üzüldüm," dedi. Nereye gittiğimi biliyordu, nasıl geçtiğini anlatmama gerek yoktu. "Adi herif."

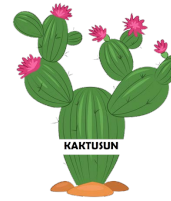
Ben hüngür hüngür ağlayıp gözyaşlarımı tüketene kadar başka bir şey söylemedi. Ağlamam bitince doğrulup gözlerimi

kuruladım. Katıla katıla ağlamanın insanı ne kadar yorduğunu unutmuştum. Maeve, "Durumu düzeltecek bir şey yapamadığım için çok üzgünüm," diyerek, cebinden telefonunu çıkardı. "Ama sana neşeni yerine getirecek bir şey gösterebilirim. *Mikhail Powers Araştırıyor*'daki açıklaman Twitter'da çok tepki aldı. Hepsi de olumlu, bu arada."

"Maeve, *Twitter* umurumda değil," dedim güçsüz bir sesle. Bu karmaşa başladığından beri, Twitter'a girmemiştim. Profilim herkese açık olmasa da insanların saldırılarıyla uğraşamazdım.

"Biliyorum ama bunu görmelisin." Telefonunu bana uzatıp zaman çizelgemdeki Yale Üniversitesi'nden gelen paylaşımı gösterdi:

Hata yapmak insana mahsustur @BronwynRojas. Başvurunuzu dört gözle bekliyoruz.

SON SÖZ

3 AY SONRA

Bronwyn
16 Şubat Cuma, 18.50

Şu sıralar Evan Neiman ile görüşüyor gibiydik. Olaylar yavaş yavaş gelişmişti. Önce büyük gruplar halinde sık sık takılmaya başladık, derken küçük gruplar halinde de görüşür olduk. Birkaç hafta önce, birkaç kişi *The Bachelor*'ı izleyip gülmek için Yumiko'larda buluşmuştuk, dönüşte beni Evan eve bıraktı. Bizim garaj yoluna girdiğinde de yaklaşıp beni öptü.

Nasıl diyeyim, güzeldi. İyi öpüşüyordu. Olay sırasında, kendimi neredeyse tarafsız bir gözlemci gibi, öpücüğü analiz ederken buldum; ince bir teknik kullandığı için, çocuğu içten içe tebrik ederken, aramızda herhangi bir elektrik veya çekim bulunmadığını da kafama not ettim. Öpüşlerine karşılık verirken kalbim çarpmıyordu, uzuvlarım titremiyordu. Hoş bir çocukla güzel bir öpüşmeydi. Hep istediğim türden bir şeydi.

Şimdi hemen her şey, tam da Evan'la çıktığımı ilk düşlediğim zamanlarda düşündüğüm gibi yaşanıyordu. İyi bir çift olduk. Bahar dansı için otomatik olarak bir eş bulmuştum, ne güzel. Ama Bayview sonrası yaşamımı, Evan ile hiç alakası bu-

lunmayan bir paralelde planlıyordum. İlişkimiz en iyi ihtimalle mezuniyete kadar sürerdi.

Yale'e başvurdum ama erken başvuruyu kaçırdığım için, herkes gibi ben de sonucu önümüzdeki ay öğrenecektim. Fakat bu artık benim için geleceğimin en önemli faktörü değildi. Hafta sonları Eli'ya stajyerlik yapacaktım, kendi muhitimde kalmanın ve Kanıtlanana Kadar'ı izleyerek kendimi geliştirmenin çekiciliğini görmeye başlıyordum.

Her şey sürekli bir değişim halindeydi, ben de buna alışmaya çalışıyordum. Simon'ı ve Simon'ın "mağduriyet hakkını" çok düşünüyordum. Medya Simon'ın, sahip olamadıklarının hesabını başkalarından sorması gerektiğine dair inancını böyle adlandırıyordu. Anlamak imkânsız gibi görünse de beynimin bir köşesinin beni de hak etmediğim bir not için kopya çekmeye ittiğini anımsadım. Bir daha asla o insan olmak istemiyordum.

Nate'i yalnızca okulda görüyordum. Eskisinden çok geliyordu, sanırım derslerle arası da iyiydi. Gerçi tam bilemiyordum çünkü artık konuşmuyorduk. Hem de hiç. Herkes kendi yaşamına dönsün derken şaka yapmıyormuş.

Bazen bana baktığını görür gibi oluyordum ama herhalde benim kuruntumdu.

Hâlâ aklımdan çıkmaması canımı sıkıyordu. Evan'la bir ilişkiye başlarsam, durmadan Nate'i düşünmeyi bırakırım diye ummuştum ama durum iyice kötüleşmişti. Artık Evan'ın yanında değilken, Evan'ı düşünmemeye çalışıyordum, dolayısıyla Evan'ın kız arkadaşı sayılacak biri olarak atlamamam gereken şeyleri bazen atlıyordum. Bu geceki gibi.

San Diego Senfoni Orkestrası'yla bir piyano solom vardı. Orkestranın, Lise Konserleri serisinin bir parçasıydı, birinci sınıfta başvurmuştum ama hiç ses çıkmamıştı. Geçen ay, sonunda davet edildim. Herhalde adım o kadar dillere düştüğü için beni çağırmışlardı ama ben seçmeler için gönderdiğim "Kanon

Üzerine Çeşitlemeler" videosu sayesinde çağrıldığımı düşünmek istiyordum. Sonbahardan beri çok gelişme kaydetmiştim.

Maeve, "Heyecanlı mısın?" diye sordu merdivenlerden inerken. Konser için Rönesans havası taşıyan, şarap rengi, kadife bir elbise giymiş, gevşekçe örülmüş saçları da mücevherli küçük iğnelerle süslenmişti. Kısa bir süre önce tiyatro kulübünün sergileyeceği *Kral Arthur* oyununda Leydi Guinevere rolünü kapmıştı ve karaktere girme konusunda biraz aşırıya kaçıyordu. Ona yakışıyordu gerçi. Bense yuvarlak yakalı jakar elbisemle daha muhafazakârdım; elbisenin grili siyahlı zarif deseni, belden başlayıp dizüstüne kadar inen dairesel noktalardan oluşuyordu.

"Biraz," diye yanıt verdim ama Maeve'in aklı başka yerdeydi. Parmakları telefonunun üstünde koşuşturuyor, herhalde yine *Kral Arthur*'da Lancelot rolünü oynayan çocukla bir hafta sonu provası ayarlıyordu. Çocuktan ısrarla sadece arkadaşım olarak bahsediyordu. *Tabii, tabii.*

Ben de kendi telefonumu çıkarıp Kate, Yumiko ve Addy'ye son dakika talimatları verdim. Cooper, Kris ile gelecekti ama önce ailecek yemek yiyeceklerinden, biraz gecikebilirlerdi. Kris'in ailesiyle, yani. Cooper'ın babası yavaş yavaş yelkenleri suya indiriyordu ama henüz o aşamaya gelmemişti. Yumiko, *Evan'ı arayalım mı?* yazınca çocuğu davet etmediğimi hatırladım.

Ama sorun yoktu. Büyütülecek bir mesele değildi. Gazeteye çıkmıştı, görüp gelmek isteseydi eminim ki bir şey söylerdi.

Copley Konser Salonu'ndaydık. Tıklım tıklımdı. Sıra bana gelince kocaman sahneye doğru yürüdüm; piyano ortada minicik kalmıştı. Arada sırada duyulan birkaç öksürük dışında çıt çıkmadığından, ayakkabılarımın topukları cilalı zeminde tak tak sesler çıkarıyordu. Abanoz tabureye oturmadan önce, elbisemi

düzelttim. Daha önce bu kadar çok insanın karşısında sahneye çıkmamıştım ama beklediğim kadar heyecanlı değildim.

Parmaklarımı esneterek kulisten bir işaret bekledim. Çalmaya başlar başlamaz, şu güne dek çaldıklarımın en iyisini çalacağımı anladım. Her nota akıp gidiyordu ama sırf bu da değildi. Kreşendoya ve bir sonraki yumuşak notalara geldiğimde, son birkaç aydır hissettiğim her duygu zerresini parmaklarımın altındaki tuşlara akıtıyordum. Her notayı bir kalp atışı gibi duyuyordum ve dinleyicilerin de aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Bitirdiğimde, salon büyük bir alkışla yankılandı. Ayağa kalkıp başımı eğerek kalabalığın beğenisini içime çektikten sonra, sahne yöneticisinin işaretiyle kanatlara doğru yürüdüm. Kuliste annemlerin benim için bıraktığı çiçeği alıp koklayarak, geri kalan performansları dinledim.

Sonrasında fuayede arkadaşlarımla buluştum. Kate ile Yumiko bana annemlerinkinden küçük bir demet çiçek verince onu da diğer çiçeklerle birlikte elime aldım. Addy'nin yanakları al aldı, yüzü de gülüyordu. Siyah elbisesinin üstünde giydiği yeni spor ceketiyle, dünyanın en imkânsız sporcusu gibi görünüyordu. Çene hizasında kat kat kesilmiş saçı, rengi dışında neredeyse birebir ablasınınkine benziyordu. Sarıya dönmek yerine, saçını tamamen mora boyatmaya karar vermişti, mor bu kıza yakışıyordu.

Neşeyle, "Çok iyiydi!" diyerek, bana sarıldı. "*Bütün* şarkıları sana çaldırmalılar."

Addy'nin arkasında Ashton ile Eli'yı görünce şaşırdım. Ashton geleceğini söylemişti ama Eli'yın işten bu kadar erken çıkabileceğini düşünmemiştim. Fakat tahmin etmeliydim herhalde. Artık resmen çıkıyorlardı ve Eli, Ashton'ın yapmak istedikleri için bir şekilde zaman bulmayı başarıyordu. Ashton'ın yanında her zamanki gibi ağzı kulaklarında, yüzünde de bulutlarda geziyormuş gibi bir ifade vardı; çaldığım tek bir notayı duyduğundan şüpheliydim. "Fena değildi Bronwyn," dedi.

"Kameraya çektim," dedi Cooper telefonunu sallayarak. "Birkaç düzeltme yaptıktan sonra, sana yollarım."

Spor ceketi ve siyah kot pantolonuyla havalı görünen Kris gözlerini devirdi. "Cooper sonunda iMovie'yi kullanmayı öğrendi, artık onu kimse tutamaz. İnan bana. Çok denedim." Cooper pişmanlıktan uzak bir gülümsemeyle, telefonunu kaldırıp Kris'in elini tuttu.

Addy ikide bir boynunu uzatıp kalabalık fuayeyi gözden geçirdiğinden, acaba biriyle mi geldi diye merak ettim. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Ne? Hayır," dedi kayıtsızca elini sallayarak. "Etrafı gözden geçiriyordum. Güzel binaymış."

Duygularını saklamakta Addy'den beceriksizi yoktu. Bakışlarını takip ettim ama olası bir gizemli delikanlı gözüme ilişmedi. Gerçi kızın hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali de yoktu.

Yanımdan geçenler konuşmak için durduğundan, ailecek dışarı çıkmamız yarım saati buldu. Babam gözlerini kısarak tepemizde kırpışan yıldızlara baktı. "Uzağa park etmek zorunda kaldım. Siz topuklularla yürümeyin. Burada bekleyin, arabayı getireyim."

Annem, "Pekâlâ," diyerek, babamı yanağından öptü. Ben de çiçeklerime sarılıp kâh gülerek kâh konuşarak kaldırımlara yayılan, iyi giyimli insanlara baktım. Şık arabalar önümüzde bir sıra halinde ilerliyordu, babam henüz aralarında olamazdı gerçi ama yine de arabaları gözden geçirdim. Bir Lexus, bir Range Rover, bir Jaguar.

Bir motosiklet.

Motorun ışıkları sönüp de sürücüsü kaskını çıkarırken, kalbim küt küt atıyordu. Motordan inen Nate, yaşlı bir çiftin yanından geçip gözlerini gözlerimden ayırmadan yanıma geliyordu.

Nefes alamadım.

Maeve annemin kolunu çekiştirdi. "Otoparka yaklaşalım da babam bizi görsün." Gözlerim Nate'teydi, o yüzden annemi görmekten çok, derin derin içini çektiğini duydum. Ama yine de Maeve ile gitti, böylece Nate yanıma geldiğinde kaldırımda tek başımaydım.

"Selam." O altları gölgelenmiş, hülyalı gözleriyle bana bakınca, hissettiğim kırgınlığı damarlarımda duydum. O aptal gözlerini, o aptal ağzını görmek istemiyordum. Son üç aydır yaşamımı çekilmez kılan o aptal yüzünün hiçbir yerini görmek istemiyordum. Sonunda acınası aşk hayatım dışında kendimi bir şeye verebildiğim tek bir gecem olmuştu, şimdi onu da mahvetmişti.

Fakat Nate'e bunu bilme zevkini tattıracak değildim. "Selam Nate." Sesimin sakin ve yansız çıkmasına şaşırdım. Kalbimin göğüs kafesimden kaçmak için nasıl çaresizlikle çırpındığını hayatta tahmin edemezdiniz. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"İyi," diyerek elini ceplerine soktu. Biraz şey bir hali vardı... utangaç gibi mi desem? Nate için yeni bir tavırdı. "Babam rehabilitasyona geri döndü. Ama bu iyi bir şey diyorlar. En azından tekrar deniyor."

"Harika. Umarım işe yarar." Bu konudaki tüm içtenliğime karşın, sesim hiç içten çıkmıyordu. Karşımda durdukça doğal davranmam zorlaşıyordu. "Annen nasıl?"

"İyi. Çalışıyor. Oregon'daki her şeyini buraya taşıdı, yani... sanırım bir süreliğine burada. En azından plan böyle." Elini saçında gezdirip kısık gözleriyle bana yeniden baktı. Eskiden beni öpmeden önce de böyle bakardı. "Solonu seyrettim. O gece evde seni ilk dinlediğimde yanılmışım. Dinlediğim en iyi şey, asıl *bu* gecekiymiş."

Çiçeklerimin saplarını öyle bir sıkıyordum ki güllerin dikenleri elime batmıştı. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden geldin? Yani..." Çenemi kaldırıp kalabalığı işaret ettim. "Pek sana göre bir şey sayılmaz, öyle değil mi?"

"Evet," diyerek itiraf etti. "Ama senin için önemli bir şey, öyle değil mi? Seyretmek istedim."

"Neden?" diye yineledim. Daha fazlasını sormak isterdim ama soramazdım. Boğazım düğümlendi. Karıncalanan gözlerim dolmaya başlayınca korkuya kapıldım. Nefes alıp vermeye odaklanarak, acının dikkatimi dağıtacağı umuduyla ellerimi dikenlere bastırdım. Tamam. Bravo. Gözyaşları geri çekiliyordu. Felaketten kaçınmıştık.

Benim kendimi toplamaya çalıştığım saniyelerde, Nate bana birkaç adım yaklaşmıştı. Nereye bakacağımı şaşırdım çünkü bu çocuğun dizlerimin bağını çözmeyen tek bir yeri yoktu.

"Bronwyn." Nate ensesini sıvazlayarak güçlükle yutkununca, onun da benim kadar heyecanlandığını fark ettim. "Aptallık ettim. Tutuklanmak kafamı allak bullak etti. Bensiz yaşamın çok daha iyi olur diye düşündüm, o yüzden de... öyle yaptım işte. Özür dilerim."

Gözlerimi ayakkabılarına diktim, şu an en güvenli nokta orası gözüküyordu. Konuşacak kadar kendime güvenmiyordum.

"Mesele şu ki... hayatımda gerçek anlamda biri hiç olmadı, anlıyor musun? Bana üzülüp kendini kötü hisset diye söylemiyorum, yalnızca açıklama yapmaya çalışıyorum. Bu işler nasıl yürür bilmem, bilemedim. Hani, umurunda değilmiş gibi yapamazsın, olan olmuştur." Gözlerimi yere sabitlediğimden, Nate'in ağırlığını bir ayağından ötekine verdiğini fark ettim. "Bu konuyu Addy ile konuştuk çünkü..." Hafifçe güldü. "İşin peşini bırakmıyor. Seninle konuşmaya çalışırsam kızıp kızmayacağını sordum, o da ne önemi var dedi. Sana zaten bir açıklama borçluymuşum. Hakkı var. Her zamanki gibi."

Addy işgüzarı! Konser salonunda koca kafalı biblolar gibi ortalığı boş yere kolaçan etmiyormuş demek.

Öksürerek boğazıma tıkanan yumrudan kurtulmaya çalıştım ama pek işe yaramadı. Boğazımda bir yumruyla konuşmak zorunda kalacaktım. "Sen benim sadece erkek arkadaşım değildin Nate. *Arkadaşımdın* da. Yani ben öyle sanmıştım. Sonra da birbirimizin bir şeyi değilmişiz gibi benimle konuşmayı kestin." Gözlerim yeniden dolmasın diye yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım.

"Farkındayım. Yaptığım şey... Tanrım, açıklaması bile yok Bronwyn. Sen benim başıma gelen en güzel şeydin ve bu beni çok korkuttu. Seni mahvedeceğimi düşündüm. Ya da senin beni mahvedeceğini. Macauley hanesinde işler genelde böyle yürür. Ama sen böyle biri değilsin." Aniden nefesini vererek sesini alçalttı. "Sen başkaları gibi değilsin. Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum, ben sadece... sıçtım batırdım. Sonunda seninle birlikte olma şansı yakaladım ve içine sıçtım."

Kısacık bir an, bir şey söylememi bekledi ama henüz olmazdı. "Özür dilerim," dedi ve tekrar ağırlığını öteki bacağına verdi. "Buraya gelmemeliydim. Öyle bir anda ortaya çıkıp bunları söylememeliydim. Büyük geceni mahvetmek istememiştim."

Kalabalık dağıldı, hava serinledi. Babam birazdan burada olurdu. Sonunda başımı kaldırınca tam tahmin ettiğim gibi sinirlerim iyice bozuldu. "Beni gerçekten kırdın Nate. Motosikletine atlayıp..." Yüzünü işaret ettim, "*bunlarla* buraya gelerek, her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin. Böyle olmaz."

"Biliyorum." Nate'in gözleri gözlerimi arıyordu. "Ama umuyordum ki... Yani, daha önce demiştin ya. Arkadaştık diye. Ben de sana sormak istedim, yaşananlardan sonra, aptalca gelecek belki ama Clarendon'daki Porter sinema salonunu bilir misin? Eski filmleri veren hani? Orada *Uyumsuz*'un ikinci filmi oynuyor. Acaba bir ara gitmek ister misin diye soracaktım."

Uzunca bir sessizlik oldu. Düşüncelerim bir karmaşa yumağıydı ama bir şeyden emindim: Hayır dersem, istemediğim

için değil, sırf gururumdan ve kendimi koruma içgüdümden hayır demiş olacaktım. "Arkadaş olarak mı?"

"Sen nasıl istersen. Yani, evet. Arkadaşlar iyidir."

"Sen o filmlerden nefret edersin," diye hatırlattım.

"Gerçekten de öyle." Sesinde bir pişmanlık duyunca neredeyse gülecektim. "Ama senden daha çok hoşlanıyorum. Seni deliler gibi özledim." Kaşlarımı çatınca, "Arkadaş olarak," diye hızlıca ekledi. Birkaç dakika birbirimize bakınca, Nate'in çenesi seğirmeye başladı. "Tamam. Mademki dürüst davranıyorum, benim için arkadaşlıktan fazlası var ama senin kafanda öyle bir şey olmadığını da anlıyorum. Yine de seninle o boktan filme gidip birkaç saat geçirmek isterim. Eğer izin verirsen."

Yanaklarım yanıyor, ağzımın kenarları da yukarı kıvrılmaya çalışıp duruyordu. Yüzüm bir hain gibi ele veriyordu beni. Bunu görünce, Nate'in yüzü aydınlandı ama ben bir şey söylemeyince, tişörtünün yakasını çekiştirip onu geri çevirmişim gibi başını öne eğdi. "Peki. En azından bir düşün, olur mu?"

Derin bir nefes aldım. Nate'in beni terk etmesi kalbimi kırmıştı, o yüzden kendimi yeniden böyle bir acıya maruz bırakma düşüncesi beni korkutuyordu. Ama Nate için bir kez riske girip ona hislerimi açmıştım. Sonra bir riske daha girip hapisten çıkmasına yardım etmiştim. Hiç değilse bir üçüncü seferi hak ediyordu. "Eğer *Kuralsız*'ın bir sinema şöleni olduğunu ve o filmi görmek için yanıp tutuştuğunu itiraf edersen teklifini düşünebilirim."

Nate aniden kafasını kaldırıp bana gülümseyince güneş doğmuş gibi hissettim. "*Kuralsız* bir sinema şölenidir, görmek için yanıp tutuşuyorum."

İçimde mutluluk baloncukları uçmaya başlayınca yüzümdeki ifadesizliği korumam zorlaştı. Ama yine de başardım, işini *o kadar* da kolaylaştıracak değildim. Arkadaşlıktan bir adım öteye geçene kadar, Nate bütün seriyi seyredebilirdi. "Çok hızlı oldu," dedim. "Biraz direniş bekliyordum."

"Zaten yeterince vakit kaybettim."

Hafifçe başımı salladım. "Pekâlâ, öyleyse. Seni ararım."

Nate'in gülümsemesi biraz sönükleşti. "Ama telefon numaralarımızı hiç almadık, öyle değil mi?"

"Kullan-at telefonun duruyor mu?" diye sordum. Benimki üç aydır dolabımda şarjda duruyordu. Her ihtimale karşı.

Yüzü yeniden aydınlandı. "Evet. Duruyor."

Nazik ama ısrarlı bir korna sesi beynime nüfuz etti. Babamın BMW'si hemen arkamızdaydı, ön koltuktaki annem dışarı bakmak için camı indirdi. Annemin yüzündeki ifadeyi iki sözcükle tanımlamam gerekseydi *pes etmiş* derdim. "Beni almaya geldiler," dedim Nate'e.

Tuttuğu elimi hızlıca sıkıp bırakınca, yemin ederim tenimde gerçekten kıvılcımlar çaktı. "Beni kovmadığın için teşekkürler. Senden haber bekleyeceğim, tamam mı? Kendini hazır hissedince ararsın."

"Tamam." Yanından geçip babamlarım arabasına giderken, Nate'in dönüp beni izlediğini hissettim. Sonunda kendimi bırakıp gülümsedim, bir kere başlayınca da gerisi geldi, ağzım kulaklarıma varıyordu. Sorun değildi gerçi. Arabanın arka camında Nate'in yansımasını görüyordum, onun da ağzı kulaklarındaydı.

TEŞEKKÜRLER

Bir fikirden yayım sürecine giden yolculukta, bana o kadar çok insan etti ki sonsuza dek onlara minnettar olacağım. İlkin, Rosemary Stimola ve Allison Remcheck'e derinden teşekkür ederim, onlarsız bu kitap varolmazdı. Bana bir şans verdiğiniz, muazzam tavsiyeleriniz ve sarsılmaz desteğiniz için size teşekkür ederim.

Krista Marino, sana inanılmaz bir editör olduğun ve hikâyem ile karakterlerini derinden anladığın için teşekkür ederim. Anlayışlı geribildirimin ve rehberliğin bu kitabı imkânsız sandığım biçimlerde düzeltti. Random House/Delacorte Press'teki bütün ekibe, yazarlarınızın arasında olmaktan onur duyuyorum.

Yazarlar, bir topluluğun parçası olduklarında çok daha iyilerdir. İlk eleştiri ortağım Erin Hahn, dürüst bir eleştirmen, yorgunluk nedir bilmeyen bir destekçi ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Jen Fulmer, Meredith Ireland, Lana Kondryuk, Kathrine Zahm, Amelinda Berube ve Ann Marjory K, anlayışlı okumanıza ve bilge sözlerinize teşekkür ederim. Her biriniz bu kitabı daha iyi hale getirdiniz.

Amy Capelin, Alex Webb, Bastian Schlueck ve Kathrin Nehm'e *Birimiz Yalan Söylüyor*'u tüm dünyadaki dinleyicilerle buluşturduğunuz için teşekkür ederim.

Mutfak masasına oturup, "Nihayet bir kitap yazacağım,"

diye bildirdiğim kız kardeşim Lynne, teşekkür ederim. O zamandan beri yazdığım her kelimeyi okudun ve bunların hepsi bir hayal gibi görünürken bana inandın. Luis Fernando, Gabriela, Carolina ve Erik, sevginiz ve desteğiniz ve aile toplantılarına getirdiğim dizüstü bilgisayarıma katlandığınız için teşekkürler. Yazdığım her kardeş hikâyesinin parçası olan Jay ve April, teşekkür ederim. Ve bana ilk kez hikâye anlatıcısı olduğumu söyleyen ikinci sınıf öğretmenim Karen Hermann Pugh'a teşekkür ederim. Keşke sana yüz yüze teşekkür edebilseydim.

Ve dünyadaki tüm sevgiyi benim nazık, akıllı ve espirili oğlum Jack'e gönderiyorum. Senle hep gurur duyuyorum.

Son olarak da okurlarım, vaktinizi bu kitapla harcamayı tercih ettiğiniz için size tüm kalbimle teşekkür ederim. Sizinle paylaşmaktan daha mutlu olamazdım.